

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

#1 *NEW YORK TIMES* BESTSELLER

PATRICIA BRIGGS

AUTHOR OF *NIGHT BROKEN*

"I love these books."
—CHARLAINE HARRIS,
#1 *New York Times*
bestselling author

FROST BURNED

A MERCY THOMPSON NOVEL

"Herkes hayatta," dedim Ben'e. "O kadarını söyleyebilirim. Ne oldu?"

"Kaçırıldılar," dedi, sonra da "Federal ajanlar."

Tüylerim diken diken oldu. Tarih diplomam vardı. Hükümet kendi nüfusunun bir bölümüne karşı hareket ettiğinde, bu kötüdür. Soykırım kötüdür. Kurtadamları genel nüfus içindeki bağınazlardan korumak için federallere ihtiyacımız vardı. Eğer hükümet bize karşı gelseydi, kurtlar kendilerini savunmak zorunda kalacaklardı. Bu hikayenin iyi bir sonu yoktu.

"Hangi kurumdan federal ajanlar?" Ben sordum. "İç Güvenlik mi? Cantrip? FBI MI?"

Başını iki yana salladı. Bana baktı ve sanki göz teması kendini toparlamasına izin verecekmiş gibi bir süre baktı. Birkaç kez konuşmaya başladı.

"Orada bulunan herkesi aldılar mı?"

"Herkesi," dedi.

İçindekiler

[Yazan: Patricia](#)

[Briggs Yazar](#)

[Hakkında Başlık](#)

[Sayfası Telif](#)

[Hakkı İthaf](#)

[Teşekkür Haritası](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Yazarın Notu](#)

[Ekstralar](#)

[Aralorn'dan alıntı: *Maskeler ve Kurtboğan*](#)

PATRICIA BRIGGS TARAFINDAN

Mercy Thompson romanları

Ay Kanla
Bağlandı
Demir
Öpüldü
Bone Crossed
Silver Borne
River Marked
Frost Burned

Alfa ve Omega romanları

Ağlayan Kurt
Av Sahası Adil
Oyun

Aralorn: Maskeler ve Kurtboğan

yazar hakkında

Patricia Briggs okumayı öğrenene kadar oldukça normal bir hayat yaşıadı. Ondan sonra tembel öğleden sonralarını ejderha sırtında uçarak ve Rocky Dağları'nda ata binmediğı zamanlarda sihirli kılıçlar arayarak geçirdi. Montana Eyalet Üniversitesi'nden tarih ve Almanca diplomalarıyla mezun olduktan sonra zamanını vekil öğretmenlik yaparak ve yazarak geçirdi. O ve ailesi Kuzeybatı Pasifik'te yaşıyor ve web sitesini www.patriciabriggs.com adresinde ziyaret edebilirsiniz.

Patricia Briggs ve diğler Orbit yazarları hakkında daha fazla bilgi edinmek için www.orbitbooks.net adresinden ücretsiz aylık bültene kaydolun.

FROST BURNED

PATRICIA BRIGGS

www.orbitbooks.net

Hachette Digital tarafından

yayımlanmıştır ISBN:

9780748117352

Bu yayındaki tüm karakterler ve olaylar, açıkça kamu malı olanlar dışında, hayal ürünüdür ve yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Telif Hakkı © 2013 Hurog, Inc.

Yazarın ahlaki hakkı ileri sürülmüştür.

Aralorn'dan alıntı: Patricia Briggs'in yazdığı *Masques and Wolfsbane*
Copyright © 2012 by Hurog, Inc.

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının önceden yazılı izni alınmaksızın herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya iletilemez.

Yayıncı, yayıncıya ait olmayan web sitelerinden (veya içeriklerinden) sorumlu değildir.

Hachette Digital
Little, Brown Book Group
100 Victoria Embankment
Londra EC4Y 0DY

www.littlebrown.co.uk
www.hachette.co.uk

Dünyama renk katan Mike'a

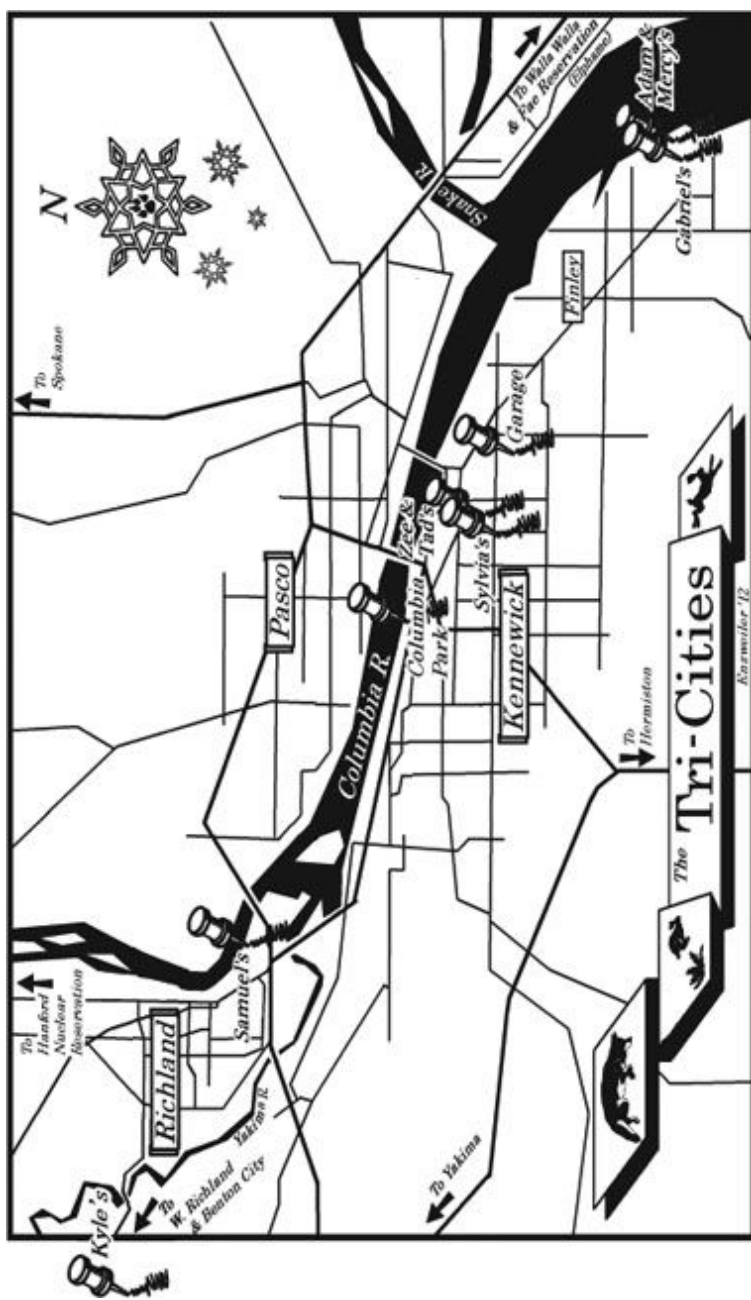
TEŞEKKÜRLER

Hiçbir iyi kitap tek başına yazılamayacağı için, aşağıdaki kişiler bu hikayenin basılmasına yardımcı oldular.

Mike ve Collin Briggs, Kaye ve Kyle Roberson, Ann Peters, Michael Enzweiler, Deb Lenz, Linda Campbell ve Anne Sowards - ki bu kişiler kitabın zor olduğu zamanlarda okuyup daha iyi hale gelmesine yardımcı oldular. Teşekkür ederim.

Ayrıca Almancamı düzelten ve Zee ile Tad'e sihirlerini veren Michael ve Susann Bock'a. *Vielen Dank*.

Eğer bu kitapta hatalar varsa, bunlar her zaman olduğu gibi benim sorumluluğumdadır.

"Minibüsü getirmeliydin," dedi üvey kızım. Sesi kendi gibiydi ama yüzündeki ifade hâlâ biraz gergindi.

"Biz dahil hiçbir şey getirmemeliydim," diye mırıldandım, kapağı daha sert iterek. Rabbit'imın küçük bir arabaya göre çok fazla kargo alanı vardı. Sadece yirmi dakikadır buradaydık. Walmart'tan her zaman alışveriş yaparım ve hiçbir zaman bu kadar çok eşyayla çıkmam. Büyük gece yarısı gösterisinden önce bile çıkmıştık. Yine de tüm bu *eşyalarım* vardı. Çoğu indirimde girmemişti. Bunu kim yapar ki?

"H a d i ama," diye alay etti, kararlı bir neşeyle. "Bugün Kara Cuma. Herkes Kara Cuma alışverişi yapıyor."

Zavallı arabamın inatçı kapağından başımı kaldırdım ve Home Depot'un otoparkına göz gezdirdim. "Belli ki," diye mırıldandım.

Home Depot, Kara Cuma'da gece yarısı açık değildi, ancak park yeri çok büyüktü ve Walmart'tan gelen taşmayı absorbe etmek için iyi bir iş çıkarıyordu. Walmart otoparkına bir bisiklet bile park edemezdi. Tri-Cities'te bu kadar çok insan olduğuna inanmazdım ve bu üç Walmart'tan yalnızca biri idi, en az yoğun olacağına karar verdiğimiz Walmart.

"Şimdi Target'a gitmeliyiz," dedi Jesse, düşünceli sesi tüylerimi diken diken ederek. "Yeni Instant Spoils var: Dread Pirate's Booty Four oyunu normal fiyatının yarısına satılıyordu ve bu gece yarısı piyasaya sürülecekti. Üretimdeki sorunların Noel öncesi kıtlık anlamına geldiğine dair söylentiler vardı."

Codpieces and Golden Corsets: The Dread Pirate's Booty Three, daha çok bilinen adıyla CAGCTDPBT-şaka yapmıyorum; harfleri tökezlemeden arka arkaya on kez söyleyemiyorsanız Gerçek Oyuncu değildiniz- grubun tercih ettiği oyundu. Ayda iki kez dizüstü ve birkaç masaüstü bilgisayarlarını getirip toplantı odasına kuruyor ve sabaha kadar oynuyorlardı. İnternette korsan oyunlar oynayan kötü kalpli kurtadamlar.

oldukça yoğundu ve hiç cesedimiz olmamasına biraz şaşırmıştım. Henüz.

"Kıtlık söylentileri tam da Kara Cuma zamanında basına özenle sızdırıldı," diye homurdandım.

Sırıttı, yanakları Kasım ayının soğuk rüzgârıyla kızarmıştı ve neşesi annesinin Şükran Günü yemeği sırasında Noel planlarını iptal etmek için aramasından bu yana olduğu kadar zoraki değildi. "Alaycı. Babamın etrafında çok fazla takılıyorsun."

Bu yüzden korsan ganimeti aramak için caddenin karşısındaki Walmart otoparkına çok benzeyen Target otoparkına gittik. Walmart'ın aksine Target açık kalmamıştı. Saatiye göre yaklaşık iki dakika sonra açılacak olan gece yarısı kapıların açılmasını bekleyen dört kişilik bir kuyruk vardı. Sıra Target'tan başlıyor, ayakkabı mağazasının ve dev evcil hayvan dükkanının etrafını sarıyor ve alışveriş merkezinin köşesinde karanlığın içinde kayboluyordu.

"Henüz açılmadı." O insan kuyruğunun gittiği yere gitmek istemedim. Acaba İç Savaş askerleri de böyle mi hissediyordu diye düşündüm, bir tepenin üzerinden bakıp karşı tarafın savaşçılarını görmek, acımasız ve savaşa hazır. Bu insan kuyruğu top yerine bebek arabası itiyordu ama yine de bana tehlikeli göründüler.

Jesse yüzüme baktı ve kıs kıs güldü.

Onu işaret ettim. "Bunu hemen şimdi kesebilirsin, küçük hanım. Bunların hepsi senin suçun."

Bana masumca göz kırptı. "Benim hatam mı? Tek söylediğim dışarı çıkıp Kara Cuma indirimlerine katılmanın eğlenceli olabileceğiydi."

Bunun, annesinin tutmadığı sözlerle mayalanmış patentli suçluluk duygusundan onu uzaklaştırmak için iyi bir yol olacağını düşünmüştüm. Kara Cuma'da alışverişe çıkmanın (saatiye göre Perşembe günü hâlâ bir sonraki dakika) kendimi bir el bombasının üzerine atmaya benzediğini fark etmemiştim. Yine de yapardım - Jesse'yi seviyorum ve dikkat dağıtmak işe yaramaya başlamıştı - ama ne kadar kötü olacağını bilmek güzel olabilirdi.

Park yeri arayan bir dizi arabanın arkasından yavaşça ilerledik ve sonunda alışveriş yapanların pusuda beklediği, kamburlaşmış ve satışlara saldırmaya hazır olduğu mağazanın önüne doğru sürüklendik. Mağazanın içinde, ne yazık ki uygun kırmızı Target gömleği giymiş genç bir adam, kendisini kalabalıktan koruyan tek şey olan kilitli kapıya doğru çok yavaş bir şekilde yürüdü.

"O ölecek." Jesse'nin sesi biraz endişeli geliyordu.

Anahtarı çevirmek için yavaşça uzandığında kalabalık bir Çin Yeni Yılı ejderhası gibi dalgalanmaya başladı.

"Onun yerinde olmak istemezdim," diye onayladım, görevi tamamlanan çocuk mağazaya geri dönmek için koşmaya başladığında, ağzı sulanarak alışveriş yapan kalabalık onun peşindeydi.

Yaşlı bir kadın, önündeki kapıdan içeri girmeye çalışan başka bir yaşlı kadına dirsek atarken, "Oraya girmeyeceğim," dedim kararlılıkla.

Jesse bir süre sonra, "Her zaman alışveriş merkezine gidebiliriz," dedi.

"Alışveriş merkezi mi?" Ona inanamayarak kaşlarımı kaldırdım. "Alışveriş merkezine mi gitmek istiyorsun?" Tri-Cities'te bir sürü alışveriş merkezinin yanı sıra bir de fabrika satış mağazası var ama "alışveriş merkezi" dendiğinde Kennewick'teki büyük alışveriş merkezi kastediliyor. Kara Cuma'da alışveriş yapan herkesin ilk olarak gitmeyi planladığı alışveriş merkezi.

Jesse güldü. "Cidden, Mercy. Beş litrelik mutfak mikserleri indirimde, yüz dolar indirimli. Arkadaşlarımla kek yaparken Darryl'inki bozuldu. Bebek bakıcılığı parasıyla, eğer yüz dolar indirimle bulabilirsem Noel'de yenisini alabilecek kadar param var. Eğer mikseri alırsak, bu deney bitti diyebilirim." Bana alaycı bir bakış attı. "Ben gerçekten iyiyim, Mercy. Annemi tanırım; iptal etmesini bekliyordum. Her neyse, Noel'i babam ve seninle geçirmek daha eğlenceli olacak."

"Madem öyle," dedim, "neden sana yüz dolar vermiyorum ve alışveriş merkezini pas geçmiyoruz?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Uzun süredir bu ailenin bir parçası olmadığını biliyorum, bu yüzden tüm kuralları bilmiyorsun. Başkasının oyuncağını kırarsan, parasını kendin ödemek zorundasın. Alışveriş merkezine."

Yüksek sesle içimi çektim ve Target otoparkının kızgın tavaından çıkıp Columbia Center Alışveriş Merkezi'nin ateşine doğru yöneldim. "Yarığın içine, o zaman. Orta yaşlı annelerden ve korkutucu cadalozlardan oluşan çetelere karşı galip geleceğiz."

Sertçe başını salladı ve görünmez bir kılıç kaldırdı. "Ve lanet olsun ona -"Durun, yeter!" diye haykıran.

"Samuel'in önünde Shakespeare'den yanlış alıntı yap, sana meydan okuyorum" dedim ve güldü.

Üvey anne olmakta yeniydim. Bazen yağlı bir ipte yürümek gibi bir şeydi. Jesse ve ben birbirimizi ne kadar sevsek de,

anlarımız olmuştu. Onun içten bir neşeyle güldüğünü duymak şansımız konusunda iyimser olmamı sağladı.

Önümdeki araba aniden durdu ve ben de Rabbit'in frenlerini kilitledim. Rabbit gençlik yıllarımdan (uzun zaman önce) kalma bir kalıntıydı ve onu sevdiğim için çalıştırmaya devam ediyordum - çünkü ben bir tamirciydim ve Rabbit gibi eski, ucuz bir arabayı çalışır durumda tutmak en iyi reklam biçimiydi. Frenler gayet iyi çalışıyordu ve duracak yer bırakarak duruyordu - yaklaşık beş santimlik bir yer.

"*Macbeth*'i yanlış kullanan ilk kişi ben değilim," dedi Jesse, sesi biraz soluk soluğaydı ama geçen hafta zamanım olduğunda frenleri yeniden yaptığımı bilmiyordu.

Birkaç araba ilerideki korkak bir sürücünün otoyoldan sola dönmesini beklerken dişlerimin arasından havayı üfleyerek azarlayıcı bir ses çıkardım. "İskoç Oyunu. Bu 'İskoç Oyunu'. Daha iyi bilmen gerekirdi. *Macbeth*, IRS ve Voldemort gibi bazı şeylerin adını asla yüksek sesle söylememelisin. Eğer bu gece alışveriş merkezine gitmek istiyorsan olmaz."

"Oh," dedi bana sırtarak. "Bunu sadece aynaya baktığımda ve 'Candyman' ya da 'Bloody Mary' demediğimde düşünüyorum."

"Baban ne tür filmler izlediğini biliyor mu?" diye sordum.

"Babam on üçüncü yaş günümde bana *Sapık*'ı almıştı. Şeker Adam'ın kim olduğunu sormadığını fark ettim. Ne tür filmler izliyorsun, Mercy?" Sesi biraz kendini beğenmiş gibiydi, ben de dilimi çıkardım. Ben böyle olgun bir üvey anneyim.

Kennewick Alışveriş Merkezi yakınındaki trafik aslında çok kötü değildi. Tüm şeritler tampon tampona gidiyordu ama hız oldukça normaldi. Tecrübelerime dayanarak, aptal sezon tamamen başladığında, bir salyangozun alışveriş merkezinin yakınında bir arabadan daha iyi zaman geçireceğini biliyordum.

"Mercy?" Jesse sordu.

"Uhm?" Bir minibüsün çarpmasını önlemek için bir sonraki şeride geçerek cevap verdim.

"Sen ve babam ne zaman bebek sahibi olacaksınız?"

Tüm vücudum titremeye başladı. Nefes alamıyordum, konuşamıyordum, hareket edemiyordum ve saatte yaklaşık otuz mil hızla önümdeki SUV'ye çarptım. İskoç oyununun bununla bir ilgisi olmadığına eminim.

Kısa bir süre sonra alışveriş merkezinin otoparkının yanındaki kaldırımda yanıma oturan Jesse, "Benim hatam," dedi. Çeşitli acil durum araçlarının yanıp sönen ışıkları kanarya sarısı ve turuncu saçlarına ilginç şeyler yapıyordu. Aşırı sinirsel enerjiyle -ya da belki sadece ısınmak için- ayaklarını aşağı yukarı çarpıyordu. Hava en iyi ihtimalle otuz derecedeydi ve rüzgâr kesiyordu.

Hâlâ ne olduğunu anlamaya çalışıyordum ama emin olduğum tek şey bunun Jesse'nin hatası olmadığıydı. Başımı büyük elektrik direklerinden birinin dibindeki betona yasladım ve buz torbasını tekrar sol elmacık kemiğime ve kanaması nihayet durmuş olan burnuma koydum. "Gemiden kaptan sorumlu. Benim hatam."

Panik atak diye düşündüm. Jesse'nin sorusu beni şaşırtmıştı ama bir bebek fikrinin beni bu kadar korkutacağını düşünmemiştim.

Aslında bebek düşüncesi hoşuma gitmişti. Peki neden panik atak geçiriyordum? Düşüncelerimi tıkayan ve dondurma baş ağrısının kenarları gibi kalan kalıntıları hissedebiliyordum - ya da belki de yüzümün direksiyon kolonuna çarpmasının etkisiydi.

Rabbit eski bir arabaydı ve bu hava yastığı olmadığı anlamına geliyordu. Ancak, iyi bir Alman arabasıydı, bu yüzden yolcu bölmesinin etrafına çöktü, Jesse'yi ve beni çürükler, darbeler, kanlı bir burun ve siyah bir gözle bıraktı. Morarmış gözlerden bıkmıştım. Benim rengimde morluklar Jesse'de olduğu gibi göze çarpmıyordu. Bir ya da iki hafta içinde kimse araba kazası geçirdiğimizi anlamayacaktı.

Dünyanın geri kalanıyla aramda buz torbası olsa bile, çarptığım cipteki yolcunun hâlâ polisle konuştuğunu anlayabiliyordum çünkü sesi yükselmişti. Harcadığı enerji, onun da fazla yaralanmadığından emin olmamı sağladı. Sürücü bir şey söylememişti ama bana iyi görünüyordu. Arabasından birkaç adım geride durdu ve ona baktı.

Genç polis memuru kadına bir şey söyledi ve bu söz kadının kafasına dank etti. Arabayı kullanan adam Jesse'ye ve bana bakarken, kadın bir çaydanlık gibi patladı.

"Bize *vurdu*," diye çılgılık attı kadın. Zaten işin özü de buydu. "F" ile başlayan pek çok kadınsı olmayan kelime vardı ve aralara çeşni olsun diye çeşitli "C" harfleri de eklenmişti. Ulaştığı ürpertici yüksek perdeyi hafifletmek için hiçbir şey yapmayan bir alkol sluru vardı. Sesi kesildiğinde irkildim.

Ağrıyan kafatasımın içinden geçti ve zonklayan elmacık kemiğime karşı baskıyı artırdı.

Duyguyu anladım. Kaza sizin hatanız olmasa bile, sigorta şirketleriyle konuşmak, arabayı kaportacıya götürmek ve arabanın dükkânda kaldığı süreyle uğraşmak çok zor. Daha da kötüsü, eğer araba pert olursa, diğer adamın sigortasıyla arabanın değerinin ne kadar olduğu konusunda tartışmak zorunda kalırsınız. Kendimi oldukça suçlu hissediyordum ama Jesse'nin irkilmesi bunu bir kenara bırakıp dikkatimi ona vermemi sağladı.

"Ben daha iyi," diye mırıldandım. "Küfür ettiğinde daha yaratıcı oluyor."

"Bunu o İngiliz aksanıyla yapıyor ki bu çok havalı." Jesse biraz rahatladı ve daha az endişe ve daha fazla ilgiyle dinlemeye başladı.

Kadın genç polise vurmaya ve küfretmeye başladı. Ayrıntıları dinleme zahmetine girmedim ama anlaşılan kadın artık bize değil ona kızgındı.

Jesse, Ben'in bilgeliğine içten ama yanlış yönlendirilmiş bir inançla, "Ve Ben polisleri küfredemeyecek kadar akıllı," dedi. Bana bakmak için döndü ve omzumun üzerinden olayın tek gerçek ölümlüsünü iyi bir şekilde gördü. "Tanrım, Mercy. Şu Tavşan'a bak."

Bundan kaçınıyordum ama bir ara bakmam gerekiyordu.

Küçük pas rengi araba önündeki SUV'a bağlıydı ve bir şekilde bir şeyin üzerine çıkmayı başarmıştı, öyle ki en yakını artık yuvarlak olmayan ön tekerlekler yaklaşık on beş santim havadaydı. Burnu da ön cama eskisinden yaklaşık bir metre daha yakındı.

"Öldü," dedim ona.

Belki Zee hala yardım etmek için etrafta olsaydı, Tavşan'la bir şeyler yapabilirdi. Zee bana araba tamiriyle ilgili bildiklerimin çoğunu öğretmişti ama bazı şeyler vardı ki onları düzeltmek için demir open bir fae olmadan tamir edilemezdi. Ve Zee Walla Walla'daki fae rezervasyonunda saklanıyordu ve Gri Lordlardan biri bir ABD senatörünün oğlunu öldürüp fae'lerin ayrı ve egemen bir ulus olduğunu ilan ettiğinden beri oradaydı.

Açıklamadan birkaç dakika sonra tüm fae'ler ortadan kayboldu ve tüm rezervasyonlar da öyle. Walla Walla yakınlarındaki yerel rezervasyona giden on millik yol şimdi sekiz mil uzunluğundaydı ve bu güzergahın hiçbir yerinden rezervasyonu göremiyordunuz bile. Rezervasyonlardan birinin böğürtlen çalılarında oluşan bir çalılık haline geldiğini ve içinde kaybolduğunu duymuştum.

Hükümetin bir rezervasyonu bombalamaya çalıştığına dair bir söylenti vardı, ancak uçakların tamamı kaybolmuş ve dakikalar sonra Avustralya üzerinde uçarken ortaya çıkmıştı. Avustralyalı blog yazarları fotoğraflar yayınladı ve ABD başkanı resmi bir özür yayınladı, böylece söylentinin bu kısmı doğru gibi göründü.

Şahsen benim için tüm bu olanlar, dükkânda yardıma ihtiyacım olduğunda ya da izin almak istediğimde arayabileceğim kimsenin olmadığı anlamına geliyordu. Gitmeden önce Zee ile konuşma fırsatı bile bulamamıştım. Onu özlüyordum ve bunun tek nedeni zavallı Tavşanımın gökyüzündeki o büyük VW rallisine gidiyor gibi görünmesi değildi.

"En azından Vanagon'u biz kullanmıyorduk," dedim.

Arabanın, sigortanın, yakıtın ve bakım masraflarının karşılanması için fast-food işlerinde çalışmış olan ben, zavallı Tavşan için ağlayabilirdim ama bu Jesse'nin kendini kötü hissetmesine neden olurdu ve ben artık bir genç değildim.

"Syncro Vanagon bulmak Rabbit bulmaktan daha mı zor?" Jesse yarı sordu, yarı tahmin etti. Ona kendi yağın nasıl değiştireceğini öğretmiştim ve ara sıra dükkânda yardım ediyordu. Çoğunlukla Şükran Günü tatili için üniversiteden dönen genç Cuma'm Gabriel'le flört ediyordu ama tek çalışanım ben olduğum için birazcık yardım bile işe yarıyordu. Başka bir tam zamanlı tamirci tutacak kadar işim yoktu ve Gabriel'in yerini alması için başka bir genci eğitecek zamanım da yoktu. Özellikle de bunun zaman kaybı olacağını düşündüğümünden beri.

Dükkânı kapatmayı düşünmek istemiyordum ama bunun yaklaşıyor olmasından korkuyordum.

Jesse'ye "Çoğunlukla, bir Vanagon'da yaralanmak çok daha kolay," dedim. Tavşan'ı kaybetmek ve uykusuzluk beni melankolik yapıyordu ama bunu onunla paylaşmayacaktım, bu yüzden sesimi hafif ve neşeli tuttum. "Buruşma bölgesi yok. Artık yapmamalarının nedenlerinden biri de bu. İkimiz de böyle bir kazadan minibüsün içinde kurtulamazdık ve ben aptal bir tekerlekli sandalyede olmaktan çok yoruldum."

Jesse bir kakhaha attı. "Mercy, hepimiz senin tekerlekli sandalyede olmandan bıktık."

Geçtiğimiz yaz balayında (sormayın) bacağımı fena halde kırmıştım. Ayrıca ellerimi de incitmeyi başarmıştım, bu da koltuk değneği kullanamayacağım ve hatta kendimi itemeyeceğim anlamına geliyordu. Evet, bu konuda oldukça huysuzdum.

Kadın hâlâ polisle tartışıyordu ama sürücü bize doğru yürüyordu. Sigortamın düzgün olup olmadığını kontrol etmek için falan geliyor olabilirdi ama içimde küçük bir uyarı zonklaması hissettim. Buz torbasını yüzümden çektim ve her ihtimale karşı ayağa kalktım.

"Hâlâ," dedi Jesse, gözlerini arabaya dikerek. Yerimi değiştirmeme tepki vermedi; belki de fark etmemişti. "Küçük Tavşan'ını sevdim. Kaza yapmamız benim hatamdı. Çok özür dilerim."

Diğer arabanın sürücüsü de bir hurdalık köpeği gibi Jesse'ye saldırdı, bize doğru hızla gelirken ağzından annemin ağzını sabunla yıkayacağı kelimeler dökülüyordu.

Jesse'nin gözleri büyüdü ve sendeleyerek ayağa kalktı. Aralarına girdim ve aynı zamanda kocam olan yerel kurtadam sürüsünün Alfa'sından ödünç aldığım güçle "*Yeter*" dedim.

Bakışlarını Jesse'den bana çevirdi, ağzını açtı ve olduğu yerde dondu kaldı. Ondan yayılan alkol kokusunu alabiliyordum.

"Arabayı ben kullanıyordum, Jesse değil," dedim sakince. "Sen durdun, ben sana çarptım. Benim hatamdı. Tamamen sigortalıyım. Bu bir baş belası olacak, bunun için özür dilerim.

-Ama arabanız tamir edilecek ya da değiştirilecek."

"Lanet olası İspanyol," diye tükürdü, yanlışlıkla çünkü ben İspanyol değil Amerikan yerlisiyim ve bana bir yumruk salladı.

Kaslı bir kurt adam yerine sadece bir çakal şekil değiştiricisi olabilirdim ama kahverengi kuşağımın altında yıllarca tam temas karate eğitimi almıştım. Cipun öfkeli sahibi benden çok daha iriydi ama kokusundan ve hareketlerindeki koordinasyon eksikliğinden anlaşıldığı kadarıyla sarhoştı. Bu, cüssesinin ona sağladığı avantajın çoğunu ortadan kaldırıyor.

Yumruğunun yanımdan geçip gitmesine izin verdim, kalçamı onun kalçasına doğru açarak bir adım attım, saldıran kolunun dirseğini ve elini yakaladım ve çoğunlukla kendi momentumunu kullanarak onu yüzüstü kaldırıma çarptım.

Benim de canımı yaktı, lanet olsun. Araba kazaları berbattır. Acı sancıları son zamanlarda hırpalanmış boynumdan aşağıya ve hiç zarar görmediğini düşündüğüm kalçama doğru kaydı. Bir an dengede ve hazır durdum ama yere çarpmanın etkisiyle iri adamdaki mücadele gücü silinmiş gibiydi. Hemen sallanarak ayağa kalkmayınca geri çekildim ve elmacık kemiğime dokunarak düşürdüğüm buz torbasını diledim.

Tüm kavga birkaç saniyeden fazla sürmemişti. Yere düşen adam daha kıpırdamadan, polislerden biri oradaydı ve

adamın sırtının küçük kısmından tutup kelepçeledi. Hareket yumuşak ve pratikti ve polisin de biraz dövüş sanatları eğitimi aldığından oldukça emindim.

Polis, yere yığılan adama neşeyle, "Bu gece sana araba kullanmak yok," dedi. "Artık güzel bayanlara da vurmak yok. Kurumak için hapishaneye gidiyorsun."

"Pokey?" Dedim.

Daha yaşlı ve daha az enerjik bir model olan diğer polis iç çekti. "Nielson eski filmleri sever." Bana çok yakından takip ettiğim için bir ceza makbuzu uzattı ve kelepçeli adamı işaret etti. "Kız arkadaşı bir memura saldırmaktan tutuklu. Onu alkollü araç kullanmaktan yakaladık. Saldırıdan dava açmak istiyor musunuz? Hepimiz onun ilk yumruğu attığını gördük."

Birden kendimi yorgun hissederek başımı salladım. "Hayır. Sadece ona sigortasının benimkini aramasını söyle."

Yüksek bir sürtünme sesi ve çıtırtı duyuldu. Bir çekici SUV'u çekip götürdü. Tavşan bir iç çekiş, bir gurultu ve radyatörün yırtılmasıyla soğuk kaldırıma çarpan sıcak antifrizin tıslamasıyla yere çöktü.

Jesse yanımda titredi. Onu soğuktan kurtarmam gerekiyordu.

"Baban ne zaman geliyor?" Ona sordum. Ben yetkililerle ve bana buz torbası uzatan insanlarla konuşurken o babamı aramıştı.

"Aradım," dedi Jesse. "Açmadı, ben de Darryl'i aradım. O da cevap vermedi. Sana daha önce söylemeliydim."

Adam telefona cevap vermedi mi? Bu yanlış geldi. Biz kalabalıklar arasında alışveriş yaparken Adam'a ulaşamıyor olamazdı. Hatta gelmek için gönüllü bile olmuştu. Bu ilginç olurdu. Sakin bir günde Walmart'ı idare edemezdi. İkincisi Darryl'in telefonuna cevap vermemesi beni o kadar rahatsız etmemişti ama yine de tuhaftı.

Cep telefonumu çıkardım ve Bran'den yeni bir mesaj aldığımı gördüm; bu daha da garipti. Kurt adamların hükümdarı Marrok mesaj atmıyordu.

Kontrol ettim ve aldım: The Game is Afoot.

"Bran Arthur Conan Doyle'u kanalize ediyor," dedim ve Jesse görmek için omzumun üzerinden baktı.

Bran'ı geri aramayı denedim (parmaklarım mesajlaşmak için çok soğuktu), ama telefonu kapalı ya da artık hizmet vermiyordu. Marrok'un oğlu Samuel'i denedim ve onun telesekreterine ulaştım.

Telefonu açan servis görevlisine "Hayır, sorun değil" dedim. "Dr. Cornick müsait değilse acil servise gideceğim." Ona gerçek bir mesaj bırakmamak için hiçbir neden yoktu ama Bran'den gelen mesaj beni tedirgin etmişti. Kazanın nedeni olan panik atağım beni daha da tedirgin etti.

Diğer sürü üyeleriyle devam ettim: Warren, Honey, Mary Jo ve hatta Ben. Telefonları sırayla kapalıydı, telesekreter çaldı, kapalıydı, telesekreter çaldı.

Paul'ü ararken Bran'in mesajını düşündüm - beni kurtarmaktansa öldürmeyi tercih ederdi ama Jesse konusunda farklı düşünürdü. Telefon sonuçsuz çaldığında, kurt adamların çok gizli acil durum kodu gibi şeylere düşkün olduklarını hatırladım. Bunun kurtadam olmakla hiçbir ilgisi yoktu ve her şey ne kadar çok kurtadamin bir şekilde kendini orduda bulmasıyla ve bunun onları nasıl özel bir tür paranoyak yaptığıyla ilgiliydi. Erkek izcilerin kurt adamların "hazırlıklı olma" konusunda hiçbir şeyi yoktu.

Gizli kodları biliyordum çünkü kurtadamlarla birlikte büyümüştüm ama onları öğrenmemiştim çünkü ben kurtadam değildim. Adam muhtemelen artık sürüsünün bir üyesi olduğum için bana öğretecekti ama nehir canavarları, kırık bacaklar ve sürü draması yüzünden bunun listenin başına gelmemesi şaşırtıcı değildi.

Paul da cevap vermedi. Kanıtlara dayanarak Bran'in mesajının "telefon yok" anlamına geldiğine bahse girmeye hazırdım. Bu iyi bir şeydi ama Jesse ve ben aptal telefonlarına cevap *verecek* birini bulana kadar alışveriş merkezinde mahsur kalmıştık. Eğer bu sadece acil durum-gizli kod sisteminin bir testiyse, birini çiğneyecektim.

Eğer öyle değilse... Midem sıkıştı ve kazaya neden olan panik atağım daha kötü göründü. İki kez bağlanmışım, bir kez Adam'a, bir kez de sürüye. Adam'a ya da sürüye bir şey mi olmuştu? O bağlara uzandım.

"Mercy?" Jesse, Adam'la ya da sürüyle bağlantı kurmadan önce konsantrasyonumu bölerek sordu.

"Neler olduğunu bilmiyorum," dedim ona. "Bırakın insanları denemeye devam edeyim."

Bir an düşündükten sonra Kyle'ı aradım. O bir şey değildi, bu yüzden telefonlarla ilgili notu almamış olabilirdi. *Ve* sürünün üçüncü sıradaki üyesinin sevgilisi olarak neler olup bittiğini biliyor olabilirdi. Telesekreterine ulaştım ama mesaj bırakmadım. Sonra

Cadı Elizaveta'yı denedi. Elizaveta'nın paketle sözleşmesi vardı - Adam'ın ona her ay ne kadar ödediğini yakın zamanda görmüştüm ve onu taksicilik oynamaya zorlamaktan çekinmiyordum - ama cevap vermedi. Belki de şifreleri biliyordu ya da belki alışveriş yapıyordu ve çılgılık atan kalabalık telefonunu duymasını engelliyordu.

Belki de tüm sürü alışverişe çıkmıştı ve ben paranoyaklaşıyordum.

"Sürünün Tri-Cities'in geri kalanına katılmış olma ihtimali nedir?

ve gecenin bir yarısı alışverişe mi gittin?" Yüksek sesle sordum. Jesse ciddiyetle, "Çok değil," dedi. "Çoğu babam gibidir; gürültü tek başına bile onları ürkütür. Onları bir grup normal insanla birlikte dar bir alana tıkmak ve kan gölüne dönmesini bekleyin. Belki Honey dışında bunu deneyecek birini düşünemiyorum."

"Ben de öyle düşünüyorum," diye katıldım. "Bir şeyler oluyor. Kendi başımızayız."

"Gabriel'i arayacağım," dedi ve öyle yaptı.

Gabriel, ne gerekiyorsa yapan adamım, Jesse'ye aşık olmamak için şeytan gibi savaşıyordu. Eylül ayında Seattle'a ve üniversiteye gitmek üzere ayrıldığında ondan resmen ayrılmıştı ama resmi olarak çıkmıyorlardı. Ama birkaç saat önce Şükran Günü yemeğinde onun yanına oturmuş ve keskin gözlü babasının da aynı masada olduğunu düşünerek elinden geldiğince flört etmişti.

Aşk kolaylık beklemez.

Gabriel şehirdeyken, Adam ve Jesse'yle paylaştığım evin çitlerinin diğer tarafındaki çok küçük imal edilmiş evimde de yaşıyordu. Annesiyle benimle ve kurt adam arkadaşlarımla takılıp takılmaması gerektiği konusunda yuvayı yıkan büyük bir kavgaya tutuştuklarında o eve taşınmıştı. Çoğunlukla Seattle'da yaşıyor olabilirdi ama tatil için döndüğünde ev onu bekliyordu.

Hiçbir kurt adam acil durum irtibat listesinde yer almazdı, bu yüzden Jesse başını salladığında daha da endişelenmeye başladım. Biz yokken sürüye bir şey mi olmuştu?

"Kahretsin," dedim ve bizi birbirimize bağlayan çiftleşme bağı aracılığıyla Adam'ı hissetmeyi tekrar denedim. Bağ güçlü ve istikrarlıydı ama bazen ondan bilgi almak daha fazla çaba gerektiriyordu. Adam'la bu konu hakkında konuştuğumda, endişeyle omuz silkmişti.

"Neyse o," demişti. "Bazı insanlar kendilerini güvende hissetmek için eşlerinin kafasının içinde yaşamak zorundadır. Biz bunu yaparken sen nasıl hissettin?" Özür dilemeye çalıştığımda bana sıırtmıştı. "Telaşlanma. Seni olduğun gibi seviyorum Mercy. Seni bütünüyle yutmama gerek yok, her zaman kafanın içinde olmama gerek yok. Sadece orada olduğunu bilmeye ihtiyacım var."

Adam'ı sevmemin birçok nedeni var.

Zaten hatırı sayılır olan baş ağrımı daha da artırarak bağımızdan aşağıya doğru mücadele ettim ve bilinçaltımın Adam Hauptman olan Alfalar arasındaki karizmatik Alfa tarafından alt edilmemek için yarattığı bariyerleri aştım ve sonunda ona dokundum...

"Hey, Mercy," dedi derin bir ses. "İyi misin?"

Kafamı kaldırdım ve çekici şoförünü tanıdım. Bölgede araba çekenlerin çoğunu tanırım, bir tamirci dükkânım var, bu işin doğasında var.

"Selam Dale," dedim, kurt adam büyüyle uğraşmıyormuşum gibi görünmeye çalışarak. En başta cipe çarpmamaya neden olan o iğrenç, ürpertici, nefesimi kesen his aniden ortaya çıkmasaydı normalmiş gibi davranmak daha kolay olurdu. İkinci panik atağı bastırmak için mücadele ettim. Muhtemelen Dale çenemin titremesinin soğuktan kaynaklandığını düşünecekti. "Jesse ve ben iyiyiz ama daha iyi günlerim de oldu."

"Bunu görebiliyorum." Sesi endişeli geliyordu, bu yüzden oldukça kötü görünüyor olmalıydım. "Tavşan'ı dükkânına çekmemi ister misin? Yoksa yenilgiyi hemen kabul edersen ve ben de onu Pasco hurdalığına mı götürürüm?"

Aniden aklıma gelen bir düşünceyle bakışlarımı ona sabitledim.

Paltosuna baktı. "Neye bakıyorsun? Bir leke mi var? Bunu temiz kıyafetlerden aldığımı sanıyordum."

"Dale, arabamı dükkânıma çekmen için sana para veriyorsam, kamyonunda Jesse ve benim için de yer var mı? Kocama telefonla ulaşamıyoruz. Dükkânda eve götürebileceğim bir arabam var."

Neşeyle gülümsedi. "Elbette, sorun değil, Mercy."

"Bu iyi olur," dedim. "Teşekkürler." Bu işe yarayabilirdi. Dükkânım düşünmek için güvenli ve sıcak bir yerdi. Buna ihtiyacım vardı, paniğe karşı Yalnızlık Kaleme ihtiyacım vardı. Çünkü Adam'la aramdaki bağa ulaştığımda öfke ve acıdan başka bir şey hissedemiyordum.

Birisi kocamı incitiyordu ve tek söyleyebileceğim buydu.

Dale'in kamyoneti eski patates kızartması, kahve ve bayat muz gibi kokuyordu. Kendimi hafif bir sohbet yapmaya zorladım, kızından ve yeni bebeğinden, artan dizel yakıt maliyetlerinden ve aklıma gelen başka şeylerden bahsettim. Daha fazla bilgi edinene kadar Jesse'nin ne kadar endişeli olduğumu bilmesine izin veremezdim.

Dükkanım olması gerektiği gibi görünüyordu. Küçük mezarlık (birkaç ölü arabanın kalıntılarının yaşayan kardeşlerine parça bağışlamak için beklediği yer) ve otopark iyi aydınlatılmıştı. Yeni halojen lambalar hâlâ hayatta olan ama yardıma ihtiyacı olan park yerindeki dört arabayı aydınlatıyordu ve Jesse nefes aldığı anda dizini okşadım.

Kamyonetten atladım ve Dale'in Tavşan'ın zincirlerini çözmesine yardım ederek Jesse'yi dükkâna gönderdim. Park yerinde üç tane olması gerekirken dört tane olan arabalara tekrar baktı ve itiraz etmeden içeri koştu. Kilitli olması gereken kapıyı açmakta hiç zorlanmadı ve içeri girdiğinde babasının kızı olduğu için ışıkları yakmadı. Saklanacak bir şey olduğunda pencereli bir odanın ışıklarını açmaması gerektiğini çok iyi biliyordu.

"Zavallı şey," dedi Dale, Jesse'ye aldırmadan arabamın bagajını okşayarak. "Artık şehirde bunlardan pek kalmadı." Bana baktı ve kayıtsızca şöyle dedi: "89 model iki kapılı bir Jetta'da 110'luk bir hat var. Biraz hırpalanmış ama biraz Bondo ve boyanın düzeltemeyeceği bir şey değil."

"Bunu aklımda tutacağım," dedim. "Sana ne borçluyum?"

"Patron sana fatura kesecek," dedi ve gerginliğime rağmen gülümsememi samimi hale getirdi -Dale'in "patronu" karısıydı.

Arabayı sürerken el salladım, sonra ofisimin kapısına doğru koştum çünkü 68 model bir Beetle ile eski bir Type II'nin arasına park edilmiş dördüncü araba Gabriel'e ait olan hırpalanmış ve yıpranmış 74 model bir Mercedes'ti.

Kapıdan içeri süzıldüm ve kapattım. Karanlık ofis, Gabriel'in bir şeyler bildiğini ve bunu gizli tutmanın önemli olduğunu anlamam için yeterliydi; aksi takdirde içerisi ıslıl ıslıl olurdu. Döndüğümde Gabriel'in kokusunu aldım, tamam, ama başka biri daha vardı ...

Güçlü kollar belime dolandı ve neredeyse ayaklarımı yerden kesecekti. Burnum kolların İngiliz aksanlı Ben'e ait olduğunu söyledi.

Yüzünü karnıma gömdüğünde, tezgahtan kaptığım levyeyi kafasına vurmadan ait olduğu yere geri koydum. Başını, gömleğim yukarı sıyrılına ve sakallı yanağı tenime değene kadar hareket ettirdi.

Bunu daha önce başka bir kurtadam da yapmıştı, aynı titremeleri ve düzensiz nefes alış verişleri hissetmiştim. Ben'in (diğer kurt gibi) aç hissetmediğinden oldukça emindim çünkü hindi yemeğinin üzerinden o kadar da uzun zaman geçmemişti. Bu yüzden elimi başına koydum ve eski, uyumsuz jant kapaklarından oluşan bir rafın önünde duran şok geçirmiş bir çift gence baktım. Dükkânın içi karanlıktı ama benim gibi çakallar karanlıkta da görebilir.

Ben yarı homurdandı, yarı konuştu ama söylediği hiçbir şeyi ayırtıramadım. Teninin benimkine değen sıcaklığından, değişimle savaşımaya çalıştığını anladım. Sakinleştirici bir ses çıkardım ama elimi tekrar hareket ettirmedim çünkü bir kurt adamın teni değişirken oldukça hassastır. Ben konuşmaya çalışmayı bıraktı ve nefes almakla yetindi. Gabriel'e baktım.

Jesse'nin elini tutuyordu -ya da Jesse'nin onu tutmasına izin veriyordu- ve Ben'den çok daha iyi durumda görünmüyordu.

"Baştan başla," dedi Jesse ona. "Mercy'nin her şeyi duyması gerek."

Gabriel başını salladı. "Gece yarısına doğru Ben oturma odama daldı, beni yakaladı, arabamın anahtarlarını aldı ve beni kapıdan dışarı sürükledi. Dışarı çıkar çıkmaz evinizde bir şeyler olduğunu anladım. Hiç far yoktu ama arabaların sesini duyabiliyordum - dizel motorlu, kamyon büyüklüğünde bir şey. Ben buraya gelmek ve sana ulaşmakla ilgili bir şeyler söyledi sanırım. Sesi oldukça garip geliyordu. Beni sürücü koltuğuna itti ve o zamandan beri tutarlı bir şey söylemedi. Seni aramaya çalışacaktım ama-"

Başıyla yeri işaret etti ve ben de dükkânın telefonunun dağılmış kalıntılarını gördüm. "Bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüyor gibiydi. Seni gördüğüme gerçekten çok sevindim."

"Ben?" diye sordum. "Yapabilir misin-"

Uzandı ve elime sakinleştirici bir dart attı. Yarısı süte benzeyen bir şeyle doluydu ama ben daha iyi biliyordum. Birisi sırlarımızı biliyordu.

"Uyuşturulmuş," dedim ve emin olmak için şırıngayı kokladım. Tanıdık bir kokusu vardı. "Mac'i öldüren maddeye benziyor."

Jesse nefes aldı.

"Mac?" Gabriel sordu.

"Senin zamanından önce," dedim ona. "Mac, Bran'i hedef alan Bizans komplosuna engel olan yeni dönüşmüş bir kurt adamdı. Biz her zaman kurtadamların her türlü uyuşturucuya karşı savunmasız olduğunu düşündük. Ancak kendisi de bir kurtadam olan kötü adam, herhangi bir veterinerin tedarik edebileceği malzemelerle işe yarayan bir kokteyl buldu." Bu bilgi Gerry ile birlikte ölmüş olmalıydı. "İlacı alan kurtların çoğuna bir şey olmadı ama yeni kurtadamlar daha savunmasızdı ve ilaç Mac'i öldürdü."

Hepimiz Ben'e baktık, o da pek sağlıklı görünmüyordu.

"Ben iyi olacak mı?" diye sordu Gabriel. "Onun için bir şey yapabilir miyiz?"

"Yakıp kül etmek," diye homurdandı Ben.

Onu doğru duyduğumdan emin değildim, sesi bulanık ve kalındı. "Ben? İlacı mı yakıyorsun?" Cildi ateş gibi hissediyordu. "Metabolizmanı mı güçlendiriyorsun?" Kurt adamların bunu yapabildiğini bilmiyordum.

"İyi yaşıyor," dedi, ben de bunu olumlu bir cevap olarak algıladım. "Ama... bir dakika sürer."

"Yardım etmek için ne yapabiliriz?" Ben sordum. "Su? Yiyecek?" Buralarda bir yerde biraz granola barım vardı.

"Sadece sen," dedi. "Sürü kokusu, Alfa kokusu. Yardımcı oluyor." Bana karşı sertçe ürperdi. "Acıtıyor. Kurt dışarı çıkmak istiyor."

"Bırak çıksın," dedi Jesse.

Ama Ben başını salladı. "O zaman konuşamayacağım. Sana söylemem gerek." Adrenalin ve kan gibi kokuyordu.

"Burası güvenli mi?" Ben sordum. "Taşınmamız gerekiyor mu?"

"Kısa vadede güvenli," dedi Ben bir süre sonra. "Sanırım öyle. Geri kalanıyla meşgul olmalılar... sürünün geri kalanıyla."

"Kahve yardımcı olur mu?" Jesse sordu.

Düşündüm ama başımı salladım. "Ben doktor değilim. Karışıma bir uyarıcı eklemek durumu daha da kötüleştirebilir."

"Samuel'i arayabilirsin."

Korku dolu gözlerine baktım ve onun iyiliği için cesur olmaya çalıştım. "Samuel'in telefonu telesekretere yönlendiriyor. Kendi başımızayız."

"Peki ya Zee?" diye sordu Gabriel. Zee'nin bir araba için neler yapabildiğini görmüş ve huysuz ihtiyar fae için bir kahraman tapınması vakası edinmişti. "Gümüş konusunda bir şey yapamaz mı?"

"Zee diğ er fae'lerle birlikte Periler  lkesi'nde saklanıyor," dedim ona, ama o bunu biliyordu. "Yardı  edemeyecek."

"Ama-"

"Zee ba  a ne olursa olsun," dedim ona, "o öncelikle bir Fae."

"Acıyor," dedi Ben, sesi karnıma kar  ı boğukla  mı  tı. Bana kar  ı kıvranıyordu. G m    kurtadamları böyle vurur. Yapabileceğim bir şey olmasını diledim.

"Evet, yardı  edebilirsin," dedi, sanki düşüncelerimi yakalamı   gibi. Sürü bağı bazen bunu yapıyordu - h l  alı maya çalıştığım şeylerden biri de buydu. "Bana sorabilirsin... yapabileceğın şey bu. Bana sorular sorabilirsin. Beni konu tur ki kurdu zapt edebileyim. Bilmen gerek."

"Herkes hayatta," dedim ona. "O kadarını söyleyebilirim. Ne oldu?"

"Ka ırıldılar," dedi, sonra da "Federal ajanlar."

Tüylerim diken diken oldu. Tarih diplomam vardı. Hükümet kendi nüfusunun bir bölümüne kar  ı hareket ettiğinde, bu kötüdür. Nazi kötü. Soykırım kötüdür. Kurtadamları genel nüfus içindeki bağnazlardan korumak için federallere ihtiya ımız vardı. Eğ r hükümet bize kar  ı gelseydi, kurtlar kendilerini savunmak zorunda kalacaklardı. Bu hikayenin iyi bir sonu yoktu.

"Hangi kurumdan federal ajanlar?" Ben sordum. "İ  Güvenlik mi? Cantrip? FBI MI?"

Başını iki yana salladı. Bana baktı ve sanki göz teması kendini toparlamasına izin verecekmi   gibi bir süre baktı. Birkaç kez konuşmaya ba ladı.

"Orada bulunan herkesi aldılar mı?"

"Herkes," dedi. Başını tekrar bana yasladı. "Oradaki herkes."

Şükran Günü'yd . Jesse'ye kasvetli bir bakış attım. Sürünün  oğ  evdeydi.

"Honey ve Peter ve Paul ve Darryl ve Auriele." Nefes almak için bir an kurtları saymayı bıraktı. "Mary Jo. Warren."

"Mary Jo orada değildi," dedim. "Warren da yoktu." Warren ve erkek arkadaşı, evlerine gidecek aileleri olmayan arkadaşları için bir   kran Günü yemeğ  d zenlemi  lerdi. E cinsel oldukları için aileleri olmayan çok sayıda arkadaşları vardı. Bir itfaiyeci olan Mary Jo görevdeydi.

"Onları kokladım," diye homurdandı Ben. Sonra durakladı, vücudu gerildi. "Dediler ki... dediler, Adam demedi. Dediler ki... 'Sessizce gel, kimse

Bay Hauptman.' Adam, "Ellerinde kan kokusu alıyorum." dedi. Warren ve Mary Jo. Halkıma ne yaptınız?" Yine 'Federal ajanlar' dediler. "İşte kimliğimiz." dediler.

Derin bir nefes aldı. "Adam dedi ki, 'Kimlik iyi. Ama siz federal ajan değilsiniz' dedi. Yalancılar. Adam yalan söylediklerini söyledi."

Ben mi Ben'e sarılıyordum, o mu bana sarılıyordu anlayamadım.

"Mary Jo'yu nasıl buldular?" Ben sordum. Mary Jo, ne olduğunu öğrenirlerse işini kaybedeceğinden endişeleniyordu. Mary Jo'yu biliyorlarsa, sakinleştiriciyi biliyorlarsa, o zaman birileri çok fazla sırrımızı biliyor demektir. Bu retorik bir soruydu, Ben'in cevabı bilmesini beklemiyordum.

"Cep telefonları," dedi bana. "Bran bir mesaj gönderdi."

"Anladım," dedim. "Bunun telefonların kullanımının güvenli olmadığı anlamına geldiğini sanıyordum."

Başını iki yana salladı. "Birinin telefonlarımızı izlediğini kastetmiştim. GPS takibi. Charles'ın örümcekleri var." Charles, kurtadamları yöneten Marrok'un oğluydu. Çok çeşitli yetenekleri arasında insanları öldürmek, para kazanmak ve teknolojiden korkutucu derecede anlamak vardı ama örümcekler yoktu. En azından benim bildiğim kadarıyla.

"Örümcekler mi?" Ben sordum.

Bir kahkaha attı. "Örümcekler. Dışarıdaki kod parçaları. Bunun gibi şeyleri izliyorlar. Telefon şirketi kayıtlarında casus yazılım. Sanırım içeride birileri var. Ama uyarı çok geç geldi."

"Nasıl kaçtın?" Ben sordum.

"Üst kattaydım." Sesi her zamanki telaffuzuna yaklaşıyordu ve daha tutarlı geliyordu. "Alt kattaki banyo için tuvalet kağıdı alıyordum." Bir ses çıkardı, yarım bir hıçkırık. Ona daha sıkı sarıldım.

"Devam et ve yemin et," dedim ona. "Adam'a söylemeyeceğime söz veriyorum."

Homurdandı. "Kötü alışkanlık." Küfür etmesinden mi yoksa Adam'a söylemeyeceğime söz vermemden mi bahsediyordu anlayamadım.

"Haklısın," dedim, çünkü haklıydı. "Yani onları duyduğun ve Gabriel'e mi koştun?"

"Duydum," dedi bana. "Bekledim. Bütün sürü aşağıdaydı. Sonra Adam, 'Tüm merhametimle, Benjamin Speedway' dedi. Adam küfür eder gibi 'Benjamin Speedway' dedi ama ben biliyordum. Ben Benjamin'im. Merhamet sensin. Hız gitmek demektir. Bana koşturmanı, seni bulmamı emrediyordu. Onlar anlamadan önce bana bir lütuf anı vermek için emri gizledi. Orada

insanlar arkadan çıktı ve beni pencereden atlarken gördüler. Bana o lanet okla vurdular ve ben de nehre doğru koştum. Geri döndüm ve Gabrieli buldum. Onu arabayı sürmeye zorladım. Ama sen burada değildin. *Burada* olman gerekiyordu."

Eğer kaza olmasaydı, Jesse ve ben alışverişimizi bitirip eve dönecektik. Muhtemelen Adam'a sahip olan kişinin kollarına. Şans. Bu bana derin bir nefes aldırıldı ve başından beri kokladığım şeyin kokusunu iyice aldım.

"Kan." Geriye yaslandım, aramızda biraz mesafe açmaya çalıştım. "Ben, neren kanıyor?"

"Işığa ihtiyacımız var mı?" diye sordu Jesse.

"Dükkândaki büyük kiti getireyim," dedi Gabriel ve koşarak oraya gitti. Gece onun için karanlıktı ama yolunu biliyordu ve ilk yardım çantası hemen içerideki duvarın üzerindeydi. Benim kadar hızlı olamazdı ama şu anda bir kurt adama bağlıydım.

Adam'ın bir kurtadam sürüsüne karşı koyabilecek ve galip gelebilecek bilinmeyen bir gruptan saklanırken ışıkları açmak konusunda ne diyeceğini biliyordum. Ama gece görüşüm karanlıkta ilk yardım yapmaya uygun değildi.

"El feneri," dedim. "Tezgâhın altına. Kıyafetlerini kesmek zorunda kalırsam diye maket bıçağını da yanına koy." Ellerimi Ben'in yüzünün iki yanına koydum ve bana bakmasını sağlamaya çalıştım. "Ben. Ben."

"Evet?" Ben'in mükemmel dört harfli kelime dağarcığıyla nadiren yaptığı gibi net ve berrak bir şekilde üst kabuk İngilizcesi çıktı. Ama görebilmem için yüzünü yukarı çekmeme izin vermedi.

"Nereye vuruldun?"

"Tranq. Göt." Bu o kadar net değildi, ama onu anlayabiliyordum ve son kelimenin bir sıfat değil bir konum olduğunu varsaydım, yine de Ben için riskli bir karardı.

"Hayır. Sakinleştirici değil." Sakinleştirici bir ok onu bu kadar geç kanamaya bırakmazdı. "Biri seni vurdu, Ben. Nerenden?"

Jesse el fenerini doğrulttu. "Bacak," dedi. "Sağ dizinin hemen üstünde."

Gitmeme izin vermedi, bu yüzden Jesse maket bıçağıyla Ben'in pantolonunun kumaşını kesti. Gabriel el fenerini aldı ve yaraya iyice baktı.

"İçeri ve dışarı," dedi sakın bir sesle, ancak yüzü soldu ve yeşilimsi bir renk aldı.

İyileşmemiştii, yani ya onu vuran her kimse gümüş mermi kullanıyordu. -Ya da sakinleştirici karışımındaki gümüş iyileşmesini yavaşlatıyordu. Hangisi olursa olsun, kanamayı durdurmamız gerekiyordu.

Jesse'ye "Telfa ped," dedim. "Yaraların üzerine yapışabilecek herhangi bir şey kullanmamak önemli." İyileşmesi gerektiği kadar hızlı iyileşmeye başlarsa Ben'in derisi bunun üzerinde büyüye bilirdi. "Sonra gazlı bez, sonra da veteriner sargısı. Toparlanıp Samuel'e gideceğiz ve onun evde olmasını umacağız."

Hem doktor hem de kurt adam olan Samuel Cornick, Ben için ne yapılacağını en iyi o bilirdi. Telefonuna da cevap vermiyordu, yani muhtemelen mesajı Bran'den almıştı. Ayrıca toparlanmamıştı. "Onlar" her kimse, kurtların geri kalanını topladıkları zaman gözden kaçmış olma ihtimali yüksekti. Gözden kaçmış olmasını umuyordum.

Ben'i Samuel'e götürmeliydim, sonra da yardım bulmalıydim - ki umarım Samuel'in evinde de bunu başarabilirdim. Adam'ı ve sürüyü bulmam, Şükran Günü'nde olmayan diğer kurtları kontrol etmem ve Warren'ın erkek arkadaşı ya da Mary Jo'nun itfaiyeci arkadaşları gibi başka kimsenin kaçırılmadığından ya da yaralanmadığından emin olmam gerekiyordu.

Eğer düşmanlarımız Mary Jo ve Warren'ı bulacaklarını biliyorlarsa, o zaman kimin kurtadam olup kimin olmadığı hakkında bilmeleri gerekenden fazlasını biliyorlardı. Eğer onlar insansa -ki Ben başka bir şey olduklarını fark etseydi bana söylerdi- ve otuza yakın kurdu kaçırmaya istekliyseler, o zaman ya deliydiler, herkesi bir anda öldürmeyi planlıyorlardı ya da en azından silahlı ve çok ama çok tehlikeliydiler. Ve Ben'in Adam'ın onları yalancılıkla suçladığını hatırlamasına rağmen federal olabilirlerdi.

"Ayağa kalkabilir misin?" Jesse bandajı oldukça iyi bir şekilde yapmayı bitirdiğinde Ben'e sordum.

Homurdandı.

"Buradan çıkmamız gerek. Warren ve Mary Jo'yu yakalayacak kadar biliyorlarsa, burayı da bildiklerini varsaymalıyız."

"Tehlike," dedi, sesi yine kötü çıkıyordu. "Tehlikede. Sen." Bu düşünce ona ilham vermişe benziyordu çünkü insandan çok kurda benzeyen bir sesle ayağa kalktı, sonra üzerime kapanana kadar sarktı.

"Sorun bacak değil," dedi biraz abartarak. "İlaç yüzünden. Zayıf. Zayıf. Zayıf." Geriliyordu, gözleri kurdun kendini koruma güdüsüyle altın sarısı parlıyordu. Hiçbir yırtıcı zayıf ve savunmasız olmaktan hoşlanmaz.

"Sorun yok," dedim ona kararlılıkla, çünkü bana inanması önemliydi. Eğer inanmazsa agresifleşecek ve başımız daha da belaya girecekti. "Arkadaşların arasındasın. Gabriel, garajda duran Mercedes'in anahtarlarını al ve Ben'i arabaya götürmeme yardım et."

Marsilia'nın lacivert Mercedes'i, bir S 65 AMG, park yerinden geçen biri boyayı çizmeye ya da taş atmaya karar vermesin diye garajımın içine park edilmişti. Üç aylıktı, ilk yağ değişimini yaptırmak için buradaydı ve etiket fiyatından daha ucuza ikinci bir dükkan satın alabilirdim.

"AMG mi?" Gabriel konuştuğu sırada anahtarları geri aldı. "Ben'in bir Mercedes AMG'nin üzerinde kanamasına izin mi vereceksin?"

Jesse kuru bir sesle, "Zaten Mercedes'in her tarafı kan içinde," dedi. Sonra bana döndü. "Dur bir dakika. AMG mi? O AMG mi? Mercedes Athena Thompson Hauptman, ne düşünüyorsun? Ben'in *Marsilia'nın Mercedes'ine* kan sıçratmasına izin veremezsin."

"Vampir kraliçesi Marsilia mı?" Gabriel boğuldu. "Mercy, bu çok aptalca. Arabamı al."

"O bir kraliçe değil, seethe'nin metresi," diye düzelttim onu. "Bu araba dört kişilik ve yaralı kurt adamla kaçan VW tamircisi diye bağırıyor." Kimseyi panikletmek istemediğim için söylemediğim şey, vampirler CIA ile mafyanın karışımı gibi olduğu için Mercedes'in de kurşun geçirmez camı olduğuydu. Daha da önemlisi, eğer gerçekten bir devlet kurumunun saldırısıyla karşı karşıyaysak, bu araba takip cihazlarından arındırılmıştı. Ben ve Wulfe -Marsilya'ya hizmet eden büyü kullanan vampir- arasında, yeni arabalara rutin olarak takılan tüm takip cihazları, lastiklerdeki RFID etiketlerine kadar devre dışı bırakılmıştı.

Ve şu anda Marsilia'yı gücendirmekten daha büyük endişelerim vardı, her ne kadar korkutucu olsa da.

Ben'i Samuel'e götürün, sorununu o tedavi edebilir. Jesse ve Gabriel'i güvenli bir yere götürün.

Arkadaşımı her kim kaçırdıysa onu bulup geri getirecektim.

Adam'ın acısı kalbimde bir kükreyişt ve ona zarar veren herkese bunun bedelini ödetecektim.

Triyaj gibiydi. Karar bir-güvende olanları korumak. İkinci karar, geri kalanları kurtarmak. Karar uç, onları götürenleri pişman etmek.

Bu düşünceyle ofise geri döndüm. Adam'ın isteği üzerine 9mm Sig'imi kasada tutmaya başlamıştım. Yerel sürü Alfa'sıyla evli olmak bana biraz kötü şöhret kazandırmıştı ve silahlı olduğumu bilmek Adam'ı daha iyi hissettiriyordu. İki yedek (dolu) şarjörü çantama tıktırdım ve fazladan bir kutu gümüş mühimmatı kaptım. Nükleer bombam olsaydı onu da alırdım ama elimdekiyle yetinecektim.

Jesse, Ben'le birlikte arka tarafa yerleşmişti. Akıllı kız. Ben, Gabriel'i normal şartlar altında yeterince iyi tanıyordu ama Jesse, Adam gibi kokuyordu. Ben benimle önde oturamazdı çünkü uyuşturucu ve yaranın birleşimi onu çok dengesiz yapıyordu ve ben araba kullanırken boğuşamayacağım kadar güçlüydü. Jesse de koltuğu örtmek için eski bir battaniye bulmuştu.

Mercedes'i garajdan çıkardım ve Gabriel'in kapıyı kapatıp binmesini bekledim.

Gabriel ön koltuğa geçerken, "Gözlerin altın gibi, Mercy," dedi. "Böyle bir şey yaptıklarını bilmiyordum."

Benim de yoktu.

Samuel garajımdan yaklaşık yirmi dakika uzakta oturuyordu ama bana saatler gibi geliyordu. Ayağımı gaza basma isteği çok güçlüydü. Marsilia'nın arabası saatte 250 mil hıza çıkabiliyordu - onun isteği üzerine arabayı insan refleksine daha uygun hızlarla sınırlayan elektronik regülatörü de halletmiştim. Ama alışveriş kalabalığı yeniden artmaya başladığı için bu seyrek ve karanlık saatte bile dışarıda çok sayıda polis vardı. Arka koltukta silahla yaralanmış bir adam olduğu sürece kenara çekilmekten kaçınmam gerekiyordu.

Saatte altmış mil hızla, nehrin kenarında yavaşça ilerleyerek Samuel'in Richland'daki evine vardık.

Adam'la evlenmeden önce Samuel oda arkadaşımdı. Hâlâ sık sık ziyaretime gelirdi. Bir kurt, özellikle de yalnız bir kurt, başkalarının varlığına ihtiyaç duyar. Adam Alfa ve Samuel çok baskın olmasına rağmen, aralarında temkinli bir dostluk vardı.

Samuel'in Richland'da nehrin hemen yanında, arsa fiyatlarının çok yüksek olduğu bir apartman dairesi vardı. Evinin nasıl görüldüğü umurunda bile değildi - aşağı yukarı iki yıldır benimle birlikte on dörde yetmişlik yaşlı karavanımda pek şikâyet etmeden yaşıyordu - ama suyu seviyordu. O apartman dairesi için ödediği parayla şehrin herhangi bir yerinde kocaman bir ev alabilirdi.

Kompleks on yıldan daha az bir geçmişe sahipti, taş ve sıvadan inşa edilmişti ve son derece bakımlıydı. Mercedes'i Samuel'in garajının önüne park ettim, yoldaşlarımı arabada bıraktım ve kapıyı çaldım.

Kimse cevap vermedi. Alnımı fiberglas kapının soğuk yüzeyine dayadım ve dinledim ama hiçbir şey duymadım.

"Lütfen, lütfen, Samuel. Sana ihtiyacım var." Kapıyı tekrar çaldım.

Kapı nihayet açıldığında gelen Samuel değil, Samuel'in eşi Ariana'ydı. Üzerinde bir sweatshirt ve pembe iplik yumaklarıyla oynayan beyaz kedi yavrularıyla süslenmiş tüylü gece mavisi pijama altları vardı.

Fae'lerin cazibesi vardır, onları Fae yapan da budur. İstedikleri herhangi bir canlı şekline bürünebilirler ve çoğunlukla uyum sağlayan formları severler. Ariana'yla ilk kez birinin varlıklı büyükannesi kılığında tanışmıştım. Ayrıca onun gerçek yüzü ve şekli olduğunu düşündüğüm şeyi de gördüm ki bu muhteşem ve güzeldi.

Ariana'nın şu anki görüntüsü ne güzel ne de çirkindi, daha çok hoş bir ortalamaydı. Saç boyası çıkmadan önce yetişkinlerden çok çocuklarda görülen soluk altın sarısı saçları yüzünü çerçeveliyor ve yumuşak gri gözlerini ortaya çıkarıyordu. Görünürdeki yaşı yirmi beş ile otuz arasında bir yerdeydi ve Samuel'in görünürdeki yaşıyla eşleşiyordu. Yüzünde kendi fae benliğinin izleri vardı, tıpkı eski akıl hocam Zee'nin fae çehresinin benim daha çok görmeye alışkın olduğum insan çehresiyle benzerlikler taşıması gibi.

Sorun şu ki, orada olmaması gerekiyordu. O bir Fae'ydi. Diğerleriyle birlikte rezervasyonda olmalıydı. Fae'lerin geri çekildiğini ve Samuel'i yakaladıklarını öğrenir öğrenmez Ariana'yı kontrol etmek için aramıştım. Bana -şimdi gördüğüm kadarıyla şüphe uyandıracak kadar rahat bir tavırla- Ariana'nın güvende olduğunu ve mümkün olduğunda geri döneceğini söylemişti. Görünüşe göre, bu diğer tüm fae'lerden çok daha önceydi.

"Ariana," dedim, "Düşündüm ki..."

"Akrabalarımınla birlikte rezervasyona çekildiğimi mi?" diye sordu. "Eşim burada. Ben bir takipçi değilim ve Gri Lordlar'a bağlılığım artık kalmadı, eğer kaldıysa bile. Dikkatleri üzerime çekmemem şartıyla burada kalmama izin verdiler." Bana muzipçe sırıttı. "Elimizdeki tüm eserleri ya da büyüleri eşyaları getirmemizi istediler. Ben Gümüş Borne'u yanımda getirdim; onunla gitmeme izin verme konusunda şaşırtıcı derecede istekliydiler."

Gümüş Borne, Kristof Kolomb'un babasının gözünde bir parıltı olmasından çok önce yarattığı bir eserdir. Herhangi bir büyüü yedi

fae'lere zarar veriyordu. İnsanların ulaşabileceği bir yerde bırakılamayacak kadar güçlü ve rezervasyona getirilemeyecek kadar zararlıydı.

Yüzündeki mizah kayboldu. "Ama ben sohbet ediyorum ve sen yaralısın. Soğuktan korunmak için içeri gel."

"Benim kanımdan değil," dedim ona. "Samuel burada mı? Onun için bir uyarım ve bir hastam var. Aksi takdirde, muhtemelen gitmeliyiz."

"O burada değil," dedi Ariana. "Babası birkaç gün önce onu çağırdı. 'Güç'teki karışıklıklarla' ilgili bir toplantıyla ilgili olduğunu söyledi."

Ona bir bakış attım ve o da yine sırtıttı. "Yemin ederim bana söylediği buydu. Yine de yaralılarınızı getirin. Oldukça fazla berberlik deneyimim var ve Samuel'in çok iyi stoklanmış bir ilk yardım çantası var."

Tereddüt ettim ve yüzündeki ifade değişti. Ariana çok eskiydi - sanırım Bran'den daha yaşlıydı - ama onda bir yumuşaklık, kolayca incinmesine izin veren bir kırılma vardı.

"Senden şüphe etmiyorum," dedim ona. "Ama benim yaralım bir kurt. Şimdilik insan formunda ama parmak uçlarıyla insan formuna tutunmaya çalışıyor."

Ariana'nın köpeklerle karşı köklü ve tamamen haklı bir korkusu vardı ve bunu ancak iyi niyetli Samuel tanıdıkları sayesinde yenebilmişti. Geri kalanımızın çoğu onun yanında kurt ya da çakal gibi davranmamak için elimizden geleni yaptık.

Bir nefes aldı. "Hastanın muhtemelen kurtadamlarınızdan biri olduğunu biliyordum. Başka kim olabilir ki? Onu içeri getirin."

Arabadaki insanları topladım, insan olanları ve olmayanları. Yapılacak doğru şeyin bu olduğundan emin değildim. Ariana'yı bir kez paniğin pençesinde görmüştüm ve bu yeterince korkutucuydu, bunu tekrar yapmak istemedim. Onu uyarmıştım ve üstesinden gelebileceğini düşünüyordu. Yeterince makul.

Jesse itti, Gabriel ve ben de Ben'i arabadan çıkarmak için çektik. Ben ayağa kalkar kalkmaz Gabriel omzunun altına girdi ve ağırlığının çoğunu aldı. Etrafıma bakındım ama bizi çevreleyen tüm pencereler karanlıktı. Biri bizi izliyorsa da anlayamadım.

Jesse kapıya baktı. Gabriel girişte durakladı çünkü duvarlar parlak renklere boyanmış olsa da halı beyazdı ve Ben'in hâlâ kanaması vardı.

Ariana gözlerini devirerek bize baktı. "Onu içeri getirin çocuklar; sizi temin ederim ki kumaştan ve halıdan biraz kan alma konusunda fazlasıyla yetenekliyim."

Kendimden emin bir şekilde Gabriel ve Ben'e el salladım. Daire, mutfak, yemek odası ve oturma odasının aynı alanı paylaştığı açık kat planlarından biriydi. Gabriel Ben'i giriş holünden geçirdi, mutfağı geçti ve oturma odasına götürerek koyu kahverengi deri kanepeye yatırdı. Eğer mümkünse, ofisimde olduğundan daha kötü görünüyordu. Sanki artık yetkili başka biri olduğu için uyanık kalmak için mücadele etmeyi bırakmıştı.

Ariana hepimize baktı ve kaşlarını çatı. "Bana ne olduğunu anlat."

Ben de öyle yaptım, garaja varana kadar hikayeyi kendi bakış açımdan anlattım, sonra Ben'in hikayesine geri döndüm. Bitirdiğimde elini Ben'in alınına koydu.

Adam kaba bir şeyler mırıldandı ve kadının kaşları kalktı.

Jesse savunmacı bir tavrı, "Bu durumda söylediği bir şeyden dolayı onu sorumlu tutmak adil değil," dedi.

Ariana'nın dudakları yukarı kalktı. "Daha kötülerini de duydum." Ben'in pantolonunun paçasını yukarı çekti.

Yaptığımız bandajlar çoktan kanlanmıştı. "Bu gümüş bir kurşun muydu?"

"Gümüş bir şekilde işin içine girmediyse iyileşmesi gerektiği gibi iyileşmiyor," dedim.

onu. "Onu kesinlikle gümüş içeren bir karışım içeren sakinleştirici bir dart ile vurmuşlar. Aynı madde birkaç yıl önce bir arkadaşımı öldürmek için de kullanılmıştı. Bu yüzden Samuel'in bir göz atmasını istedik."

Ariana geri çekildi ve gözlerini yarı kapalı tutarak ellerini Ben'in yaklaşık on santim üzerinde tuttu. "Gümüşe karşı bir yakınlığım var," dedi. "Onu hissedebiliyorum ama kendime çağırıyorum."

Ariana Galce gümüş demek. Bir kurt adamla çiftleşen bir kadın için ironik. "İçinde biraz gümüş var," dedi bir süre sonra. "Ama onunkine yakın değil

Yara, ona vurdukları dart olmalı. Eğer gümüş bir mermiyse, arkasında hiçbir şey bırakmamış. Gümüş çıkana kadar beklemesi gerekecek ama en azından yarayı tedavi edebilirim."

Ariana sargılarını çıkarıp yaraları önden ve arkadan eski bir çömlek kavanozda sakladığı bitki ve merhem karışımıyla kaplarken elimi Ben'in üzerinde tuttum. Ben onun erişimine izin vermek için yan yattı. Gözlerini kapalı tutuyordu ama vücudundaki her kas gergindi. Ariana bir yabancından sonraki en iyi şeydi ve o yaralıydı. Arada bir sessizce hırlıyor ve Ariana bir tavşan gibi zıplıyordu; bu da Ben'in daha da gerilmesine neden oluyordu.

İşini bitirdiğinde, ikisi de Kentucky Derbisi öncesi safkan atlar gibi titriyordu.

"Onun için yapabileceğim bu kadar," dedi ve rahat bir nefes alarak uzaklaştı. Mutfak lavabosuna yöneldi, Ben'den uzaklaştığı her adımda kendine geliyordu. Ellerini sabunla yıkadı ve beyaz bir bezin üzerinde kuruladı.

Tekrar konuştuğunda sesi canlı ve kendinden emindi. "Samuel'in uzmanlığına sahip değilim ama kurtadamlar için bir sorun teşkil etmeyen enfeksiyon tehdidi dışında bacağının iyi olması gerekir."

Eğer çok fazla gümüş yoksa, diye düşündüm. Ben'in konuşmayı takip edip etmediğini anlayamıyordum. Gözleri tamamen kapalı değildi ama şimdi ona dokunan tek kişi ben olduğum için vücudu doğal olmayan bir şekilde rahatlamıştı.

"Her halükarda, Adam olmadan onun için yapabileceğimiz başka bir şey yok" - sürünün gücünü ona aktarabilecek olan Alfa'sı - "ya da Samuel," dedim. Adam'dan bazı yetenekler ödünç alabilirdim ama henüz sürü bağlarını iyileşmeyi etkileyecek kadar manipüle edememiştim.

Ariana kanepenin yanındaki sehpanın üzerinde duran telefonu alarak, "Samuel'i aramayı deneyeyim," diye teklif etti. Telefonu kulağına götürerek kaskatı kesildi, sonra çevirdi. "Phin. Seni uyandırdığım için çok üzgünüm ama bir rüya gördüm-"

Phin, kullanılmış ve koleksiyonluk kitaplar satan, çoğunlukla insan soyundan gelen Phineas Brewster'dı. Samuel yerine ona seslenmeye karar vermesinin nedeni de sertleşmesinin nedeniyle aynıydı. Fikrini değiştirecek ne duyduğunu ya da hissettiğini merak ettim.

"Ari?" dedi telefonun diğer ucundan uyuklu bir ses-kaçınabildiğim zamanlarda kulak misafiri olmamaya çalışıyorum ama kurtlar gibi benim de kulaklarım keskindir. "Hayır," diye sisli bir şekilde devam etti. Sonra boğazını temizledi ve sesi çok daha uyanık çıktı. "Yani, sorun değil. Sen iyi misin? Yanına gelmemi ister misin?"

"Hayır," dedi rahatlamış bir sesle. "Gerçekten sadece bir rüyaydı. Ama beni senin için endişelendirdi." Fae yalan söyleyemezdi. Rüya görmüş ve uyandığında Phin için endişelenmişti ama bu gece ya da on yıl önce de olabilirdi.

"Ben iyiyim." Sesi rahattı, sanki gecenin bir yarısı endişelendiği için onu aramasına alışkındı.

"İyi kal." Telefona kaşlarını çatarak kapattı. "Dinleyen biri vardı."

"Telefon dinleniyor mu?" Gabriel kaşlarını çattı.

Omuz silkti. "Biri beni dinliyordu. Dikkatlerini hissedebiliyordum. Sihir ya da teknoloji, fark etmez. Eğer kimseyi aramasaydım, telefonu neden açtığımı merak ederlerdi."

"Telefon yok," dedim cep telefonumu çıkararak. "Unutmuşum. Tanrım, ne kadar aptal olabilirim ki?" Bran, sürünün izini sürmek için telefonları kullandıklarına dair bir mesaj göndermişti, Ben bana bunu söylemişti ve telefonlarımızı burada yanımızda taşıyorduk. Ben'in omzunu okşadım. "Cep telefonu, Ben?"

"Sana gelirken yolda ezdim," dedi sessiz harfleri geveleyerek. "Bran telefonlardan kurtulmamı söyledi."

"Jesse? Gabriel? Cep telefonlarınız yanınızda mı?"

Jesse kendininkini bana uzattı ama Gabriel başını salladı. "Benimki yatağımın yanında, bize zarar vermeyecek bir yerde."

Garajdan bir çekiç ödünç aldım ve her iki telefondan da kurtuldum. Sadece pilleri çıkarabileceğimden oldukça emindim, ancak oldukça emin olmak yeterince iyi değildi, bu yüzden çekiç kullandım.

"Kim o?" Evde olanlarla ilgili bir tartışmanın ortasında geri döndüğümde Jesse bana sordu. "Hükümet mi? Fae'ler mi?" Kollarını kavuşturdu ve kendine sarıldı. "Vampirler mi?"

"Samuel bana babasının hükümetin fae'lerle uğraşmayı bırakıp dikkatini kurtadamlara çevirmesini beklediğini söyledi," dedi Ariana. "Marrok da fae'lerle hassas müzakerelerin ortasında - vampirleri son derece tedirgin eden müzakereler çünkü fae'ler ve kurtadamlar bir anlaşmaya varırsa başlarına geleceklerden korkuyorlar."

"Sürüyü alan adamlar hükümet olduklarını iddia ettiler," dedim. "Ama Adam onların yalan söylediğini düşünüyor gibiydi. Ama onlar insandı - ki bu da bana hükümet olduklarını düşündürüyor."

"Burada güvende miyiz?" diye sordu Gabriel. "Yoksa daha iyi bir saklanma yeri mi bulmalıyız?"

"Telefonlarımızı burada takip etmiş olabilirler," dedim ona. "Yola devam etmeliyiz. Bir dakikamı ayırıp Adam'a ulaşabilir miyim diye bakmayı ve neler olduğunu anlamayı umuyordum."

"Bunu yapmak için burada kalabilirsin," dedi Ariana. "Dairenin bir böğürtlen çitinin içinde kaybolmasını sağlayamam ama birkaç saatliğine bulunmasını zorlaştırabilirim."

"Mercy?" Jesse sordu. "Ne kadarını anlatabilirsin?"

"O yaşıyor," dedim. Ariana'nın kendi güçlerini bildiğine güvenmeye karar verdim. Ben Adam'la konuşana kadar bizi gizli tutabilirse, bu gerçekten yardımcı olacaktı. "Kafamı boşaltmak için sessiz bir yer bulmalı ve daha fazla şey öğrenip öğrenemeyeceğime bakmalıyım." Jesse'yi, bütün gece ara sıra ondan aldığım karanlık ve şiddetli duyguların karışımıyla lekelemeyecektim. Beni asıl endişelendiren bu ara sıra olan şeylerdi.

"Sıcak bir duş al," diye önerdi Ariana. "Temiz olduğunda meditasyon yapmak daha kolay olur. Sana giyecek bir şeyler getireceğim ve sürünü güvende tutacağım."

Ben homurdandı ve kız irkildi.

Boş yatak odasının zeminine oturmayı denedim ama Ben'in kanının kokusunu alabiliyordum. Kafa derim kaşınıyordu. Sağ pantolonumun paçası ölen zavallı Tavşan'ımdan kalan antifriz kokuyordu. Emniyet kemerinin beni sıkıştırdığı omzum ağrıyordu ve elmacık kemiğim zonkluyordu. Ben de Ariana'nın tavsiyesine uydum ve duş aldım.

Saçımdaki kanı şampuanlarken banyonun kapısının açıldığını duydum - saçıma nasıl bulaşmıştı? - ve dışarı çıktığımda klozet kapağının üzerinde düzgünce katlanmış temiz kıyafetler vardı.

Eşofmanları burnuma kadar çektim ve başımı salladım. Evime biri gelseydi, sevdiğim biri bile olsa, Adam'ın kıyafetlerini giymesi için ona vermeden önce lanetlenirdim - özellikle de eskiden birlikte yaşadığı biri ise.

Yine de Ariana'nın cömertliğini kutsayabilirdim, çünkü Samuel'in büyük boy gömleği ve eşofmanlarını giyerek boş yatak odalarında yere oturduğumda kendimi güvende ve evimde hissettim. Bu, Adam'la aramdaki bağ olan güçlü ama karışık örgüde yolumu bulmaya çalışırken bana yardımcı oldu ama yine de yeterli görünmüyordu.

Başarısızlığımın verdiği hayal kırıklığıyla ayağa kalktım. Yorgunluk, öfke ve tek bir çürükten ziyade tüm vücuduma yayılmış gibi görünen dırdırcı ağrı umutsuzlukla savaştı.

Umutsuzluk kazandı ve beni bulanık ve hasta bıraktı. Biraz boşluk ve sessizlik sağlandığında Adam'la iletişime geçebileceğimden o kadar emindim ki. Bu kolay olmalıydı çünkü onun duyguları etrafımda o kadar güçlü bir şekilde vızıldıyordu ki hangisinin benim, hangisinin onun duyguları olduğunu takip etmek çok zordu.

Ancak ayağa kalktığımda çıplak ayaklarımın altında pelüş halı yerine, daha önce giymediğim botlarımın altında sert toprak olduğunu fark ettim.

giyiyordum. Aşınmış siyah renkteydi ve derisi uzun süre giymenin verdiği yumuşaklıkla ayaklarımı sarıyordu. Benim botlarım değildi ama onları tanıyordum.

Adam'ın botlarını giyerek ne yapıyordum? Etrafımın belli belirsiz farkına varırken soluk düşüncelerim mantığı çözmeye çalışıyordu. Hava kuru ve durgun kokuyordu. Sürü gibi kokuyordu, hepsi hasta ve acı çeken sürüm gibi. Farkındalığımın onları aramasına izin verdiğim anda, acıları, hastalıkları üzerime sürüklendi.

"Bay Hauptman," dedi yabancı bir ses ve beni ayağımdaki Adam'ın botlarını düşünmekten alıkoydu.

Gözlerimi kıptım ve koyu renk giysiler içinde, üzerinde herhangi bir resmi işaret bulunmayan bir adam gördüm. Gözlerimi kıptım ve onu daha yakından inceledim çünkü resimdeki bir şey uyuşmuyordu: vücudu yumuşaktı. Harekâttan emekli olmuş ve masa başı işlere yönelmiş bir askerin yumuşaklığı değildi bu. Bu adam hem zihnen hem de bedenen yumuşaktı - hiç savaşa katılmamıştı.

Kağıt itici. Ana üste güvende otururken diğer adamların ölmesi için emir verir. "Muhtemelen bir saat ya da daha uzun süre aşağıda kalacağınız söylendi. Kısıtlamalar için özür dilerim - oldukça ortaçağdan kalma, sen e de öyle değil mi? Ama uyandığınızda bizden pek memnun olacağınızı düşünmüyorduk ve sizi yakalamak için çektiğimiz onca zahmetten sonra sizi öldürmek verimsiz olurdu. Bana Bay Jones diyebilirsiniz."

Konuşurken bize baktı. Ve beni fazla hareket etmekten alıkoyan ağırlığın bir kısmının ayak bileklerim ve bileklerimdeki bir tür bağ olduğunu fark ettim. Onları tam olarak göremiyordum, görüşümde bir sorun vardı ama onları hissedebiliyordum, tıpkı gümüşün ısırtığını hissettiğim gibi - iki ağacın arasına dalıp eşek arısı yuvasını deldiğim zamandan daha kötü. Her şey acıyordu.

"Bay Jones" Adam'ın Jesse gibi gözlerini devirmeyi ciddi ciddi düşünmesine neden oldu ama bu çok fazla enerji gerektirecekti. Jones mu? Bu adam Adam'ın onun dudaklarından dökülen her yalanı duyabileceğini bilmiyor muydu? En azından "Smith" değildi.

Adam ayrıca bağları çözüp masanın arkasındaki adamı öldürmeyi de düşündü ama şimdiye kadar kimse onarılamayacak şekilde yaralanmamıştı. Gümüşün yakıcılığı sakinleştiricinin sönümleyici etkisiyle savaştı ve

öfkeli ve acımasızdı. Ama koruması gereken insanlar vardı. Bu yüzden öfkesine ve alaycı yorumlarına hakim oldu ve Bay Jones'un başlattığı görüşmeye devam etti.

"Bizi buraya getirmek için çok zahmete girdiniz." Adam'ın sesi biraz bulanıklaştı ve sürünün bağlarından enerji çekti, onlardan vermek zorunda olmadıkları bir şeyi aldığının farkındaydı. Ama güçlü ve akıllı olması ve onlar için savaşabilmesi gerekiyordu. Bunu yapabilmek için de düşman karşısında hiçbir zayıflık göstermemeliydi. "Ne istiyorsun?"

Güç onun kafasını biraz boşalttı ve benimkini de boşalttı. Çaresizliğim ve ona vurdukları her neyse, kendimi onun içinde çok derin bir şekilde birleştirmiştım.

Deneyimlerim bana kurtadam büyüsü denen tuhaflığa daldığımda görselleştirmenin beladan kurtulmak için neredeyse her şeyden daha iyi sonuç verdiğini öğretmişti. Kendimi Adam'ın bedeninden çıkarken hayal ettim. Gıdıklandım ve biraz midem bulandı.

Merhamet mi?

Evet, dedim ve yakalayamayacağım kadar hızlı, sözsüz bir şekilde yanımdan geçip giden bir soru seliyle karşılaştım. Daha net düşünüyor olabilirdi ama her zamanki uyanıklığının yakınında bile değildi. Ona bağımız aracılığıyla güç göndermeye çalıştım ve onu yakalayıp çektiğini hissettim. Sendeledim ve kendimi sabitlemek için omuzlarını kavradım. Parmaklarımın altında sertleşmişti ama kendi ellerimi göremiyordum.

"Bay Hauptman?"

Adam bana doğru başka bir ihtiyaç patlaması gönderirken onu görmezden geldi. Bu seferki basit bir güç ihtiyacından çok daha içgüdüsel. Ne istediğini söyleyemiyordum ama oldukça iyi bir tahminde bulunabiliyordum.

Ben Gabriel'i buldu, ikisi de Jesse ve beni buldu. Hepimiz Samuel'in evinde güvendediz. Ben yaralandı ama ciddi değil. Samuel'in gittiğini ona söylemedim.

Adam doğruldu ve derin bir nefes aldı. Acı titretiyordu ve eklemlerinde yoğunlaşarak hareket etmesini zorlaştırıyordu. Çalıştıklarından emin olmak için ellerini açıp kapattı. Savunmasızlığı, kendisine bunu yapan insanlara duyduğu öfkeyi kontrol etmesini zorlaştırıyordu.

Onun hissettiği her şeyi alıyordum.

Bir adım daha geri çekilirken elimi omzuna koydum, düşünebilmem için bana daha fazla mesafe bırakacağını umuyordum. Sonra diğer elimi karanlıktaki bir çocuk gibi bel kemerinin arkasına soktum.

Eğer kendimi bir şekilde ona bağlamazsam, Samuel'in evine hiçbir bilgi almadan geri dönecektim.

Daha iyiydi ama yine de sadece onun gördüğünü görebiliyordum ve onun görüşü de tuhaf bir şekilde sınırlıydı.

Gümüş, dedi kurdu. *Çok fazla şey doğru çalışmıyor. Gözlerim görüyor ama Adam algılamıyor.*

Ne yaptığımı anlayıp anlamadığını bilmeden omzunu okşadım. Kelimeler işe yaramazdı. Adam kurdu kontrol etmek zorundaydı ve ben ona yardım etmek için orada değildim.

Sen her zaman yardım edersin, diye karşı çıktı kurt. Bağımızı çekiştirdi ve benden biraz daha güç aldı. *Her zaman, diye* kabul etti Adam, kurdu tekrar etrafına yerleşirken.

"Bay Hauptman, sizi sıkıyor muyum?"

Adam tüm dikkatini düşmanımıza yöneltti ve Bay Jones irkildi. Bu irkilme beni hem tatmin etti hem de acıktırdı; korkusu hoşuma gitmişti. Çok hoşuma gitmişti.

"Hayır, Bay Smith," dedi Adam usulca. "Şu anda sizi çok ilginç buluyorum."

"Jones," diye tersledi masanın arkasındaki adam. Adının yalanı leke kokuyordu. Öfkeli tepkisi Adam'a onun zayıf fikirli, kolay bir av olduğunu söylemişti. Daha az tehlikeli değildi -bazı açılardan daha tehlikeliydi çünkü duygularıyla tepki veriyordu- ama gerçek bir baskı altında kırılabilirdi.

Birisi Adam'ın sağına ve görüş alanına doğru hareket etti. Benim bakış açımdan neredeyse aniden olmuştu. Jones gibi o da siyah giyiyordu. Ama giysileri sadece üniforma değildi; Adam'ın algılarıyla zırh giydiğini biliyordum. Daha iyi de hareket ediyordu. Birisi onu göğüs göğüse dövüş için eğitmişti.

Odada başka insanların da olduğunu hissediyordum, düşmandan daha fazlası, ama nedense bu adam Adam'ın dikkatini çekmişti. Görebildiğim tek kişiler o ve Jones'tu.

Adam bana *asker olduğunu* söyledi. Bana adamın pantolonunun paçasının içinde ikinci bir silahın çıkıntısını gösterdi-bıçak ya da tabanca ve diğer bacağın dış tarafında başka bir silah.

Adam askerle Bay Jones arasındaki vücut dilini izledi. Jones sözde yetkiliydi ama adamlar (benim göremediğim ama Adam'ın farkında olduğu adamlar) Jones da dahil olmak üzere ikinci adamı takip ediyordu. Adam

Orduda, komutanın acemi olduğu ve alt rütbedeki adamların becerilerine biraz fazla bel bağladığı zamanlarda görmüştü. Asker saygı talep ederken, Jones başarısız bir şekilde yırtıcı olmaya çalışan bir av gibi kokuyor ve davranıyordu.

Bu kaçırma olayı her neyse, Adam ayaktaydı ve sürünün durumu iyiydi. İyi değillerdi ama yaşıyorlardı ve nefes alıyorlardı. Adam gibi ben de sürümüzün arkamızda yığınlar halinde yattığının farkındaydım. Hepsi Adam gibi ellerinden ve ayaklarından zincirlenmişti, gümüş ve sakinleştirici yüzünden hastaydılar ama onun dışında iyidiler. Adam bunun bir imha emri olmadığı anlamına geldiğini düşündü. Bir şey istiyorlardı ve Adam ile sürüsünün bunu sağlayabileceğini düşünüyorlardı. Şu an için güvendeydiler.

"Eee?" dedi Jones sabırsızlıkla.

Adam sessizliğini korudu. Arkadaş değillerdi ve Adam hava durumu hakkında bir sohbet başlatmayacaktı. Adam'ı güçsüz bırakmak için ellerinden geleni yapmışlardı. Kendini daha fazla ifşa etmeyecekti. Eninde sonunda ona bunun ne hakkında olduğunu söyleyeceklerdi; ve o zaman onları harekete geçirecek bir kozu olacaktı. O zamana kadar sessizlik en iyi savunmasıydı.

Adı Jones olmayan politikacı, ne derse desin, sandalyesinde arkasına yaslandı ve içini çekti. "Bana zor biri olabileceğiniz söylendi. Size bir teklifimiz var Bay Hauptman. Edindiğimiz bilgilere göre işbirliğinizi sağlamanın en iyi yolu bu."

Adam bir kaşını kaldırdı ve asker Not-Jones'un göremeyeceği bir yerde gülümsedi. Adam'ın onu izlediğini fark eder etmez gülümsemesi kayboldu ama ikisi de Adam'ın gördüğünü biliyordu.

"Birini öldürmeni istiyoruz," dedi politikacı. "İkimiz de daha önce hükümet için adam öldürdüğünü biliyoruz, Çavuş." Adam Vietnam Savaşı'nda orduda korucu olarak görev yapmıştı. Sürü dışındaki pek çok kişi bunu biliyordu. "Merak etmeyin. Kendini kötü hissedeceğin biri değil. ABD Senatörü Campbell, Minnesota'dan Cumhuriyetçi." Tekrar gülümsedi. "Görüyorum ki kimden bahsettiğimi biliyorsun."

Campbell yirmi yılı aşkın bir süredir görevdeydi ve Kongre'deki en yüksek sesli fae ve kurtadam karşıtı seslerden biriydi. Minnesota'da birkaç kurt adamın bir adamı öldürmesinden ve çoğunlukla yemesinden beri, kolluk kuvvetlerine sadece bir yargıç emriyle haydut kurt adamları veya fae'leri öldürme yetkisi verilmesini savunuyordu. İnsanlar korktuğu için iki partiden de destek almıştı. Planı olan bir adamdı.

Muhafazakâr ya da liberal kamplara düzgün bir şekilde girebilir ve böylece her iki tarafça da alkışlanabilir.

"Siz hükümet değilsiniz," dedi Adam.

"Sizi temin ederim Bay Hauptman, ben ABD hükümeti için çalışıyorum. Kimliğimi gördünüz."

Burnumu kırıştırdım. Yalan söylüyordu, kokusundaki kendini beğenmişliği fark ettim. Adam vardığım sonucu düşündü.

"Kolay bir ölüm olacak," dedi Jones Adam'a. "Gir ve çık, sonra sen ve seninkiler gitmekte özgür olacaksınız."

Adam ona, "Uzun zamandır hükümet için adam öldürmedim," dedi. Burada durması gerekirdi, ama Jones'tan yayılan titrek ben-avım duygusu ve öfkesini keskinleştiren gümüşün yakıcılığı onu daha da ileri götürdüğünde hissedebiliyordum. Jones'a vahşi bir gülümseme verdi, öne doğru eğildi ve "Artık sadece hak eden insanları öldürüyorum Bay *Smith*" dedi.

Bay Jones geri çekildi ve korkusunun kokusu burnumun kırışmasına neden oldu.

Sonra masanın arkasına sakladığı Glock'u kaldırdı.

Gümüş ve unutulmuş prangaların yavaşlattığı Adam, karşılık vermek için hareket etmeye çalıştığında dizlerinin üzerine tökezledi. Bir el silah sesi duyuldu ve barut, kan ve ölüm kokusu havayı doldurdu, bir an önce paket bağlarındaki deprem beni kendi bedenime geri atmaya çalıştı.

Honey'nin acı dolu çığlığı kulaklarımda çınlarken, gözyaşları ve çaresiz öfke beni, onu ve beni sararken Adam'a sarıldım. Gözlerimle görmeme gerek yoktu çünkü sürü bağı ve Adam bana kim olduğunu söyledi, ölümcül olduğunu söyledi. Jones, kazayla ya da tasarlayarak Peter'ı öldürmüştü, gözlerinin arasına sıktığı temiz bir kurşunla sürünün kalbini, tek itaatkâr kurdumuzu, Honey'nin eşini öldürmüştü.

Adam, Peter'ın ölümünü ve Adam'ın bunu engelleyememesini içine sindirirken başı öne eğikti. Sürüdeki diğer tüm kurtlar rakipti, sürüde kendilerinden üstte olan kurt zayıflık gösterirse diğerlerine karşı harekete geçecek baskınlardı. Ama Peter güvendeydi. Nadir bulunan ve yakut kadar değerli olan itaatkâr kurtlar, en tepede olmak istemezlerdi, bu yüzden onlara kesinlikle güvenilebilir, el üstünde tutulabilir ve her türlü zarardan korunabilirlerdi.

Senin hatan değil, dedim Adam'a ısrarla. Bizi buraya getirmeleri senin suçun değil. Peter'ı vurmaları senin suçun değil. Sakinleştiricinin, gümüşün ve prangaların onu engellemesi onun suçu değildi.

Adam benim ne düşündüğümü umursamıyordu. O Alfa'ydı, sürüyü korumak onun göreviydi ve Peter'ı güvende tutmak en çok onun göreviydi. Adam'ın vahşi öfkesini hissedebiliyordum, Adam'ın öldürme arzusu, sürünün geri kalanını korumak zorunda olduğunun net bir şekilde anlaşılmasıyla dengelenmişti.

Sanki öfkesi omuzlarını çekiştiren fiziksel bir şeymiş gibi dizlerinin üzerinde biraz sallandı. Kavrayışımı sıkılaştırdım ve öfkesiyle savaşım pazarlık ederken varlığımdan duyduğu minnettarlığı hissettim ve Jones'un etini dişlerinin arasında arzuladığı için duyduğu utancı hissettim.

Jones öldü, söz verdim. *Sadece henüz bilmiyor. Ama biz sabırlıyız, zamanı gelene kadar bekleyebiliriz.*

Adam hareketsiz kaldı. Adam bazen benim de en az onun kadar yırtıcı olduğumu unutuyor.

Adam başını kaldırdı ve Jones'un kendini beğenmiş görüldüğünü gördük, silah hâlâ elindeydi. Adam'ın başını eğmesinin ve ayağa kalkmamasının onun kırıldığı anlamına geldiğini düşünüyordu. Jones'un masasının yanında duran asker boş yüzlüydü ama daha temkinliydi.

Adam, Jones'un biraz daha korkması gerektiğine karar vermeden önce olasılıkları sıraladı çünkü ikinci bir örneğin gerekli olabileceğine karar verirse bu korku onu yavaşlatacaktı. Ve eğer bu korku onu bir şey yapmaya zorlarsa, Adam onu er ya da geç öldürecek ve onun yerine askerle ilgilenecekti.

Adam yavaşça ayağa kalktı, elleri arkadan zincirlenmiş ve ayak bilekleri birbirine bağlı olduğu için bu görüldüğünden çok daha zordu. Güç ve denge gerektiriyordu ve bu hareketi kendini toparlamak için kullandı.

Kurdunun Bay Jones'un gözleriyle buluşmasına izin verdi, omuzlarını gerdi ve sol bileğindeki kelepçeyi bükte. Metal çıgık attı. Kelepçenin eklemi kırılmadan önce çeliğin bileğini kesmesiyle oluşan yanmayı hissettim. İşlemi sağ bileğinde tekrarlarlarken Jones'u izlemeye devam etti, bir şey, herhangi bir şey yapması için ona meydan okuyordu. Kelepçeler yere düştükten sonra bile hızlı hareket etmeye zahmet etmedi. Serbest kalan ellerini öne doğru uzatınca Jones silahını kaldırdı ama asker silahı ateşlemeden masanın üzerine bıraktı.

"Hepsini vurup tekrar denemek mi istiyorsunuz Bay Jones?" dedi. "Aynı şekilde bir sürü daha bulamazsınız ve Hauptman'ın da bunu özellikle yapması gerekiyordu."

Jones silahı almak için mücadele etti, ama diğeri onu küçümseyici bir rahatlıkla çekti.

"Kapa çeneni," diye homurdandı asker. "Bunu tam bir küme haline getirdin. Sadece orada otur ve ağzını kapalı tut. Ona bu iş için yanlış seçim olduğunu söyledim."

Adam dikkatini ayak bileklerindeki kelepçelere verdi. Onun kasıtlı dikkatsizliği bir hakaretti, bir güç oyunuydu ve beni korkutuyordu. Adam'ı vurmadıklarından emin olmak için Jones ve arkadaşlarını izlemek istedim.

Ellerinin keskin bir hareketiyle sağ ayak bileğindeki kelepçeyi çıkarırken, *"Öldürmeyecekler" diye beni temin etti. Beni şu anda öldürmek için çok fazla zahmete girdiler. Senatörlerini öldürmemi ve kurtadamların ortadan kaldırılması gerektiğini kanıtlamamı bekleyecekler. Bran beni fazla tanınmaya başladığım, birilerinin bana karşı bir oyun oynamaya çalışacağı konusunda uyarmıştı.*

Peki ya Senatör Campbell'ı öldürmediğinizde? Ben sordum. Adam onların emirlerini yerine getirmeyecekti, bu konuda aklımda hiçbir soru işareti yoktu.

Sürümü güvende tutmak için her şeyi yaparım, diye beni nazikçe düzeltti Adam, ikinci ayak bileği bağını iki ayrı parçaya ayırıp birbirine geçirirken. Campbell'ı öldürmek bile. Bunu ona söylediğinde Bran'in bunu anladığından emin ol ki hazırlıksız yakalanmasın.

Bran, Adam'ın öfkesinin onun halkın gözünden uzak tutulması gerektiği anlamına geldiğinden endişelenirken bunu görememişti. Adam'ın öfkeli bir yapısı vardı ama her zaman kontrolü elinde tutuyordu çünkü değer verdiği kişileri koruması gerekiyordu - bu onu yok etse bile.

"Şunu anlayın," dedi Adam gırtlaktan gelen bir sesle, dikkatinin Jones'un üzerinde olduğunu bildiğim halde askere bakarak. "Sürümünden biri daha zarar görürse her şey biter. Beni öldürebilirsin ama 'Jones'un, senin ve adamlarının geri kalanının icabına bakmadan önce değil."

"Anlaşıldı."

Mercy, Samuel'i bul, Bran'i bul. Bizi nerede tuttuklarını öğren. İstediklerini yapmak zorunda kalmadan sürüyü serbest bırak, dedi Adam bana, sonra beni ondan uzaklaştırıp Samuel'in misafir odasındaki kendi bedenime geri gönderdi.

Gözlerimi açtığımda alt kattan sesler geldiğini fark ettim; bir kurt hırlaması ve bir kadın sesi. Büyü, fae büyü, yükselen bir dalgayla tenimi titretti.

Ayağa fırladım ve merdivenlerden aşağı indim, her seferinde altı ya da sekiz basamak çıkıyordum. Ben, Peter'ın ölümünü hissetmiş olmalıydı. Yaralı ve korkmuş, bu iyi bir şey olamazdı.

Ariana odanın bir köşesine kıvrılmış, kulağa belli belirsiz Galce gibi gelen ama tek kelimesini bile anlayamadığım için Galce olmayan bir dilde mırıldanıyordu. Üstünü değiştirmekte olan Ben kanepeye çömelmiş, tüm dikkatini odadaki yabancıya vermişti.

Jesse ve Gabriel, Ben ve Ariana'nın arasında duruyordu. Gabriel kan kaybediyordu; ikisi de dörtte üçü değişmiş ve vücudundaki uyuşturucular, sürünün dağınıklığı, Adam'ın öfkesi ve Peter'ın ölümü nedeniyle öfkeli olan Ben'e karşı koyamazdı.

Tüm bunları, yörüngemi değiştirmemiş olsaydım beni yere düşürecek olan son sıçrayışımı yaparken gördüm. Havada döndüm ve onun yerine Ben'e çarptım ve *ikimiz* de yere çakıldık.

Onu, annemin on yaşındayken bana buzağıları ve keçileri çivilemeyi öğrettiği gibi çiviledim ve o da rodeo kraliçesi olarak onun izinden gitmem gerektiğine karar verdi. Çabaları boşa gitmişti, atları onun gibi sevmiyordum ve kendi hayatına geri dönmeden önce ziyaret etmek için sadece iki haftası vardı. Ama keçi bağlamak eğlenceliydi ve bir yaz boyunca pratik yapmıştım. On ya da iki yıldır bunu düşünmemiştim ama ellerim öfkeli kurt adamın üzerindeyken hareketler hemen aklıma geldi. Çaresizlik kas hafızasına ilham vermek için gerçekten iyi bir yol.

"Ben, dur," dedim, başını iki büküm tutarak ve bir dizimi omzuna bastırarak. "Ariana bir düşman değil." Ona baktım ve ekledim, "Onu korkutup içimizden birine korkunç bir şey yapmasını sağlamadığın sürece değil. Jesse ve Gabriel'i güvene almalıyız, sonra da sürüyü bulmalıyız. Sana ihtiyacım var, o yüzden sineye çek." Hâlâ mücadele ediyordu ve ben de ağzımı kulağının hemen yanına koydum.

"Peter'ı öldürdüler, Ben." Fısıldadım ama kendi kederimi duymasına da izin verdim.

Peter bir keresinde kılıcıyla saldırmış ve sürüyü kapılarına kadar getirdiğim öfkeli bir fae'den kurtarmıştı. Arkadaşını seven, video oyunlarını yıkıcı bir yoğunlukla oynayan ve kazanma ya da kaybetme konusundaki ilgisizliğine rağmen takımını birden fazla kez zafere götüren bir planlama aşkıyla oynayan büyük bir tatlıydı. Sürüde hepimizi sarsan büyük bir boşluk bıraktı.

"Peter'ı öldürdüler," dedim Ben'e. "Ve bunu onlara ödetmeliyiz."

Ben altımda hareketsiz kaldı ve titremeye başladı. Tutuşumu bıraktım ama onun üstünde kaldım, gözyaşlarımı saklayabilmek için yüzümü kürküne gömdüm. Beni sarsan sadece benim değil, Ben'in, Adam'ın, Honey'nin ve tüm sürünün kederiydi. Kalbimizi korumayı başaramamıştık ve şimdi o ölmüştü.

Bu adil değildi. Ben henüz değişimini tamamlamamıştı, belki de yarısındaydı ve o aşamada, biri üzerine nefes alırsa cildinin acıyacağı konusunda temin edilmişim. Ama ona sarıldım ve duygu dalgasının bana çarpmasına izin verdim ve azalmasını bekledim.

"Mercy?" diye sordu Jesse. "Mercy, ne oldu? Babam iyi mi? Mercy?"

Sesinde kontrollü bir panik vardı ve bu beni kendime getirdi.

Hiçbir şey için bekleyecek zamanım yoktu.

"Ben?" diye sordum. "Seni yukarı çıkarabilir miyim?"

Cevap olarak, dört patisi üzerinde ayağa kalktı ve bunu yaparken beni yere serdi. Annemin taktikleri buraya kadarmış. Ariana'ya bakmaktan kaçındı -onun da panik kokusunu alabiliyordum- ve gözlerini odanın karanlığını engelleyen panjurlara dikti. Ayaklarımın üzerine kadar yuvarlandım ve gözlerimi temizlemek için yüzümü ovuşturdum.

Lanet olası kazayı yine unutmuştum ve elmacık kemiğime baskı uyguladığımda irkildim. Sağlık görevlileri iyi olduğuna yemin etmişti ama bana kırılmış gibi geldi. Çürükler bu kadar acıtmamalı.

Sol omzum, karşı kalçam ve dizim ağrıyordu ama en kötüsü kalbimdeki ağrıydı. Ariana'ya baktım, hiçbirimize bakmıyordu. Hâlâ kendi kendine mırıldanıyordu ve fae büyüünün kokusu rahatsız edici derecede güçleniyordu.

"Ariana?" Ben sordum. "Sorun yok. Ben üzgün. Sana ya da başkasına zarar vermeyecek." Fae'nin gerçeğe olan ihtiyacını hatırladım ve dikkatlice açıkladım. "Burada kimseye zarar vermeyecek."

Cevap vermedi. Samuel tüm kurtlara Ariana kontrolden çıkıp korkutucu olmaya başlarsa ne yapmaları gerektiği konusunda ders vermişti. Yaptığı obje, Gümüş Doğan, onun gücünü sessiz tutuyordu ama insanlar demiri kullanmaya başladıktan sonra doğan güçlü fae'lerin sonuncusuydu. Susturulmuş olsa bile, bir şehir blogunu yerle bir edebilir ya da deliliğinin aldığı biçim buysa hepimizi acı verici parçalara ayırabilirdi.

Eğer gerçekten çıldırırsa, Samuel Gümüş Doğan'ın sahip olduğu sürece tüm fae'lerden aldığı her şeyi ona geri verebileceğinden endişe ediyordu.

var. Bu kötü olurdu.

Ben ve Ariana'nın arasında, oldukları yerde kalan Jesse ve Gabriel'e "Konuşun," dedim. "Normal bir sesle konuşun, ne hakkında olduğu önemli değil. Şu anda ne söylediğimizi dinlemiyor, sadece sesimizin tonunu dinliyor. Eğer sakın kalabilirsek, kendine gelebilir. Bize zarar vermek istemiyor. Ben, sessiz ol, hareketsiz kal. Arkadaşlarımızdan biri tarafından yok edilirse kimseye yardım edemeyiz, hiçbir şey yapamayız."

"Gidelim mi?" Gabriel dalgınca kolundaki kanı sildi. Derin bir şey değildi ve küçük yaraları görmezden gelebilecek kadar uzun süredir garajda sağ kolumdu: eski arabalar keskin kenarlarla doludur.

"Yırtıcı hayvanlardan kaçılmaz," dedi Jesse. "O biraz sakinleşene kadar olmaz."

"Doğru," diye kabul ettim. "Ama size kaçmanızı söylersem, gitmenizi ve arkanıza bakmamanızı istiyorum. Bu hepiniz demek, özellikle de sen Ben."

Ben bana baktı. Ne demek istediğimi biliyordu. Eğer buradan çıkamazsam, Jesse ve Gabriel'i güvende tutmak ve Bran'e neler olduğunu anlatmak ona düşecekti.

"Babamla temasa geçtin mi?" Jesse aynı anda sordu Gabriel, "Ben'i bir şey harekete geçirdi. Ama odada bir şey olduğunu sanmıyorum."

"Sakin olun," dedim onlara. "Mutlu düşünceler." Ama artık bunun için çok geçti. "Babanla konuştum Jesse. Adam iyi."

"Ben?" diye sordu Jesse. "Ben'i ne kızdırdı?"

"Peter öldü," dedim onlara, gözüm Ariana'nın üzerindeydi. Jesse bembeyaz kesildi. "Peter kim?" Gabriel sürüden bazılarını tanıyordu ama Peter'la tanışmamıştı. "Peter özel biri," dedi Jesse. "Babam ona Sürünün Kalbi diyor.

büyük harflerle, sanki bir unvanmış gibi."

"Bu doğru," dedim onlara. "Herkesi merkezde tuttu çünkü zirvede olmak zorunda değildi. Başka kimsenin söyleyemeyeceği şeyleri söyleyebiliyordu. Ve sürünün geri kalanı tarafından korunmak onun hakkıydı."

Ben inledi, hüznü, çok kurtça bir ses.

Ariana başını kaldırdı, bakışları bana odaklanmıştı. Gözlerimi onunkilerde tutmak için mücadele etmek zorunda kaldım çünkü göz bebekleri ve irisleri kaybolmuş, gözleri ışığı yutmuştu.

"Peter'ı sevdim," dedi ve kalbim yeniden atmaya başladı. Eğer bu kadar iyi takip ediyorsa, iyi olabilirdik. "Samuel ondan bize yardım etmesini istedi.

Kurt adam korkum. Peter... nazikti."

Tamamen geri dönmemişti - büyü kokusu azalmıyordu ve sesi yanlış geliyordu. Ve gözleri gerçekten ürkütücüydü.

Başka ne yapacağımı bilemediğim için konuşmaya devam ettim. "Adam ve sürü, Ben hariç tüm sürü, bir grup insan radikal tarafından tutuluyor - bazıları askeri eğitim almış gibi görünüyor. Adam'a Minnesota Senatörü Campbell'ı öldürmesi için şantaj yapmaya çalışıyorlar. Hâlâ hükümetle bağlantıları olduğunu iddia ediyorlar ama yalan söylüyorlar."

"Cumhuriyetçi," diye yanıtladı Gabriel, Ariana'nın gözlerine bakmamaya çalışarak ve çoğunlukla başarısız olarak. Fae'lerin bunu kurtların yaptığı gibi bir saldırganlık eylemi olarak görmemesi onun için iyi bir şeydi. Fae'lerin çoğu kendilerine bakılmasından hoşlanıyordu. Kadın onun bakışlarıyla karşılaştığında, adam oyunbazca konuşmaya devam etti. "Campbell fae karşıtı, kurtadam karşıtı ve -bir Cumhuriyetçi için garip bir şekilde- silah karşıtı. İyi bir konuşmacı ve bir sonraki seçimlerde muhtemel bir başkan adayı."

"Gabriel güncel olaylar üzerine bir ders alıyor," dedi Jesse. Gözlerini Ariana'dan kaçırdı ve bana bir adım daha yaklaştı. Fae'nin saldıracakmış gibi ileri atıldığını ve sonra kendini yakaladığını görmedi ama Gabriel ve ben gördük. Gabriel yarım adım yana kayarak Ariana ve Jesse'nin arasına girdi.

Ölmek üzere olduğunu fark etmeyen Jesse, "*Kim* bunlar? Ulusal Tüfek Derneği mi?"

"Hiçbir fikrim yok," dedim ona. "NRA..." Ona yorgun bir gülümseme verdim. "Silah karşıtı pek çok senatör varken ve sen doğmadan önce Başkan Reagan'a düzenlenen suikast girişiminden bu yana hiçbir özel silah mülkiyetine karşı pek bir ilerleme kaydedememişken, bu kadar zahmete girmeleri çok fazla gibi görünüyor."

"O zaman kim?"

Gabriel, "Eğer Campbell ölür ve bir kurt adam tarafından öldürülürse, kurtları öldürmek isteyenler ile onları korkunç bir hastalığı olan iyi insanlar olarak görmek isteyenler arasındaki uzlaşmayı yok eder," dedi. "Fae'ler cinayetten paçayı kurtaran senatörün oğlunu öldürdükten sonra, herkesin *diğerlerini* öldürmek için etrafta koşturmasının tek nedeni Fae'lerin geri çekilmesi ve başka kimseye zarar verecek bir şey yapmamasıdır. Kamuoyu -ilk birkaç günlük panikten sonra- hükümet sinir krizi geçirse bile onların arkasında. Sadece fae ve kurtadamları öldürdüğü için bir seri katili serbest bırakmak adalet değildi. Suçlu adamın parası ve siyasi bağlantıları olması sadece Fae'lerin davasını daha haklı hale getirdi."

"Campbell'ın ölümü sadece insanların olduğu tarafa bir şehit kazandıracak," dedi Ariana. Hâlâ büyü yüklü olan sesi her zamanki gibi değildi ama kim olduğumu biliyormuş gibi bana bakıyordu, bu yüzden en kötüsünü atlattığımızı düşündüm. "Campbell sevilen biri ve daha aşırı olanlar için bir engel. Onların liderliğinde ılımlı bir ses olmuştur. Campbell, insan olmayanlarla nasıl başa çıkılacağına dair daha radikal önerilerin bazılarına karşı çıktı."

"İlımlı" ona yakıştırdığım bir kelime değildi. Ancak daha aşırı sesler de vardı, bu doğrudu.

"Bu 'neden' sorusunun cevabını veriyor, değil mi?" diye mırıldandım. "Ariana, bize geri mi döndün?"

"Hayır... tam olarak değil, üzgünüm," diye başardı.

"Samuel ya da Bran'e ulaşmanın iyi bir yolu var mı?"

"Hayır." Tereddüt etti. "Evet. Nerede olduklarını biliyorum, Montana'da. Arabayla gidebilirim."

"Tamam," dedim. "Phin'in arabasını al, izini sürmek daha zor olur." Phin, GPS ve elektronik gözetleme günlerinden önce üretilmiş eski bir Subaru kullanıyordu. Düşmanımız hükümet olmayabilirdi ama hükümet düzeyinde casus ekipmanlarına erişimleri vardı.

"Gitmemiz güvenli mi?" diye sordum. "Yoksa birkaç dakikaya daha mı ihtiyacınız var?"

Bizim için güvenliydi, onun için değil. Onu kışkırtacak bir şey yapmak istemedim ve Jesse haklıydı, yırtıcıların kaçıyor olabileceğinizi düşünmelerine asla izin vermeyin.

"Ben yukarı çıkacağım," dedi. "Ben kapıyı kapatana kadar kımıldama."

Değişimini tamamlamış ve tam kurt adam formunda duran Ben, kadın arkasından yürüdüğünde titredi ama dönüp ona bakmadı. Bu onun iradesini gösteriyordu - size zarar verebilecek birini göremeyeceğiniz bir yerde tutmak zordur. Ama o başardı.

Merdivende durdu. "Dikkatli ol, Mercedes. Yaralanırsan yas tutacak insanlar var."

"Her zaman öyleyim," dedim ve o da güldü. Ama bize bakmadı, tırmanmaya devam etti.

Üst kattaki kapının kapandığını duyduğumda, Ben'i a r k a m a olarak kapıdan çıktım. Kapıyı yavaşça açtım ama içeride hiç kimse yoktu.

şüpheli arabalar bizi bekliyor.

Yine de Kennewick'e doğru yola çıkana kadar rahat bir nefes alamadım.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Gabriel.

"Seni ve Jesse'yi güvenli bir yere saklamam gerekiyor," dedim ona.

"Dışarıda ikinizi ele geçirmek isteyecek çok fazla büyük kötü şey var."

Omuz silkti. "Ben değilim, Mercy. Ben sadece senin kiralık elimim. İstedikleri Jesse."

Ona baktım. "Karavana geri dönüp ona ne olacağını görmek için beklemeyi mi planlıyorsun?"

Hırladı. Bir insan için oldukça iyi bir hırıltı.

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedim. "Yani ikiniz için de güvenli bir yere ihtiyacım var." "Aklında bir yer mi var?" diye sordu Jesse sıkıca. Sesindeki isyanı duydum ve onu suçlamadım - bir çakal bir kurt adamla aynı sıklıkta olmadığı için kaç kez bana kenara çekilmem söylenmişti? Bu berbat bir şeydi. Ama eğer onu da alırlarsa, sanırım Adam

kızı için bir dünya.

"Aklında bir yer var," dedim.

"Nerede?" diye sordu Jesse ama Gabriel tahmin etti. "Oh, hayır," dedi.

Kennewick'in doğusunda annesi ve kız kardeşlerinin yaşadığı apartman kompleksine girdiğimizde Gabriel hâlâ tartışıyordu.

"Bak," dedim, ilk kez değil, "eğer sürünün tamamını biliyorlarsa, o zaman seni ve Jesse'yi de biliyorlar ve seni onunla birlikte sakladığımı tahmin edebilirler. Ayrıca annenle geçen Noel öncesinden beri tek kelime konuşmadığınızı da bilirler. Annenin kurtadamlar hakkındaki hislerini bilecekler."

Sylvia Sandoval, Adam ve ben birkaç ay önce evlendiğimizde yerel gazeteye röportaj vermişti çünkü oğlu benim için çalışıyordu ve Adam da yerel bir ünlüydü. Kurtadamlar hakkında ne düşündüğü konusunda oldukça netti.

"Alfa'nın kızına sığınak verdiğiğine asla inanmazlar," dedim ona.

"Yapmayacak," dedi.

Ona gülümsedim. "Eğer haklıysam, bundan sonra dükkânın tuvaletini sen temizleyeceksin. Eğer haklıysan, ben yaparım."

Gözlerini kapattı, başını salladı.

Arabadan inerken ona "Seni seviyor," dedim. "Yoksa kızgınlık konusunda bu kadar inatçı olmazdı."

Liseyi bitirmeden hemen önce Sylvia ile aramızda geçen konuşmayı ona anlatmama gerek yoktu. Bu sefer farklıydı - bu sefer Sylvia kurtadamlara karşı değildi. Bu sefer daha diplomatik davranacaktım ve "İyi" diye bağırarak ayrılmayacaktım. Eğer üzgün olduğunu söyleyemeyecek kadar gururluysan, o bende kalacak!" diye avazım çıktığı kadar bağırmayacaktım.

Ona mezuniyet duyuruları göndermiştim. Oradaydı, arkada. Gabriel'in onu gördüğünden emin olana kadar beklemiş, sonra da gitmişti. En büyük kızının bana söylediğine göre, Gabriel'in annesi olmadan mezun olmasını istememişti. Bu yüzden çocukları şimdi yanına alacağını biliyordum.

"Sorun çıkarmak istemiyorum," dedi Jesse. "Neden beni Kyle'la bırakmıyorsun ya da... Carla'yla kalabilirim."

Kurtadamlar ortaya çıktıktan ve herkes onun kimin kızı olduğunu öğrendikten sonra Jesse'nin çok fazla yakın arkadaşı kalmamıştı. Jesse yüzünden bazı çocukların ailelerinin onları yerel liseden alıp Richland'a götürdüğüne dair söylentiler vardı. Sırf kurtadamlar hakkında konuşmak için onu takip eden başka gençler de vardı. Carla da bu gruba dahildi ve Jesse, birbirlerini ilkokuldan beri tanımalarına rağmen genellikle ondan uzak durmaya çalışıyordu.

"Bakacakları ilk yer Kyle'ın evidir," dedim ona. Ve Kyle'ın da iyi olduğundan emin olmam gerekecekti. "Burada seni hükümetten koruyacak kadar güçlü kimse yok; en iyisi kimsenin seni aramayacağı bir yerde kalman." Carla'dan bahsetmedim bile.

"Hadi şu işi bitirelim," dedi Gabriel. Arabadan indi ve kalas üzerinde yürüyen bir denizcinin tüm hevesiyle annesinin dairesine doğru yola koyuldu. Jesse kendini ve istenmediği bir yerde kalmanın verdiği rahatsızlığı tamamen unutmuştu. Arabadan fırladı ve aceleyle Gabriel'in yanına gidip elini tuttu.

Ben'e baktım. İç çekerek arka koltuğa uzandı. Haklıydı. Evinde bir kurt adam olması Sylvia'yı daha işbirlikçi yapmazdı. Çocukları takip etmeden önce onu içeri kapattım.

Gabriel sessizce kapıyı çalmadan önce bir süre kapıda durdu. Hiçbir şey olmadı -dışarısı hâlâ karanlıktı, muhtemelen herkes uyuyordu. Kapıyı biraz daha yüksek sesle tekrar çaldı.

Bir ışık yandı, kapı aralandı ve genç bir kızın kafası dışarı baktı. Arada bir gizlice ziyarete gelen en büyükleri Tia dışında kızlardan herhangi birini görmeyeli bir yıl olmuştu. Tia annesine benziyordu, ama bu Gabriel'in dişi versiyonuydu, bu da bana onun Rosalinda olduğunu söylüyordu, her ne kadar onu son gördüğümünden beri daha uzun boylu ve daha keskin yüz hatlarına sahip olsa da. Bir an dondu kaldı, sonra kapı açıldı ve kendini Gabriel'e doğru fırlattı. Adam ona sıkıca sarıldı, ta ki kız ciyaklayana kadar.

Sylvia'nın dairesi, içinde çocukların yaşadığı bir evde biriken dağınıklığın altında temiz ve bakımlıydı. Mobilyalar uyumsuz ve yıpranmıştı - Sylvia bir polis memuru olarak ailesini tek başına geçindiriyordu. Maaşı lükse pek yer bırakmıyordu ama

Çocuklar sevgi içinde büyüdü. Gabriel'le ikisinin de uzlaşamayacağı bir noktaya gelene kadar mutlu bir aile olmuşlardı.

"Bu saatte kapıyı kim çalıyor?" Sylvia'nın sesi dairenin derinliklerinde bir yerden yükseldi.

"Bu *benim hermano*," dedi kız, sesi kardeşinin omzuyla boğuklaşmıştı. "Ah Mami, ben Gabriel." Kız geri çekildi ama Gabriel'in eline yapıştı ve onu oturma odasına çekti. "İçeri gel, içeri gel. Aptal olma. Merhaba Jesse. Merhaba Mercy. Gabriel'in arkasında gizlendiğini görmedim, içeri gel." Sonra alçak sesle İspanyolca bir şeyler mırıldandı. Sanırım kendi kendine konuşuyordu.

Ne dediğini anlamadım ama Gabriel ona sertçe kaşlarını çattı. "Diline dikkat et. Annem hakkında böyle konuşma. O senin saygını hak ediyor, *chica*."

"Öyle mi?" diye sordu Sylvia. Onu hiç saçı başı dağınık gördüğümü sanmıyorum ve sabahın bu uğursuz saatinde bile saçları pürüzsüz ve pırıl pırıldı. Zamana karşı tek tavizi lacivert bornozuydu. Kollarını kavuşturdu, yüzü asıktı ve Jesse ile beni görmezden geldi.

"Elbette anne," dedi Gabriel yumuşak bir sesle.

Oğluna bakarken çenesini kaldırmış ve ağzını sıkıca kapatmıştı. Rosa biraz zıpladı ve Gabriel'in elini tutmadan önce ikisine ileri geri baktı.

Sylvia sonunda, "Ailen yerine yabancıları seçtin," dedi. "Sana seç dedim. Ya burada kalıp Mercedes Thompson için çalışırsın ya da hemen eve dönersin. Sen onu seçtin. Saygı bunun neresinde?"

Homurdandı, acı bir yarım kahkaha. "Sana bunun işe yaramayacağını söylemiştim Mercy."

Gabriel dönüp Sylvia'dan iki hızlı adımla uzaklaşırken Rosa yumuşak bir ses çıkardı. Kapıda tekrar arkasına döndü ve "Anne, senin için her şey siyah-beyaz ama dünya gri. Tehlikeli olduklarını düşündüğün için arkadaşlarımı terk etmemi istedin. Hayat tehlikelidir, anne. Korktuğum için iyi insanlar olan arkadaşlarımdan kaçmayacağım. Çünkü sen korkuyorsun."

"Çocuklarımı tehlikeye attı," dedi Sylvia, çenesini bana doğru sallayarak. Odaya girerkenki soğukkanlı öfkesini kaybetmiş ve yerini sıcaklığa bırakmıştı. "Bana yalan söyledi. Ve sen onu seçtin."

"Merhamet başkalarının sırlarını söyleyemez, anne. Ve o kurdun kızlardan birine zarar vermektense bir uçurumdan okyanusa atlaması daha muhtemeldi.

Onunla birlikte büyüdü, onu tanıyor." Gabriel'in sesi yumuşaktı ama çenesi annesininkine çok benziyordu -ki bu da Gabriel'in annesiyle konuşmadan benim evimde yaşamasına neden olan olay hakkında konuşmaya devam ederlerse bir uzlaşmayı olası kılıyordu.

"Haklıydın," diye yumuşak bir şekilde araya girdim. "Etrafımızda dolaşmak tehlikeli. Birileri Jesse'nin peşinde." Neden böyle söylediğimi bilmiyorum, Jesse'nin peşine düşeceklerine inanmak için gerçek bir nedenim yoktu - zaten elleri doluydu, ama içgüdülerim kesindi ve ben her zaman içgüdülerimi dinlerim. "Babasını çoktan kaçırdılar ve kurtadamlarından birini öldürdüler." "Gördün mü? *Evlata*? İşte bu. ne olur ne zaman sen ortak ile ve Sylvia "Kurtadamlar," dedi ama gözlerinin Jesse'de takılı kaldığını gördüm. Sylvia sert konuşurdu ama Columbia kadar büyük bir kalbi vardı. Ayrıca en büyüğü Jesse'den sadece biraz daha küçük olan dört kızı vardı.

"Babası bir kurt adam," diye tersledi Gabriel, Sylvia'nın yumuşadığını görmemişti. "Onlardan kaçması çok zor."

Onu kızdırmaktan vazgeçirmek için elimi koluna attım ama bu bir hataydı. Sylvia elime baktı ve yüzü tekrar sertleşti.

"Jesse'nin peşindeki insanlar insan," dedim ona geri alamayacağı bir şey söylemeden önce. "Kurtadam, Fae ya da *başka* bir şey değiller. Onlar insan ve ona zarar verecekler. Ve sen değer verdiği birini bu tehlikeyle yüzleşmesi için yalnız bırakamayacak bir adam yetiştirdin, arkadaşlarını sırf daha güvenli, daha akıllıca bir şey olduğu için terk edebileceğinden daha fazla. Annesi istese bile - çünkü ona diğer insanları nasıl seveceğini öğreten annesiydi. Yani o da tehlikede. Güvende olmaları için onları birkaç günlüğüne saklamayacak mısın?"

Sylvia gözlerimin içine baktı. Sonra başını salladı ve ifadesi yumuşarken küçük bir kahkaha attı. "Azarlamanın içine sıkıştırılmış bir iltifat, geri çevirmem mümkün olmayan bir ricanın içinde. Bir çocuğu tehlikede bırakmak mı? Çocuğumu bırakmak..." Ve Gabriel itiraz eden bir ses çıkardığında, "Sen elli, ben yetmiş yaşına geldiğinde benim çocuğum olacaksın, *evlat*, bu yüzden erken kabul etmen daha iyi. Gururum uğruna sevdiğim oğlumu tehlikeyle tek başına yüz yüze bırakacak değilim. Ben bile bu kadar aptal değilim. Oof."

"Oof" demesinin nedeni Gabriel'in ona sımsıkı sarılmasıydı, gözlerinde dökmediği yaşlar vardı çünkü elinden gelse başkalarının önünde ağlayacak bir adam değildi. Tam o sırada diğer yatak odalarından birinden bir ciyıklama sesi geldi. Kulaklarım bana kızların hepsinin uyanık olduğunu ve dinlediğini söylemişti.

Görünüşe göre harekete geçmeden önce annelerinin kararını bekliyorlardı çünkü oda Sandovallarla doldu.

Onlara tüm hikayeyi anlattım. Jesse'yi koruyacaklarsa, her şeyi bilmeyi hak ediyorlardı.

İşimiz bittiğinde Sylvia başını salladı. "Bu ülke ne hale geliyor?" diye sordu. "*Babam*, yani *büyükbabanız* mezarında ters dönüyor. O bu ülke için, iyi, doğru ve özgürlük için öldü. Çok üzülürdü."

Gabriel'in en büyük kız kardeşi Tia, "Eğer hükümet ise," dedi, "o zaman telefonlarınızdan kurtulsanız iyi olur. Bunların izini sürebilirler, biliyorsun."

"Tamamdır," dedi Gabriel. "Benimki evimde ama buraya gelmeden önce Jesse'ninkini ve Mercy'ninkini dağıttık."

"Adam onların hükümet ajanı olduğunu düşünmedi," diye tekrar açıkladım. "Uygun kimlikleri olmasına rağmen."

Rosalinda yerden kalkıp yatak odalarından birine koştu ve pembe ışıltılı şeylerle kaplı bir cep telefonu çıktı. "Al, Mercy. Bir telefona ihtiyacın olacak. Kimse benimkinin izini sürmeyi düşünmez."

"Teşekkür ederim Rosa," dedim.

"Kardeşimle ilgilendiğiniz ve ona yaşayacak bir yer verdiğiniz için teşekkür ederim," dedi ciddiyetle.

"Böyle söylüyorsun çünkü ben taşındığımda küçük kızlar benim odama taşındı," dedi Gabriel. "Yani geri taşınmamı istemiyorsun."

"Evet," diye kabul etti. "Mercy çok düşünceliydi."

Saçlarını karıştırdı ve bana baktı. "Ben huzursuzlanmaya başlayacak."

"Gitmem gerek," diye kabul ettim.

"Dikkatli ol," dedi Jesse.

"Olacağım," dedim.

Mercedes'e bindim ve West Richland'a, Kyle'ın evine doğru yola çıktım. Ben deri kaplı arka koltukta kaldı. Araba onun için uygun değildi. Koltuk çok dardı ve zemin de yeterince büyük değildi. Yarasının kanaması durmuştu ama o bacakla destek alamıyordu.

Warren'ın Kyle'la birlikte evde olması gerekiyordu. Adam, sürüyü götüren adamların üzerinde Warren'ın kokusunu almıştı. Yani Warren'ı almışlardı ama Kyle, Adam'ı ya da beni aramamıştı. Bu ya Kyle'ın bir sorunu olduğu anlamına geliyordu,

Ya da Warren'ı sevgilisini telaşlandırmayacak bir şekilde götürmüşlerdi. Ne yazık ki ilki daha olasıydı.

Haberleri dinlemek için radyoyu açtım. Gerçek haberleri almak için oldukça geç bir saatti, daha doğrusu sabahın erken saatleriydi ama Mary Jo itfaiyeci olarak görev yaparken kaçırılmıştı. Eğer düşman onun birlikte çalıştığı insanlara bir şey yapmış olsaydı, şüphesiz bunu duyardık. Bu onlar için aptalca olurdu ama bir kurtadam sürüsüne saldıran insanlar ya çok aptal ya da çok güçlüdür. Bahse girerim biri bir itfaiyeciyi kaçırmış ya da bir grup itfaiyeciyi öldürmüş olsaydı, bu saatte bile radyoda özel bir haber olurdu.

Arabayı sürerken Rosa'nın mücevher kaplı telefonunu kullandım ve cadı Elizaveta'nın numarasını denedim ama boşuna. Sonra Stefan'inkini denedim.

Önce benden hoşlanmayan cadıyı denemiş olmam Stefan'a karşı ne kadar kararsız hissettiğim hakkında bir şeyler söylüyordu. Stefan hâlâ yerel kaynaşmanın bir parçası olsaydı, tereddüt etmek için iyi bir bahanem olurdu. Ama Marsilia, kaynaşmanın hanımefendisi olarak konumunu korumak için ona kazık atmıştı. Vampir politikaları, kurt adam protokolü olan karmaşık görgü dansını Hokey Pokey gibi gösteriyor.

İsyancılar ona yaklaşıp kendilerini ele versinler diye uydurma suçlamalarla ona ve hayvanat bahçesine işkence etmişti. Ona yüzyıllarca hizmet etmişti, bu yüzden adını bana hiç söylemeyen bir vampir tarafından üzerine salınan guguk kuşlarına katılmayacağını biliyordu, ben ona Gauntlet Boy diyordum. Eldiven, çünkü onu gördüğüm tek seferde eldiven takıyordu. Çocuk, çünkü vampirler beni çok korkuturdu.

Kısmen başarılı olmuştu. Marsilya'nın onun yardımıyla bastırdığı isyana katılmamıştı. Ama koruduğu insanların ölümünü de haklı görmemişti. Vampirler beslendikleri insanları ne kadar önemsedikleri konusunda büyük farklılıklar gösterirler. Stefan'ın hayvanat bahçesi onun dostlarıydı ya da en azından değer verdiği evcil hayvanlarıydı.

Vampir olsun olmasın, Stefan Tri-Cities'e geldiğimden beri benim arkadaşımdı. Ancak, Marsilia'nın nazik olmayan entrikaları sayesinde, son zamanlarda onda daha çok vampir ve daha az arkadaşım görüyordum ve bu hoşuma gitmiyordu. Yardım için onunla iletişime geçmemeyi ciddi ciddi düşünecek kadar hoşuma gitmiyordu.

Düşman güçlüydü ve müttefiklerimize ihtiyacımız vardı. Yoruluyordum ve yorgunluk öfkemi bastırıp beni korkmuş ve yalnız bıraktı,

Ben arkamdaki koltuğa uzanmışken bile.

Ben de Stefan'ı aradım.

Telefon üç kez çaldı ve bir ses (Stefan'ın değil) "Mesaj bırakın" dedi. Bir bip sesi duyuldu.

Neredeyse telefonu kapatacaktım. Ama Stefan'ın telefonunun birileri tarafından izleniyor olması pek olası değildi ve ben de onun bileceği bir numaradan aramıyordum. Ben de dedim ki, "Beni bu numaradan arayabilir misiniz? Telefonumun şarjı bitti."

Bir polis arabası yolun kenarında birini durdurmuştu. Hızım artmıştı ve yavaşladım. Sırf bir polis arabası dolu olduğu için hız yapamazdım.

Polis arabasının yanından geçerken telefonum çaldı ama Mercedes'in camları çok karanlıktı. Rosa'nın telefonu kendi ışığını yayacak kadar plastik taşlarla kaplı olsa bile içeriyi kimsenin görmesi mümkün değildi. Ceza yeme riskini göze alarak telefonu açtım. "Evet?"

"Merhamet mi?" dedi Stefan. "Ne istiyorsun? Ve neden beni başkasının telefonundan arıyorsun?"

Peter'ın ölümünü sözlü olarak yeniden yaşamayı bitirdiğimde, öfke ve... dehşetten titriyordum. Oyunu doğru oynamama çok şey bağlıydı ve ben kuralları bile bilmiyordum.

En azından bu kadar adrenalin akarken artık yorgun değildim ama araba sürmeye de dikkat etmiyordum. Bir parçam, birkaç saat ve bir ömür önce Tavşan'ı hurdaya çevirdiğimi hatırlayan parçam, Marsilia'nın arabasını mahvetmenin kötü bir durumu daha da kötüleştireceğini hatırlatmaya çalıştı. Ama geri kalan yanımda daha acil meselelere odaklanmıştı.

Sözlerimi bitirdiğimde Stefan, "Peter iyi bir adamdı," dedi. "Seninle Kyle'in evinde buluşuruz."

Gökyüzüne baktım. Hava hâlâ karanlıktı ama Marsilia'nın arabasındaki saat sabahın beş buçuğunu gösteriyordu. "Gün ışığından epey faydalanacaksın."

"Zaman var," dedi, sesi hiç duymadığım kadar yumuşaktı. "İhtiyacım olursa çok kısa sürede eve dönebilirim. Benim için endişelenme. Diğerleri için biz endişeleneceğiz, tamam mı? Şimdi telefonu kapat ve sür."

Telefonu kapattım ve doğru şeyi yaptığımı umdum. Sürünün savunmasızlığını yerel vampirlere ifşa etmek akıllıca bir şey değildi. Sürü ve ben, özellikle de ben, bu işe bulaşmış olsaydık Marsilia mezarlarımızın üzerinde mutlulukla dans ederdi.

tamamen yok edildi. Stefan'a güvenmişim. Güvenmişim. Ama Stefan bir vampirdi ve bunu asla unutamazdım.

Kyle'ın West Richland'daki evi, Sylvia'nın Kennewick'teki dairesinden arabayla yarım saat kadar uzaktaydı. Bu gece aynı otoyol boyunca gidip gelerek çok zaman geçirmiştim. Sağ tarafımda, Kennewick'in evleri ilerleyişimi işaretlemek için pencerenin önünden geçerken Columbia bulanık bir varlıktı.

Gabriel ve Jesse'yi bırakarak doğru şeyi mi yapmışım? Bunu yaptığımda onları tehlikeden uzaklaştırıyormuşum gibi hissetmişim. Ama ya Adam'ı kaçıran her kimse Sylvia'yı düşündüyse? Gabriel güçlü ve zekiydi ama aynı zamanda silahsız, genç bir insandı. Düşmanlarımıza daha fazla kurban mı vermişim? Peter'a isabet eden kurşunu düşündüm ve çaresiz bir adama ateş eden kişinin Gabriel'in küçük kız kardeşlerinden birini de vurabileceğinden emindim.

Yakınlarda bir yerde Adam tutuluyordu. Jesse'yi avlayacaklarını düşünmek için gerçek bir nedenim yoktu. Bir tane bile. Ama onları korumasız bıraktığım için huzursuzdum.

Zee'yi aradım. Fae rezervasyonuna çekildiğinde veda etmemişi, sadece sabırlı olmamı ve onunla iletişime geçmememi söyleyen bir not bırakmıştı. Ama Gabriel'i ve Jesse'yi seviyordu ve bunu asla yüksek sesle itiraf etmese de Gabriel'in kız kardeşleri olan küçük cehennem zebanilerine tapıyordu.

Eyaletler arası yol beni Richland'ın yanından geçirirken cep telefonu çaldı da çaldı. Zee huysuzca, "*Liebling*, bu iyi bir fikir değil," dediğinde parmağım aramayı sonlandırmak için düğmenin üzerindeydi.

"Zee," dedim ona, "iyi fikirlerim tamamen tükendi ve elimde kalan kötü fikirlerle elimden geleni yapıyorum." Her şeyi tekrar açıkladım. Bitirdiğimde, "Fae'ler bize borçlu, Adam ve bana, su samuru ve peri kraliçesi için bize borçlular. Gabriel'in annesinin evine göz kulak olmanın bir yolu var mı? Muhtemelen hiçbir şey yapmana gerek kalmayacak. *Muhtemelen* paranoyakça davranıyorum, öyle bir gece. Ama onları güvende tutan tek şey, kimsenin oraya bakmayı düşünmeyeceğine dair umudum ve bu mantık da uzaklaştıkça zayıflıyor."

"Size borçlu olduğumuzu kabul ediyorum," dedi Zee sonunda ağır bir sesle. "Su samurunun ölümünün bir trajedi olduğunu iddia edenler olabilir. Ben o insanlardan biri değilim. Hiç kimse sizi tehlikeye atan ve çok zarar gördüğünüz bir göreve bizim için gönderildiğinizi iddia edemez. Ve hiç kimse, hiç kimse

En insan karřıtı olanımız bile" -bunu söyleme řekli bana aklında belirli bir fae olduđunu dűřündürdü- "çođumuzu ađına dűřüren ve farkında olmadan hepimizi alabilecek olan peri kraliçesinin çöküşüne borçlu olduđunuzu iddia edebilir."

Diliyle, bir arabada özellikle zor bir tamirle karşılaştığında çıkardığı ses olarak tanıdığım bir tıklama sesi çıkardı. "Bu beni üzüyor ama şu anda bu telefona cevap verdiğimi bilselerdi sana olan iyilik borcumu silerlerdi - ki bu telefona sahip olmamam gerekiyor çünkü bu bozuk bir insan teknolojisi." Cümleinin son kısmını sanki sinir bozucu bulmuş gibi ısırarak söyledi. "Sana yardım etmek için rezervasyondan ayrılırsam, ikimizin de başına bela açarım." Gülüşü hiç de eğlenmemiş gibiydi. "Ve bu noktada bölgeden ayrılırsam, bu çok daha büyük ölçekte bir felaket olabilir çünkü kaosa mantık getirmeye çalışıyorum, bunu uzaktan yapamam ve birinin boğazına kılıç dayasam bile yapamayabilirim. Sorun yaratmadan size tavsiye bile veremem." İçini çekti ama kapatmadı, ben de telefonu kulağıma götürdüm.

Uzun bir duraksamadan sonra dikkatlice, "Sana evimi aramanı ve oradakiyle konuşmanı söyleyemezdim. Sana bir kurt adam sürüsünü tutmak için ne tür yerlerin tahkim edilebileceğini düşünmeni söyleyemezdim, ki bu hiç de kolay olmazdı. Sözde askeri kıyafetler giyen insanların dikkat çekmeyeceği ya da ceset taşıyarak fark edilmeden girip çıkabilecekleri bir yer. Buralarda öyle yerler pek yok, Mercy. Silah taşıyan adamlar olmamaları gereken yerlerde yürüdüklerinde seslerini çıkaramayacak kadar güçlerden korkan köylüler yok."

"Bölge dışında bir yerde tutulduklarını mı düşünüyorsun?" Ben sordum. Bölge, Hanford nükleer enerji santralini çevreleyen arazinin güvenlik altına alınmış bölümüydü.

"Üzgünüm, *Liebling*. şu anda size yardımcı olamam. Belki Gri Lordlar ve Bran Cornick arasındaki görüşmeler iyi giderse, bu konuyu tekrar görüşebiliriz. O zamana kadar kurtadam sürüleriyle ilişkili herhangi birine yardım etmemiz yasak." Hafif bir duraklama daha. "Bu bana çok açık bir şekilde ifade edildi. Çok açık bir şekilde." Sesi bıçağından daha keskindi ve bıçağı efsanevi bir keskinliğe sahipti.

"şu anda Bran ile konuşan birini tanıyorsanız, lütfen ona burada neler olduğunu anlatır mısınız?" dedim. Bu bilgi

Fae'lerin Marrok'la olan davasına yardımcı olmayabilir ama birilerinin bu bilgiyi aktarmamanın Marrok'un çok ciddiye alacağı bir ifade olacağını anlamasını sağlayabilirsin. Ve Bran'ın bu bilginin Fae'lere verildiğini bildiğinden emin olacağım."

Zee memnun bir ses tonuyla, "Önerini çok iyi ifade ettin," dedi. "Bran'la konuşanlara bana söylediğin her şeyi bildireceğim." Durakladı. "Bunu telefonda konuştuğumuzu bilmeyecekleri bir şekilde yapmak için yaratıcı olmam gerekecek." Başka bir şey söylemeden telefonu kapattı.

Queensgate'teki sapağı kaçırmıştım ve Benton City'ye kadar gitmek zorunda kaldım, bu da yolculuğa daha fazla zaman ekledi. Eyaletler arası yoldan geri dönmek yerine, biraz zaman kazanabileceğimi umarak, daha az polisin olması gereken arka otoyolu kullandım.

Doğru yola girer girmez Zee'nin evini aradım. Telefon çaldı ve çaldı. Birkaç dakika sonra kapattım ve tekrar denedim. Zee bu numarayı bana boşuna vermemişti. Belki de evi bana yardım edebileceğini düşündüğü birine kiralamıştı. Belki de Ariana gibi Gri Lordlara meydan okuyacak kadar güçlü başka bir fae vardı. Ya da belki de fae, barikatlarla çevrili yerlerinden izleyemedikleri şeyleri takip etmeleri için dışarıda Zee'ye iyilik borcu olan bir casus bırakmıştı. Biri telefonu açtığında hala fantezi senaryoları üretiyordum.

"Ne?" diye tersledi sabırsızca.

"Kim bu?" diye sordum. Sordum, çünkü verdiği cevap ne kadar sert ve keskin olursa olsun, sesi Tad'e benziyordu. Zee'nin yarı insan oğlu bana haber vermeden buraya dönmüş olamazdı.

"Mercy?" Sesindeki huysuzluğun bir kısmı gitmişti ve bundan emindim.

"Tad? Evde ne yapıyorsun? Ne zamandır oradasın ve neden bana evde olduğunu söylemedin?"

Tad dokuz yaşındayken VW atölyesinde babasının sağ koluydu ve onunla ilk kez o zaman tanışmıştım. Babası emekli olup dükkânı bana bıraktığında da *benim* sağ kolum ve alet edevat şefim olarak çalışmaya devam etmişti. Tad, ne kadar liberal ve aydın olduklarını göstermenin bir yolu olarak Fae'lere burs veren Doğu'daki bir Ivy League okuluna gitmek için ayrılmıştı.

Gittiğinden beri haftada bir e-posta gönderiyorduk, ben de ayda bir arayıp haberleşiyordum. Tad benim hiç sahip olmadığım küçük kardeşimdi ve bazı açılardan üvey kız kardeşlerimle olduğumdan daha yakındık. Daha fazla ortak noktamız vardı: ikisi de

İkimiz de ne insanların dünyasına ne de doğaüstü dünyaya uyum sağlayabildik. O sadece yarı fe olduğu için, ben de kurtadamlar ve vampirlerle dolu bir dünyada şekil değiştiren tek çakal olduğum için.

Fae'ler ortadan kaybolduğunda, onu hem cep telefonundan hem de yurt odasındaki telefonundan aramıştım, ama boşuna. Diğer tüm Fae'lerle birlikte rezervasyona gittiğine karar verdim.

Görünüşe göre öyle değil.

"Tad?" diye sordum, çünkü sorularımın hiçbirine cevap vermemişti.

Telefonu yüzüme kapattı. Belli ki bu konuda konuşmak istemiyordu. Yeterince makul. Benim de zamanım azdı.

Tekrar aradım.

"Git buradan, Mercy," dedi.

"Baban yardım için evini aramam gerektiğini söyledi," dedim hızlıca konuşarak. "Kötü adamlar Jesse ve Gabriel'in peşinde. Kimsenin onları orada aramayı düşünmeyeceğini umarak Gabriel'in annesiyle kalmalarını sağladım. Ama kötü adamlar gelirse, orada onları koruyabilecek kimse yok."

Tad'in telefonu tekrar kapatmak yerine beni dinleme konusundaki isteksizliğini neredeyse hissedebiliyordum. Üniversitedeyken onda bir şeyler değişmiş olmalıydı. Yazışmalarımızda ya da eve yaptığı seyrek ziyaretlerde buna dair hiçbir işaret görmemiştim. Belki de diğer Fae'lerle birlikte rezervasyonda olmak yerine burada olmasının bir nedeni vardı.

"Onları koruyabileceğimi mi düşünüyorsun, ha?" dedi sonunda.

Haklı bir soruydu. Tad yarı fae'ydi ama bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Zee'nin yıllar boyunca ağzından kaçırıldığı birkaç şeyden, Tad'in çoğu insan kadar güçsüz olan yarı fae'lerden biri olmadığını biliyordum. Ama tüm bildiğim buydu.

"Baban biliyor." Ona elimdeki tek cevabı verdim.

Hiçbir şey söylemedi.

"Kyle'ın iyi olup olmadığına bakmam gerek," dedim ona. "Adam ve tüm sürü bu gece kaçırıldı ve sürüden biri öldürüldü. Deniyorum-" Ne yapacaksın? Onları kurtarmak mı? Kötü adamları durdurmak mı? "Kyle'ı kontrol et çünkü Warren'ı kaçırdıklarında ona bir şey yapmış olabileceklerini düşünüyorum. Jesse ve Gabriel'in güvende olmasını istiyorum ve müttefikim biraz az. Uzun sürmeyecek. Kyle'ın iyi olduğunu gördükten sonra onları almaya geleceğim." Sylvia'nın adresini okudum ve başka bir şey söylemesini beklemeden telefonu kapattım.

Tad'i tanırdım. Ne kadar huysuz olursa olsun, biri tehlikedeyken öylece oturamazdı. En son eve geldiğinde Jesse'yle hafifçe flört etmiş, sonra da Gabriel'in arabasının kaputunun altında elektrik sorununu çözmesine yardım ederek iki saat geçirmişti.

Kyle'in güvende olduğundan ne kadar çabuk emin olursam, Tad'i o kadar çabuk serbest bırakabilirdim. Ayağımı yere vurdum ve polislerin Walmart'ı, alışveriş merkezini ve eyaletler arası yolları izlediğini umdum. Büyük Mercedes motoru tatmin edici bir mırıltı çıkardı ve çölde Batı Richland'a doğru kilometrelerce yol aldı. Hız göstergesi 110'u gösteriyordu ama daha çok 60 gibi hissettiriyordu. Göstergeyi okşadım ve "Aferin kızıma" dedim.

Kyle'in evine daha yasal bir hızla yaklaştığımda gökyüzü hâlâ karanlıktı.

Kyle ve Warren, her evin geniş bir garaj alanına ve taşan arabaları yakalamak için araba yollarına sahip olduğu lüks bir mahallede yaşıyorlardı. Genellikle, birileri parti vermediği sürece sokakta hiç araba olmazdı. Kyle'in evinden yarım blok ötede park etmiş mütevazı, koyu renkli, Amerikan yapımı bir arabanın yanından geçtim ve sakın sakın ilerlerken garaj yolunda tanımadığım siyah bir SUV olduğunu gördüm.

Evde hiç ışık yanmıyordu. Kyle'in bütün gece açık bıraktığı kapıdaki ışık bile yanmıyordu. Cipin ve arabanın

California plakaları.

Hemen yanından geçip köşeyi döndüm ve Marsilia'nın koyu renkli, Amerikan yapımı olmayan arabasını Kyle'inin iki katı büyüklüğündeki bir evin önüne park ettim. Dışarı çıktım ve arka kapıyı açtım.

"Kyle için durum pek iyi görünmüyor," diye fısıldadım Ben'e. "Şu arabaları gördün mü?"

Kulakları düzleşti ve arka koltukta ayağa kalktı, keskin pençeleri başka bir gün olsa irkilmeme neden olabilecek bir şekilde deriye, hatta battaniyeye saplandı.

"Hayır," dedi Stefan, aklım başımda değilken beni korkutarak.

Ağzımı soğuk bir eliyle kapatmasaydı mahalleyi uyandırabilirdim. Ben çırpınmayı bırakana kadar yatıştırıcı sesler çıkardı - ki bu utanç verici derecede uzun bir süreydi. Yorgundum ve aklım bir süreliğine başımdan gitmişti ve ne olduğunu anlamam biraz zaman aldı.

"İşte şimdi oldu," dedi Stefan, sesi yanında duran bir insanın duymakta zorlanabileceği kadar kısıktı. "Daha iyi misin? Özür dilerim. Kimseyi uyarmak istemedim."

Bana sinsice yaklaştığı için mi yoksa ağzımı kapalı tuttuğum için mi üzgündü? Bilemiyordum ve umurumda da değildi. O buradaydı ve kendimi o kadar da yalnız hissetmiyordum. Stefan zeki, tehlikeli ve *becerikli*di. İlk ikisi olduğumu umuyordum ama bunun için gerçekten ihtiyacım olan üçüncüsüydü.

"Kyle'ın başı dertte," diye fısıldadım. Sesimizi alçaltmak mantıklıydı. İnsanlar araba seslerini duymazdan gelir ama çoğu yabancı bir ses duyunca uyanır. Mahalle bekçilerini uyandırmak ve onlara ne yaptığımızı açıklamaya çalışmak istemiyordum. "Evinin önüne park etmiş, orada olmaması gereken bir araba ve bir SUV var ve dışarıda ışık yok. Kyle her zaman verandanın ışığını açar."

Stefan beni serbest bıraktı ve birkaç adım geri çekildi, Ben inerken bana çarptığında dengemi sağlamak için açık araba kapısına tutunmak zorunda kaldım.

Stefan koyu renk bir polo ve pantolon giyiyordu ve ben Scooby-Doo tişörtlerini ve kot pantolonunu özlemiştim. Bir süredir onları giydiğini görmemiştim, kaynayan ateşten ayrıldığından beri. Bir deri bir kemik kalmamıştı ama Marsilia'nın beslendiği insanlardan oluşan hayvanat bahçesini yerle bir etmesinden önceki sağlıklı görünümünü asla geri kazanamamıştı. Marsilia'nın ihaneti ve hayvanat bahçesinin yok edilmesi onu neredeyse yok etmişti.

"Sizi beklerken evi kontrol etmek için birkaç dakikam oldu," dedi. "Mutfağın karşısındaki oturma odasında iki yabancı var. Üst katta daha fazlası olabilir çünkü ışıklar yanıyor."

Artık birbirimize dokunmadığımız için, tanıştığım yaşlı vampirlerin sergilediği beceriksizliği görebiliyordum -sanki nasıl davranması gerektiğini biliyor ama artık bunu tam olarak hissedemiyormuş gibi. Sanki Stefan Scooby-Doo tişörtlerinden ve sevgili Gizem Makinesi'nden vazgeçerek insanlığına olan son sıkı bağından da vazgeçmişti. Yine de Gizem Makinesi, Stefan'ın havalı boyalı eski VW otobüsü, garaj yolunda park halinde duruyordu, bu yüzden umudum vardı.

"Kyle'ı görmedin mi?" Ben sordum.

"Onu görmedim. Bir kokuyu takip etmek için senin burnuna sahip değilim ve izlediğimi bilmelerini istemedim. Benim rahatım için biraz fazla tetikteydiler. Yine de kan kokusu alabiliyordum. Kimin olduğunu bilmiyorum."

Yapardım. O bekledi, ben de düşündüm.

"Arkadan dolaşalım," dedim. "Arka verandadan içeri sızabilirim; Kyle'ın Warren için koyduğu bir köpek kapısı var. Evi kontrol edebilir ve onu

bulduğumda sizi arayabilirim."

"Bence seni eve yalnız göndermek seçeneklerimiz arasında en aptalca olanı," dedi Stefan bastırarak. "Ben ön kapıda olmalı, sen arkaya gitmeli ve bahçede beklemelisin, Mercy ve ben de içeri gireceğim."

En eski ve en güçlü vampirler, en belirgin özelliklerini tanımlayan isimler alırlar. Stefan'ın kendi türü arasındaki adı Asker'di. Bu onun mükemmel olduğu bir durumdu. Kararları bir uzmanın vermesinin rahatlığını hissettim.

"Onlar sadece insan," dedi Stefan ve yüzünde tanıdık bir ifade vardı ama ben bunu daha çok kurtlarda görmeye alışmışım: açlık. "Onları öldüreceğim ve Ben de beni geçenleri öldürecek. Arkadan kaçmaya çalışan olursa bize haber verirsin, onları da öldürürüz."

Stefan insanları hep sevmiştir. Onları öldürmekten de hoşlandığını daha önce fark etmemiştim. Belki de bu yeni, daha vampir Stefan'ın bir parçasıydı.

Başkasının karar vermesine izin vermek buraya kadarmış.

"Onları öldürmemize gerek yok," diye makul bir şekilde işaret ettim. "Dediğiniz gibi, onlar sadece insan ve sadece iki tane var."

"Bildiğimiz kadarıyla," dedi.

"Onlar hakkında hiçbir şey bilmiyoruz," dedim ona. "Kyle'ın oturma odasındaki iki adamın sürüyü kaçıran kişilerle bir ilgisi olduğundan bile emin değiliz."

Stefan kaşını kaldırdı, haklıydı. Başka kim olabilirler ki?

"Onları kimin desteklediğini ya da oyunun sonunun ne olduğunu bilmiyoruz," diye inatla devam ettim. "Kyle'ın orada olup olmadığını bile bilmiyoruz. Bildiğim tek şey, öldürmek için içeri giremeyeceğimiz."

Stefan kaşlarını çattı. "Vietnam derslerini hatırlamak için çok genç olduğunu unutuyorum. Kazanmak için git Mercy, ya da hiç gitme. Burada Adam'a yardım edebilecek kaç kişi var?"

"Biz," dedim sefilce, sonra ekledim, "Belki Ariana, gerçi ayrıldığımızda çok korkmuştu." Ne demek istediğini biliyordum. Biliyordum.

Bu mantığa göre, Kyle'ı kaderine terk etmeliyiz. Ama ben sadece Adam'ın karısı değil, eşiydim. Bu beni ikinci sıraya koyuyordu ve bu da sürüyü korumam gerektiği anlamına geliyordu. Özellikle de en zayıf üyeleri önce benim korumam gerektiği anlamına geliyordu. Peter'ı zaten kaybetmiştik. Kyle'ın korunması gerekiyordu ve bunu herkesi öldürmeden yapabildik.

Stefan soğukkanlılıkla, "Bu insanlar koca bir kurtadam sürüsünü alt ettiler, Mercy," dedi. "Risk almayı göze alamayız, yoksa Kyle'a ne yaptıklarını öğrenmeye çalışırken oyunu boşa harcayabiliriz." Kyle'ın adını söylediğinde mesafeli vampir tavrını kaybetti. Stefan, *Scooby-Doo* bölümlerindeki taktikleri doktora tezini savunur gibi tartışmaktan mutlu olan Kyle'dan hoşlanıyordu. "Eğer Kyle'ın evinde bekliyorlarsa, kimi istediklerini sanıyorsun? Adam için önemli olan ve yanlarında olmayan tek kişiler sen, Ben ve Jesse. Bir de şu var: Eğer beni görürlerse, ne olduğumu anlarsa ve iletişim cihazlarından üstlerine söyleyemediği ölmezlerse, o zaman bu gece Kyle'dan daha fazlasını kaybederiz."

İnsanlar vampirleri bilmiyor. Hikayeleri biliyorlar -Bram Stoker ve benzerleri eski efsaneleri çok iyi kullandılar. Ama onların sadece hikaye olduğunu düşünüyorlar. Vampir için sorun şu ki, artık fae ve kurtadamlar ne olduklarını kabul ettiklerine göre, insanlar eski hikayelerin gerçek olabileceğine inanmaya hazırlar. Eğer Stefan bu efsanelere yeni bir hayat veren vampir olsaydı, Marsilia onu öldürürdü. Neden düşmanı öldürmenin en iyi yol olduğunu düşündüğünü anladım.

Hatta bir parçam hepsini öldürme konusunda ona katılıyordu. Bu insanlar Peter'ı öldürmüş, Adam'ı kaçırmış ve dünyayı tehlikeye atmışlardı.

"Kyle bir insan ve Peter'ı ölüme terk etmekten endişe etmiyorlardı," dedi Stefan, duymak istemediğim şeyi söyleyerek. "Kyle, Peter'dan daha az değerli. O sadece sen ve Warren için önemli. Adam Kyle için birini öldürmez, kurtadamların insan dünyasındaki itibarını riske atmaz. Bir rehine, bir cesetten çok daha fazla iş demek, Mercy. Kyle'ın çoktan ölmüş olma ihtimali var. Eğer öldürmek istemiyorsan onları rahat bırakmalısın."

"Eğer Kyle öldüyse" -ve bunu söylemek çok kötü değil miydi- "yine de bunu bilmemiz gerekiyor. Öldüğünü sanmıyorum; sanırım bunu sürü bağları aracılığıyla hissedirdim çünkü Warren, Honey'nin Peter'la olduğu gibi onunla da çiftleşti." Bu düşünce beni sakinleştirdi. Honey'nin kederini hissetmiştim, hâlâ da hissediyorum.

"Kyle'ın peşinden gidiyoruz ve Stefan, arkamızda bir yığın ceset bırakamayız. Senin bu olaydaki rolünü saklayabiliriz. Gerekirse herkese senin garip bir kurt adam olduğunu söylerim. Ama insanlar Kyle ve Warren'ı biliyor. Warren ne olduğunun reklamını yapmıyor ama ortaya çıkacaktır çünkü o da saklamıyor. Kötü adamlar -her kimlerse- Adam'ın önemli bir adamı herkesin gözü önünde öldürmesini istiyorlar ki kurtadamlar suçlansın. Ben

son bölümün de en az ilki kadar önemli olduğu izlenimini edindim. Eğer arkamızda ceset yığınları bırakırsak, bunu başlatanların istediklerinin en azından yarısını gerçekleştirmiş olacağız." Nefesimi içime çektim. "Düşmanlarıma yardım etmekten hoşlanmıyorum."

Stefan bana kaşlarını çattı. Ben ne dersem diyeyim içeri girip hepsini öldürebilirdi. Ama onun adı Asker'di, Katil ya da Komutan değil. (Evet, onlar gerçek vampirler. Buraya yakın bir yerde yaşamadıkları için şanslı olduğumuzu söylediler). Stefan liderliği bana devretmişti çünkü bu benim sorunumdu.

Yani yetki bendeydi ama bunun beni yetkin yaptığını düşünecek kadar aptal değildim, bunun için Stefan'a ihtiyacım vardı. Tamam. Hepsini öldürmeye izin vermezdim ama başka seçenekler de olmalı.

"Kyle'ı bulup bulamayacağımızı kontrol etmek için sessizce içeri girebilir miyiz?" Ben sordum. "Dışarıdan kokusunu alabilirim. Eğer burada değilse, onları kimseyi bekletmeden bırakabiliriz. Eğer oradaysa, belki de insanları öldürmeden onu dışarı çıkarabiliriz."

Başını iki yana salladı. "Merhamet. Bir kurtadam sürüsünü alt edebileceklerini çoktan kanıtladılar. Onları öldürün ya da gidin."

Ben'e baktım; savaşacak durumda değildi. Tehlike sadece yarasının onu yavaşlatması ve ona daha kolay zarar verebilecek olmaları değildi, gerçi bu da işin bir parçasıydı. Eğer Ben bu gece öldürürse, Peter'ın ölümüyle yaralanmış ve sarsılmış bir halde, kurdunun kontrolünü kaybedebilir ve bir daha asla geri kazanamayabilirdi.

Stefan'a "Hükümet tarafından saldırıya uğrayabiliriz," dedim. "Ahlaki üstünlüğümüzü kaybetmeyi göze alamayız. Zarar vermediğimiz sürece halk bizi destekleyecek ve hükümeti geri adım atmaya zorlayacaktır. Görünürdeki herkesi öldürmeye gitmiyoruz."

"İstersen gidebilirsin," dedim acımasızca, sutyenimle birlikte gömleğimi de çıkararak. Kyle'ı terk etmeyecekti, bunu biliyordum. Ona kızgındım çünkü saldırı planımızı onun belirlemesine izin vermek istiyordum ama yapamazdım çünkü haklı olduğumu biliyordum. Ayakkabılarımı tekmeledim. Çok fazla konuşuyorduk ve gitme zamanı gelmişti. "Onun için bir şeyler yapabilecekken Kyle'ı çürümeye terk edemem. Kyle'ı aramaya gidiyorum. Onu bulduğumda, çıkarmak için ne gerekiyorsa yapacağım. Arkamda mümkün olduğunca az ceset bırakmaya çalışacağım."

Stefan, "Eğer başarısız olursak, kaybeden Adam olur," dedi.

"Kyle bir sürü," diye açıkladım. "O savunmasız. Adam ise Alfa ve güçlü. Bu yüzden önce Kyle'ın güvende olduğundan emin olmalıyız çünkü sürü böyle yapar Stefan. Güçlü olan zayıf olanı korur."

Stefan'ın yüzü dondu. Hayvanat bahçesini koruyamamış, onları Marsilia'dan, sadakatini teslim ettiği kadından koruması gerektiğini fark edememişti.

Onu incitmek istememiştim.

Kot pantolonumu ve iç çamaşırlarımı indirdim, böylece karanlık kaldırımda çıplak kaldım. Pencereden bakan ya da arabayla geçen herkes beni görebilirdi. Umurumda değildi. Şekil değiştiren biri olmak, kelimenin anlamını bilecek yaşa geldiğimde beni alçakgönüllülükten kurtarmıştı.

Bu, tanıdığım herkesin önünde çıplak dolaşmak konusunda rahat olduğum anlamına gelmiyordu. Bir zamanlar Stefan'ın bana karşı bir ilgisi vardı. Çok aşık olmasam da bu yönde bir ilgim vardı. Genelde onun önünde çıplak olmaktan kaçınırdım, tıpkı bir aslanın önüne bir parça et koyup da yiyeceği kendinize saklamayı planlamadığınız gibi.

"Kyle'ı kurtarmak için bir fırsatımız var. Marsilya halkınızı aldığında sahip olmadığınız bir şans." Ona söyledim. "Bana yardım edecek misin?"

Cevap beklemeden çakala dönüştüm ve kürkümdeki değişikliği silkeledim. Stefan tuhaf bir kahkaha attı, mutlu ya da esprili değildi ama bu sefer vampir Stefan değil de o gülüyordu, yani sorun yoktu. Sonra giysilerimi aldı ve arabaya attı, hareketi yumuşak ve neredeyse insancaydı. Başını arabaya sokarak tereddüt etti.

Silahım ön koltuğun altındaydı. Ona haber vermek için neredeyse geri dönecektim ama vazgeçtim. Onu taşıyamazdım ve bu gece elimde bir silahla daha tehlikeli olabilecek tek kişi bendim.

"Kan ve insanlar ve ter ve ..." Stefan ayağa kalktı ve arka kapıyı kapattı. "Mercy, arabasını geri vermeden önce Marsilia'yla bu konuyu konuşmama izin ver."

Ona kısa bir selam verdim ve Kyle'ın evine doğru koşmaya başladım. Ben üç ayaklıydı ama bana ayak uydurmakta hiç zorlanmadı. Stefan arkadan geliyordu.

Kyle'ın komşusu olan adam bir süre önce ölmüştü ve ev hâlâ boştu, düzenli ön bahçesinde de bir SATILIK levhası vardı. Arka bahçeye açılan kapı açıktı, ben de ekibimi o tarafa yönlendirdim.

Avlular arasında sekiz metrelik taş bir çit vardı ama birisi çitin yanına bir merdiven bırakmıştı. Yaşlı Bay Adı Her Neyse, ölmeden önce Kyle'ın yüzme havuzuna gizlice girmiş miydi, yoksa -ki bu daha can sıkıcıydı -Biri onları mı gözetliyordu? Her halükârda, çitin üzerinden atlamak fazla çaba gerektirmiyordu. Üç sağlam bacağıyla bile Ben merdiveni kullanmak zorunda kalmadı; Stefan da öyle. Bir çakal olarak, uyum sağlamak dışında her konuda kurtadamlardan ve vampirlerden üstünüm.

Boş ev gibi, birisi Kyle'ın bahçesini de temiz ve düzenli tutmuştu, böylece sonbahar yaprakları arasında hışırdamak yerine çimlerin üzerinde hayalet gibi dolaştık. Gölgelerden uzak durduk, gerçi Stefan arka bahçenin ortasından geçse kimsenin onu göreceğini sanmıyorum. Bir şeyler yapıyordu, vampir büyüsü gibi bir şey, bu da ona odaklanmayı gerçekten zorlaştırıyordu.

Gözlerimi dört açtım ama etrafı gözetleyen kimseyi görmedim. Bu orada olmadıkları anlamına gelmiyordu, ama Stefan'ın büyüsü ve Ben'le benim etrafımıza çektiğimiz gizleyici sürü büyüsü arasında, bir insanın bizi görmesine ancak gerçekten kötü şans izin verebilirdi.

Daha eve varmadan kokusunu alabildim. Çimenlerin üzerinde kan vardı. Gölgeyi bırakıp koyu renkli ıslak şeyin çimenlere sıçradığı yeri bulana kadar etrafı kolaçan ettim, çünkü kokusunu aldığım Warren'ın kanıydı.

Ben yanımda burnunu çekti ve gözlerini eve çevirirken dişlerini göstererek sessizce hırladı. Arka taraf da ön taraf kadar karanlıktı ama evin bu kadar yakınında ikimiz de içeriden gelen seslerin mırıltılarını duyabiliyorduk. Sessiz davranıyorlardı ve insan olsaydık onları hiç duymazdık. Zaten ne dediklerini de duyamıyordum, sadece erkek seslerinin gürültüsünü duyuyordum.

Warren'ı burada, arka bahçede yakalamışlardı. İnsan formundaydı - bir kurt adamın kokusu insan formundayken değişir, seyreler. Onu bahçeye götürmeleri iyiydi. Sadece onun kanının kokusunu almam da iyiydi. Bu, Kyle ve Warren'ın Şükran Günü için gelen tüm arkadaşlarının muhtemelen bir çatışmanın ortasında olmadıkları anlamına geliyordu. Bu iyi bir haberdi ve sadece Kyle ve Warren'ın arkadaşları için değil. Bu insanlar masum insanları öldürmeye başladıklarında geri dönüş yoktu. Hayatta kalmalarının tek yolu onları tanıyan herkesi öldürmek olacaktı - Adam ve tüm sürü dahil.

Ölenler kurtadam olduğu sürece, insan adalet sistemi açısından sonuçları hakkında fazla endişelenmeleri gerekmiyordu.

endişeliydi. Fae'lerle birlikte mahkemeler, teste tabi tutulduklarında korkunun adaleti yendiğini çoktan kanıtlamıştı.

Bizim için, şu anda, bu iyi bir şeydi. Kötü adamları savunmadan uzak tutabildiğimiz sürece Adam'a bir şey olmaz.

Stefan'ın söyledikleri doğrudu. Belli ki birini bekliyorlardı ve Jesse, Ben ve ben mantıklı hedeflerdi. Ben ve benimle başa çıkmaya hazır olduklarını varsaymak zorundaydım. Stefan planlarını bozabilirdi ama bunun yeterince büyük bir sorun olup olmadığını bilmiyordum.

Ben tartışırken biri konuşmaya başladı. Sesler Kyle ve Warren'ın ikinci kattaki yatak odasından geliyordu. Yukarı baktım ve panjurların çekili olmadığını gördüm - karanlıkta pencerenizden bakabilecek şeyler olduğunun oldukça farkında olan Warren için alışılmadık bir durumdu.

"Gelmiyorlar," dedi biri. "Gün ışıyana kadar bekleyemeyiz. Onları bulmamız gerekiyor. Emirler bilgi almak yönünde."

"Evet," dedi ikinci bir adam. "Ne kadar uzağa gidebilirim?" İkinci adam bize toplamda en az dört kişi verdi. Kyle'ın oturma odasındaki diğer ikisinin gürültüsünü hâlâ duyabiliyordum.

İlk adam "Bilgiyi al," dedi ve yatak odasının kapısının kapandığını ve birinin ayak seslerinin çıktığını duydum.

"Duydun mu Johnny?" Sesinde hastalıklı bir heves vardı. "İstediğim kadar uzağa gidebileceğimi söyledi."

Başka bir adam, muhtemelen Johnny -bana beş kötü adam saydım- yumuşak bir sesle, "Sadece bilgiyi alana kadar, Sal. Duydun mu? Bize istediğimizi ver, ben de onu durdurayım. Sal bir süre önce Afganlar tarafından yakalandı ve tam olarak geri dönmedi. İşkenceyi seviyor. Bize nereye gitmiş olabileceklerini söyle ve her şey dursun."

Sessizlik.

"Peki nereye gidecekler?" diye sordu biri ve etin ete değme sesi duyuldu.

Birisi bir ses çıkardı ve dudaklarım dişlerimin arasından çekilirken ensemdeki tüyler diken diken oldu. Kyle'a. Kyle'a vuruyorlardı.

"Sessiz kalmanın bir faydası yok evlat," dedi yumuşak ses. "Bunu yapmak istemiyorum. Patron sevgilini mecbur olduğumuzdan daha fazla tutmak istemiyor. Bir kurt adam sürüsünü tutmak için çok fazla insan gerekir ve bazıları ölecek. Hauptman'ın kızını ve karısını alabilirsek, geri kalanınızın gitmesine izin verebiliriz."

Acaba Kyle yalanı duydu mu?

"Siktir git," dedi.

Belki de söylemiştir. Bir boşanma avukatının, birinin yalan söylediğini anlamak için çok fazla pratiği olduğunu sanıyorum.

Ona tekrar vurdular. Yanımda, Ben titriyordu.

Stefan aç bir sesle, "Mercy, o odada sadece iki kişi var," dedi.

Konuşabilmek için tekrar insana dönüştüm.

Ben dizimi sertçe dürttü.

"Biliyorum," dedim ona. "Diğerlerine haber vermeden onları alabilir miyiz?" Titredim. Tri-Cities Montana değildi ama Kasım ayında çıplak dolaşmak için hâlâ çok soğuktu. Ya da belki de çakallığımın verdiği birini öldürme arzusuyla titriyordum.

İlk adam çirkin bir şey söyledi ve Kyle bir ses çıkardı.

Evet. Birini öldürme ürpertisiydi.

"Yapabiliriz," dedi Stefan. "Olmazsa da ben hepsini öldürebilirim."

Burada durup Kyle'ın canını yakmalarını dinlemek hiç de kötü bir plan gibi görünmüyordu. Cesetleri bırakıp gitmenin aptalca olacağını *biliyordum* ama çektiği acı sağduyuma gölge düşürüyordu.

"Beni yukarı at," dedim ona ve bir çakala dönüştüm.

Stefan'a baktım ve o da gözlerime karşılık verince çenemi yatak odasından çıkan balkona doğru salladım. Bana şüpheyile kaşlarını çattı. Arka ayaklarımın üzerinde yükseldim ve bir kez zıpladım. Sonra ağzımı tekrar balkona doğru kaldırdım.

Kaşları kalktı ama beni kaldırıp fırlattı. Korkulukları aştım ama sertçe dönmek zorunda kaldım, böylece altımda gıcırdayabilecek çim mobilyalarının üstüne değil, bir saksının ortasına düştüm.

Ben korkuluğun tepesine atladı ve Stefan da onu takip etti. Stefan zıpladı ve dizlerini bükerek ve hiç ses çıkarmadan balkona indi. Ben'in kulakları bana dikilmişti, ben de saksıdan uzaklaştım ve daha ağır olan kurt adamın onu merdiven olarak kullanmasına izin verdim, böylece o kadar ağır inmek zorunda kalmayacaktı. Kurt adam büyüklüğündeki pençelerle sert bir yüzeye sessizce inmek zordu.

Brokar perdeler evi inşa edenlerden miras kalmıştı. Kyle kumaşı çok sevmişti ama perdelerin alt kısmıyla zemin arasında on beş santim bırakmalarından çok şikayetçiydi.

Dizlerimin zerine çöktüm ve Kyle'ın gelecek yaz perdelerle birlikte Fransız kapılarla değiştirmeyi planladığı sürgülü cam kapının altından baktım.

Kyle ve Warren'ın yatak odası minimalist ve son derece medeni bir tarzda dekore edilmişti. Halının zerindeki kan, televizyondaki tasarımcılardan birinin tavsiye ettiği tek kontrast notaya benziyordu.

O kadar az mobilya vardı ki, kötü adamlar sorgulamalarını sahnelemek için kullanabilecekleri bir şey olsun diye yemek odasından bir sandalye getirmek zorunda kalmışlardı. Kyle'ı sağlam sandalyeye çıplak olarak bağlamışlardı. Ayakları serbestti ama bunun bir önemi yoktu çünkü onlar da çıplaktı. Bir kurt adam ya da Bruce Lee olmadığınız sürece, sandalyeye bağlı olmaktan daha fazla saldırı fırsatınız olmadığınız sürece çıplak ayaklar fazla zarar veremez.

Görünüşüne bakılırsa bu yediği ilk dayak değildi. Hırılıtımı kendime sakladım ama burnumu kırıştıran hırılıtıya engel olamadım. Kyle'ın yüzü morarmıştı, aristokrat burnu bir açıyla oturuyordu ve kurumuş kan çenesini ve gğ्सnn st kısmını kaplamıştı. Bir gözünün üstündeki kesik de kanamıştı ve o gözü şişmiş, morarmıştı. Elmacık kemiğinde ve karnında morarmaya vakit bulamamış, daha taze kırmızı izler vardı.

Odadaki iki adam tamamen siyah giyinmişti ve Adam'ı tutan adamların giydiği zırhın aynısını giyiyorlardı. Uzun boylu olan keldi, teni açık havada geçirdiği bir hayat yüzünden bronzlaşmıştı. Yaşını yirmi beş ile otuz arasında tahmin ediyorum. Diğer adam daha iri yapılıydı ve o kadar bronz değildi, saçları pas rengindeydi ve kafa derisine doğru sıkıca kesilmişti.

Kel adamın vücut dili rahattı ve bu, sesine yansıttığı endişeyi kelimelerden daha da yalan hale getirdi.

"Onu istediği gibi davranması için serbest bırakmaktan hoşlanmıyorum, Bay Brooks. Bu onun için de sizin için de iyi değil. Ciddi zararlar verebilir. Tamir edilemeyecek şeyler. Nereye gidebileceğini düşündüğünüzü bize bildirirseniz onu durdurabilirim. Biz de yakanızdan düşeriz ve bizi bir daha görmek zorunda kalmazsınız."

Kyle kan tükürdü. "Sen Fae olmalısın. Bir yalanın içine bu kadar çok gerçek yerleştirildiğini hiç duymamıştım. Annenin kanatları ve sivri kulakları var mıydı?" diye sordu, sesi mahkeme salonundaki kadar soğuktu.

Kyle sizi kaçıranları kışkırtmamanız gerektiğini hiç duymamış mıydı? Özellikle de onlar seni döverken?

En azından dikkatleri tamamen onun üzerindeydi.

Onların dalgınlığından yararlanarak tekrar insana dönüştüm ve şansımıza kilitli olmayan cam kapının mandalına uzandım. Kapıyı dikkatlice ve sessizce kaydırarak açtığımda, ağır perdelerin odanın içine dolan soğuk dış havayı gizleyeceğini umuyordum. Kyle'ın ne kapıyı ne de perdeleri değiştirecek vakti olmaması bizim ve Kyle için iyi olmuştu.

Kapıyı açar açmaz Stefan yerle perdeler arasındaki boşluğa iyice bakabilmek için dizlerinin üzerine çöktü ve ben de çakal şekline geri döndüm. Dört ayaklı halim kurtlardan biri kadar etkileyici olmayabilirdi ama insan halimden daha ölümcüldü. Stefan'ın yanına sıkıştım ve tekrar baktım.

Kyle'ın alayına cevap vermek için zaman ayırmış olsa da kel adamın yüzü hoşluğunu kaybetmişti. "Ağzınız sizin için tehlikeli Bay Brooks. Onu bize istediğimiz bilgiyi vermek için kullanmanızı öneririm, yoksa hiç kullanamayabilirsiniz."

"Sen ölü bir adamsın," dedi Kyle. "Warren bana zarar veren insanlara iyi gözle bakmaz."

Oraya girmemiz gerekiyordu ve şimdi tek engel perdeydi. Eğer yeterince sessiz olabilirsek, alt kattaki adamlar bizi duymayacaktır.

"Warren'ınız bizim tutsağımız," dedi kel adam, Bay İyi Adam kişiliğine geri dönerek. "Size yardım etmek için hiçbir şey yapamaz."

Kyle gülümsedi. "Kendinize bunu söylemeye devam edin."

Genç adam ayaklarının üzerinde birkaç kez zıpladı ve vuruyormuş gibi yaptı. Kyle başını ateş hattından çekti ve adam ona vurdu.

Kyle'in sandalyesini yan yatıran bir ters tekmeyle omzuna vurdu. Eğer o ayağıyla kafasına vursaydı, Kyle ölmüş olurdu.

Yerde yatan Kyle'in yüzü tam bana dönüktü. İki kez göz kırptı ve başını salladı. "Defol git buradan."

"Üzgünüm Bay Brooks, ama bunu yapamayız," dedi kel adam, Kyle'in kendisiyle konuşmadığından habersiz, sahte bir kederle. Diğer adam bir ayağını sandalyeye koydu ve hafifçe salladı.

Stefan ayağa kalkmıştı, böylece Ben'in de başını yanımda yere koyup perdenin altına bakması için yer açılmıştı. Kyle'ı gördüğünde kurt adam hareketsiz kaldı.

Ben sürüdeki en iri kurt adam değildi, gerçi yeterince iriydi. Ama en tehlikelileri arasındaydı. Hızlıydı ve birini öldürme düşüncesi onu hiç rahatsız etmiyordu, en insan olduğu zamanlarda bile. Çocukken istismara uğramıştı, hem de çok ağır istismara. Sürü ve Adam'ın ailesi dışındaki insanlar onun için gerçek değildi. Adam ve ben bunun üzerinde çalışıyorduk ama o anda Ben'in Kyle'ı sürüden biri olarak gördüğünü fark ettim.

Silahımı nişan almak, yarı yolda bırakmaktan daha iyiydi. Ona çarptım ve dikkatini çektiğimde burnumu perdenin altından çıkardım. Sonra perdenin üstünden ona baktım. Şekil değiştirmek hepimizi sessiz sinema konusunda oldukça iyi yapıyor.

Ben ayağa kalktı ve sürgülü kapının yanındaki evin yan tarafında ön patisiyle sağlam arka ayağı üzerinde dengede durana kadar yürümeye devam etti. Yoldan çekildim ve Ben'le balkonda yalnız olduğumuzu fark ettim. Stefan ortadan kaybolmuştu.

Sertçe başımı salladım ve Ben'in serbest kalan ön pençesi perdeyi, çubuğu ve her şeyiyle birlikte, bize engel olmayacak şekilde yere çarptı. Sıçramak için kendimi toparlamıştım ama gördüğüm şey beni duraksattı çünkü saldıracak kimse yoktu.

Stefan çoktan odaya girmiş, kel adamı nazik bir dikkatle yere indiriyordu. İlk adam, Kyle'a zarar veren adam ölmüştü, gözleri buğulanmaya başlamıştı ve bedeni Kyle'ın üzerine örtülmüştü. Stefan iki adamı da ses çıkarmadan etkisiz hale getirmişti. İçimdeki çakal oldukça etkili olduğunu düşündü ve geri kalan yanımda Stefan'ın benim tarafımda olmasından çok ama çok memnundu.

Daha önceki duruşuma rağmen, geri dönüp bizi ısırabileceğini bilsem bile, Stefan'ın Kyle'ın saldırganını öldürmesine sevindiğimi inkâr edemezdim.

Tekrar insana dönüştüm ve ölü adamı Kyle'ın üzerinden çekerken, Ben de Kyle'ın bileklerinde kalan kısmını sandalyeye sabitleyen bağlara nişan aldı. Stefan Ben'in burnuna dokundu ve onu yoldan çekti.

Bir an için bağlara baktı. Sarı naylon ip Kyle'ın bileklerini sarmış ve sağlam ahşap sandalyeye girip çıkıyordu. "Polisin bundan kurtulduğuna inanmasına imkân yok."

Stefan'ın ona söylediklerimi gerçekten ciddiye aldığına dair ilk işaret buydu. Polisi arayacaktık ve Kyle, çok insan olan Kyle, kendini kurtaracaktı.

Stefan bir elini sandalyenin oturağına, diğerini de arkasına koydu. "Kendini hazırla," diye uyardı Kyle'ı. Sonra sandalyeyi çekip ayırdı. İpler sihir gibi çözüldü.

Kyle hariç herkes dondu kaldı, başka birinin bizi duyduğuna dair bir işaret olup olmadığını dinliyorlardı.

"Terlikler," diye fısıldadı Kyle bana, canı yanıyormuş gibi sandalyeden yuvarlanarak. "Büyük çekmecenin en üst çekmecesinde. Sen de bir çift çalabilirsin." Sandalyenin parçalarına baktı ve mırıldandı, "Yatak odasının ses geçirmez olması gerekiyordu. Warren'da işe yaramıyor ama belki daha az yetenekli dinleyicilerle şansımız yaver gider."

İlk bulduğum çekmecedeki iç çamaşırı vardı, o yüzden diğer üst çekmeceyi kastetmiş olmalı. Sıralanmışlardı ve ordu düzenindeydiler, eşleşen altlar ve üstler birlikte katlanmıştı. En üstteki iki takımını aldım.

Kimse merdivenlerden yukarı çıkmadı, yani ya sandalyenin gittiğini duymadılar ya da bunun sorgunun bir parçası olduğunu düşündüler.

Stefan, Kyle'ın ayağa kalkmasına yardım etti ve biraz yalpaladığında onu sabitledi. Bir çift iç çamaşırı uzattım. Kyle büyük bir konsantrasyonla eşofmanları giyerken Stefan onu dik tutmaya devam etti. Kyle pantolonu giyip iki ayağını da yere koyarak kendini sabitledikten sonra Stefan ipi aldı ve kel adamı bağlamaya başladı.

"Alt kattakiler ne sıklıkla geliyor?" Stefan söyledi.

"Buraya sadece birkaç dakika önce birileri geldi," dedi Kyle ona. "Bir dakika içinde ya da gelecek hafta dönebilirler."

Kyle'a bir sweatshirt uzattım. Başını salladı ve "Bunlar için yanlış üst bu" dedi.

"Moda prensesi." Gözlerimi devirdim ve ona diğer bluzu verdim, ancak açıldığında üzerinde "Kız arkadaşından daha güzelim" yazdığını fark ettim.

mor parıltılı bir yazı. Tanıdım çünkü ona doğum gününde vermiştim.

"Sana bir haberim var Kyle, herkesin sevgilisinden daha güzel olman için biraz zaman geçmesi gerekecek. Çürükler senin en iyi rengin değil. Diğer üstü istemediğine emin misin?"

Bana baktı ve çarpık bir gülümseme verdi. "Benden daha kötü görünüyorsun. Bu serseriler seni de mi yakaladı?"

Hepimiz sesimizi olabildiğince kısık tutuyorduk.

"Araba kazası." Eşofman altımı çektim. Darlardı, ama Warren'inki daha dar olurdu ve bana takılabileceğim bir ayak malzeme bırakırdı.

"Warren ellerinde," dedi Kyle, gözleri kısa bir süre için benim kadar korkmuş görünüyordu.

"Biliyorum," dedim ona. Giydiğim eşofman altı ile uyumlu olan üst, şık bir deniz mavisiydi. "Sürünün geri kalanı da onlarda."

"Ben de öyle anladım." Kyle başının bir ucuyla bilginin kel adamdan geldiğini işaret etti. "Meleklerin tarafında mıyız?" Kyle yüzünü buruşturmadan da olsa üstünü çekti.

Stefan başını kaldırıp kel adama baktı ve şöyle dedi: "İlkini öldürdüm çünkü değer verdiklerime zarar veren insanların yaşamasına izin vermem. Bir insanın onu öldürebileceği bir şekilde öldü. Mercy ceset sayısıyla bu kadar ilgilendiği için ikinci adam sadece dışarıda ve beni görmediğinden emin oldum. Eğer polis çağırmayı tercih ederseniz, kurt adam ya da vampir, bize karşı kullanılabilecek hiçbir şey yok."

"Yani halelerimiz güzel ve parlak," dedim Kyle'a. Stefan'a baktım. "Polisi aramak akıllıca mı? Kötü adamlara rehinelerinden kurtulmaları için baskı yapmayacak mıyız?"

"Hayır." Stefan bakışlarını bana çevirdi. "Eğer bu bir hükümet operasyonuysa, yerel polisin olaya dahil olması onları açığa çıkmaya zorlar ve onlar da cesetleri kurtadamlardan daha fazla göze alamazlar. Eğer bu hain ajanların başını çektiği bir şeyse -ki kulağa öyle geliyor- polisin dahil olması ilgili teşkilatı uyaracak ve bize yeni müttefikler kazandıracaktır. Bu işi böyle yapacağız Mercy. Yapabilirsek, ellerinde kalan tek hamle bizim yapmalarını istediğimiz şey olana kadar onları eylemlerinde tuzağa düşürürüz."

Nefes aldı - ki konuşmak istemediği sürece bunu yapması gerekmiyor, gerçi genellikle etrafımızdaki insanlar birkaç dakika nefes almadığında sıkıntıya giren biz nefes alanları düşündüğü için bunu yapıyor. "Sen

haklıydın, Mercy. Daha önce bir vampir gibi düşünüyordum. Bu insanlar kurtadamları toplumun korumasından ayırmak istiyor. Biz de toplumu yanımıza alacağız. Kyle'ın insan olması işe yarıyor."

Kyle canı acımış gibi gülümsedi. "Oldukça insancıl. Siyah kuşağım var - on yıl önce aldım ve o zamandan beri pek çalışmadım. Ama bu, Mercy ve Ben'in yardımıyla iki eğitimli adamı nasıl alt ettiğimi açıklayabilir." Ölü adama baktı ve sertçe başını salladı. "Bunun için teşekkür ederim Stefan. Dünya için bir kayıp değil." "Onun ölümü yüzünden başın belaya girecek mi?" Kyle'a sordum. O bir avukattı-

ama yine de bilmesi gerekir.

Başını iki yana salladı. "Smaçta nefsi müdafaa." Stefan'a baktı. "Sorumlunun kim olduğunu biliyor musun?"

"Hain Cantrip ajanları bizim çalışma hipotezimiz," dedim. FBI ajanları Bay Jones gibi korkudan tepki veremeyecek kadar tecrübeliydiler. İç Güvenlik hakkında yeterince bilgim yoktu. Ama Cantrip -Birleşik İnsan Olmayan ve İnsan Ötesi İlişkiler Sağlayıcıları'nın kısaltması- bir dizi insan olmayan karşıtı fanatiği cezbetmişti. Eğitimli olduklarını ama fazla saha tecrübeleri olmadığını biliyordum ve hükümetin kurtadamlar hakkında toplayabildiği kadar bilgiye erişimleri olacaktı. Ateş gücü için yardım almaları gerekecekti. "Ve kas gücü için yetkin paralı askerlerden oluşan bir kiralık birlik. İşte" -çenemi yerdeki iki adama doğru salladım- "paralı askerler elimizde. Aşağıda en az üç kişi daha var. Başka kimseyi görmedim ama dışarıda nöbet tutan birilerinin olmaması aptallık olurdu."

"Paralı askerler para demek," dedi Stefan. "Çoğu Cantrip ajanının kazandığından çok daha fazla para."

Kyle kısa bir süre gülümsedi. "Parayı takip et. Güzel. Polisin yardımcı olacağından emin misin?"

"Bekle." Bir klik sesi duyuldu. Herkes sessizliğe büründü ve sonra yerdeki mazgallardan hava üflenmeye başladı. Isıtıcının açıldığını duymuştum. Stefan kapıya gitti, kırarak açtı ve dışarıya hızlıca bir göz attı. Gürültüsüzce kapadı ve başını salladı.

Ama konuşurken daha önce olduğumuzdan daha sessizdi. "Adam'a şantaj yapmak için sadece bir kişiye canlı ihtiyaçları var. Diğerleri sadece bir önlem. Eğer Adam ve sürü rehineyse, ellerinde tutabilecekleri herkese ihtiyaçları var." İkimize de kaşlarını çattı. "Bu demek değil ki

aptallar plan yapması en zor insanlardır ve bir kurt adam sürüsünü her birini öldürmeden yakalayan herkes aptaldır."

"Tamam," dedi Kyle. "Bakalım bunu onlar için biraz rahatsız edici hale getirebilecek miyiz?" Yatağın kenarına doğru yürüdü ve cep telefonunu aldı.

Elini tuttum ve Stefan'a baktım. "Ya telefonları dinliyorlarsa?"

Stefan gülümsedi. "O zaman uyarı alacaklar ve ya kaçacaklar ya da bize burada saldıracaklar."

Pek çok şey ters gidebilirdi. Beklemek için yerleştik, alt kattaki adamlar Kyle'ı kontrol etmeye karar verirlerse kendimizi savunmaya hazırдық.

Stefan güneş doğmaya başladığında ayrıldı. Ben ve ben Kyle'la birlikte bekledik, Kyle'ın bu işi kendi başına halledebileceğine dair itirazlarına rağmen. Güvenli bir şekilde işin dışındaydık; ayrılırsak düşmana takip edecek kimseyi bırakmamış olurduk... Kyle'ın cep telefonu sessizdeyken söylediği pek çok argümanı vardı.

Kyle'ı kötü adamlarla dolu bir evde yalnız bırakamazdım. Sonunda telefonunu çaldım, sessize aldım ve operatöre kendimi tanıttım. Aynı adamların benim evime de saldırı düzenlediğini düşündüğümü açıkladım - evet, yerel Alfa ile evliydim. Sürüden biri kaçıp beni bulmuştu ve bir şeylerin ters gittiğini anlamıştık. Kyle kendini kurtarmayı başardıktan hemen sonra üst kattaki pencereden içeri sızdık. Ona arka bahçede bulduğumuz kanın Kyle'ın erkek arkadaşına ait olduğunu, sürünün bir üyesi olduğunu ve bu kötü adamlar tarafından sürünün geri kalanını kaçıran kişi tarafından tutulmak üzere binadan götürüldüğünü söyledim.

Kyle beni can kulağıyla dinledi, çünkü söylediklerimin çoğunu ilk kez duyuyordu. Polise tüm gerçeği anlatmadım. Kurtadamların ortaya çıkmasını istemedikleri çok fazla şey vardı ve Stefan'dan bahsetmiyordum. Ama elimden geldiğince buna sadık kaldım.

Sözlerimi bitirdiğimde, bize doğru gelenler sadece SWAT ekibi değil, farklı polis departmanlarının önemli bir kısmıydı - ve beni rahatlatan bir şekilde, birileri Mary Jo'nun çalıştığı itfaiye binasını ve Şükran Günü yemeğimize gelmeyen ama aynı şekilde kaçırılan evli üyelerimizin evlerini kontrol etmeye gidecekti. Başka rehine durumu olmadığından emin olacaktı.

Kyle'a telefonunu geri uzattım. Bana başını salladı ama bir eliyle telefonu aldı, kulağına dayadı ve diğer eliyle dolabındaki silah kasasını açtı. Kasada iki tabanca ve Warren'ın tüfeği vardı - İç Savaş'tan kalma bir Spencer yinelenen tüfektir. Birkaç kez ateş etmeme izin vermişti.

Kyle, Warren'ın .357'sini eline aldı ve bana kendi 1911'ini verdi çünkü bu benim elime Warren'ın silahından daha iyi uyuyordu. Kendi silahım hâlâ Marsilia'nın arabasındaydı. Kyle kasayı kapatırken tüfeği kasada bırakmıştı.

Warren'ın babası bu silahı Eyaletler Arası Savaş sırasında taşımış ve öldüğünde silah o sırada sekiz ya da dokuz yaşında olan Warren'a kalmıştı. Kendisini Teksaslı olarak görmesi ve uzun süre kovboyluk yapmış olması dışında Warren'ın bir insan olarak hayatı hakkında bildiklerim bu kadardı.

Kyle'in kararına katılıyordum: Spencer, polis silahları almaya karar verirse riske atılamayacak kadar önemliydi. Eğer birini vurmak zorunda kalırsak, bu muhtemelen tabanca menzili içinde olacaktı.

Telefonun diğer ucundaki 911 operatörü "Sessiz olun ve iyi bir saklanma yeri bulun" dedi; bize her türlü iyi tavsiyeyi ve güncellemeyi veriyordu.

Kyle, "Banyoda saklanıyoruz," dedi ve ona evin temel planını anlattı - bu biraz zaman aldı çünkü büyük bir evdi.

Biz yatak odasıyla evin geri kalanı arasındaki kapıyı gözetlerken o sabit ve soğukkanlıydı. Banyo bize biraz koruma sağlıyordu - duvarlar mermerdi ve kapıdan doğrudan görüş alanında değildik.

Kyle telefonu kulağıyla omzunun arasına sıkıştırmıştı ve operatörün ona neler olup bittiğini anlattığını duyabiliyordum. Birden aklıma polise güvenip güvenemeyeceğimizi gerçekten bilmediğimize dair hastalıklı bir düşünce geldi. Ya tüm bunların arkasında gerçekten hükümet varsa? Ya polis de bu işin içindeyse?

Paranoya: Hayatta kalanın armağanı ve aşırı yorgun, stresli, dehşete düşmüş çakalın yükü.

Polisin kötü adamların kontrolü altında olma olasılığını düşündüm ve bunun pek olası olmadığını düşündüm - ama bir grup insanın sürü merkezine inip bir kurt sürüsünü kaçırmaya kadar olası değildi - halka açık olmayan kurtlar da dahil. İkincisi gerçekleştiğinden, ilkinden şüphelendiğim için kendimi daha az paranoyak hissetmemi sağladı.

"Tamam," dedi operatör. "Polisler orada ve yerlerini aldılar, sadece sıkı durun ve onları bekleyin."

Hızlı ateş emirlerinin sesleri sürgü deliğimize sızdıkça, polisin bizim tarafımızda olduğuna güvenme konusunda giderek daha fazla tedirgin olmaya başladım.

Tam o sırada yatak odasının kapısına hafifçe vuruldu.

"Bay Brooks? Burası Kennewick Polisi, efendim. Lütfen silahlarınızı indirin. Şüphelileri gözaltına aldık ve siz güvendesiniz."

Kyle silahını yere bıraktı, sonra benim aynı şeyi yapmadığımı fark etti. Bana doğru uzandı ve Ben hırladı. Paranoyamda yalnız değildim ya da Ben ne kadar mutsuz olduğumu anlamıştı. Yaralı, etrafı ölümlerle çevrili ve dehşet içindeydi, şu anda o da pek akli başında sayılmazdı.

"Bize biraz izin verin," diye seslendi Kyle. "Mercy oldukça korkmuş durumda. Zor bir gece geçirdi ve henüz bitmedi. Bırakın onu sakinleştireyim."

Bir duraklama oldu, sonra daha tanıdık bir ses seslendi, "Mercy, silahını bırak. Biz iyi adamları. Adam'ı bulacağız ama silahını indirip bizi içeri almalısın."

"Tony?" Kyle'ın silahını tutmayı bırakmadan seslendim. Ama mide kaslarım gevşemeye başladı. Tony Montenegro Kennewick polisi için çalışıyordu ve bizim tarafımızdaydı.

"Benim, *chica*. Bırak da işimizi yapalım."

Emniyeti açtım ve silahı Kyle'inkinin yanına yere bıraktım.

"Haydi," dedi Kyle. "Silahların yakınında olmazsak kendilerini daha iyi hissedecekler." Ve sonra mırıldandı, "Ben de daha iyi hissedeceğim. Ben, daha az korkutucu görünmek için yapabileceğin bir şey var mı?"

Ben başını ve kuyruğunu indirdi, üç ayağının üzerinde zıplayarak bize yatak odasının kapısına kadar eşlik etti. Duruşunun onu daha az ölümcül gösterdiğinden emin değildim - ve bu, bir noktada uyanan ve mücadele eden bağılı kaçırana hırlayarak bunu mahvetmeden önceydi.

Kel adam dondu kaldı ve Ben'in başını okşadım. "Üzgünüm Ben," diye mırıldandım. "Elleri kolları bağılyken ve polis kapının diğer tarafındayken kötü adamları yemek yok."

Aslında şaka yapmıyordum ama söyleyene kadar bunu bilmiyordum. Hem Ben hem de Kyle bana düşünceli bir bakış attı.

"Kurt adamı duvarın yanına yatıracağım," dedi Kyle yüksek sesle. "Adam'ı öldüren adamlar tarafından çoktan incitildi. "Adam'ı öldüren adamlar tarafından

onu kazara vurmasını istemiyorum."

"Her şey yolunda gidiyor," dedi Tony güven verici bir şekilde. "İki adamımız var, yeterince barışçıl bir şekilde teslim oldular, bu yüzden Mercy dışında kimse çok tetikte değil. Ama duvarın dibine uzanmak iyi bir fikir."

Aşağıda üçüncü bir adam daha vardı, diye düşündüm. Ya da belki de aşağıdan gelen iki kişiden biri Kyle'ı tutan adamlara emirlerini vermek için yukarı çıkan adamdı. Tony'nin odadaki kurdun kurbanlardan biri olduğunu ve vurulmaması gerektiğini açıklamasını dinledim. Çok temkinli davranıyordu ama daha önce de kurtadamlar görmüştü.

Orman kurtları büyük ve korkutucudur. Bir hayvanat bahçesinde ya da ormanda bir kurt gören herkes, karşısındakinin apektir bir yırtıcı olduğundan şüphe duymaz. Kurtadamlar bundan daha büyük ve korkutucudur. Bazen biraz vücut dili, biraz sürü büyüğü ve kimse kurtadam aramıyorsa kocaman bir köpek gibi görünebilirler.

Ben zararsız rolü oynayacak durumda değildi, zaten en iyi yaptığı şey de bu değildi. Yaralı olması, eğer biri gerginleşirse Ben'in bir sonraki aşamaya geçeceği anlamına geliyordu. Kapıdan on adım ötedeki duvarın yanına uzanmak en iyisiydi. Onunla kapı arasında durdum.

"Tamam," dedi Kyle. "Kimse silahlı değil ya da-" Sanırım tehlikeli demeye başladı ama kendini durdurdu. Bana kimsenin polise yalan söylememesi gerektiğini söylemişti; işin püf noktası bir avukatın olana kadar onlara fazla bir şey söylememektir. "Kimse silahlı değil."

Kapı açıldı ve polis temkinli bir şekilde içeri girdi, Ben'e geniş bir alan bıraktı - ki bu muhtemelen akılcıydı. O noktada benden biraz daha iyi iz sürüyor olabilirdi ama çok da iyi değildi. Ve en iyi zamanlarda bile üniformalı yabancılar tarafından köşeye sıkıştırılmaktan hoşlanmazdı. Onlar yerdeki iki adamı dokunmadan incelerken hepimiz kıpırdamadan durduk.

"İlk adamı ben öldürdüm," dedi Kyle, sesi titreyerek. Bunun bir rol olup olmadığını anlayamadım. Kötü durumda olmadığı sürece kimse bir avukatın cinayeti itiraf edeceğine inanmazdı ama Kyle, Ben'e bakmalarını istemiyordu.

"Görebildiğim kadarıyla ısırık izi yok," dedi ölü adamın yanında diz çökmüş olan memurlardan biri. "Doktor değilim ama başımı o kadar çeviremiyorum. Boynunun kırıldığını söyleyebilirim."

Odadaki gerilim hemen düştü ve yerini tuhaf bir sevince bıraktı.

Tony yüz ifademi gördüğünde bana sessizce, "Kimse kendi gözetiminde bir kurt adam öldürülmesini istemez," diye açıkladı. "Ve Adam zaman zaman çok yardımcı oldu. Ve hiç ateş edilmedi, kimse bizim ellerimizde ölmedi, hiçbirimiz zarar görmedi ve kahramanları oynadık. Bu operasyon kurnazca ve zekice yapıldı. Bunu söyleyebildiğimiz gün çok güzel bir gündür."

Tabii ki o zaman bitmemişti. Bizi Richland Polis Departmanına götürdüler - neden Batı Richland ofisini kullanmadıklarını sormadım.

Kyle ve beni ayrı ayrı sorguladılar; bana bunun olacağını söylemişti. Benimle konuşan polisleri tanıımıyordum ve en azından bir tanesi Ben'den korkuyordu.

Onlara Ben'in benimle kalması gerektiğini söyledim ve onlara Ben'in yanında olmazsam, sinirlendiğinde onu durdurmak için orada olamayacağımı belirttikten sonra itiraz etmediler. Bandajlarını çıkardım ve yarasının fotoğraflarını çektiler - ki hala iyileşmemişti. Onun için tıbbi bakımı reddettim (o zamana kadar çok sinirliydi, acı çekiyordu, savunmasızlığı ortaya çıkmış ve fotoğraflanmıştı ve açtı). Birisi ilk yardım çantası bulmuştu ve ben de bacağını yeniden sardım.

Onun varlığı benimle konuşan polisin biraz düşmanca başlamasına neden oldu. Kimse korkmayı sevmez ve ancak bir aptal Ben'in o anki ruh halinden biraz korkmaz. Ayrıca bana aynı soruları tekrar tekrar sorarak biraz yavaş davranıyorlardı.

Sonra bir süreliğine dışarı çıktılar ve aktif olarak düşmanca geri döndüler.

İyi. Ben de düşmanca davranabilirdim. Adam silahlı çılgın insanlar tarafından tutuluyordu ve ben de artık Tweedledumb ve Tweedledumber olarak görmeye başladığım bir çift memurla tartışmak zorunda kalmıştım. Belki de morali bozuk olan tek kişi Ben değildi.

Saldırının sebepsiz olamayacağına ikna olmuşlardı. Sürü nasıl bir olaya karışmıştı da böyle bir tepki almıştı? Evimize yapılan saldırı uyuşturucu kartellerinin bazı saldırılarına çok benziyordu. Kartellerin Burbank yakınlarındaki ağaç sıralarının arasına uyuşturucu ekmeleri için kâğıt hamuru ağacı çiftliklerinde çalışanlara nasıl şantaj yaptıklarını biliyor muydum?

Yaklaşık ellinci kez aynı şeyleri tekrarlıyorduk - Jesse ve Gabriel'in nerede saklandıklarını söylemek istemememle ilgili bir sorunları vardı - çok iyi giyimli takım elbiseli genç bir adam geldi ve

Kendisini avukatım Loren Hoskins olarak tanıttı. Bana başka bir şey söylemememi tavsiye etti, ben de sustum ve işini yapmasına izin verdim.

Tatsız geçen üç buçuk saatin ardından bana dışarı kadar eşlik etti, polisin işini polise bırakmam konusunda sert bir uyarı kulaklarımda çınlıyordu. Muhtemelen bu, Adam'ı aramaya çıkmamı istemedikleri anlamına geliyordu çünkü polis, bütün bir kurt adam sürüsünü ortadan kaldıracabilecek adamlarla başa çıkmak için çok iyi bir donanıma sahipti. Ayrılırken bu yönde bir şey söylemiş olabilirim. Ama bir kurtadamı dinleme yetkileri yoktu, bu yüzden beni duyan tek kişi avukatımdı.

Avukat çok kısık bir sesle, "Onların sizin almadığınız bir eğitimi var," dedi.

Bu doğruydı. Ama aralarında bir eş bağı ve yanlarında volta atan bir kurt adam yoktu. Ben topallıyordum ama sakat bacağına ağırlık veriyordu. Ya iyileşiyordu ya da o kadar yorgundu ki tüm bacakları ağrıyordu.

"Kyle beni aradı," dedi Loren-avukatım, arabasının arka kapısını açıp Ben'in içeri girmesine izin verirken, deri döşemesine ya da araba kullanırken arkasında bir kurt adamın oturuyor olmasına aldırmadan. "Bana ikinizin de bir avukatın iyi olacağı bir noktada olduğunuzu düşündüğünü söyledi ve eğer ona bu kadar sert davranıyorlarsa, bunun yukarıdan gelen bir baskıdan kaynaklanabileceğini ima etti. Ayrıca, ona, yani bir avukata zor zamanlar yaşıyorlarsa, muhtemelen size de daha kötüsünü yapıyorlar, sizi kurtarmaya gelip bir uşak göndermemin bir sakıncası var mı?"

Bir centilmen gibi yolcu kapısını bana açtı. Terli, kanlı, çürükler içindeydim ve üzerimde Kyle'ın eşofmanları vardı. Yoldan geçen insanların bakışlarını üzerimizde topluyorduk - güzel görünümlü, iyi giyimli bir adam ve cehennemden gelen psikopat bir kadın. Beni arabasına davet etmesi, tanımadığı bir kurt adamı içeri almaktan daha cesurca bir şey olabilirdi.

"Seni tutuklamadılar," dedi bana. "Yani teorik olarak oradan istediğimiz zaman çıkabilirdik. Ama onlardan aldığım izlenim hoşuma gitmedi. Eğer daha önce zorlasaydım, seni tutuklatabilirdik - ki bu şartlar altında bu çok saçma."

Oturdum ve arabasının göreceli güvenliğinin, emniyet kemeri takılır takılmaz ve kapı kapanır kapanmaz uyumaya çalışmam için yeterli olduğunu keşfettim.

"Kyle da serbest," dedi avukat Loren beni uykumdan uyandırarak. Uykuya daldığımı fark ettiğini sanmıyorum, çünkü biz sadece

otoparktan çıkıyordu. Arabaya binişini, arabayı çalıştırışını ve park yerinden geri geri çıkışını kaçırmıştım. "Bana mesaj atan ortağıma göre, avukatı gelir gelmez Kyle'ı serbest bırakmışlar. Biz kibar polis memurlarıyla konuşurken, Kyle doktoruna gitmiş ve doktor onu kontrol ettikten sonra gitmesine izin vermiş. Kyle bana da mesaj attı. Seni öğle yemeği için evine bırakmamı önerdi. Bunun tekrarlanmaması için evi gözetlemesi için bir güvenlik ekibi tuttuğunu size bildirmemi istedi."

Adam'ı ve sürüyü bulmam gerekiyordu. Bunu yapmadan önce Adam'la iletişime geçmem gerekiyordu. Ellerim yumruk oldu ve onları bacağımın üzerinde düzleştirmek zorunda kaldım. Gabriel ve Jesse'yi kontrol etmeliydim ve beni uzun zaman önce geri bekleyen Tad'i de kontrol etmeliydim. Gabriel'in kız kardeşinin telefonu Marsilia'nın arabasındaydı, silahım da öyle.

"Saat kaç?" diye sordum.

"Öğlen buçuk."

Otuz saattir ayaktaydım ve aptalca bir yorgunlukla tökezliyordum. Birilerine faydalı olabilmem için önce uyuyacak güvenli bir yere ihtiyacım vardı. Kyle'ın evi en iyisiydi.

"Tabii," dedim. "Oraya vardığımızda beni uyandır."

O ilk andan sonra, bir yabancı bu kadar yakınımıdayken uyuyamadığımı fark ettim. Yine de göz kapaklarımı kapalı tuttum ve bu, çok uzun süre ayakta kalmaktan dolayı gözlerimdeki kuru yanmaya yardımcı oldu. Kyle'ın evinden bir blok öteye dönmesi için onu yönlendirdim ve Ben'le beni Marsilia'nın arabasının yanına bıraktı.

Bir bana bir de arabaya baktı. Elbette kan, çürükler ve kurtadamlar onun tüylerini ürpertmiyordu ama Marsilia'nın arabasını benim kullanmam? Bu ikinci bir bakışa değerdi.

Anahtarları kot pantolonumun cebinde bırakmıştım, onlar da hâlâ arka koltuktaydı. Herhangi biri oturup kontak düğmesine basabilir ve çekip gidebilirdi. Bunu yapmak istemeyeceğiniz bazı yerler vardı -garajımın yanı bunlardan biriydi-. Ama burada, West Richland'ın zengin bölgesinde, az çok güvenliydi. Ayrıca, kim birinin arabasını kilitlemek yerine anahtarını arabada bırakacağına inanır ki?

Arabanın arka kapısını açtım ve Ben biraz yorgun bir şekilde kan lekeli battaniyelerin üzerine atladı. Yorgundu, yoksa Kyle'ın evine bir blok kadar koşardı. O gece daha önce olduğundan daha zayıf görünüyordu. O

dün akşamki Şükran Günü yemeğinden beri bir şey yememişti ve çok fazla yiyeceğe ihtiyacı olacaktı. Kyle, Warren için kırmızı et alacaktı.

Bunu düşünmeliydim. Avukat Loren, Ben'e yemek almak için bir fast-food restoranında durmayı sorun etmezdi. Ona daha iyi bakmalıyım.

Parmaklarımı elmacık kemiklerime bastırdım ve yaramın verdiği acının gözyaşlarımı uzaklaştırmasına izin verdim. Herkes eve döndüğünde ağlayacaktım -*Peter hariç* herkes. O zamana kadar yapacak daha önemli işlerim vardı.

Arabayı Kyle'ın tertemiz garaj yoluna park ettim. Kyle, Ben ve beni içeri almak için kapısını açtığı anda, iki kez baktı.

"Kutsal Hummer, Batgirl, Mercedes AMG'yi nereden buldun?" Kyle eşofmanlarını değiştirmiş, siyah saçlarını tamamlayan siyah-kırmızı düğmeli bir gömlek giymişti ve siyah pantolonuyla o kadar uyumluydu ki, ona oldukça pahalıya mal olduğunu biliyordum. Hepimiz sığınabileceğimiz bir yer bulduk: Ben kurabiye yaptım, Kyle da pahalı giysiler giydi. "Bu benim arabam değil," dedim ona. "Marsilia yağ değişimi için bıraktı, ben de dayanamadım." Kyle, Marsilia'nın kim olduğunu biliyordu. Ben de ekledim: "Ben'in arka koltuğun her yerinde kanaması var. Sence kanı deriden yeterince iyi temizleyebilir miyiz? Sizce hasarı kim ödemeli? Ben kanadığı için mi; kötü adamlar Ben'i vurduğu için mi? kanadığı için mi; yoksa onu çaldığım için ben mi?"

"Bu *Marsilia'nın* arabası ve sen arka koltuğa kanlar içindeki bir kurt adamı mı oturttun?" Kyle espri girişimimi görmezden gelerek şöyle dedi. "Loren'i göndermemeliydim - bir şey Lanetliler Kraliçesi'nin dikkatini seni öldürmekten alıkoyana kadar birkaç ay boyunca adalet sisteminin kara deliğinde sıkışıp kalman daha güvenli olurdu."

Marsilia için benim adımları seçmişti. Umarım bu ismi onun yanında hiç kullanmazdı. Yüzünde daha önce bulunan kırmızı izlerin, diğer morluklarla birlikte koyulaşarak çürüklere dönüştüğünü fark ettim. Burnu sıfırlanmıştı ama iki gözü de siyahtı ve şişmişti. Dün gece itibarsızlık ödülünü kazanmış olabilirdim ama Kyle'ın yeni morluklarıyla birlikte uzun zamandır ilk kez biri benden daha hırpalanmış görünüyordu.

Beni içeri almak için geri adım attığında topallıyordu.

"Stefan'ın onu öldürmesi seni döven adam için iyi bir şey," dedim girişe doğru yürürken ayık bir şekilde. Ben de topallıyordu ve

Dizim ağrımaya başladığından beri ben de topallıyordum. Böylece üç kişi olduk. Kyle'ın evi silah yağı ve yabancılar gibi kokuyordu. "Yoksa Warren'la yüzleşmek zorunda kalacaktı."

Kyle irkildi ve Ben'in arkasından kapıyı kapattı. "Biliyorum. Tanıştığım herkese yüzümü anlatmamam aylar sürecektir. Merhaba. Hayır, sevimli olma nezaketini bile göstermeyen bir ordu dolusu kaslı adam tarafından dövüldüm. Hayır, endişelenme. Şimdi iyiyim. Burnumda sadece Marilyn'in beni gibi küçük bir şişlik var, yüzümün geri kalanının mükemmelliğini vurguluyor."

Ben'e baktı. "İkiniz de mutfığa gelin. Ben, dün geceki hindiden kalanları çıkardım. Ayrıca yarın pişireceğim 4 kilo rosto var. Warren'a bir hindi daha pişireceğim, böylece hindi mücveri yiyebilir. Masanın üzerinde bir tabakta duruyor."

Ben güven verici olduğunu düşündüğüm bir şekilde ağzını Kyle'ın omzuna sürttü. Kyle nefesini içine çekti. Ya canı yanmıştı ya da kurt adamın omzunu fazla çaba harcamadan ovabilecek kadar büyük olduğunu hatırlatması pek de güven verici değildi.

"Ben, en son ne zaman dişlerini fırçaladın?" diye sordu Kyle.

Yoksa Ben'in nefesi gerçekten kötüydü.

Ben dişlerini göstererek edepli bir şekilde sırtı ve Kyle'ın masaya bıraktığı yemeği coşkulu bir konsantrasyonla yemeye başladı.

Kahvaltı barındaki taburelerden birine çöktüm ve sesli bir nefes verdim. "Onlar hakkında bir şey öğrenip öğrenmediklerini öğrendin mi?" diye sordum.

Kyle bana bir bakış attı, sonra da bana fıstık ezmeli ve yaban mersinli jöleli sandviç yapmakla meşgul oldu. "Beni asıl rahatsız eden bu soruyu anlamış olmam. Bunu yiyip uyuyacaksın, böylece zamirlerin öncüllerini geri alacak. *Polis* evimi işgal eden adamları soruşturmada henüz çok ilerleyemedi. Kötü adamların iyi avukatları var, çok iyi avukatları. Loren kadar iyi değiller ve benim kadar da iyi değiller elbette, ama birinci sınıf, pahalı, şehir dışından avukatlar. Loren bana, ortalıkta dolaşan onca para yüzünden yarına kadar hepsinin kefaletle serbest kalacağını düşündüğünü söyledi. Tek ölü onlardan biriyken ve benim ifademle saldırıdan suçlu olan tek kişi oyken onları tutmak zor."

Önüme koyduğu sandviğin üzerinden ona baktım. "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

Kyle başını salladı. "Ye onu Mercy, öyle bakıp durma. Dickens'a göre 'kanun bir eşektir' ve çoğu zaman haklıdır. Onları haneye tecavüz suçundan tutukladık. Tony bana çok kızgın olduğunu söyledi ama onları terörist faaliyetten yakalayamazlarmış. Nasıl olduysa, alt kattaki iki adam tutuklandıklarında silahsızmışlar - yani başka bir adam silahlarını alıp kaçmış olmalı, çünkü polis bizi sorgularken silah aramak için evimin altını üstüne getirdi ve buldukları tek şey bizim silahlarımız, kötü adamlardan aldığımız silahlar ve silah kasasındaki Spencer oldu." Emirleri veren adamı düşündüm, oturma odasındaki adamlardan biri olabilirdi ya da olmayabilirdi ve nöbetçi birini bırakmış olabileceklerine dair belirsiz kuşkularım vardı.

"Sonra, gizemli bir şekilde," diye devam etti Kyle, "yatak odamdaki iki adama ait silahlar kanıt odasından kayboldu. Bizimkileri tutuyorlar, Mercy, soruşturmanın devamı için. Bu yüzden bugün biraz alışveriş yapacağım çünkü insanlar Warren'ı kaçırmışken silahsız gidersem lanetlenirim." Son kısma gelene kadar tavrı her zamanki gibi kendinden emindi ve sesi kırıldı.

"O yaşıyor," dedim ona. "Yaşasaydı bilirdin. Öldürdükleri tek kişi Peter'dı."

Kyle başını kaldırdı. "Peter öldü mü?"

Başımı salladım. Dik durmak çok zordu, bu yüzden kollarımı kavuşturdum ve alnımı onların üzerine koydum. "Peter öldü. O moron onu vurdu çünkü Adam, Alfa'nın ne anlama geldiğini görmesine izin verdi. Şimdi Peter öldü ve Adam ..." Başımı salladım.

Bir el omzuma dayandı, ardından Kyle'ın yüzü omzuma gömüldü.

"Babamı aradım," dedi, giydiğim kazağın malzemesi yüzünden sesi boğuklaşmıştı. "Ona, arkadaşlarının bir kurt adamla yatan eşcinsel oğlu hakkında her şeyi bilmesini istemiyorsa, bugün bana olan güvenini sarsmaması gerektiğini söyledim. Dört saat içinde soruna harcayacak paramız olacak."

"Bu sandviçi bitireceğim," dedim ona. Ailesini aramanın ona ne kadara mal olduğunu biliyordum. Konuştuğu tek kişi ablasıydı. "O zaman ben uyuyacağım. Burada uyumamın bir sakıncası var mı?"

"*Burada* değil," dedi Kyle benden uzaklaşarak. Gözlerini sildi ve hızlı bir etkinlikle duygularını örtbas etti. "Ama bir misafir odasında. A

Uyandığında ve bu geceden sonra hissedeceğin gibi hissettiğinde yatak yardımcı olacaktır. Ben jakuziye gireceğim ve aynı odada sana katılacağım."

Bana özür dileyen bir gülümseme verdi. "Güvenlik görevlileri evin gerçekten güvenli olan tek yatak odasının burası olduğunu söylüyorlar. Her yeri böceklerle karşı taradılar ve evi çevreleyen kendi ordumuz var. Jim Gutstein bana bunun karşılıksız olacağını söyledi-Adam görünüşe göre çok iyi bir patron ve onu kaybettikleri için utanıyorlar. Ayrıca Adam'ı bulma arzusunu dile getirdi ve şirketin tüm gücünün şu anda bu yöne çevrildiğini garanti etti. Biraz daha bilgi edindiklerinde bize haber verecekler."

"Hauptman güvenliği mi tuttunuz?" Ben sordum. Jim Gutstein, Adam'ın ofisinde kurtadam olmayan en yüksek rütbeli kişiydi.

"Sadece en iyisi," dedi.

Beni durdurmak için omzuma dokunana kadar bilmediği her şeyi ona anlattım.

"Sandviçini bitir ve düzgün bir yatakta uyu. Uyuduktan sonra silah almaya gideriz, sonra da adamlarımızı aramak için Tri-Cities'in altını üstüne getiririz, değil mi?"

Kyle akıllı bir adamdı ve ben de onun tavsiyesine uydu.

Önce onu kokladım: Kurt adam olduğunu söyleyen misk ve nane, *benim olduğumu* söyleyen diğer eşsiz koku. Çok rahatlamıştım. Yaralı ve yalnız olduğundan ve onu bulamadığımdan emindim ... ama aptal ben. İşte buradaydı, tam yanımdaydı.

"Adam," diye mırıldandım.

Kurt kıpırdandı ve burnunu omzuma koydu. Üstümde yatıyordu ve ağırlığının altında nefes almakta zorlanıyordum. Adam aynı anda hem insan hem de kurt olduğu için bunun bir rüya olduğunu hayal meyal biliyordum ama Adam bu düşünceden daha gerçekti, bu yüzden onu bir kenara attım.

Yaşıyorsun, dedi ve sesinde beni sarsan bir rahatlama vardı. "Elbette yaşıyorum."

Bir şey karınca yuvasını karıştırdı, dedi kulağımın altına sokularak. *Sen ne yaptın?*

Bunu düşünmek istemiyordum çünkü o zaman bunun sadece bir rüya olduğunu hatırlayacağımı biliyordum ve yatağımızda güvende olmak istiyordum, Adam yarı üstüme uzanmış, başka kimsenin bana dokunmasına izin vermediğim gibi bana dokunuyordu.

Bu, güvende olduğu bir rüyaydı ve polis üzerinde baskı kurabilecek kadar güçlü biri tarafından desteklenen, kötü silahlarla donanmış, çelik

yelekli adamlar yoktu. Onlara boyun eğdirecek kadar değil.

Yoksa bizi kurtarmaya gelmezlerdi. Ama işin içinde çok fazla para ve biraz da ham güç vardı.

Kim olduklarını bul, diye emretti Adam, gözlerimin içine bakabilmek için başını geriye çekerek.

"Parayı takip et," diye kabul ettim ve onu tekrar aşağı çektim. Onun sıcaklığına, onu görmekten daha çok ihtiyacım vardı. Bedenim, bir hayal ürününe baktığımı bilen gözlerimden daha iyi inanıyordu. "Kyle zaten bunu önerdi. Şimdi bunu yapmanın bir yolunu bulabilirsem." Bu konuda Adam'ın ortağı Gutstein'ı ayarlayabilirdim, değil mi?

Gutstein bakabilir. Polis hakkında konuşuyordunuz. Polisin dahil olduğuney yaptınız?

"Kötü adamlar Warren'ı aldıklarında Kyle'ı da aldılar. Onu evinde tuttular."

Adam hırladı ve bir başkası da hırladı. Onu göremiyor ya da hissedemiyordum ama burnum bana Warren olduğunu söyledi.

"O iyi."

Adam sertleşti ve Warren olan diğer kurt hırladı.

"Tamam dedim, harika değil," diye homurdandım onlara. "Yalan söylemiyordum. Dayak yedi - bunu yapanı Stefan öldürdü, gerçi Kyle'ın da bundan pay çıkarması gerekiyor. O halletti, Warren. O akıllı ve sert biri. Bekliyor olacak, bu yüzden hayatta kalsan iyi olur."

Hırıltı kesildi ve Adam ile ben, hem sürü karargâhı hem de evimiz olarak hizmet veren büyük evdeki yatağımızda yalnızdık.

"Ben ve ben Stefan'a yardım ettik," diye mırıldandım Adam'a. "Kyle'ı yalnız yakalamışlardı ve Jesse ile benim nerede ortaya çıkabileceğimizi tahmin etmesini sağlamaya çalışıyorlardı. Stefan birini öldürdü ve diğerini bağladı. Kyle polisi aradı ve onlar da evi basıp günü kurtardılar."

Jesse.

Başka bir şey söylemesine gerek yoktu. Bu rüyamda onun dehşetini, şiddetli ve yakıcı koruyuculuğunu duydum.

"O güvende," diye söz verdim ona. "Onu Gabriel'le birlikte sakladım ve Tad'i ona göz kulak olması için görevlendirdim."

Adam'ın bedeni hareketsiz kaldı, bir avda bir şey ölmeden hemen önce oluşan hareketsizlik. *Tad?*

Burada, rüyamda, sadece ikimizin arasında güvendeyken ona anlatabilirdim. "Zee bana Tad'in Jesse'yi güvende tutabileceğini söyledi." Bu kelimelerle değil ama

huysuz yaşlı fae demek istemişti. Arkadaşınız olan bir fae'nin satır aralarını okuyabildiğiniz gerçekler, bir fae'nin olabileceği kadar yalandan uzaktır.

Adam'ın vücudu yumuşadı, ısındı ve benimkinin içinde eridi, aramızdaki mesafe bulanıklaşarak yok oldu. *O zaman güvende.*

Ağzı benimkini aradı. Sıcaklığın ve aşkın tadını aldı. Ama aynı zamanda gümüşten doğan bir hastalığın da tadını alıyordu ve o daha sözünü bitirmeden ben ağlamaya başlamıştım. Onu öldürüyorlardı, bunu hissedebiliyordum. Daha fazla gümüşle artık sürüyle bağlantı kuramayacaktı ve ona sahip olan piçler hâlâ zayıflık işaretleri beklerken ölecekti.

Göğsü inip kalkıyor, kalbi benimkine karşı tekliyordu. Ölümünün ne kadar yakın olduğunu hissedebiliyordum - çok fazla gümüş, reflekslerini yavaşlatan çok fazla ilaç.

Jesse güvende. Sen de güvendesin. Her şey yolunda, Mercy. Yaşlılıktan öleceğimi düşünmedin, değil mi?

Bu bir şakaydı, mezarlık mizahı. Kurtadamlar asla yaşlılıktan ölmezdi çünkü yaşlanmazlardı. Ama böyle bir şaka yapmaya hakkı yoktu. Ne şimdi, ne de hiçbir zaman.

Öfke içimde kükredi ve beraberinde bir dehşet dalgası getirdi çünkü Adam pes etmişti.

Hayır. Bana söyledi. Hiçbir şeyden vazgeçmedim. Ama sürü önce gelir. Onlar bana konsantre olurken, sürü kendini kurtarmak için çalışıyor. Öldüğümde zehri de yanımda götürebilirim ve sürümüz kendini koruyacak kadar güçlü olur. Seni seviyorum Mercy.

Söylediklerini özümsedim. Yapabileceği bir şey bulmuştu. Gümüşü vücudundan çıkarmak için sürüyü kullandığını görmüştüm. Görünüşe göre tersine çalışıyordu. Doktor Wallace'ın oğlunun yarattığı o lanet karışımdan gümüşü çekiyordu. İşi bittiğinde ölmüş olacaktı ama sürü serbest kalacaktı.

Nefes alamıyordum, cevap veremiyordum. Adam ölmeye niyetliydi.

Sen benim kızım değil misin, diye fısıldadı başka bir ses, Coyote'nin sesi, o kadar sessizdi ki neredeyse kaçırıyordum. Acı başlamadan önce her şeyin sessizleştiği o ilk şok anına yakalanmamış olsaydım, bunu duymayacaktım.

Coyote asla kaybetmez, Coyote bana söyledi. Çünkü düşmanlarımın oynadığı oyunların kurallarını değiştiriyorum. Senin oyununun kuralları ne?

Adam diğeri sesi duymamıştı. Biliyordum çünkü hâlâ üzerimde duruyordu, ağzı öpücüğümüzle yumuşamıştı, gözlerinde korkunç bir veda vardı. Düşmanlarının oynadığı oyuna bir çözüm bulmuştu, kazanmanın bir yolunu bulmuştu, çünkü Adam böyle becerikliydi. Bedeli çok ağır oldu.

"Kazanmak için başka bir yol bul," dedim sesim kısık bir şekilde.

Başka yolu yok, dedi. Seni seviyorum.

Ama onunla değil kendimle konuşuyordum. Onu tekrar kendime çektim.

İşbirliği yaptı çünkü oyunun kurallarını onun üzerinde değiştirdiğimi bilmiyordu. Coyote'nin kızı değildim, tam olarak değil. Ama bu sorun değildi çünkü rüyamda neredeyse Coyote'nin kızı olmak yeterliydi.

Adam'ın dudakları benimkilerin üzerine indi ve ağzımı açtım. Gözlerinin içine bakarak onu öldüren şeyleri içime çektim, onun için zehir olan ama benim için hiçbir şey olmayan gümüşü yuttum.

İlk başta anlamadı, ama anladığında mücadele etti, ama bu benim rüyamdı, onun değil. Bu rüyada, bir kurt adamı tutmaya çalışan bir çakal şekli değiştiren değildim, Coyote'nin neredeyse kızıydım ve dünyanın tüm gücü kollarımdaydı.

"Benim," dedim ona, ağzım hâlâ onunkine yapışık olmasına rağmen. "Benim."

Onun benim olduğunu, ama aynı zamanda onları kurtarmak için sürüden aldığı gümüşün de benim olduğunu, onun olmadığını kastettim. Ayrıca bu kelimeyi onun bedenindeki gümüşü, gümüşü, ketamini ve ona verilen diğeri tüm zararları kendi bedenime çağırarak için de kullandım.

Ama o bir Alfa kurt adamdı ve rüyamda bile benimle boy ölçüşemezdi.

Kükredi, elimden kurtuldu ve yatağımdan kalktı -rüyalarımnda hala evimizdeki yataktı, Kyle'ın boş yatak odasındaki değil. Adam konuşurken sesindeki öfke değildi. *Mercy, ne yaptığını bilmiyorsun.* Korkuydu.

Peşinden gitmeye başladım ama durmak zorunda kaldım, yatağın kenarına diz çöktüm çünkü midem bulanıyordu. Ya gümüş ya da ketamin iyi gelmiyordu. Hassiktir. Belki de tüm bildiğim DMSO'ydu. Adam... daha iyiydi, gücünü hissedebiliyordum, sürünün uyanıklık içinde kıpırdadığını hissedebiliyordum çünkü onlar da bunu hissedebiliyordu.

Bunu yapma, diye emretti geriye dönük olarak, ayağa kalkarak. Emirlerle ne kadar iyi uyduğumu biliyordu. Uzaklara baktı, derin bir nefes aldı ve elini uzattı.

Bana doğru. *Eğer ölürsen...*

Karnım ne kadar ağrısı da bunun beni öldüreceğini düşünmüyordum. Ama bunun beni etkilediğini ona göstermeyecektim. "Ölmek için uygun bir gün değil," dedim ona.

Bana baktı, ben de çenemi kaldırıp ona baktım. Etrafta Alfa'ya boyun eğdiğimi görmeye ihtiyacı olan bir sürü yoktu. Yine de bakışlarımı indirmemi sağlayabilirdi. Onun hâkimiyetine karşı bağışıklığım yoktu, sadece inatçıydım. Vazgeçtiği anı görebiliyordum.

Bilmem gereken başka şeyler olduğunu hatırladım.

"Nerede tutulduğunuzu öğrendiniz mi?" Sordum, sonra yüzündeki cevabı görünce devam ettim, "Herhangi bir ipucu var mı? Bir koku alıyor musun? Nehir? Fundalık? Mazot?"

Toz, Merhamet. Sesi sessizdi. Sonra kendi etrafına baktı. Benim gibi onun da yatak odamızı gördüğünü sanmıyorum. *Toz ve Peter'in kanı.*

Adam'da bu tür bir öfkeyi daha önce de duymuştum. Çoktan öldürdüğüm bir adamın cesedini küçük parçalara ayırmıştı. Kendilerini düşmanımız haline getiren adamların ne yaptıklarına dair hiçbir fikirleri yoktu.

Darryl ve beni almak için bir helikopter gönderiyorlar. Çok yakında.

"Seni hâlâ senatörün peşine mi gönderiyorlar?" Polisi aramamızın saldırıyı önleyeceğini düşünmüştüm.

Evet.

Polise Adam ve sürünün neden kaçırıldığını anlatmıştık. Sözümüzü ciddiye alıyor gibi görünüyordlardı.

Onlar da biliyor. Bana şimdi daha zor olacağını söylediler ama gerçekten rahatsız olmuş gibi görünmüyorlardı. Ya saldırının kendisi onların istediği şey ya da benim göremediğim başka bir şey var.

Tekrar yatağa oturdu ve elini alnıma koydu. *İyi misin?*

Ona gülümsedim. "Ariana Bran'le bağlantı kurup kuramayacağına bakacak. Belki kurtarmaya gelebilir."

Adam bunu düşündü. *Peki ya vampirler?* diye sordu.

Gözlerimi ona diktim. "Marsilia benden nefret ediyor ve Ben Mercedes'inin arkasına kan sıçrattı."

AMG mi?

Bir şey dikkatimi dağıttı. Korkunç bir şey. "Bu koku da ne?"

Uyandığımda Ben yüzümü bir kedi gibi ciddiyetle yalıyordu ve bu canımı acıtıyordu. Nefesi gözlerimi yaşartıyordu ve kötü kokulara karşı toleransım yüksektir.

"Tanrım, tanrım," dedim, ondan uzaklaşmaya çalışarak. Bir şeye sertçe vurduğum, sonra Ben'den uzaklaşmaya devam ettim, o şey her neyse bir gümbürtüyle yere düştü ve yatakta biraz yer açtı.

Karnım ağrıyordu. Grip ya da kötü bir yemek gibi değil. Daha çok beni canlı canlı yiyen bir şey yutmuş gibiydim. Ben'in nefesinin gerçekten iğrenç kokusu da yardımcı olmadı. "Ben, nefesin kokuyor. Yolda ölmüş hayvan mı yiyorsun?"

"Ow. Ow. Ow," diye inledi Kyle onu düşürdüğüm yerden. Yatakta benimle birlikte olduğunu unutmuştum -bana burada uyuyacağını söylemişti- çünkü kendimi yatağa atmam bile bulanıktı. "Unutma, sevimli olma nezaketini bile göstermeyen bir adam dün bana çok vurdu. Ve bu odada halı yok."

Ben bana güldü ve iki elimle burnumu kapattım. Ama artık uyanıktım ve daha önce nerede bu kadar kötü nefes kokladığımı hatırladım. "Tranq'tan gelen DMSO, değil mi? DMSO ağız kokusu yapar." Sonra yatağın yanındaki sandığın üzerindeki saati gördüm.

"Saat kaç?" Yataktan zıplayıp Kyle'ın ayaklarına basarak sordum. Oda karanlıktı ama hiç pencere yoktu. Karanlık bana Adam'ın vampirlere gitmeyi önerdiğini hatırlattı. Belki de gitmeliydim. Ama bir şey vardı... Tad. Vay canına, Tad'i unutmuştum. Ona, Kyle'ın iyi olduğundan emin olur olmaz Sylvia'ya döneceğimi söylemiştim. Eğer dışarısı gerçekten karanlıksa, bütün gün boyunca onları izlemiş ve yakında dönmemi beklemişti.

Kapıya doğru bir adım attım ki bu bir hataydı. Her kasım ağrıyor, yüzüm zonkluyor ve vücudumun benden memnun olmadığını aniden bildirmesi yüzünden neredeyse bayılıyordum. Önce midem, sonra da diğer kaslarım şimdiye kadar yaşadığım en kötü şekilde kasıldı.

"Mercy?" diye sordu Kyle, her zamanki zarafetinden biraz daha azıyla ayağa kalkarak.

Ben sızlandı.

Ve Kyle'ın misafir odasının güzel taş zeminine gümüş rengi yapışkan madde kustum.

Yere baktım ve Kyle da aynısını yaptı. Ben yataktan atladım ve burnunu pisliğe yaklaştırdı. Hızla geri çekildi, kulaklarını kaldırdı ve bana baktı. Canavar büyüklüğündeki kurtların yüzlerindeki ifadeleri okumaya aşına olmasam bile kurdun yüzündeki ifade oldukça açık bir şekilde "Bu da ne?" diyordu.

Kyle'in zemini gümüşle kaplıydı. Elimi yaladım ve sonuca baktım. Avucumun tükürükle temas ettiği yer griydi. "Sanırım," dedim onlara, zaferle -çünkü yerdeki tüm o gümüş Adam'da olmadığı anlamına geliyordu- dehşet arasında kalmış bir halde. Adam'la dokunduğumuz yerin, gümüş gibi fiziksel bir şeyi sürükleyebileceğim bir yer olması, içerdiği anlamlar açısından dehşet vericiydi. "Sanırım bunu yıkasam iyi olacak."

Misafir odasının bitişiğinde bir banyo vardı ve sendeleyerek banyoya girdim, ağzımı yıkadım ve gümüşün değdiği her yeri fırçaladım. Kyle lavabo dolabını açtı ve bana yeni bir diş fırçası ile şu küçük seyahat diş macunlarından birini verdi. İki kez kullandım. Dudaklarım hâlâ siyahtı, siyah ruj süren on üç yaşındaki gotik kızlardan biri gibiydim.

Kyle, "Eskiden dudaklarını gümüş nitratla boyayarak bu renge dönüştüren birkaç adam tanırdım," dedi. "Bunun oldukça aptalca olduğunu düşünürdüm. Uyumaya gittiğinde dudakların siyah değildi. Ne oldu?"

"Tahmin etmekten korkuyorum," dedim. Gümüş nitrat kulağa tanıdık geliyordu. Gerry Wallace'ın sakinleştirici karışımında kullandığı şeyin bu olduğundan oldukça emindim. "Bana birkaç dakika ver, belki kulağa tutarlı gelen bir şeyler bulabilirim, tamam mı?"

Endişeli görünüyordu ama başını salladı. Tekrar aynaya baktım ve dudaklarıma dokundum. Tıpkı her zamanki gibi hissediyorlardı. Bir havlu aldım ve pisliği temizlemek için dışarı çıktım, ama oraya vardığımda durdum. Gümüş çamur kalınlaşıyordu. Ya havlu yapışırsa ve daha büyük bir karmaşa yaratırsa? Ve orada

Düşündüğümden çok daha fazla şey vardı. Bunların hepsi Adam'dan geldiyse, çoktan ölmüş olmalıydı.

"Peki," dedim. "Bununla ne yapacağım?"

"Ne? Daha önce hiç yere kusmadın mı?" Kyle yatağın kenarına tüneyerek sohbet eder gibi sordu. "Ya da hiç gümüş kusmadın mı?"

Dağınıklığa dokunmasına imkân vermeyecek kadar uzakta oturan Ben bana baktı. Bana doğru eğildi ve gözlerini dikerek geri çekilmeden önce kokladı.

Kolumu kaldırdım ve kokladım, üzerinde Adam'ın kokusunu aldım. Sanırım eş bağıyla gümüşü emebiliyorsa, Adam'ın kokusunun da beni takip edebilmesi mantıklıydı.

"Bu sihir," dedim onlara ve Kyle gözlerini devirdi.

"Bak." Onunla ve Ben'le olduğu kadar kendimle de konuşuyordum. "Bu işe yaramamalıydı. *Bunu* yapamazsınız." Dağınıklığa el salladım. "Bunu yapamamalıydım. Sürü büyü, çiftleşme büyü, bazen birbirimize yakın olmadığımızda Adam'la konuşabileceğim anlamına geliyor. Bu, gümüşü onun bedeninden emip yanımda geri getirebileceğim anlamına gelmiyor." Dağınıklığa tekrar baktım. "Ve eğer vücudunda bu kadar gümüş olsaydı, ölmüş olurdu ve Teneke Adam'a benzerdi."

Kyle gözlerini kırıştırdı. Onu hiç bu kadar nötr gördüğümü hatırlamıyorum.

"Adam odada yokken onunla konuşabiliyorsun ve telefonun yok mu?" diye sordu.

Başımı salladım.

Gözlerini kapattı ve tekrar açtığında yüzündeki ifadeyi okuyabiliyordum. "Teşekkürler Tanrım," dedi rahatlayarak. "Delirdiğimi düşünmüştüm."

Her şeye rağmen sırtıtmaktan kendimi alamadım.

"Warren senin kaçmadan ne kadar kurt adam şeyini sindirebileceğin konusunda biraz gergin," dedim yarı özür dileyerek.

Gözlerini kısmıştı. "Warren beni karanlıkta tutamaz." Sonra yüzündeki öfke kayboldu. "Onun buraya dönmesi ve güvende olması anlamına gelseydi her türlü kurt adam pisliğine katlanırdım." Sözleri çiğdi ve onları tenimde hissettim çünkü tam olarak ne demek istediğini biliyordum.

"Evet," dedim içimden. "Ama gümüş? Bence bu garip bir kurt adam büyüünden çok *benim* ne olduğumla ilgiliydi."

Kyle kuşkuyla, "Kızılderili olman gümüşten vazgeçmeni mi sağladı?" diye sordu ama Ben bana aniden anlayan bir bakış attı. Sürü Coyote'yi biliyordu.

Yerdeki pislik kesinlikle katılaşmaya başlamıştı. Biraz sabun ve dirsek yağıyla çıkmayacağından oldukça emindim ve Coyote'nin kulağıma güldüğünü duydum. Bir gümüş dolar, hala gümüş oldukları zamanlarda, bir troy ons .90 saf gümüştü. Kafamda bir sürü ıvır zıvır var.

"Bir poundda kaç troy ons var?" Sordum çünkü bildiğim ıvır zıvırdan bazıları bunlar değildi.

"Bilmiyorum," dedi Kyle ciddiyetle. "Bu bana çok fazla troy ons gibi görünüyor."

Çakal büyüsi kuralları yıkar diye düşündüm. Kyle'a baktım ve sürünün geri kalanı gibi ona da güvenilebileceğine karar verdim. "Bu Kızılderili büyüsi değil - ya da sadece Kızılderili büyüsi değil. Bu Coyote büyüsi."

"Çakal mı?" diye sordu Kyle. "Diğer *formundan* mı bahsediyorsun yoksa Çakal mı?"

Ben sadece bakışlarını kısmıştı.

"Babam Browning, Montana'dan Joe Old Coyote adında bir Blackfeet boğa binicisiydi," dedim Kyle'a. "Ama Joe Old Coyote olmadan önce, şarkıların ve hikayelerin Coyote'siydi. Joe Old Coyote bir araba kazasında öldükten sonra tekrar Coyote oldu."

Onu mahkemede gören insanlardan anladığım kadarıyla Kyle, aksini seçene kadar çoğunlukla soğukkanlı biri. Bir kurt adama aşık olmak onun yeteneğini neredeyse doğaüstü seviyelere çıkarmış.

Gözünü kırpmadı, duraksamadı, sadece "Yani gümüş balçık Coyote'nin kızı olduğun için mi?" dedi.

"Ben *Coyote'nin* kızı değilim," dedim kararlılıkla. Yere bir göz attım. "Ve bu artık balçık değil. Joe Old Coyote, Coyote değildi." Çünkü eğer öyleyse, babam sadece ölmemişti, beni terk etmişti, annemi terk etmişti ve onu avlayıp canını yakmam gerekecekti.

"Tamam," dedi Kyle. "Saçmalıyorsun." Uzandı ve bana dokundu. "İyi misin? Kızarmış görünüyorsun ama üşümüşsün."

O konuşurken içimi bir ürperti kapladı. Çömeldim ve elimi birkaç kare taş döşemeyi kaplayan gümüş levhanın üzerinde tuttum.

"Bu başıma gelen en tuhaf şey." Dağınıklığa doğru başımı salladım. "Hayatımı bilseydiniz, bunun ne kadar tuhaf olduğunu anlardınız."

Uyurken Adam'ın gümüşünü içtim, uyandım ve yere attım - bunun için üzgünüm bu arada - ve şimdi dudaklarım simsiyah."

Kyle derin bir nefes aldı. "Sen Adam'la *garip* şeyler yaparken - her ne kadar iyi olsa da - onun *nerede* olduğunu buldun mu?"

Başımı salladım, o da iç çekti. "Bu iyi."

Kaşımı kaldırdım. Yorgun bir ifadeyle sırttı. "Bu yararlı olurdu, Mercy. *Korkunç* ve *faydalı* bir şeye sahip olmak çok iyi olurdu ve kötü tanrıların ruhlarını peşimize takardı."

Ona baktım.

Sırtışı daha az yorgun bir hal aldı. "Sen kurtadamlar tarafından büyütülmüş olabilirsin Mercy, ama ben ailem milyonlarını kazanırken İskoç bir büyükanne tarafından büyütüldüm. Fae'ler ortaya çıktığında, o sadece homurdandı ve 'Şimdi sorun olacak' dedi. Ve bu konuda haklıydı, tıpkı yaptığı her felaket dolu tahminin doğru çıkması gibi."

Kıçımın üzerine düşmeme izin verdim çünkü dizim bir araba kazası geçirdiğimi hatırlıyordu ve diz çökmemden bıkmıştı. Ben beni kısa süreliğine sabitledi, sonra sarsılarak uzaklaştı.

"Teşekkürler," dedim Kyle'a. "Karanlık tanrıların gazabını aklımda tutacağım. Başka neşeli düşünceleriniz var mı?"

"Warren tam burada durup yaptığın pisliği temizleyene kadar olmaz," dedi ayık bir sesle.

Tam kapı çaldığı sırada uzandım ve onu rahatlatmak için elimi bileğine doladım.

"Saat kaç?" diye sordum.

Kyle kolundaki saate baktı. "Misafir için çok erken. Sabah dört buçuk."

Telefonu çaldı ve açtı.

"Bay Brooks. Kapınızın önünde iki adam var. Beyaz bir erkek, kırklı yaşlarının ortasında, yaklaşık 1.80 boylarında, ortalamanın üzerinde bir vücuda sahip, giydiği takım elbisenin içinde çok rahat görünüyor ve arkadaşı konusunda son derece rahatsız. İkinci adam daha kısa, daha genç, melez ve çok iyi durumda. Spor yapmayı sevdiği anlamına gelebilir. Kurt adam olduğu anlamına da gelebilir. Yollarını kesip onları göndermemizi ister misiniz?"

"Hayır," dedi Kyle. "Evde desteğimiz var, değil mi?"

"Doğru, efendim. Biri de verandayı gözetliyor."

"O zaman gidip bunların müttefik mi düşman mı olduğuna bakayım. Eğer iyilerse sana barış işareti yapacağım."

Kyle telefonu kapatıp kıyafetlerini değiştirdi ve odadaki tek çekmeceli dolabın üzerine katladığı pantolonunu ve polosunu giydi. Onun dün giydiğim kıyafetlerini ya da benim önceki gün ve gece giydiklerimi giyme seçeneğim vardı. İkincisi hâlâ kanlı olduğu için onun eşofmanlarını giydim, hoş deniz mavisi rengi tenimdeki morlukları vurgulamakta iyi bir iş çıkarıyordu ve Ben uslu bir bekçi kurt gibi peşimizden merdivenlerden aşağı inerken onu takip ettim. Topallamıyordu -ki bu da bizden biri olduğunu gösteriyordu- demek ki sonunda iyileşmeye başlamıştı.

Merdivenleri çıkar çıkmaz kapı zili çalmayı bıraktı. Ya vazgeçmişlerdi ya da halı kaplı merdivenlerden bizi kapıdan duyabiliyorlardı.

Kyle kapıyı bir çift adama açtığında Ben ve ben geride durduk; adamlardan biri şaşırtıcı bir şekilde 1.80 boylarındaydı ve giydiği koyu gri takım elbisenin pahalı kalıbını gizlemekten ziyade vurgulayan siyah yün bir palto giymişti. Yüzü, iyi bir karakter oyuncusunun sevimliliğine uygun bir şekilde hafifçe çirkinleşmişti.

Yanında Orta Doğulu gibi görünen ama daha koyu tenli, daha ufak tefek bir adam vardı. Kot pantolon, yıpranmış yürüyüş botları ve uzun kollu gri ipek düğmeli bir gömlek giymişti. Hava ısıracak kadar soğuktu ama üzerinde mont ya da ceket yoktu.

"Sabahın bu saatinde seni kapıma getiren nedir?" Kyle kısaca sordu.

"Kyle Brooks?" dedi uzun boylu adam. "Benim adım Lin Armstrong. Ajan Armstrong. CNTRP -isterseniz Cantrip- için çalışıyorum ve dün evinize giren adamlarla ilgili birkaç soru sormak için ben ve yardımcımın içeri girmesinin bir sakıncası olup olmadığını merak ediyordum."

Nefesimi içime çektim-Kantrip, kötü adamlarımızın ait olduğundan şüphelendiğim ajanstı. İçime çektiğimde kokularını almasaydım ne derdim bilmiyorum. Kuru temizleme sıvısı, yün ve Ajan Armstrong'un karmaşık kokusuna yapışmış bir köpek cinsinin kokusunu alabiliyordum. Ayrıca tanıdık olmayan bir kurt adam kokusu da aldım.

Ben'in duruşu değişti. Kulakları düzleşti ve biraz çömeldi, ama yine de benimle kapı arasına girdi.

"Hangi sürüden geliyorsun?" Kyle'ın yanında durmak için Ben'in etrafından dolanarak sordum. "Affedersiniz?" dedi Ajan Armstrong.

Ama diğerk adam gülümsedi, karanlık yüzünde hınzır beyaz bir gülümseme vardı. "Benim hangi sürüye ait olduğumu düşünüyorsunuz Bayan Thompson?" Bir aksanı vardı: İspanyolca, ama Tri-Cities'te İspanyolca'yı ana dili olarak konuşan tanıdığım insanların çoğununki gibi bir İspanyolca değ il.

Ona kaş larımı ç attım. "Hauptman. Ben Bayan Hauptman. Siz kimsiniz?"

"*Charles Smith* buraya gelip denediğ inde neden kimseyle iletişim kuramadığını öğrenmemi istedi," dedi kurt adam, ismini vurgulayarak çünkü bunu söylerken yalan söylüyordu. Yine de kimi kastettiğini biliyordum. Marrok'un oğ lu Charles son zamanlarda FBI'da Smith soyadıyla çalış ıyordu.

Bu kurt az önce bize birkaç şey söylemişti. Birincisi, buraya Marrok tarafından gönderilmiş ti-Ariana ona ulaşmış olmalı. İkincisi, Armstrong'la yakın bir ilişkisi yoktu, aksi takdirde ona yalan söylemezdi. Yine de soruma cevap vermemiş ti, bu da bana bunun bilinmesinin önemli olabileceğini düş ündürdü.

"Kanallar aracılığıyla irtibat görevlisi olarak çalışacak bir kurt adam bulup bulamayacağ ımı sordum," dedi Armstrong. Son zamanlarda yaşadığınız olaylardan bir grup asi Cantrip ajanının sorumlu olduğ una inandığım için-" Uygun kelimeyi bulmakta zorlandı.

"Sorunlar," diye yanıtladı garip kurt. Marrok'un sürüsünün çoğunu tanıyordum.

-İçinde büyüdüğ üm için. Kim olduğ u hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Hiçbir şey söylemedim çünkü ne söyleyeceğ imi bilmiyordum. Sürüler yıllar içinde değ işir, insanlar taş ınır. Marrok'un sürüsü, normal bir sürüde işlev göremeyen sorunlu kurtlar kazanma eğ ilimindeydi. Bu kurdun vücut dili bana onun tehlikeli olduğ unu, şiddetin kısıy ında çok zaman geçirdiğini, kurdunun yüzeye çok yakın olduğ unu söylüyordu.

İnsan görünümlü kurt sessizliğimin içinde konuştu. "Charles'a, sizinle ve Bay Brooks'la elçilik yapabilecek biri olup olmadığını öğrenmek için haber geldiğ inde, perilerin fısıltılarıyla buraya gönderilmiş tim bile." Durakladı ve... ilgi odağ ı olmaktan hoşlanıyormuş gibi biraz süslendi, sonra Kyle'a baktı. "Bay Brooks, burası oldukça soğ uk. Komşunuzun çatısından bize niş an alan beyefendiyi çağ ırıp içeri girmemize izin verir misiniz?"

"*Kimsin* sen?" Kurt adama tekrar sordum.

Gözleri soğ uk olsa da yine gülümsedi. "Asil, Bayan Hauptman. Beni Mağribi olarak da tanıyor olabilirsiniz, ancak bu unvanı aş ırı dramatik buluyorum ve

bahsetmezdim ama belki biraz daha tanınabilir bulursunuz diye düşündüm."

Kyle'ın kolunu biraz daha sıkıca kavradım. Moor'un kim olduğunu biliyordum. Moor, Gévaudan Canavarı gibi sadece bir hikâye olduğunu düşündüğüm korkunç, korkunç bir kurttu.

"Sorun yok Kyle," dedim, haklı olduğumu umarak. "Asil, Charles'ın kurtlarından biri." Kyle Marrok'u kastettiğimi anlayacaktır.

Asil gülümsedi çünkü ilk cümledeki yalanı duymuştu. Belki Kyle da anlamıştı çünkü bana sert bir bakış attıktan sonra güvenlik ekibine, ikimiz de doğmadan önce Başkan Nixon tarafından ölümsüzleştirilen iki parmak selamıyla el salladı.

Armstrong kahvesini yudumlarken, "Size bir şey söylemeye yetkim yok," diye yarı özür diledi. Benim yüzümden Kyle'inkine baktı, Kyle'ın yüzündeki olağanüstü morluğa ve benim çenemden başlayıp saç çizgimin tepesine kadar inen daha mütevazı morluğuma baktı. Kyle elleri arkadan bağlı bir şekilde boks maçına çıkmış gibi görünüyordu - ki öyle de yapmıştı.

Armstrong yüzünü buruşturdu. "Bunun adil olmadığını biliyorum. Ama amirlerimin emirlerine göre hareket etmek zorundayım."

Aslında daha önce hiç bulunmadığım bir odada oturuyorduk. Soğuk tonlarda dekore edilmişti ve bodrum katındaydı, sadece küçük bir penceresi vardı. Muhtemelen Adam'ın güvenlik ekibinin güvenli bulunduğu odalardan biriydi - ya da Kyle'ın bizi halı şampuanı ve evini temizleyen kadın kokan, Kyle ya da Warren'a dair hiçbir ipucu olmayan bir odaya sürüklemek için başka bir nedeni vardı.

"Sakın bana anlatma," dedi Kyle ekşiyerek. "Korkunç kurtadamlar ve aniden daha korkunç hale gelen fae'lerle mücadele etmek için kendilerine verilen sınırlı güçten memnun olmayan bir grup Cantrip ajanı kendi başlarına hareket etmeye karar verdi. Birileri, kamuoyunu kendi lehlerine çevirmek için gerçekten büyük bir olaya ihtiyaçları olduğuna karar verdi ve fae karşıtı popüler bir senatörün öldürülmesinin, halkı alevlendirmek ve sonunda kurtadamları ve fae'leri gördükleri yerde vurma hakkını elde etmek için kullanabilecekleri bir meşale olacağına karar verdiler. Mercy, Ben ve ben onları polise ihbar edince başarısız oldular ve sen de durumu düzeltmek ve aynı zamanda özel bir ordu kiralayacak parayı nereden bulduklarını öğrenmek için gönderildin. Nasıl gidiyorum?"

Bir an için Armstrong'un dostça yüzü o kadar da dostça değildi. Moor gülümsedi ve kendi fincanını dudaklarına götürdü. Gözlerine bakmadığım sürece, ünlü olduğu şiddet olaylarından sorumlu olamayacak kadar genç ve kibar görünüyordu. Beni bakarken yakaladı ve ben de başımı çevirdim ama onun memnun gülümsemesini görmeden önce değil.

"Bize patronluk taslama," dedi Kyle yumuşak bir sesle, dikkati Armstrong'un üzerindeydi. "Daha da aptalca bir şey yapmadan önce adamlarınızı bulmak için bize ihtiyacınız var. Bizim size ihtiyacımız olduğundan hiç emin değilim."

Armstrong, "İşbirliğiniz dikkate alınacaktır," dedi. "Bennet burada kurtadamları suçlayabileceği bir katliam yapmayı başarırca bu sizin için önemli hale gelebilir."

"Bennet kim?" diye sordum ve Armstrong dudaklarını büzdü.

"Ah, affedersiniz," dedi. "Bunun yerine, görünüşe göre diğer memnuniyetsiz ajanları işe almaktan sorumlu olan 'haydut ajanımız' diyelim." Bennet'in adını ağzından kaçırmaması kasıtlı gibi görünüyordu çünkü pek de üzgün değildi. "Onu durdurmamız şart ve Hauptman ile sürüsünün nasıl kaçırıldığına dair bildiğin her şeyi bana anlatarak yardımcı olabilirsin. Sizi burada tutan adamlarla ilgili her şeyi. İşe yarayabilecek her şeyi. Karşılığında sizi temin ederim ki kaynaklarımızı halkınızın yerini tespit etmeye ve onları kurtarmaya yönlendireceğiz."

Samimi ve dürüsttü, bu da beni bir şekilde şaşırttı. Yalan söylemesini bekliyordum.

Armstrong ciddiyetle, "Biz aynı taraftayız," dedi ve buna o da inanıyordu, sesinde bunu duyabiliyordum.

"Evinize giren o adamların hepsi öldü Bay Brooks," dedi Asil sessizce ve Armstrong başını öyle hızlı çevirdi ki boynunun bükülmemesi mucizeydi. Adamların ölmesine değil, Asil'in onların ölümünden haberdar olmasına şaşırdığını düşündüm.

Acaba Asil onları kendisi mi öldürdü diye merak ettim.

Kurt adam yüz ifademi yakaladı ve dişlerini göstererek gülümsedi. "Ben öyle değilim. Buraya sadece bir irtibat görevlisi olarak gönderilmedim Bayan Hauptman, cephaneliğinizde yararlı bir araç olarak gönderildim. Dün gece kefaletle serbest bırakıldılar. Seattle'a uçacakları ve oradan da özel bir uçakla Güney Amerika'ya gidecekleri için, gitmeden önce onlarla konuşmanın hızlı olacağını düşündüm. Ama kaldıkları otele gittiğimde ölmüşlerdi ve az kalsın federallerin bölgeyi temizlemesine engel oluyordum." Dişlerini göstererek gülümsedi ve ben

temizliğin, adamların ölümlerini yerel polisin yanı sıra halktan da saklamaya yönelik olduğu anlaşıldı.

Eğer tüm bunları biliyorsa Charles meşguldü çünkü Ariana'nın gittiği zamankinden daha günceldi. Armstrong ani bir ihtiyatla onu izliyordu. Anlaşılan Asil'in ne kadar çok şey bildiğini bilmiyordu.

"Onları *siz* mi öldürdünüz, Ajan Armstrong?" Ben sordum. Çoğu insan kurtadamların yalanları duyabildiğini bilmiyordu ve bilenler de benim insan olduğumu düşünüyordu.

"Hayır, hanımefendi. Ama temizlikten benim adamlarım sorumluydu. Üstlerime isimsiz bir çağrı yapıldı." Yüzünü buruşturdu. "Son yirmi dört saatin çoğunu temizlik, yetiştirme ve işler kötüye gittiğinde sonu -up ile biten diğer her türlü şeyle oynayarak geçirdim."

Asil bana başıyla onay verdi. Benim gibi o da ajanın sesindeki gerçeği duymuştu. Armstrong onları öldürmemişti ve "mutsuz" kelimesi onların ölümü ve Cantrip ajanlarının bu olaya karışması hakkında hissettikleri için çok küçük bir kelimeydi. Burnum yalandan daha fazlasını hissedebiliyordu. Duyguların, özellikle de güçlü duyguların kokuları da vardır.

Armstrong, "Polise kocanızın Senatör Campbell'ın peşine düşmesini istediklerini söylemişsiniz Bayan Hauptman," dedi.

Çenemi kaldırdım. "Bu doğru."

Başını iki yana salladı. "Taramıyor. Bu adamlar gerçek bir anlaşma Bayan Hauptman. Ağızlarını açmadan çok para kazanıyorlar. Bunu size söylemiş olmalarına imkân yok."

Asil gözlerimle buluştu. Bilgileri nereden aldığını biliyordu. Başını hafifçe eğdi ve omuz silkti.

Odadaki baskın kurt oydu. Eğer federal bir ajana kurt adam büyüünün nasıl işlediğini anlatmamı umursamıyorsa, belki ben de umursamamalıydım.

Ağzımı açtım, sonra tekrar kapattım, bir yerlerde beyaz bir odaya kapatıldığım ve birinin "Adam neye bakıyor Bayan Hauptman? Üçgen mi, kare mi?" diye sorduğu bir an geldi aklıma. Muhtemelen genç yaşta çok fazla *Mystery Science Theater 3000 izlememin* bir sonucuydu ama insanlara çok fazla şey anlatmanın da gerçek bir tehlikesi vardı.

"Hani bize söyleyemeyeceğin şeyler olduğunu söylemiştin ya?" Ben de öyle dedim. "Aynen öyle. Şu anda size açıklayamayacağım şeyler var. Bilinmesi gereken şeyler."

Armstrong homurdandı ama pek de şikâyet edemezdi. "Bir ile on arasında bir ölçekte, tehdidin Campbell'a yönelik olduğundan ne kadar eminsiniz?"

"Sıfır," dedim ona, çünkü bu konu hakkında uzun uzun düşünmüştüm. "Tehdit kurtadamları hedef alıyordu. Campbell ikincil bir hedef olabilir -Ya da belki de son anda mucizevi bir şekilde kurtarılması planlanmıştı. Kim, nerede ve ne zaman olduğunu bildiğinizde bir suikastı engellemek kolaydır. Neden Adam'ı seçtiklerini bilmiyorum."

"Halkın tanıdığı biri haline geldi," diye mırıldandı Asil. "İnsanlar onu seviyor ve ona güveniyorlar. Gazeteler ve dergiler bir kurt adamla konuşmak istediklerinde Adam'ı seçiyorlar çünkü güzel ve iyi konuşuyor. Geçenlerde bir sabah haberi için New York sokaklarında röportaj yapılan insanların dörtte üçü Hauptman'ı bir sıralamadan seçebildi. Son başkan adaylarından ya da New York belediye başkanından daha iyi."

"Bunun özellikle Adam'ı hedef aldığını mı düşünüyorsun?" Ben sordum.

Asil kaşlarını çatı. Belki de Ajan Armstrong'un önünde konuşmamamız gerekiyordu. "Bence," dedi yavaşça, "yeterince bilmiyoruz."

"Ve düşmanlarımız çok şey biliyor," dedim. "Sürünün tamamını biliyorlar- ve dışarıda olmayan çok sayıda üyemiz var. Jesse ve beni aramaya geldiler. Bilgiyi nereden aldılar?"

"Jesse?" Armstrong sordu.

"Adam'ın kızı," dedim. "O bir kurtadam değil. Alışverişe çıkmıştık, bir araba kazası geçirdik ve Ben'in sürünün kaçırıldığını söylemek için geldiği garajımda bulduk kendimizi."

"Ben?"

Boş fincanımı yanımda yere uzanmış ama dokunmayan kurt adama doğru eğdim. Ben, vücudunu hâlâ aramızda tutmasına rağmen Asil'e bakmıyordu. "Bu Ben. Kiralık ordu evimize girdiğinde ve sürünün çoğunu bir hamlede ortadan kaldırdığında o da üst kattaydı. Kaçmayı ve beni uyarmayı başardı."

Komik bir duraklama oldu ve kafamı kaldırdım.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Armstrong yutkundu. "Onun sadece büyük bir köpek olduğunu düşünmüştüm.

Köpekleri severim."

Önce Asil'e, sonra Armstrong'a baktım. "Asil'in de bir kurt adam olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Fed yüzünü ovuşturdu. "Bunun için çok yaşıyım. Yirmi dört saattir ayaktayım."

"Ben sana zarar vermez," dedim ona, tam da Asil boş fincanını sandalyelerin arasındaki alçak masaya koymak için ayağa kalktığı sırada. Ben hırslayarak ayağa fırladı ama başı daha baskın olan kurdun gözleriyle karşılaşmamak için eğikti. Armstrong kahvesini döktü ve sarsılarak uzaklaştı. Bu ani hareket Ben'in dikkatini çekti ve Cantrip ajanına dişlerini gösterdi.

"Armstrong, gözlerini indir." Kyle'ın sesi sakin ve rahattı.

Ben'in firfırına uzandım ama parmaklarım yaklaşır yaklaşmaz elimden kaydı.

"Bu benim hatam. Birinin canı yanmadan bu işi halletmeliyiz." Asil fincanını yere bırakmayı bitirdi ve Ben'e baktı, ancak odanın geri kalanıyla konuştu. "Bu kurt ve ben konuşurken bize izin vermeniz gerekecek." Uzandı ve parmaklarını Ben'in yüzünün önünde şıklattı. "Benimle gelin."

Aralarına girdim. Ben beni devirmeden tekrar aramıza giremezdi, o yüzden dizimin arkasını ısırıldı. Çok hızlı bir ısırık, acıtacak kadar değil, sadece bir protesto.

Asil başını eğdi ve gülümsedi. "Sizden hoşlandım Bayan Hauptman. Tam olarak beklediğim gibi biri değilsiniz ama sizi sevdim. Elbette bizimle gelin."

"Tam olarak neyi halledeceksin?" diye sordu Kyle, sesi biraz düşmanca çıkıyordu.

Asil bir an için onu inceledi. "Ona zarar vermeyeceğim Bay Brooks, ama Ben Bayan Hauptman'ı benden korumaya çalışıyor. Buna gerek yok ama buna kendisi karar vermeli. Bunu izleyici olmadan yaparsak onun için çok daha kolay olacaktır."

"Sorun değil," dedim Kyle'a. "Birbirimizin yanında fazla zaman geçireceksek bu iyi bir fikir." Ajan Armstrong dinlemeden Asil'i sorgulayabilirdim ve o da beni sorgulayabilirdi.

"Misafir odası," diye önerdi Kyle. "Bizim uyuduğumuz oda. Görünüşe göre bu evde güvenliği sağlanabilecek oda sayısı az. Aksi takdirde bir banyoyla idare etmeniz gerekecek. Ajan Armstrong ve ben burada bekleyebiliriz."

El salladım ve kapıdan çıkıp merdivenlerden yukarı doğru ilerledim. Ben bana dokunmadan yaklaşabildiği kadar yaklaşarak beni takip etti ve Asil'i arkamızda bıraktı.

Merdivenleri çıkarken Asil, "Kyle Brooks üçüncünüzle çiftleşti," dedi, sesi düşünceli çıkıyordu. "O bir avukat. Elleri bağlıydı ve

bir çift profesyonele saldırdı ve kendini kurtarmayı, birini öldürmeden boynunu kırmayı ve diğerini bayıltmayı başardı. Bir insan avukatın, geçimlerini insan öldürerek sağlayan bir çift adama karşı yapacağı ne kadar girişimci ve hırslı bir şey. Bunu başarmış olması ne kadar harika."

"Kyle Brooks'un siyah kuşağı var," dedim sessizce. "İyi durumda ve Kyle'a zarar veren adamı öldüren ve diğerinin yaşamasına izin veren bir vampir arkadaşım tarafından kurtarıldı çünkü ondan gördüğü herkesi öldürmemesini istedim."

Ben ve benim arkamdaki merdivenlerde sessizlik vardı.

"Sanırım yanlış duydum," dedi merdivenlerde durmuş olan Asil. "İngilizce benim ilk dilim değil, hatta beşinci dilim bile değil. 'Vampir bir arkadaş' mı dediniz?"

"Ben yaptım." Ben de dururken ona bakmak için yarım döndüm.

"Dünya," dedi, "çok tuhaf bir yer ve tam da öğretmesi gereken tüm mucizelere tanık olduğumu düşünürken, işte bir tane daha. Bu 'vampir arkadaşın' bunu bir bedel karşılığında mı yaptı?"

"Bunu yaptı çünkü o benim ve Kyle'ın arkadaşı," dedim.

"İmkânsız."

Sesinde Ben'in bacaklarıma doğru yükselmesine neden olan bir şey vardı, bu o kadar da kötü değildi - ama sonra bir pinpon topu gibi zıpladı ve neredeyse dengemi kaybediyordum çünkü onun darbesine hazırlandım. Sinirlerime hakim olamadım.

"Belki senin için," diye tersledim Asil'i. İkinci kata çıkan son dört-beş merdiveni bitirmek için döndüm. "Ben mi? Benim arkadaşlarım var."

Yine o konuşma sessizliklerinden biri oldu, sonra güldü. "Lütfen bana yastık kılıfında yumurta ya da araba koltuğumda fıstık ezmesi olmayacağını söyle."

Ellerimi istemsizce havaya kaldırdım ve tekrar yüzleşmek için ona döndüm. Geriye doğru yürüyerek, "On iki yaşındaydım. Siz kurtların yirmi yıl önce olan şeylerden başka dedikodu yapacak daha iyi bir şeyiniz yok mu?"

"*Prencesim*," dedi bana, sesi derin ve cilveli, "*İspanya*'daydım ve fıstık ezmesini duydum. Sizi temin ederim ki yirmi yıl bir şey değil, bundan yüz yıl sonra da bu konudan kısık sesle bahsedeceğiz. Dünyanın her yerinde onun adını duyunca titreyen büyük kötü kurtlar var ama küçük, çelimsiz bir çakal kız Bran Cornick'in arabasının koltuğuna fıstık ezmesi sürdü çünkü Bran Cornick ona sürüye gösteri yapmak için elbise giymesini gerektğini söyledi."

"Hayır," dedim, yine heyecanlanmıştım. Döndüm ve koridora doğru yürüdüm. "Üvey annem Evelyn'in daha iyi bilmesi gerektiğini, giyecek bir elbisem olduğundan emin olması gerektiğini söyledi. Onu ağlattı." Ve bu piyano çalmayı kabul ettiğim son andı.

Misafir odasının kapısını açtım ve Asil ben yüzüne bakana kadar durakladı. "Evet," dedi içtenlikle. "Böyle biri pantolonunun koltuğunda fıstık ezmesini hak eder."

Ve bu samimiyet bardağı taşıran son damla oldu. Elimi ağzıma kapattım ve kapıya yaslanıp güldüm. Endişeliydim, yorgundum ve vücudumdaki her kas ağrıyormuş gibi hissediyordum ve tek görebildiğim Marrok'un zarif bej pantolonunun arkasındaki fıstık ezmesi ve ne olduğunu anladığında yüzündeki ifadeydi. Rüzgâra karşı çakal kılığıma girip çalıların altında saklanıyordum ama o yine de beni görmüştü. Bran nerede saklanırsam saklanayım beni her zaman bulurdu. Bana bir kaşını kaldırmıştı ve ben de eve kadar koşmuştum.

Konuşabildiğimde, "Ben olduğumu her zaman anlardı," dedim.

Asil gülümsedi; sıcak ve dostça bir gülümsemeydi bu. "Bana bunun sana üzüntü verdiğini söyledi. Kimse bilmesin diye planlar yapıyormuşsunuz ve böyle bir olayı araştırmak zorunda bile olmadığını hiç fark etmemişsiniz. Olayı konuşmak için onu aradığımda bana 'Başka kim olabilir?' dedi. 'Sürüden herhangi birinin bana ders vermek için arabamın koltuğuna fıstık ezmesi koyduğunu hayal edebiliyor musun?'"

"Huh." Bu kadar basit bir mantık beni aşıyordu ve Marrok'un büyük keskin dişleri olan Noel Baba gibi her şeyi bilmesi doğru ve uygun görünüyordu. "Bana bütün arabayı temizletti. Yine de buna değdi. Evelyn'den özür diledi, ona çiçek de getirdi."

"Özür diledi," dedi Asil yavaşça ve ben yine güldüm çünkü Asil bunu Bran'e eziyet etmek için bilgi depoluyormuş gibi söylemişti.

"Buna ihtiyacım vardı." Ona el sallayarak odaya girmesini sağladım.

"Teşekkür ederim."

Yatak odasına göz gezdirdi ve yapılmamış yatağı ve kaşları daha da yukarı kalkarak yerdeki artık katı gümüş birikintisini gördü. Sonra, "Hep merak ettiğim bir şey var, Bran'in o kadar pahalı arabasının güzel kahverengi deri döşemesindeki fıstık ezmesi kokusunu nasıl fark etmediği." dedi.

"Fıstık ezmeli ve jöleli bir sandviç yaptım. Üzerinde 'Marrok için' yazan küçük bir notla birlikte kağıt bir tabağa koydum ve arabanın ön tarafına yerleştirdim.

Yolcu koltuğu," dedim ona. "Ona bakmakla o kadar meşguldü ki çok geç olana kadar koltuğu fark etmedi." Ben de Kyle'ın döşemesindeki gümüşe baktım. Muhtemelen altındaki taş döşemeyi değiştirmeleri gerekecekti. "Yine de yumurtalar," diye dalgınca devam ettim. "Yumurtalar tam bir fiyaskoydu. İstedğin zaman kırılmıyorlar -yastık onları çok fazla yumuşatıyor ve kurbanına sana karşı kullanabileceği bir cephane bırakıyorlar."

"Mercedes, söyle bana-" Asil yatağın ucuna doğru yürüdü, bu da onu bana yaklaştırdı ve Ben hırladı.

Asil olduğu yerde durdu. "Pekâlâ. Hükümet adamının önünde söylenemeyecek şeyleri söylemeden önce kurdunuzu içinde bulunduğu durumdan kurtaralım." Bana baktı ve kapıyı işaret etti. "Git koridorda bekle ki içgüdülerinin söyledikleri ile seni koruma ihtiyacı arasında kalmasın."

Kulağa hoş geliyordu, ben de yaptım, gözlerimi onlardan ayırmamak için kapı aralığında durdum. Böylece Ben ve Asil'le aramda bir metre kadar mesafe kalmıştı. Bana zarar vermek isteseydi, bu mesafe yeterli olmazdı ama istemediği için Ben'in beni güvende görme ihtiyacını yatıştırmaya yetti.

Asil elini Ben'in burnuna koydu ve kırmızı kurt adamın kafası tamamen yere değene kadar aşağı doğru itti. Ben yarı inledi, yarı hırladı.

"Sana söz veriyorum," dedi Asil, Ben'in gözlerine bakarak, "sana ve sana zarar vermek istemiyorum. Adam Hauptman'a ait olduğunuzun farkındayım ve bana ait olmanıza ihtiyacım yok. Adam burada yokken ben bir müttefikim, Marrok'un yerine geçiyorum ve hepimiz onun tebaası olduğumuz gibi beni de onun yerine tüm kurtların efendisi olarak hizmet etmem için gönderdi. Beni böyle kabul ediyor musunuz?"

Ben burnunu Asil'in elinin altından çekti ve diğer kurtla göz göze geldiğinden beri ilk kez çömelmeden ayağa kalktı. Başını kasıtlı olarak eğip kuyruğunu daha nötr bir pozisyona getirene kadar kuyruğu ve kulakları bir an için yukarı kalktı.

Asil ona gülümsedi. "Güzel. Birbirimizi anlıyoruz. Şimdi Mercedes Thompson *de* Hauptman, bana tam olarak neler olduğunu ve neler bildiğinizi anlatmanızı istiyorum. Çabuk, lütfen, fazla zamanımız yok."

Ben de ona bildiğim her şeyi anlattım.

İşim bittiğinde oturduğu yataktan kalktı ve yerdeki metale tekrar baktı. Biz konuşurken parlak rengini kaybetmişti ve şimdi hafif bir siyah patinası vardı.

Bir süre sonra "Şimdi miden nasıl?" diye sordu.

"Çiğ," diye itiraf ettim. "Ama arabamla kaza yaptığımdan ve Adam'la çantamız alındığından beri böyle. Gümüşten mi yoksa değil mi hiçbir fikrim yok."

Asil düşünceli bir sessizlik içinde topuklarının üzerine çömeldi ve ben ona acelesi olduğunu hatırlatmayı düşündüm. Sonunda, "Ölen tek kişinin Peter olduğundan emin misin?" dedi.

"Şimdiye kadar," dedim.

"Size saldıranların cinayetleri ışığında bunu çok ilginç buluyorum." Bana bakarken gözleri parlak ve neşeliydi. Görünüşe göre cinayetler eğlenceliydi. "Kiralık adamları öldüren kişi, sürünün tamamını hayatta tutmaya zahmet etmezdi. Böyle bir adam, 'Adam'ı kancada tutmak için bir kurtadam yeterli ve bu kadar rehineyi tutmak pahalı ve tehlikeli' derdi. Ki bu doğru olurdu. Koca bir sürüyü yok etmekle aptallık etmişler; bir grup düşman askerinden sorumlu olan her komutan bunu onlara açıklamaktan mutluluk duyardı." Bir an için kendini kaybetti, muhtemelen düşmanlarımızın başlarına açtıkları belaları mutlu bir şekilde düşünüyordu.

"İki farklı insan mı?" Dedim.

Asil başını salladı. "Bana öyle geliyor. Dahası, bu adamları kiralamayı bilen, onlar için çalışacak bir adam, bildiklerinden korktuğu için bu paralı askerleri öldürmezdi. Charles bana bunların çok iyi eğitilmiş, aranan ve genellikle ABD'ye dost hükümetler tarafından kiralanmış paralı askerler olduğunu söylüyor. Satın alınmış gibi duran ve ihanete uğramaktan hoşlanmayan türden adamlar."

"Cantrip ajanlarının bağlantıları vardı ama onları işe alacak paraları yoktu," dedim yavaşça. "Federal ajanlara iyi para ödeniyor ama o kadar da değil."

"Şu anda Adam'a ulaşabilir misin?"

"Deneyebilirim."

"Lütfen öyle yapın. Bildiklerimizi ona da anlatmamız ve bulunduğu yer ya da onu kaçıran kişiler hakkında bize verebileceği yeni bir bilgi olup olmadığına bakmamız gerekiyor."

Yere oturdum ve gözlerimi kapattım -eşimle beni birbirimize bağlayan kaba altın ipe uzandım ve- "Ah, ah, ah," dedim, gözlerim sulanarak. "Owie, owie, owie. Lanet olsun. Lanet olsun."

Asil benden yerdeki gümüşlere baktı. "Bu sana bağlarını asla amaçlanmadıkları şeyler için kullanmamayı öğretecek," dedi bana. "Özellikle de gümüş için. Kurtadamlar ve gümüş birbirine karışmaz."

"Kapa çeneni," dedim şiddetle ve çok sessiz bir şekilde, çünkü sesinin tınısı gözlerimden kafatasıma doğru keskin, arklı acı şimşekleri gönderdi.

"Bu oldukça fazla gümüş," diye gözlemledi. Sonra da ilgisini çekmiş gibi, "Ve bu saf gümüş, oysa sakinleştirici dartta kullanılan madde gümüş nitrat, yani beyaz bir toz." dedi.

Asil ayağa kalktı ve etrafta dolaştı. Ben yaklaştı -kokusunu alabiliyordum- ama dokunacak kadar yaklaşmadı. Kurtadamlar kurt formundayken farklıdır, daha az insani ve insan davranışlarına daha az kapılmışlardır. Bu yanlış olurdu. Ama kurtlar sokulğandır, insanlardan ya da çakallardan çok daha fazla. Normalde, sıkıntıda olsaydım Ben bana doğru bastırırdı. Asil onu hâlâ endişelendiriyor olmalıydı.

Başımı kaldırıp baktığımda Asil bana banyodan bir bardak su uzattı. Hepsini içtim ve kendimi daha iyi hissettim.

Boş bardağı ona uzattığımda bana "Merak etme," dedi. "Etkisinin geçici olmasını bekliyorum. Gümüş vücudundan tamamen çıktıktan sonra muhtemelen geçecektir." Dudaklarıma dokundu, tepki vermeme zaman bırakmayan hafif, hızlı bir dokunuş.

Bana parmak uçlarını gösterdi; sanki parmaklarını ateşe sokmuş gibi kıpkırmızıydı. Ne kadar siyah olduklarını hatırlayarak dudaklarıma da dokundum.

"Eskiden astımı ya da alerjisi olan insanlar için burun damlalarında kolloidal gümüş kullanırlardı" dedi. "Bunları düzenli olarak kullanan insanların ciltleri bazen maviye dönerdi - Montana Senatosu'na adaylığını koyan mavi tenli bir adam vardı. Dudaklarınızın rujdan olduğunu düşündüm - siyah makyaj yapan genç hanımların çoğundan biraz daha yaşlı olmanıza rağmen."

Dehşet içinde ona baktım. "Geçmeyecek," dedim ona. "Ben kurt adam değilim, benim vücudum gümüşü seninki gibi reddetmez." Gabriel'in küçük kız kardeşi Rosa, ellili yıllarda ergenlik çağındayken cildi griye dönen bir kız hakkında okulda bir rapor hazırlamıştı ve kimsenin denediği hiçbir şey bir iyileşme sağlamamıştı. Onun için düzeltmişim.

Ayağa fırladım ve aynaya tekrar bakmak için banyoya girdim. Bir bez alıp dudaklarımı ovaladım ama dudaklarım siyah kalmıştı.

Asil beni banyoya kadar takip etmedi ama kapıda durdu.

"Armstrong'a bunun kurtadamları hedef aldığını düşündüğünüzü söylediniz." "Öyle değil mi?" Ben sordum.

Asil başını salladı. "Benim ne düşündüğüm önemli değil. Dünyaya bir de onların gözünden bakalım. Eğer Âdem tam olarak onların istediklerini yapsaydı, sonuç ne olurdu?"

"Sürüyü zaten öldürüyorlar - şahitleri olamaz. Adam'ı öldürürler, o da onları öldürmez. Senatör kurtadamlar tarafından öldürüldü ya da yaralandı. Tek iyi kurt adamın ölü bir kurt adam olduğunu düşünen insanlar daha fazla güce sahip olur." Onları parmaklarımla işaretledim, sonra "Kyle ve ben, Adam ve ben ve sadece ben bunu yüzlerce kez yaşadık" dedim.

"Tamam," dedi Asil. "Haydut Cantrip ajanları son kısmı sevdiler, kurt adam avlamalarına izin veren kısmı. Belki ölü senatör kısmı da hoşlarına gitmiştir. Campbell uzun zamandır onlarla herkesi öldürme avı lisansları arasında duruyor. Ama Adam'ın mı yoksa sürünün mü peşinde? Bunun hedefinin onlar olduğunu düşünüyorsun, peki bu kimin işine yarayacak?"

"Bu kısmı aşağıda yapmamız gerekmiyor mu?" Boğazım düğümlenerek sordum. Adam'ın ve sürünün ne kadar büyük bir tehlike altında olduğunu tekrar tekrar anlatmak istemiyordum, biliyordum. "Bunu Armstrong'la tartışıyorduk."

Asil başını salladı. "Adam ve sürü giderse ne olacak?"

Ona dişlerimi gösterdim. "İntikam için dışarı çıkıyorum, artık fıstık ezmesi yapmıyorum. Ama sürüden korkmuyorlarsa benden de korkmayacaklardır. Bran daha korkutucu ama muhtemelen Bran'i bilmiyorlar."

"Belki de öyledir," dedi Asil. "Belki Bran'in peşindedirler."

"Gerry Wallace'ın gümüş/DMSO/ketamin kokteyli biliyorlardı," diye kabul ettim. "Sürüdeki her kurdu tanıyorlardı. Belki Bran'i de biliyorlardır."

"Mercy?" Kyle aşağıdaki kattan seslendi. "Kurt adama biz ölümlülerin bilmemesi gereken şeyleri anlatmayı bitirdin mi? Kahvaltı hazırlıyorum ve güneş doğmak üzere."

"Ajan Armstrong ve ben gelmeden önce ne yapmayı planlıyordunuz?" diye sordu Asil.

"Adam'ın şirketinde çalışan adamlarını çağırıp paranın nereden geldiğini öğrenmeye çalışacaktım. Bakalım devlet parası mı yoksa özel para mı olduğunu söyleyebilecekler mi? Ben de vampirlere gidecektim. Birinin nerede olabileceği hakkında bir şey biliyorlar mı diye bakacaktım.

Bir kurtadam sürüsünü ellerinde tutuyorlar - bu kasabanın doğaüstü varlıklarını, zamanında mafyanın Chicago'yu yönettiği gibi yönetiyorlar." Başka bir şey daha vardı. Hatırlamam gereken bir şey. "Kahretsin," dedim, kirli, kanlı kot pantolonuma doğru dalarak. "Tad. Lanet olsun."

Gabriel'in kız kardeşinin telefonunu çıkardım ve cevapsız çağrılar ve yirmi yeni kısa mesaj olduğunu gördüm. Tanımadığım bir numaradan tam olarak yarım saat arayla on beş arama vardı. Mesajları okumaya zahmet etmedim, sadece garip numarayı çevirdim. Tad açtı.

"Ee," dedi huysuzca, benim bir şey söylememi beklemeden. "Sanırım sen öldün? Çünkü aksi takdirde, kışın dışarıda oturup dünyanın en sıkıcı ailesini bir günden fazla izlemem için beni suçlamanın hiçbir mazereti olamaz. Dün öğleden sonra iki gibi çocukları kakao ile göndermeye başladılar. Akşam yemeğinde İspanyol pilavı ve kuru fasulyeli ev yapımı burrito vardı ve neredeyse ölmüş olabileceğini düşünmeme neden olduğun için seni affetmeme yetecek kadar iyiydi."

"Orada olduğunu nereden biliyorlardı?" Ben sordum.

"Tuvaleti kullanmak için kapıyı çaldım. Ben en yakın benzin istasyonunu bulmak için dışarı çıkarken onları düşman hükümet ajanları tarafından katledilmeye terk etmekten daha güvenli olduğunu düşündüm." Bir duraklama oldu. "Sen iyi misin?"

"Hayır," dedim ona dürüstçe, gözlerimi kapatarak. "Hiç de değil. Adam hâlâ kayıp. Kyle'ın evinde birkaç adamları vardı-"

"Bu Warren'ın erkek arkadaşı, değil mi?"

"Doğru ya. Neyse, Ben, ben ve Stefan -çoğunlukla Stefan- Kyle'ı onların elinden kurtardık ama bütün günü polis merkezinde soruları yanıtlayarak geçirdik."

"Stefan için iyi oldu."

Gözlerimi ovuşturdum ve düşündüm. "Sanırım yapılacak en iyi şey Gabriel ve Jesse'yi alıp buraya getirmek olabilir. Kyle'ın evine göz kulak olan polisler var ve Adam'ın ekibi de güvenliği sağlıyor." Asil'e baktım ve "Burada bizimle kalmayı mı planlıyorsun?" diye sordum.

Başını salladı. "Adam bulunana kadar, evet."

"Tamam, duydun mu Tad? Bran'in kurtlarından biri de yardım etmek için burada."

"Arabam yok," dedi Tad bana. "Yürüyerek geldim. Onları gelip kendin alman gerekecek."

"Merak etme. Yaklaşık on beş dakika içinde orada olacağım." Bize daha fazla yardım etmeyi düşünüp düşünmeyeceğini sormak için ağzımı açtım ama bütün gün nöbet tuttuğu için tekrar kapattım.

"Eğer Kyle'ın malikanesinde fazladan bir yatak varsa," dedi Tad, "orada biraz uyuyabilirim ve bu iş bitene kadar sana yardım ederim." O da durakladı. "Pislik gibi davrandığım için özür dilerim. Son zamanlarda hayat güllük gülistanlık değil ama bunun acısını senden çıkarmak zorunda değilim."

"Elbette biliyorsun," dedim ona. "Başka kim dinler ki? Elimden geldiğince çabuk geleceğim."

Telefonu kapattım.

"Ben de seninle geleceğim," dedi Asil. "Nerede olduğunu biliyorlar, bu da seni en parlak hedef yapıyor."

"Peki," dedim. "Ben'i burada bırakırsak Marsilia'nın arabasında yer olur."

Asil bana baktı. "Vampir arkadaşın Marsilia mı? Üç Şehrin kaynaşmasının metresi mi?"

Homurdandım. "Saçmalama. Marsilia benden nefret ediyor ve beni cehennemde çürürken görmek istiyor. Kötü adamlar beni bulamasın diye onun arabasını çaldım, çünkü kendi arabamı mahvettim. Ben zaten Mercedes'inin her tarafını kan içinde bıraktı, bu yüzden kilometre sayacında birkaç mil daha olması onu daha fazla kızdırmayacaktır." Gözüm Ben'e takıldı. Beni dikkatle izliyordu ve geride kalmaya niyeti olmadığını kelimelerle ifade edemeyeceği kadar açık bir şekilde anlatıyordu.

"Üstünü değiştirmen gerek," dedim ona. "Vuruldun ve her yere sürüklendin ve neredeyse iki gündür kurt gibisin. Üstünü değiştirme ve dinlenme zamanı. Tek yapacağım Jesse ve Gabriel'i alıp buraya dönmek. Bran, Asil'i faydalı olması için gönderdi, o da olacak ve eğer çok yanılmıyorsam, Adam'ın en iyi eğitilmiş profesyonellerinden oluşan bir eskortumuz da olacak."

Asil Ben'e ciddiyetle, "Onu güvende tutacağım," dedi.

"Ayrıca," dedim, "bir şey olursa diye Kyle'a gerçek bir destek bırakmak istiyorum."

Gerçek buydu ve bu işe yaradı. Ben, Kyle'dan hoşlanıyordu ve Ben pek fazla insandan hoşlanmazdı.

ADAM

Korku tanıdık bir arkadaştı. Adam bazen yıllar önce onu temel eğitime götüren otobüse adım attığından beri korktuğunu düşünürdü. Ve yaşlandıkça, korkması gereken daha çok şey oluyordu. Şu anda, kendisi için korkmayı akıl edemeyen Mercy için korkuyordu.

Çocukken, yeterince güçlü, yeterince dayanıklı olursan korkacak hiçbir şey olmayacağını düşünürdü - elbette Tanrı hariç. Ailesi küçük çiftçiler, vatanseverler ve dindar Baptist Tanrı korkusu olan Hristiyanlardı ve onu da aynı şekilde yetiştirmişlerdi. Ama onların en iyi çabaları dünyayla karşılaşmış ve çoğunlukla dünya kazanmıştı.

Önce çiftlikten ayrılmıştı ve Vietnam vatanseverliğini yok etmek için elinden geleni yapmıştı. Tam olarak başarılı olamamıştı, ancak çoğu seçilmiş yetkilinin yollarını düzeltmek için biraz hapis cezası alabileceğini düşünme hakkını saklı tutuyordu. Vietnam ona ayrıca, ne kadar sert ve zeki olursan, o kadar korkmayı öğreneceğini de öğretmişti. Ayrıca dünyada canavarlar olduğunu ve kendisinin de onlardan biri haline geldiğini öğretmişti.

Sonra eve dönmüş ve savaşın korkuya neden olmadığını, aşkın neden olduğunu öğrenmişti. Mercy'yi onu hâlâ şaşırtan bir şiddetle seviyordu.

Adam derin bir nefes aldı ve acımadı. Gümüş artık eklemlerini yakmıyor ve duyularını köreltmiyordu. Emin olmak için vücudunu test etti. Onu izleyen biri sadece sırtını sürünün hapsedildiği soğuk taş odanın duvarına dayayarak oturmaya devam ettiğini görebilirdi. Her zamanki çabukluk ve güçleriyle tepki veren kas gruplarını sıkıp bıraktı.

Mercy'nin ne yaptığını anlamamıştı. Hayır, bu tam olarak doğru değildi - onun bedenini zehirleyen gümüşü kendi içine almıştı. Sürü bağlarının onun için bu şekilde işlediğini anlamıştı, o bir şeyleri koklarken Mercy semboller ve resimlerle görüyordu. Samuel bir keresinde ona Bran'le ikisinin de müzik duyduğunu söylemişti. Anlamadığı şey, Bran'in sürü bağlarını ve büyüü kullanarak imkansızı nasıl başardığıydı.

Onu asıl korkutan ise Mercy'nin de ne yaptığını bilmediğinden oldukça emin olmasıydı. Kendini öldürebilirdi. Gümüş onun için zehirli değildi. Ancak, eğer birisi sıradan bir insana vücudundaki gümüş miktarını enjekte etmiş olsaydı, bu insan için de iyi olmazdı. Doktor değildi ama ölümcül olacağından oldukça emindi.

Onu hissedebiliyordu, yani ölmemişti ama bağlantı... kopuktu ve bu onu gerçekten korkutuyordu. Kaçma dürtüsünü kontrol etmek zorundaydı, onu koruyabilmek için aralarında duran her şeyi ezip geçmeliydi. Ama onun çabalarını boşa harcamayacak, uygun zamana kadar bekleyecek ve sonra ava çıkacaktı.

Odada bir şeyler değişti ve Adam kafasını şimdi ve buraya çekti. Dinledi. Neredeyse hiç durmayan yumuşak çınlama sesi, bağlı kurtlarının huzursuzca hareket etmelerinin sesiydi, hatta neredeyse bilinçsizce uyuşturulmuşlardı çünkü vücutlarındaki ve onları tutan zincirlerdeki gümüşün acısı kıpırdamadan yatmalarını imkânsız kılıyordu. Onlar için yapabildiği her şeye rağmen gümüşün ve hastalığın kokusunu alabiliyordu.

Durumlarına bakılırsa, niyetlendiği fedakârlık sürüye yeterince yardımcı olmayacaktı. Jones korkmuştu ve hepsini gümüşle doldurmuştu. Adam ise artık tüm o okların etkisinden kurtulmuştu. Sürü için daha fazlasını yapabilirdi ama Mercy'nin onu sağlıklı tutmak için kendini tüketmesini istemiyordu. Bu yüzden gerekli olana kadar bekleyecekti.

Belki de yoğun nüfuslu odada su gibi hareket eden asker ona başka fırsatlar verecekti. İnsan Warren'ın hareketsiz bedeninin üzerinden geçti ve sonunda Adam'ın önünde çömeldi. Yakınına yerleşti, çünkü Adam adamın nefesinin havada yarattığı rahatsızlığı hissedebiliyordu.

"Alfa," dedi Peter'ı vurduktan sonra Bay Jones'u azarlayan, askeri ya da sözde askeri birimden sorumlu olduğu anlaşılan adam

rütbe ve dosya.

Adam gözlerini açtı. Diğer adam çömelmişti, böylece başı Adam'ınkiyle aynı hizadaydı ve gözlerinin akını görebilecek kadar yakındı. Tanıdık siyah zırhını giymişti ve yüzü yeni sürülmüş yağlı boyayla kararmış ve benek benek olmuştu.

Warren onun hemen arkasında yatıyordu ve Adam karanlıkta onun gözlerindeki parıltıyı gördü. Darryl daha yakına kaydı, iri adam hareket ederken zincirleri sessizdi. Adam elini düşman gözlemcisinden uzaklaştırmak için bir hamle yaptı ve Warren, ardından Darryl yatıştı.

Adam tehlikede değildi. Gümüş ve ilaçlardan arınmış olan Adam, adam bir sonraki nefesini almadan önce onun boğazını ezebilirdi. Çok cazipti. Hem de çok.

Ama bu Peter'ı öldüren adam değildi, bu yüzden Adam onun neden burada olduğunu görmek için bekledi. Öldürmek kolaydı. Her an yapılabilirdi.

"Gidiyoruz," dedi diğer adam konuşur gibi bir sesle. "Buradaki işimizi bırakıyoruz."

Adam başını kaldırdı ve diğer adamın bakışlarıyla karşılaştı. Kısa bir sayımdan sonra rakibi başını çevirdi.

"İşverenlerimin düşündüğü kadar sersem değilsiniz, kurtadamlar üzerinde işe yarayan gizli bayıltıcı dartlar var ya da yok," dedi düşman askeri. "Seni olması gerektiği gibi etkilemiyorlar, bunu hemen anladım, *Jones* anlamamayı seçse bile. Kyle Brooks'un evinde karını, kızını ve Ben Shaw'ı yakalama emriyle bekleyen adamlarım olduğunu öğrenmiş olabilirsin çünkü istihbaratımız muhtemelen oraya gideceklerini söylüyordu. Bu sabah erken saatlerde polis partiyi dağıttı-" Bir an için konuşmayı bıraktı ve Adam'ın yüzüne baktı. "Peki bunu nereden biliyorsun?" Adam başını salladı ve kendi kendine konuştu. "Lanet olası doğaüstü saçmalıklar. Onlara bu işin dışında kalmamız gerektiğini söyledim ama para çok iyiydi ve biz her zaman hükümeti memnun etmek isteriz. Bizi istihdamda tutuyor."

Adam'ın karşısında oturdu ve biraz daha düşündü. Sabırlı ol, diye öğütledi Adam kendi kendine, burada daha fazla bilgi vardı ve adam bunu ona kendisi anlatmayı seçerse daha kolay olacaktı.

"Sonunda bizden biri öldü ve üçü gözaltında ve karın polise birisinin sürünü kaçırdığını ve senden iyi Senatör Campbell'ı öldürmeni istediğini söylüyor. Belki benimkilerden biri

çocuklar yersiz konuştular - ki konuşmazlardı. Ama belki de senin bu sabah olanları bildiğin gibi o da biliyordu, ha?"

Bir süre bekledi ama hem o hem de Adam, Adam'ın yanıt vermeyeceğini biliyordu.

"Artık ekibim oldukça büyük bir haber ve iyi para kazanıyoruz. Ölen sivil olmadığı için avukatlarımızın geri kalanları dışarı çıkarması uzun sürmedi ve bir kez dışarı çıktılar mı, hepsi dışarıda kalıyor. Bu operasyonda işe yaramaları için üzerlerinde çok fazla göz var. Endişelenmeyin, onların yerine temiz sicili olan ajanları yerleştirecek kaynaklara sahibiz ve bazı insanlar maaş için çalışanları unutup parayı ödeyenlerin peşine düşene kadar sıcak olanları ülke dışında daha az endişe verici bir yere yeniden konuşlandıracağız, ne demek istediğimi anlıyor musunuz?"

Adam hiçbir şey söylemedi, sadece adamın konuya girmesini bekledi.

"Sana gerçeği söyleyeceğim," dedi yavaşça, sanki dünya kadar zamanı varmış gibi.

Dünya. Belki de öyledir. "Bu işin içinde olmayı ben istedim. Sizler iblis döllerisiniz, kurtadamlar, fae'ler ve cadılar. Hepinizin ölmesi gerekiyor ve bir gün ben de sizin belanızı yeryüzünden defetmek için çağrılan insanlardan biri olmayı umuyorum."

Ve Âdem ilk kez onun üzerindeki korkunun kokusunu aldı, korku ve kan arzusu. Adem sempati duyuyordu; halkı için, Merhamet için korkuyordu.

-Ve kana da aç.

"Ama ben bulunduğum yere kurallara karşı çalışarak gelmedim," dedi paralı asker. "Kurallar insanları hayatta tutar ve para akışını sağlar. Kurallar, bizi işe alanların, görevimizi yerine getirdiğimizde ya da ortaya çıkmasını istemedikleri şeyleri bildiğimiz için bizi öldüremeyeceğini söylüyor. Biz konuşmayız ve eğer birisi uygunsuz bir şekilde şarkı söylemeyi düşünürse kendi kendimize polislik yaparız." Adam'ın gözleriyle tekrar kısaca buluştu. "Siz kurtlar kuralları bilirsiniz. Bunu duymuştum."

Paralı asker durakladı, gelmeyen bir yanıt bekledi. Konuşma davetinin geri çevrildiği anlaşılınca devam etti. "Bu adamların sabah için buradan bir uçuşları vardı, ama Slick -kaçanlardan biri- herkesin olması gereken otele gitti ve bir hükümet temizlik ekibini ve hayatta olması gereken adamlarımın cesetlerini şaşırttı. Kaçmayı ve benimle irtibata geçmeyi başardı. Hepsi kayıp, Slick dışında kurtulan yok. O dolambaçlı bir yoldan buluşma yerine gidiyor, ben de adamlarımı çıkarıyorum. Adamları ortadan kaldıracak kelime

Tutuklananlar şirketimizden değildi - şirketimiz için çalışan hiç kimse o kadar aptal değildir. Gidiyoruz; sonra da ihanetle başa çıkacağız."

Adam, "Bunu bana neden anlatıyorsun?" diye sordu.

"Sizin türünüzden hoşlanmıyorum," dedi paralı asker. Etrafına bakındı ve toprak zemine tükürdü. "Ama bu kişisel bir şey. Biri bize kazık mı atıyor? Bu işle ilgili. Adamlarımı öldürdüler çünkü konuşmalarını istemediler. Bu kadar değerli ne bildiğimizi bilmiyorum ama planlarını bozması umuduyla size bildiklerimi anlatıyorum." Durakladı. "O adamlar benim emirlerimi aldılar ve bu da ölümlerini kişisel kılıyor."

"Anlıyorum," dedi Adam.

Diğer adam kaşlarını çatarak ona baktı. "Senin hakkında üniforma giydiğini duymuştum."

"Ranger," dedi Adam.

Adam şaşırmış bir halde onu inceledi.

"Bu benim bir canavar olmadığım anlamına gelmez," diye devam etti Adam. "Ama bir askerin nasıl çalıştığını anlıyorum. Emirlerle uyarsınız ve karşılığında, siz hayatınızı riske atarken üstünüzdeki adamların arkanızı kollamasını beklersiniz. Bunu yapmadıklarında ..." Adam omuz silkti. "Bir şeyler yapılması gerekiyor."

Diğer adam başını salladı ve derin bir nefes aldı. "İşte böyle. Tamam. İnsanlar bize ödeme yapar, biz de onlar için çalışırız. Daha iyi para almayız, konuşmayız. Ama işverenlerimiz kuralları çiğnedi. Eğer bir şeylerin ortaya çıkmasından korkuyorlarsa, belki de bu onlara kendileri için çalışan askerlere ihanet etmemeyi öğretmek için bir başlangıç olabilir. Bize emirleri verenler normal hükümetten, Kantrip Ajansı'ndan. İşlerinin doğaüstü dünya hakkında bilgi edinmek ve sizinle hükümet arasında aracılık yapmak olması gerekirken, etrafta koşuşturup fae'lerin, kurtadamların ve diğerlerinin tehlikeli olduğunu ve yok edilmeleri gerektiğini haykıranlar. Söylemlerine bakılırsa, başka bir kurumun eline geçmeden önce kurt avlama yetkisine sahip olmak istiyorlar. Kendi ordularına sahip olamadıkları için süvarileri çağırmak zorunda kalmaktan bıkmış durumdalar."

Paralı asker Adam'a kaşlarını çatı. "Ama muhtemelen bunu tahmin etmişsinizdir." "İşinin ehli insanların çoğu başka yerlere gidiyor," diye onayladı Adam. "FBI,

CIA, İç Güvenlik, Ulusal Güvenlik İdaresi, Gizli Servis ya da diğer birkaç kurumdan biri. Cantrip, gizli servislerin

Yıllardır her şeyi mahvediyorlar ve bu da masalar gerçek operasyonları yürütmeye çalıştığında gördüğüm FUBAR'ın aynısı."

Diğer adam ona sırtıttı. "Söylediğin gibi. Bunu üstlerime tekrarlayacağım."

"Tamam," dedi Adam. "Ama para nereden geliyor? Cantrip'in bütçesinin ne kadar olduğunu biliyorum; bu işi yürütmek için yeterli bir gizli operasyon fonları yok. Belki hepsi maaşlarından vazgeçerse, birilerine haber vermeden sizin operasyonunuz gibi bir şeyi işe alabilirler. Sizler daha çok Güney Amerika'daki bir uyuşturucu baronunu korumaya ya da Cenevre Sözleşmesi evdeki birlikler için çok kısıtlayıcı olduğunda savaşımaya gidiyorsunuz."

Diğer adam parmağını burnuna götürdü ve Adam'a doğrulttu. "Eğer bir cehennem dölü olmasaydın senden hoşlanabilirdim, biliyor musun? Hayır.

Cantrip'in o kadar parası yok, gerçi bir kurt adam Milyarder Senatörü öldürseydi olurdu, değil mi? Eğer partisi bunu yapmazsa, çok zengin ve çok güçlü ailesi yapar. Söylentilere göre bu operasyonun başındaki kişi bir para

babasıyla işbirliği yapıyor, zengin bir orospu çocuğu, isimsiz bir kukla efendisi ve görünüşe göre sana karşı bir şeyler hissediyor Hauptman. Bu operasyonu finanse etti ve tek şartı suikast görevi için seçilenin senin sürün olmasıydı. Kim olduğunu bilmiyorum ama insanlar ondan korkuyor." Ve bu çok ilginçti. Adam kendini avlanmaya hazır bir halde buldu. Olayın kişisel

olması düşmanını özel kılıyordu. Nefret eden insanlar değil Kurtadamlar, ki çok büyük bir gruptu, ama ondan nefret eden bir adam vardı.

"İstihbaratınız çok iyiydi," dedi Adam. Bilginin nereden geldiğini bilmesi gerekiyordu. "Şükran Günü'nde evimde olmayan sürü üyelerinin cep telefonlarının izini sürdüm; bu Cantrip olabilirdi. Ama tüm sürü üyelerini nasıl buldun?"

Diğer adam başını salladı. "Doğru iz. Ben de olsam ilk oraya bakardım. Sürü üyelerinin listesi bize farklı bir kaynaktan geldi. Tranq'ı sağlayanlarla aynı kişiler. Tahmin yürütecek olsam, orduda kurtadamlardan hoşlanmayan üst düzey biri olduğunu söyledim. Ama bunu finanse eden o değildi, sadece ilgilenen bir seyirci."

Tranq ve bilgi Gerry Wallace öldürülmeden önce ondan gelmiş olabilir. Adam'ın sürüsü Gerry'nin ölümünden beri değişmemişti. Gerry'nin görevi yalnız kurtların izini sürmektir ve bunu yapmak için de kimin hangi sürüde olduğuna dair oldukça kapsamlı bir listesi vardı. Adam

Bran'ı birinin bu bilgilere sahip olduğu ve bunları paylaştığı konusunda uyarmak zorundaydı.

"Onu hiç gördün mü?"

"Hangisini?"

"Para adamı ya da bilgi adamı."

Diğer adam başını eğdi. "Sadece paralı adam, bir keresinde, sanırım. Dalkavuk olduğunu söyledi, çok parası olan adamların her zaman dalkavukları olur. Yumuşak görünümlüydü, baştan aşağı bir sivil gibi görünüyordu. Takım elbise giymişti ve tereyağı erimez gibi görünüyordu. Ama ensemdeki tüyleri diken diken etti ve ben her zaman içgüdülerime güvenirim. Yumuşak görünüyordu ama bir sivil gibi hareket etmiyordu, anladınız mı? Ayaklarının üzerinde hareket ediyordu ve bir sandalyeyi yukarı çektiğinde, bir sivilin harcayacağı kadar çaba harcamıyordu. O kadar yumuşak görünen bir adamın olması gerekenden daha güçlüydü."

"Onun bir uşak olduğunu düşünmüyorsun."

"Sen de insanları okuyorsun," dedi paralı asker. Bu onu rahatsız etmiş gibi görünmüyordu. "Hayır. Sanırım o paralı adamın ta kendisiydi. Pek çok adam eğittim. Bazıları emir vermekte emir almaktan daha iyidir. O da onlardan biriydi. Ama bu konuda kurnazdı."

"Ne zaman ve nerede?"

Diğer adam başını salladı. "Bu çok fazla. Eski işverenlerimden çok şirketimin sırrı." Bir sigara çıkardı ve yaktı. Bu kadar uzun süre çömelmek kolay değildi, özellikle de bunu yapan otuzunu aşmış bir insansa. Ama paralı asker bunu rahatsız edici bulmuyor gibiydi.

"Doktorum bana sigarayı bırakmazsam bir gün kanserden öleceğimi söylüyor" dedi.

"Eğer dayanıklılığınızı bozarsa, sizi daha çabuk öldürür," dedi Adam. "Sigara içenler o kadar hızlı ya da uzun koşamazlar."

Adam güldü. "Bak sana ne diyeceğim. Birkaç gün önce bana bu insanların Cantrip olmadığı haberi geldi. Ajans için çalıştıkları doğru. Ama haydutluk yapmışlar ve Cantrip'in onları arayan bir grubu var." Sigarasına baktı, sonra tekrar ağzına koydu ve içine çekti. "Cantrip'in sorun çözücüsü dün gece kasabaya geldi - tam da adamlarımın temizliğini yapmak için zamanında."

Kol saatinde küçük kırmızı bir ışık yanıp söndü. Saate dokundu ve sigarasını botunun tabanında söndürdü. "Evlat," dedi. "Eğer bir gün

hayatta kalmak için hızlı koşmaya bağlıyken, ben zaten ölüyüm. Artık gitmeliyim." Bir anahtar çıkardı ve kaşlarını çattı. "Burası tuhaf bir dünya, biliyor musun? Kendini kiminle aynı yatakta bulacağını asla bilemezsin."

Ayağa kalktı ve anahtarı Adam'a doğru fırlattı, Adam da anahtarı yanına yere düşürdü.

"İyi şanslar." Paralı asker kapıya doğru giderken Darryl'in üzerinden geçti. "Bir iğrenç için hiç de fena bir tip değilsin."

"Ben de aynısını senin için söyleyebilirim."

Paralı asker arkasına baktı ve güldü. "Evet. İşte bu." Kapıyı açtı ve sessizce, "İçlerinden birinin senatörün güvenlik ekibinde başka bir suikastçının daha olduğunu söylediğini duydum," dedi.

"Kime nişan almış?" diye sordu Adam.

Paralı asker başını salladı. "Senden hoşlanıyorum. Doğru soru bu. Başarılı olduysan senin için, olmadıysan senatör için." Bir kez daha bakmadan gitti.

Kapı arkasından kapanır kapanmaz Darryl ve Warren başlarını kaldırıp Adam'a baktılar. Darryl nefes aldı ve yumuşak bir hırıltı çıkardı, ketaminin etkisiyle kelimeleri çıkaramayacak kadar uyuşmuştu.

"Evet," dedi Adam. "Daha iyiyim." Neden ya da nasıl olduğunu söylemedi. Bran olduğunu düşüneceklerdi ve onun efsanesi ayağa kalkmalarına yardımcı olacaktı.

Kendini kurtarmak için anahtarı kullandı ve önce Darryl'i, sonra da Warren'ı tutan prangaları açtı. Warren ayağa kalktığında Adam anahtarı yaşlı kovboyun eline bıraktı. Adam'ın yanında en iyi durumda olan Warren'dı.

Warren'a "Herkesi serbest bırakın ama ben dönene ya da sizi çağırana kadar burada kalın," dedi. "En son Honey'i serbest bırak ve kendini kaybetme ihtimaline karşı hazırlıklı ol."

Sonra ayağa kalktı ve kıyafetlerini çıkardı. Kurt adama dönüştürölmeden önce bile Vietnam'da öğrendiği son şey, öldürme konusunda iyi olduğuydu.

Çıplak bir halde kapıya doğru yürüdü ve tokmağı çevirdi; paralı ziyaretçisi kapıyı kilitlememiş ve kilitlememişti. Kapı, Bay Jones'un masasının hâlâ yerinde durduğu küçük ön odaya açılıyordu. Oda karanlıktı ama yer altındaydılar -ya da burnu ona öyle söylüyordu, gerçi tavanlar bir bodrum için normalden daha yüksekti.

Onları hapseden çelik çubuk yerde yatıyordu. Adam eğildi, çubuğu aldı ve yere Darryl'in yanına koydu.

elini üzerine kapadı ve elleri ve dizleri üzerine kalkmaya çalıştı. Adam'ın ikincisi içgüdüleriyle hareket ediyordu.

"Sus," dedi Adam ona ve sakinleşene kadar bir elini omzuna koydu. "Bekle ve koru. Ben geri geleceğim. Bak bakalım onları değiştirebilecek misin?"

Warren'ın sarı gözleri onunkilerle buluştu.

Warren'a, "Bay Jones'u Bal'a saklayacağım," dedi ve kurdun onu götürmesine izin verdi.

Dört ayağı üzerinde doğrulduğunda, sürünün çoğu zincirlerinden kurtulmuştu ama hâlâ ayakta duramıyorlardı. Honey onun yüzüne baktı.

"Hepsini öldürecek misin?" diye sordu ona.

Babası ona cinayetin günah olduğunu öğretmişti.

Honey neredeyse otuz yıldır onun sürüsündeydi, hepsini öldürüp öldüremeyeceğini sormaktan daha iyisini biliyordu. Bir kez başını salladı ve kontrol etmeye çalışmadığı bir hevesle açık kapıdan dışarı fırladı.

Adam uzun zaman önce cennete gidemeyeceğini kabullenmişti. Bir çeşit hükümet tesisinde saklandıklarını düşünmüştü.

-Hanford Bölgesi'nde nükleer tesislerin yakınında terk edilmiş pek çok yer vardı. Ancak uzun koridorda ilerlerken buranın bir hükümet binasından ziyade bir tür ticari bina olduğunu fark etti. Duvara yaslanmış bir tabela vardı. Önünü görebilmek için tabelayı duvardan çekti. TADIMLIK ODASI yazıyordu. Bir şarap imalathanesinin bitmemiş bodrum katındaydı.

Bu da yüksek tavanları ve geniş, boş odaları açıklıyordu. Hapishane hücreleri, tıpkı şimdi adımladığı koridorun iki yanındaki odalar gibi, yıllanmış şarap fiçilerinin raflarını tutmak için tasarlanmıştı.

Şaraphane amacına uygun olarak kullanılmamıştı; ne üzüm ne de şarap kokusu alabiliyordu. Yarı toprak, yarı kiremit zeminler ve koridordaki bantsız ve dokusuz alçıpan, birilerinin binayı henüz inşaat aşamasındayken durdurduğu anlamına geliyordu.

Bodrum boştu ama yakın zamanda burada birilerinin olduğu belliydi. Arkalarında vücut zırhı, barut ve yağlı boya kokusunun yanı sıra ayak izleri ve eşyaların sürüklendiği izler bırakmışlardı. Tutuldukları yerle aynı olan odalardan ikisi yaşam alanı olarak kullanılmıştı. Tek fark şuydu

Kurtları içeride tutmak için parmaklıklı olan ağır ahşap kapı söküldü ve paralı askerlerin bulunduğu odaların içine yerleştirildi. Muhtemelen kimse onları içeride tutamasın diye.

Adam, kendisiyle konuşan paralı asker komutanının haklı olduğuna karar verdi. Başka koşullar altında Adam da ondan hoşlanırdı.

Adam uzaktan dizel motorların çalıştığını duydu, Cantrip'in kurtadam deposu olarak kullanmak için bulduğu uzak şaraphaneye sürüyü taşıyan motorların aynısı olduğundan emindi. Paralı askerler ya geçici karargâhlarından oldukça uzağa park etmişlerdi ya da -sökülmüş kapılar göz önüne alındığında bunun daha olası olduğunu düşündü- birileri onları çalıştırmanın güvenli olduğunu düşünene kadar araçları binadan uzağa itmişlerdi. Ses Adam'ın kulaklarına hafif geliyordu. Uyumak yerine dinliyor olsa bile bir insanın bunu duyabileceğinden şüpheliydi.

Merdivenleri buldu ve sessizce tırmandı. Merdivenler onu açık ve havadar olacak şekilde tasarlanmış boş bir odaya getirdi. Duvarlar boyasızdı ama yerler, pençelerinin takırdamasına izin vermeden üzerinde yürümenin zor olduğu kumtaşıyla döşenmişti. İtildiğinde kolayca açılacak şekilde tasarlanmış çift kapı dışarıya açılıyordu. Kapılardan birini itti ve kapı açıldı. Dışarı çıkıp etrafı kolaçan etti ve taşrada bir yerde olduklarını görünce hiç şaşırmadı. Her yerde ölü üzümler vardı - şaraphane konusunda haklıydı. Bina, kış gelmeden çok önce ölmüş olan belki de birkaç yüz dönümlük gri asmalarla çevriliydi. Üzüm salkımlarının hüznümlü kurumuş başlangıçlarını görebiliyordu.

Büyük, etrafı saran bir sundurma olması gereken yere çıktı ama korkuluklar ve birkaç parça döşeme eksikti. On arabaya ya da belki bir iki otobüse yetecek büyüklükte bir park yeri düzenlenmişti ama asfaltlanmamıştı. Otoparkta dört siyah SUV ve üzerinde ulusal bir kiralık araba zincirinin reklamını yapan bir plaka çerçevesi olan bir Nissan vardı.

Ev/şaraphane, her iki yönde de uzanan ve buruşuk, tepelik arazinin etrafında kaybolan iki şeritli bir otoyoldan bir tepenin yaklaşık yarısındaydı. Batıda elma ağaçlarından oluşan bir meyve bahçesi, doğuda ise daha bakımlı bir üzüm bağı müstakbel üzüm bağına çevreliyordu.

En yakın mülklerden hiçbirinin üzerinde ev yokmuş gibi görünüyordu. En yakın komşu görüş alanının dışındaydı - kuşkusuz buranın seçilmesinin nedeni... burayı kim seçtiyse oydu. Kim olduğunu bulacaktı.

Arabaları sakatlamayı düşündü ama bundan vazgeçti. Eve geri döndü. Bu insanlara kurtadamlardan neden korkmaları gerektiğini göstermenin zamanı gelmişti.

Nefes seslerini takip ederek iki yanında odalar bulunan bir koridora ulaştı, sanki şaraphanenin orijinal tasarımında yatak ve kahvaltı da öngörölmüşü.

İlk odanın duvarları diğör odalarınkiyle aynıydı ama buranın zemini de bitmemişti. Kontrplak, ağırlığının altında biraz gıcırdadı ama geçici karyolada uyuyan adam uyanmadı. Otuzlu yaşlarındaydı, yüzüne bakılırsa... sıradan biriydi. Biraz horluyordu.

Adam'ın ilk cinayetinden bu yana neredeyse yarım yüzyıl geçmişti. Hepsini hatırladığını söylemek isterdi - bir adam başka bir adamı öldürdüğünde dikkat etmeliydi. Ama çok fazla öldürmüştü. Bazıları huzur içinde uyuyordu.

Çenesiyle adamın boğazını ezdi ve kanının tadına dikkat etmemeye çalıştı. Kurtadam olduğundan beri birkaç kişiyi yemişti ama bununla yaşamak onları öldürmekten daha zordu. Bu yüzden elinden geldiğince bundan kaçınmaya çalıştı.

İkinci adam daha yaşlıydı, ellili yaşlarındaydı ama iyi durumdaydı. Mesleğinde yükselmeyi planlayan bir bürokratın iyi saç kesimine sahipti. Saçları boyalıydı ama iyi bir boyaydı, sadece bir tutam gri bırakmıştı.

Adam onu gördüğünü hatırlamıyordu ama kaçırıldığından beri en iyi halinde olmadığını itiraf eden ilk kişi o olacaktı. Adam onu öldürmeden önce bu uyandı ama bağırma fırsatı olmadı.

Koridorda ilerlemeye devam etti. Ölen sonraki iki kişi de kolay öldürölenlerdi.

İnsanların olmadığı bir odaya geldi ama yine de kapıyı açtı. Devam etmesi gerekiyordu ama Mercy'nin bir fotoğrafını görünce kapıyı omuzlayarak daha da açtı ve içeri girdi. Duvarlardan biri Mercy ve Jesse de dahil olmak üzere sürüsünün ve ailelerinin fotoğraflarıyla doluydu. Her biri bir isimle etiketlenmişti, böylece insanlar içeri girip duvarı inceleyebilir ve hedeflerini tanıyabilirlerdi.

Bu bir ölüm listesiydi.

Sürünün her bir üyesi ve onların yakın aileleri, insan ve kurt, genç ve yaşlı herkes oradaydı. Sylvia Sandoval da oradaydı.

onun kızlarıydı.

Çocukları öldürmeyi planlıyorlardı.

Adam'ın bundan sonraki üç cinayeti ne o kadar temiz ne de o kadar sessizdi. Dördüncüsünün çığlık atmasına izin verdi çünkü yüzünde bir gülümsemeyle uyuyordu.

Çocukları öldürmeyi planlıyorlardı ve bu çocuk gülümsüyordu.

Adam onunla işini bitirdiğinde, adamın cesedi dehşet ve acı kokuyordu. Adam'ın kendini daha iyi kontrol etmesi gerekiyordu; kurdun kontrolünü kaybetmeyi göze alamazdı çünkü bir daha asla geri kazanamayabilirdi. Başka hiç kimsenin onu tatmin edecek şekilde yapamayacağı bir işi, bir görevi vardı. Bu düşünce onu sakinleştirdi; hem insan hem de kurt olarak görev nedir bilirdi.

Yandaki yatak odası boştu ama bir kadın kokuyordu. Kokuyu ezberlemişti çünkü kadın kaçtıysa, onu ölü bağda avlamak zorunda kalacaktı. Bir yanı, insan yanı, bu avı kendisinden daha az istekli birine vermek zorunda kalacağını biliyordu. Warren'a. Adam'ın ikinci oğlu Darryl hâlâ bir kadını acı çekmeden öldüremeyecek kadar centilmendi. Warren daha pratikti.

Engelli erişimi için tasarlanmış modern kapı kolları bir kurt için geleneksel yuvarlak olanlardan çok daha kolay açılıyordu. Tüm zemin kat özellikle engelli erişimi için tasarlanmıştı, bu yüzden bir sonraki odayı açarken ses çıkarmadı ve henüz kimseyi avlamasına gerek olmadığını keşfetti. Yan odadaki kadını bulmuştu ve belli ki o ve Bay Jones son kurbanının çığlıklarını fark edemeyecek kadar birbirlerine dalmışlardı.

Jones'a Honey'e söz vermişti.

Onları yalnız bırakmak olması gerekenden daha zordu ama kapıyı olabildiğince sessizce kapattı. Öldürmesi gereken üç kişi daha vardı, onları duyabiliyordu. Acıkmaya başlamıştı.

Bir sonraki adamın boynunu bir boz ayı gibi pençesiyle vurarak kırdı. Hızlı ve temizdi. İkincisi bir kadındı, korunmak için devirdiği karyolasının arkasına çömelmişti. Bir an için birisinin çok fazla televizyon izlediğini düşündü, çünkü bir karyola hiçbir şekilde koruma sağlamazdı - ve sonra kadın dart tabancalarından birini çıkardı ve ateş etmeye başladı.

İlk ok kötü bir şekilde isabet etti ve omzundan sekti. Uyarıldığı için ikinci ikisinden de kaçtı ve karyoladan atlayarak kafatasını çenesinin arasında ezdi. Adam

Boynunu kırmak ve öldürdüğünden emin olmak için onu bir kez salladı, sonra cesedi bıraktı. Kadınları öldürmekten hoşlanmazdı.

Olduğu yerde durdu, ceset ön pençelerinin arasında yerdeydi ve onu yeme dürtüsüyle savaştı. Kadın olsun ya da olmasın, kurdu acıkmıştı ve ölü kadın sadece bir etti. Bunun için zamanı yoktu ve bu dürtünün gücü kurdun üstünlüğü ele geçirdiği anlamına geliyordu. Kendini kontrol altına aldığından emin olunca bir sonrakini avlamak için yola koyuldu.

Adam'ın daha önce ziyaret ettiği odalardan birine barikat kurmuştu. Kapı demir kaplı ve kalındı, eski kolonyal İspanyol kapılarına benzemesi için yapılmıştı. Adam kapı tokmağına dokunur dokunmaz kapıya sıkığı kurşunları durdurmuştu -büyük kalibreli bir tabanca olmamalıydı.

Ama silah sesleri tek bir şey yaptı. Bay Jones elinde bir silahla kapısını açtı. Adam başını eğdi ve ona doğru kükredi. Daha küçük kurtların çıkaramayacağı bir sesti, bir kurttan çok bir aslanı andırıyordu. Jones'un arkasındaki kadın çığlık çığlığa bağırdı. Jones, Adam onu vurmadan önce iki el ateş etti ama nişan almak için durmamıştı, korkusunu kontrol edememişti. Kurşunlardan biri Adam'ın yan tarafını sıyrıp geçti ama diğeri onu tamamen ıskaladı -hareketli bir hedefi vurmak kolay değildir.

Adam kasıtlı olarak Jones'a omzuyla çarptı ve onu ayağa kaldırdı. Kadının çığlıkları daha da şiddetlendi ve Adam kulaklarını ona dikti. Babası ona sadece korkak bir adamın bir kadına zarar verebileceğini öğretmişti. Ama bu kadın, sürüsüyle bağlantılı oldukları için insanları öldürmeyi, çocukları öldürmeyi kabul etmişti.

Yine de Adam onu olabildiğince çabuk ve acısız bir şekilde öldürdü. Ve onun ölümünün sessizliği odayı doldurduğunda, babasının öğütleri kulaklarında çınladı.

Jones tutarsız bir ses çıkardı ve titreyen ellerini çalıştırmaya çalışarak silahıyla uğraştı. Adam kadının cesedini bıraktı ve silahı insanın elinden alıp ezdi. Artık kullanılamaz hale gelen silahı yere bıraktı.

Jones'un işini bitirmek için çenesi ağrıyordu... ama Peter'ın katiline Honey'ye söz vermişti, her ne kadar bunu bilecek durumda olmasa da. İntikam tehlikeli bir şeydi ama hızlı ve temiz bir hareket bazen kurbanın

Kapanış. Böylece Jones'u Honey için terk etti ve hayatta kalan tek Cantrip ajanıyla anlaşmaya gitti.

Kapı masif ahşaptı ve ona karşı kilitlenmişti. Adam omzuyla kapıya vurdu ve ahşabı kırarak menteşelerinden kurtardı. Canını yaktı ve kapıyı parçalara ayırmak için durdu. Ancak kapı kırık parçalara ayrıldığında kendine gelebildi.

Adam yerdeydi, kurşun yarısından kan akıyordu - ya Jones'un silahı daha büyük kalibreliydi ve kapıdan girmişti ya da duvardan çıkmıştı. Silahı yanında yerde yatıyordu ve eli silahı kavrayamıyordu.

"Kaplan, kaplan parlak yanıyor," diye kekeledi, kendi kanında boğulurken Adam'a bakıyordu. *"Ormanda... ormanda."* Bir nefes aldı, Adam'ın gözlerinin içine baktı ve tekrar, oldukça net bir şekilde, *"Ormanda,"* dedi. Vücudu bir kez daha sarsıldı, sonra hareketsiz kaldı.

Kuzuyu yaratan seni de yarattı mı? Âdem sessizce uygun bir cümleyle karşılık verdi. Bu onun çok önem verdiği bir soruydu: Tanrı kurtadamları yaratmış mıydı? Bunu nasıl yapmış olabilir ve hâlâ nasıl iyiliksever olabilirdi?

Adam adama bakakaldı, ta ki bir ses ona William Blake'in şiiri bir yana, tüm Cantrip ajanlarının henüz ölmediğini hatırlatana kadar.

Sürüsüne seslenerek onları son ava çağırdı. Tökezleyerek ve yavaşça geldiler ve artık çoğunlukla kurt formundaydılar. Bu değişim ilaçların etkileriyle savaşmalarına yardımcı olacaktı. Warren, Darryl ve diğer birkaçı insanlıklarını korudular. Onu merdivenlerin başında beklerken gördüklerinde durdular.

Warren'ın burun delikleri alevlendi ve Darryl elini ağzına götürdü. Adam Honey'e baktı ve altın kurt biraz sallandı. Onunla göz göze geldi, sonra arkasına bakarak onu ava gönderdi.

Ancak arkasından gelen hırıltılı ses, onu peşinden gönderdiği şeyi bulduğunun sinyalini verdiğinde kenara çekildi ve sürünün geri kalanının geçmesini işaret etti. Sonuncusu da yanından geçtikten sonra tekrar insana dönüşmeye başladı. Planlama ofisinde bir sabit hat vardı. Değişimi her zamankinden daha hızlı olmuştu; Mercy'nin işgüzarlığı yüzünden mi yoksa şaraphanenin zemin katını ölüm tarlası haline getirdiği için mi, tahmin yürütmek istemiyordu.

Telefon çalışıyordu, bu iyi bir şeydi çünkü aksi takdirde Cantrip ajanlarından birinin telefonunu kullanmak zorunda kalacaktı ve dilinde avın tadı varken bu akıllıca olmazdı.

Önce Mercy'yi aradı. Tamamen bir katil, tamamen bir canavar olmadığını hatırlatması için onun sesini duymaya ihtiyacı vardı. Ama telefonu üç kez çaldı. Ve sonra kaydedilmiş bir ses ona hattına ulaşamadığını bildirdi. İçgüdüsel paniğini bastırdı.

Zekiydi, onu takip etmelerini engellemek için telefonunu yok ederdi. Eğer ölmüş olsaydı, o bilirdi.

İnsan formunda olsun ya da olmasın, bir kapıyı kapı olduğu için parçalayan canavara hâlâ çok yakındı ve o canavarın eşini duymaya ihtiyacı vardı. Derin bir nefes aldı ve birkaç dakika boyunca insan düşüncelerini düşündü.

Adam Elizaveta'yı aradı ve torunlarından birini buldu, ancak arka planda onun huysuz sesini duyabiliyordu.

"Bu saatte kim arıyor?"

Torunu söyler söylemez telefonu ondan aldı. "Adamya," dedi yaşlı cadı. "Çok endişelendik."

"Temizliğe ihtiyacım var," dedi ona aniden, o kadar yorgundu ki duvara yaslandı. "Bu bir sabit hat, izini sürebilir misin?"

"*Baba*, bu bir sorun değil. Kaç ceset var?"

Hatırlayamadı. Saymamıştı. Ellerine baktı ve kanla kapkara olduklarını fark etti.

"O kadar çok," dedi onun sessizliğine. "Geleceğiz ve gerekeni yapacağız."

"Şafaktan önce yapılması gerekiyor," dedi ona. "Şafakta bir helikopter gönderecekler."

"O zaman hiçbir şey bulamayacaklar," dedi ona.

"Bizim de nakliye ihtiyacımız var," dedi. "Otuz kurt için." "Bunu da yapabiliriz," diye söz verdi ona.

"Ve Mercy'nin nerede olduğunu bilmem gerekiyor," dedi.

"Kyle ve Warren'ın evinde," dedi Elizaveta ona. "Soracağınızı düşündüm ve torunlarımdan birini onu takip etmesi için gönderdim."

"Güzel," dedi. "Mümkün olduğunca çabuk gel."

"Evet," dedi ve telefonu kapattı.

Elizaveta neredeyse yetmiş yaşındaydı; güçlüydü ama vücudu onu terk etmeye başlamıştı. Son iki yıl içinde, yerini alması için eğittiği iki kişiyi de kaybetmişti; işinin yükünü taşımasına yardımcı olması gereken kişileri. Her ikisi de kurtlarının karıştığı olaylarda öldürülmüştü.

Bunu yanlış anlayabilirdi, Adam'ı sevmesi dışında sürüsünü suçlayabilirdi. Annesi Rus'tu; ailesi o daha çocukken Moskova'dan kaçmıştı. Ana dili Rusça'ydı ve Adam da bunu onun dizinin dibinde öğrenmişti. Elizaveta'yla ilk kez Rusça konuştuğunda, Elizaveta onun memleketi olan Moskova'nın aksanını tanımıştı ve bu, Adam'ın bilinçli olarak kullandığı bir bağ yaratmıştı. Ona annesinin Birinci Dünya Savaşı'ndan hemen sonra Rusya'yı yerle bir eden devrim dalgasından kaçarak gittiğini söylememeye her zaman çok dikkat etmişti.

En az Elizaveta kadar yaşlıydı. Bunu bilmiyordu, asla da bilmeyecekti çünkü Adam insanları anlıyordu. Halkın aksine soyut olarak kurtadamların uzun süre yaşayabileceğini biliyordu ama Adam'la bu bağlantıyı hiç kurmamıştı. Adam bunu biliyordu çünkü eğer bildiklerini bir kez bile işleseydi, Adam'ın peşine düşer ve onu dönüştürmeye çalışırdı.

Bunu yapmadan önce onu öldürecekti.

Vampirlerin normal bir insan olmayan birini dönüştürmeye çalışmakla ilgili bir tabusu vardı. Olmuştu. Yerel seethe'de bir cadı kanı ve hâlâ insan iken beyni hasar görmüş bir kadın vardı.

Adam cadı olarak doğmuş üç kurtadam tanıyordu. Onlar dünyadaki en tehlikeli ve güçlü üç kurt adamdı ve bunun bir tesadüf olduğunu düşünmüyordu. Ahlaki açıdan bu kadar kararsız bir kadında bu kadar güç olması fikri rahatsız ediciydi.

Bu düşünce onu güldürdü. İspanyol fayanslarının üzerine kan damlıyor, çıplak vücudu yabancıların kanıyla sıırıslam oluyor ve diğer insanların ahlakını yargılıyordu.

Hepsinin yaşamasına izin verebilir, onları mahkemeye teslim edebilirdi. Ama mahkemeler, kurbanları Fae ve kurtadam olduğu için bir seri katilin serbest kalmasına izin vermişti.

Cantrip bir devlet kurumuydu - bu insanlar seri katil değildi ve onları mahkemeye teslim ederse, sadece Peter'in cesedi ve ölüm listesi onlara karşı tanık olarak duracaktı. Ayrıca, kurtlar üzerinde işe yarayan bir ilaçları olduğu ortaya çıkacaktı, Bran'in gizli tutmaya çalıştığı bir açıktı bu ve Adam, dünyayı kurtadamlardan kurtarmanın iyi bir fikir olduğuna karar verebilecek herkese reklam yapmamanın en iyisi olduğu konusunda hemfikirdi.

Muhtemelen adalet sistemi sadece komuta kimdeyse onun bileklerine bir tokat atacaktır. İşini bile kaybedebilirdi - hemen on katına işe alınabilirdi.

maaşını vizyonunu destekleyen biriyle değiştirdi. Cantrip aynı tutumlara sahip başka birini işe alacaktı. Sonuç olarak düşman zenginleşecek ve kurtlar hayatta kalma mücadelesinde birkaç silah daha kaybedecekti.

Ama Adam bunu yine de yapabiliyordu. Kimseyi öldürmeden düşmanı yakalayabiliyordu. Yapmamayı seçti. Ve bunun nedeni mahkemelerin onlara adalet vermeyeceğinden emin olması değildi; bu sadece bir bahaneydi, gerçekten. Kanlı yumruğunu sıktı, sonra ağzına götürdü ve yaladı.

Halkına saldırmışlar ve korumasına en çok ihtiyaç duyduğu kişiyi öldürmüşlerdi. Onun koruması altındakileri tehdit etmişlerdi ve bunun için sadece ölebilirlerdi. Dünyanın, bir kurtadam sürüsüne saldırmanın kötü bir fikir olduğunu hatırlaması gerekiyordu.

Telefonu tekrar eline aldı ve Hauptman Güvenlik'i aradı.

"Gutstein." Arkasından yoğun bir ofisin sesleri geliyordu. Sabahın çok erken saatleriydi, meşgul olmak için garip bir zamandı.

"Jim." Adam gözlerini kapadı.

"Adam. *Efendim*. Sesini duymak güzel." Arkasından ofis sesleri kesildi ve ardından biri tezahürat yaptı, ardından da bir sürü gürültü koptu.

Jim Gutstein telefonun hoparlörünü kapattı ama ısılgı bitene kadar Adam'ın telefonu kulağından uzaklaştırmasına neden oldu. Telefonu tekrar kulağına götürdüğünde Jim'in sesi hâlâ boğuktu. "Söylediklerinin tek kelimesini bile duyamıyorum. Neler olduğunu öğrenene kadar çeneni kapa."

Sessizlik çöktü ve Jim, "Üzgünüm efendim. Brooks bize bildiklerini anlattı ve biz de endişelendik."

Adam'ın "Brooks" ile Warren'ın Kyle'ı arasında bağlantı kurması yarım saniye sürdü. Hâlâ oyununun zirvesinde değildi. Yiyeceğe ihtiyacı vardı ve yakınlardaki etleri düşünmeyi reddediyordu.

Jim'in hattından mızımız bir ses, "Ve az adamlar," dedi.

"Evan'a söyle-" Adam, kendisini insan olarak tutmaya yardımcı olan rutin için minnettar bir şekilde başladı.

"İşte terfiin gitti, Evan," dedi Jim. Bu eski bir şakaydı ve herkes güldü. Jim gürültü arasında, "İyi misiniz efendim?" diye sordu.

"Adam alaycı bir ifadeyle, "SNAFU'nun kapsamı düşünüldüğünde daha iyisi olamazdı," dedi. Ancak bu durumu kontrol altına aldım. Senatör Campbell'ın güvenliğinden kimin sorumlu olduğunu bulmanı ve ona Senatör Campbell'dan bir grubun

Cantrip, ordudan en az bir kişi ve özel sektörden bir para babası senatörün peşine düşmüş ve bir suikast düzenlemeye çalışmış."

"Söylenenlere göre zaten biliyorlarmış," dedi Jim ona. "Mercy polis için oldukça açıktı."

"Bu bilgiye kesin olarak sahip olduklarını bilmeyi tercih ederim. Onlara girişimin arkasındaki kişilerin bunu yapmam için bana şantaj yapmaya çalıştıklarını ve bu durum kontrol altında olsa da senatörün güvende olduğundan emin olmadıklarını söyleyin. Cantrip hizbinden bir ısıruk aldım." Dişlerini göstererek gülümsedi. "Asker beyefendi muhtemelen ondan çok bizi hedef alıyordu ve bu para babası için de geçerli olabilir, ama hâlâ oyundalar. Beni harekete geçmeye zorlayamazlarsa alternatif planları vardı." Operasyon odasındaki tek şey ölüm listesi değildi. Çoğunlukla notlar ve kâğıt parçaları vardı ama noktaları birleştirmekte iyiydi. "Güvenlik ekibinden biri, ben başarısız olursam ona suikast düzenlemeye hazır. Başarısız oldum ve umarım para da gitti ama bunu bilmesinin bir yolu var mı bilmiyorum."

"Senatörün güvenlik görevlilerinin kim olduğunu öğrenip onlara söyleyeceğim. Senatörle doğrudan konuşabilecek birini tanıyorum. Bu da federallerin sizinle konuşması için resmi birini göndermesini sağlayacaktır."

"Onlara resmi olarak konuşmayacağımı söyle." Jim neredeyse on beş yıldır onunla birlikteydi. "Üstlenmeyeceğim ya da hakkında yalan söylemeyeceğim cesetler var Jim. Resmi hikâyem şu: Uyandığımda bizi tuttukları yer yanıyordu, biz de kaçtık. Resmi olarak, senatöre suikast düzenlememi istiyor gibi görünmeleri dışında hiçbir şey bilmiyorum."

"Yanıyor mu?"

"Henüz değil," dedi Adam. Cadı bir cesetle çok şey yapabilirdi ama pençelerinin fayanslarda bıraktığı izleri ya da kırdığı kapıları silemezdi. Cesetleri onarır ve evi yakar.

Kan derisinde kuruyordu ve kaşınıyordu. Koku açlığını daha da kötüleştiriyordu. Bu konuşmayı bitirmenin zamanı geldi.

"Güzel," dedi Jim. "Senin ve kurtlarının arkasında olduğumuzu bilmenizi isterim. Arkanızdayız. Şu anda en pahalı ekipmanlarımızla Kyle Brooks'un evini izliyorum ve Mercy'yi takip eden adamlarımız var. Jesse'nin yerini henüz tespit edemedik. Brooks bize Jesse'nin güvende olduğunu söyledi."

"Evet. Güzel. Yarın uğrayacağım ve nasıl ilerlememiz gerektiğini görüşmek üzere bir toplantı düzenleyeceğiz."

"Karına iyi olduğunu söylememizi ister misin?" Jim sordu.

Adam ellerindeki koyu lekelerle baktı. "Hayır. Buradan gerçekten çıktığımızda ona söylerim."

"Pekâlâ. Onu güvende tutacağız."

Telefonu kapattığında sürü nihayet son avı da bırakmış ve önceden yeterli büyüklükte olan odaya doluşmuştu.

Neredeyse onun kadar kana bulanmış olan Honey, kürkü kanı onun derisinden daha iyi tuttuğu için, başı ve kuyruğu aşağıda öne doğru geldi. Yaklaştıkça daha da hızlı hareket ediyordu. Ona ulaştığında, yere düştü ve ona öyle sert yaslandı ki, eğer buna hazırlıklı olmasaydı, sendeleyebilirdi.

Hayır, diye düşündü elini başının üstüne koymak için eğilirken ve hırpalanmış çantasına bakarken, bu insanları öldürdüğü için pişman değildi.

"Kaplan, kaplan, gecenin ormanlarında ıslıl ıslıl yanan," dedi onlara yorgunluktan kaynaklanan bir hayalperestlik patlamasıyla. "Hangi ölümsüz el ya da göz senin korkunç simetrisini çerçevelemeye cesaret edebilir?"

Warren kapı aralığına yaslandı ve "Biz kaplan değiliz, kurtadamız patron. Bizi Tanrı yaratmadı. Nereden geldiğimizi ölümlere sor." Ağzının bozukluğuna ve kasıtlı olarak kötü bir dilbilgisi kullanmasına, yorgunluk ve acının cildini halsizleştirmesine rağmen gözleri keskindi.

Darryl öyle bir ses çıkardı ki, Adam ikincisinin gerçek hırıltılarını duymasaydı hırıltıya dönüşebilirdi. Darryl uzanıp Warren'ın saçlarını sertçe okşadı, bu sürünün ikincisinden alışılmadık bir şefkat göstergesiydi.

Darryl herkese "Ölümler fikir sahibi olamaz," dedi. "Bizler iyi adamlarız. Korkutucu olmamız kötü adamlar olduğumuz anlamına gelmez."

Baskın kurtadamlar kontrol manyağıdır ve arabalarda yolcu olmaktan hoşlanmazlar. Asil de bir istisna değildi. Emniyet kemerini taktı, gözlerini kapattı ve ben arabayı Kennewick'e doğru sürerken gergin ve mutsuz bir şekilde oturdu.

Arabayı kimin kullanacağı konusunda kısa bir tartışma yapmıştık ve benim nereye gittiğimi bildiğim, onun ise bilmediği yönündeki argümanımı açıkça yetersiz bulmuştu. Ancak Marsilia arabasının başına gelecek herhangi bir şeyden (daha fazlasından) beni sorumlu tutacağı için arabayı benim kullanmamın adil olacağını isteksizce de olsa kabul etti. Onun kiralık arabasını alamazdık çünkü maksimum düzeyde soyulmuş olarak geliyorlardı ve elimden gelse kimseyi Sylvia'nın evine götürmek istemiyordum.

"Merak etme," dedim Asil'e neşeyle. "Bu hafta zaten bir arabayı hurdaya çevirdim. Bir başkasını mahvetmeye hiç niyetim yok. Gerçekten."

Bana ters ters baktı - gözlerini açmadığı için bu etkileyiciydi. Sabah gökyüzü karanlık ve kapalıydı, ki bu aslında burada pek sık olmaz. Hava dün gecedan daha aydınlık değildi. Otoyola çıktığımda yağmur ön cama sıçramaya başladı.

Kennewick. Araba bana dışarısının otuz dört derece olduğunu bildirdi.

Her kış yaklaşık bir kez, içinde araç kullanmanın korkunç olduğu dondurucu bir yağmur yağar. Yağmur yola düştüğünde buza dönüşür ve bu da otoyolları ıslak asfalttan farksız sürtünmesiz yüzeylere dönüştürür - ta ki aniden direksiyon ve frenler çalışmayı bırakana kadar. Kırmızı ışıktaki duran TIR'ların, yüklerinin ağırlığının on sekiz tekerleği yol boyunca yana doğru itmesinden başka hiçbir itici güç olmadan kaymaya başladığını gördüm. Dondurucu yağmur, tüm el ve ayak parmaklarını kullanarak enkazları sayan oto kaportacıları mutlu kampçılar haline getiriyor.

Ama otuz dört derecede yeterince güvendeydik, bu yüzden yağmur hakkında endişelenmeme gerek yoktu.

"Âdem'in kızını aldıktan sonra, gerçekten hâlâ vampirlerle temas kurmaya niyetli misin?" Asil neredeyse varış noktamıza geldiğimizde sordu.

"Hava kararana kadar bunu yapamam," dedim ona, sonra gökyüzüne iyice baktım. "Gece karanlığı, şafak karanlığı değil. Bu günün ne gibi yeni zevkler getireceğini bilmiyorum; ancak, eğer hepimiz bu akşama kadar dayanabilirsek, o zaman, evet, biliyorum. Marsilia sürüye borçlu. Her ne kadar beni uzun süre sıcak bir ateşte kızarıırken görmek istese de, bu kişisel bir mesele. İş daha önemli. İş demek, kurtadamların kötü tarafına geçmek istememesi demek, özellikle de şu anda. En güçlü beş vampirinden dördünü kaybetti. İkisi, seethe'yi ele geçirmeye çalışan bir vampire ihanet etti ve kovuldu. Stefan da aynı zamanda Seethe'den ayrıldı. Ona kalan tek güçlü vampir ise bildiğim kadarıyla çoğunlukla deli. Bizi gücendirmeyi göze alamaz."

"Ya sürü bir faktör değilse?" diye sordu Asil, yumuşak bir sesle. "Ya hepsi öldüyse? Onların peşine düşecek kadar senden nefret ediyor mu? Rönesans döneminde İtalya'da dişlerini gösterdi; biraz el çabukluğu artık onu aşmaz."

"Bran'i biliyor, onun sürüsünde büyüdüğümü ve bana düşkün olduğunu biliyor. Eğer Bran'in bu işe karıştığı ortaya çıkarsa, Bran onu yeryüzünden siler ve o da bunu biliyor. Hayır." Bunu düşündüm. "Hayır, o değil. Onun için çok fazla dezavantajı var ve bu işten hiçbir çıkarı yok. Aslında Adam'dan hoşlanıyor, sanırım ve onunla anlaşması oldukça kolay. Açık sözlü. Başka bir Alfa bu kadar uzlaşmacı olmayabilir."

Gerçi Adam olmasaydı, Tri-Cities'te bir sürü olabilir miydi? Bir sürü oluşturmaya karar veren ve sonra da insanları öldürmeye başlayan yalnız bir kurtla başa çıkmak için getirilmişti. Adam kalmıştı çünkü işinin belkemiği devlet müteahhitleriyle yapılan güvenlik sözleşmeleriyle ve Tri-Cities onlarla doluydu.

Gerçi bu da Marsilia'nın işine gelmezdi, çünkü ne kadar zayıf düşmüş olursa olsun, Adam'ın daha kötü müttefik olmayan doğaüstü yaratıkları kontrol altında tutacağına ve diğerlerinin buraya yerleşmesini engelleyeceğine güveniyordu.

"Ah," dedi Asil, apartman kompleksine girdiğimde. Yavaşladığımızda gözlerini açtı. "Hayal kırıklığı. Sorumlu tarafın vampirler olacağını ummuştum. Sanırım kontrolümü kaybetmeden vampirleri öldürebilirim. Eğer düşmanımız insanlarsa, onları durdurmak için başka bir yol bulmam gerekecek." Dişlerini gösterdi. "Yaşlılık hepimizi yakalar ve ben öldürmekten, buna izin verilmeyecek kadar çok zevk alıyorum. Eğer gerçekten müttefik olacaksak, Mercedes, zayıflıklarımı bir sorun haline gelmeden önce bilmelisin."

Marrok sürüsüne mensup kurtadamların çoğu, normal bir sürüde işlevlerini yerine getiremedikleri için oradadır. Görünüşe göre Asil de bir istisna değildi.

"Tamam," dedim, çoğunlukla "lütfen, lütfen kimseyi öldürme o zaman," şeklinde özetlenebilecek birkaç yorum versiyonunu bir kenara bıraktıktan sonra.

Sylvia'nın evinin önünden geçerken hâlâ Asil'in birini öldürmek zorunda kalabileceği ihtimalini düşünüyordum. Hiçbir yerde park edecek boş yer yoktu. Sanırım çoğu insan, eyaletin diğer yakasında daha sık görülen, yağmurun çarşafı halinde yağdığı bir Cumartesi günü sabah yedi buçukta hâlâ evdeydi. Hayret bir şey.

Sonunda birkaç apartman aşağısındaki çöp bidonlarının yanında bir yer buldum. Kyle'ın evinden bizi takip eden küçük Corolla, muhtemelen Hauptman Güvenlik personeliyle doluydu, yoluna devam etmek zorunda kaldı. Geçerken onlara küçük bir el salladım.

Kapımı açıp dışarı çıktım ve arkamdan bir şey bana çarptı.

Ağırlık beni yüzüstü kaldırıma düşürdü. Ani oluşu beni herhangi bir acıdan daha fazla hareketsiz tuttu -her ne kadar acı, birinin üzerime düştüğünü fark etmemin hemen ardından gelse de. Yüzümü korumak için başımı hafifçe kaldırarak topallaya topallaya yere düştüm; yılların karate eğitimi yine işime yaramıştı. Dizimi ve elmacık kemiğimi yeniden harekete geçirdi. "Benimle dövüşme," dedi belime tüneyen kadın. "Seni incitmek istemiyorum." Sağ bileğime dar ve sert bir şey geçirdi ve sol bileğime uzandı, sıkışan elimi çekmem için hazırlandı.

Bunun yerine, daha önce aldığı ele doğru yana doğru yuvarlandım, bir dizimi altına alarak ek güç sağladım. Bu hareket onu Marsilia'nın yeni arabasına gerçek bir hasar verecek kadar sert olmayan bir darbeye çarptı. En azından ona. Kafasının arabanın o çok şık tarafına çarpma sesi, eğer yaşarsam ölürüm sayacımlı çınlatıp birkaç kademe yükseltirken bile değişti. Bileğimi sıkıca saran tuhaf küçük kelepçe çakal pençemden düştü ve kadının altından tamamen kaydım.

Ayrıca bir rakip kıyafet daha edinmiştim. Kadının altından sıyrıldığımda Kyle'ın eşofmanının içinden kayarak çıktım. Arka ayaklarımla sıçradım ve havada yuvarlandım, başımı ve ön patilerimi eşofmandan çıkardım ve geride bıraktım. Külotum sol ayağıma ve kuyruğuma yapışmıştı ama asıl sorun aptal sütyenimdi.

Yere indim, iki sıçrayış daha yaptım ve sütyenim ön bacaklarıma takılınca baş aşağı yuvarlandım - bu da ilk atışının merminin gitmesini istediği yer yerine kürküm boyunca kayması anlamına geliyordu.

Belki on beş metre ötede yerde yuvarlanırken, kopamayacak kadar gergin kayışlarla savaşıırken ona odaklandım. Eğer ateş ediyorsa kaçmak yanlış bir şeydi. En azından ben onun üstünde kıyafetler içinde yuvarlanırken *nişan* alamazdı.

Beline kadar uzanan örgülü beyaz saçları ve genç yüzüyle koyu tenli bir kadın olan bu kadının bir nişancının çömelişine yükseldiğini görmek için göz kırpacak kadar zamanım vardı. Namlusundaki susturucunun daha da büyüttüğü büyük bir silahı tutmaktan çok bir anime kongresinde evindeymiş gibi görünebilirdi. "Bunu bu şekilde yapmak istemedim." Kıpırdayan bedenime nişan aldı. "Ölüm o kadar para kazandırmıyor."

Sonra karanlık, gölge gibi bir şey arabanın tavanından hızla geçip onun üzerine düştü. Gözlerim Asil'in onun üzerine çömeldiğini, yüzünün ürkütücü derecede sakin olduğunu ve gözlerinin turuncu renginde olduğunu fark etmeden önce bir kemik kırılması duydum.

"Melez Fae," diye homurdandı, ben tekrar insana dönüşürken onun yüzünü inceliyordu. Bu bir lakap değildi, sadece bir gözlemdi. "O silahta tam kanlı bir fae'nin deri eldivenlerle bile kullanamayacağı kadar çok metal var."

İçgüdüsel olarak onunla tartışmak için ağzımı açtım -Zee'nin metalle hiçbir sorunu yoktu- ama ölü kadın kelimeleri ağzımda tuttu. Kafam olayları yakaladı ve yeterince sakin görünmesine rağmen parlak gözlerinin farklı söylediğini fark ettim. Kurtadamlar arasında büyüdüm ve hiç kimsenin, hatta oldukça hızlı olan Adam'ın bile bu kadar hızlı hareket ettiğini görmemiştim. Sadece bir hareket hissi, sonra ölmüştü ve Asil oradaydı.

Kendime düşünmek ve korkunç kurt adama sakinleşmesi için zaman tanımak için sütyeni tamamen çıkardım. Birazdan insanlarla dolacak olan otoparkın yanında çıplak durduğumu fark edince sütyeni doğru şekilde taktım ve külotu yukarı çektim. Sweatshirt Asil'le benim aramda duruyordu ve ona doğru yürüyüp onu almak için kendimi zorlamam gerekti.

"O da gerçekten gitti," dedi gayri şahsi bir şekilde. "Tam kanlı fae'leri öldürmek genellikle bundan daha zordur." Uzun zamandır bu sürece aşına olduğunu gösteren bir hızla vücudunu yokladı. Sesi daha önce olduğundan biraz daha koyu, biraz daha güçlü aksanlıydı.

"Seni yolcu koltuğunda görmedi," dedim Mercedes'e bakarak. Camlar yasal sınırların ötesinde karartılmıştı, özellikle de arabanın arka ve yan camları. Marsilia için bu bir güvenlik önlemiydi - dışarıda çok uzun süre kalırsa güneşten korunmuş olacaktı. Benim içinse bu, fae kadının arabada iki kişi olduğumuzu fark etmediği anlamına geliyordu. Yolcu kapısı Asil'in çıktığı yerde açılmıştı.

"Dikkatsiz," diye onayladı Asil, ayağa kalkıp bana bakarak. Eşofman üstümü başıma çektim ve gömleği aşağı indirirken göz hizasına bakmamaya özen gösterdim.

Vücudunda yırtıcı hayvanın bakışlarıyla eşleşen ince bir gerginlik vardı ve iki dakika önce yaptığı uyarıyı düşündüm. Yarı kan bir fae'yi öldürmenin bir sorun teşkil edecek kadar insana yakın olup olmadığını merak ettim. Şimdiye kadar iyi idare ediyor gibi görünüyordu ama kurtlarla birlikte bu çok hızlı değişebilirdi. Ve onun bu sakinliği arka beynimde her türlü çanı çalıyordu.

"Birileri çöplerini dökmek için dışarı çıkmadan önce onu saklamalıyız," dedim ona yaklaşp diz çökerek. Bu itaatkâr bir duruştu -ayaklarının dibinde duran eşofman altını almak için yapmış olsam bile.

Hiçbir şey söylemedi, sadece beni izledi. Yaptığını görmek için başımı kaldırmadım ama ensemde gözlerini hissettim. Yer popomda gerçekten soğuktu ve pantolonu her zamankinden daha büyük bir enerjiyle çektim. Bir çorabımı çıkarmadım - önce kıyafetlerimi kaybetmeden üstümü değiştirmem gerektiğinde çakal formunda ne kadar gülünç göründüğümü düşünmemeye çalışıyorum ama diğer çorabımı ararken yüzümü buruşturmadan edemedim.

Çorabı bulamadım ama ayakkabılarım Mercedes'in sürücü kapısının yanındaydı. Kapının görüntüsü çorabımı, ölü kadını ve onu öldüren kurt adamı aramayp bir an için aklımdan çıkardı.

"Kahretsin, kahretsin, kahretsin," dedim elimi ezik metalin üzerine koyarak. Onu arabaya çarptığımda, müstakbel suikastçının/kapkaççının kafası sürücü tarafındaki kapıda bir iz bırakmıştı-arabalar eskisi kadar sağlam değil. Eski Rabbit'im iki kat daha sert bir darbeyi farkına bile varmadan alabilirdi. Bir adım daha yaklaştım ve soğuk çıplak ayak parmaklarım sıcak ete çarptı.

Aşağı baktım ve ölüm onları buğulandırmadan önce karanlık olan bir çift gözle karşılaştım. Yarı-efe kadın göz kamaştırıcıydı ama şimdi büyüğü gitmiş, sadece sıradan görünüyordu. Gözlerimin önünde duran kurt adama baktım.

Kendini cesetten uzaklaştırdı ve şimdi sırtı bana dönük, en yakın apartmana, çok sayıda penceresi olan bir apartmana bakıyordu.

"Cesedi gözden uzak bir yere götürmeliyiz," dedim.

Sürücü tarafındaki kapıyı açmak ve bagajı açmak için karoseri yoldan çekmem gerekti. Asil hareket etmedi, ben de ondan hareket etmesini istemedim. Kapının önünde durmuyordu ve beni hâlâ korkutuyordu.

Onu hareket ettirdiğimde biraz sarsıldı. Ben bir çakaldım, bir yırtıcıydım, daha önce de öldürmüştüm. Sadece ciğerlerinde hava kaldığını biliyordum, sarkık kafasının boynunun kırıldığı anlamına geldiğini biliyordum. Ama ani hareketi beni zıplattı ve yine de onu düşürdüm. En azından arabaya binebilmem için onu yeterince uzağa götürmüştüm ve gıcırdamamıştım.

Ancak kapı açıkken, eşofmanların kalça cebindeki anahtarlıkta bagaj için bir düğme olduğu aklıma geldi. Erkek eşofmanlarının içinde cep gibi güzel şeyler vardır.

Asil ilk seferinde cesedi taşımama yardım etmemişti ama bagaj açılır açılmaz ben bir şey söylemeden onu kaldırdı, silahı ve eğildiğinde bana taktığı kelepçeleri aldı. Ceset, silah ve kelepçeler ona hiç sorun çıkarmadı. Onu canlı halden ölü hale getirmesi kadar kısa bir sürede güvenli bir şekilde bagaja kilitlendi. Bir süre sandığa baktı ve ellerini esnetti, ben de ona baktım, bana dönüp bakmayacağını umuyordum.

O parlak kurt gözleriyle insan formunda bir sürü kurt gördüm. Birçoğunu. Ve o gözlerin hiçbirisi beni Asil'inki kadar korkutmamıştı. Asil'in kafasında başka bir şey vardı ve kadını öldürmekten zevk almıştı ve bu küçük çılgınlığa devam etmekten mutlu olacaktı. Bran'ın oğlu ve baş suikastçı Charles beni korkutuyordu ama Charles ölmemi istiyorsa bunun hızlı ve acısız olacağından emindim. Asil'in canavarı kurbanlarıyla oynamaktan zevk alıyordu.

Evet, Asil'in tekrar öldürmek zorunda kalması iyi bir şey olmazdı ama bunun olmasını engellemek için benden daha büyük bir şeyin gerekeceğinden emindim. Asil'in arabadaki küçük konuşmasından sonra, kimseyi tek başına öldürmemek için daha fazla çaba göstereceğini düşünmüştüm.

Bir şey söylemek için ağzımı açtım ve küçük, yavan Corolla tekrar yanımızdan geçti; şoför el salladı ve omuz silkti. Hauptman için park yeri yok

Güvenlik. El sallayıp bağırırsam koşarak gelirler miydi yoksa boş bir park yeri aramaya devam mı ederlerdi?

Boş park yeri.

Tam burada bizi bekliyordu, diye düşündüm. Tek park yerinin hemen yanındaydı, uygun bir şekilde üzerine uzanabileceği bir çöp konteyneri vardı - yukarıdan üzerime atlamıştı. Acaba kimse park etmeye çalışmasın diye mi o yeri süslemişti? Acaba Tad'in burada olduğunu biliyor muydu? Merak ettim.

"Ya bir ortağı varsa?" diye sordum ve tam olarak koşmaya değil ama ayakkabı giyme zahmetine girmeden Sylvia'nın dairesine doğru yürümekten daha hızlı bir şekilde ilerlemeye başladım. Bir donma vakasıyla başa çıkabilirdim, ölü Sandoval kızlarıyla pek değil. Beni canlı ele geçirmek istiyordu ama silahı çekmekte tereddüt etmemişti. Bu kötü adamlarımızın planına nasıl dahil oldu? Beni öldürmek istiyorlarsa Jesse ne olacaktı? Sandovalları çoktan ziyaret etmiş miydi?

Dümdüz koşmamamın tek sebebi Asil'di. Eğer kurdu yüzeye bu kadar yakınsa, kaçmaya başlarsam av olduğuma karar verme ihtimali vardı.

"Neden başka bir tane daha olabileceğini düşünüyorsun?" diye sordu, sesi tamamen normal geliyordu.

"Çünkü şimdiye kadar bu adamlar birden fazla ekip halinde çalıştılar." Ama bu değildi, gerçekten değildi. İçgüdülerim yararsız bir şekilde gevezelik ediyordu - kanıtsız sonuçlar.

Tam olarak yalan söylemediğimi anladı. "Adam'ı kaçıran grup insandı, değil mi? Fae ve insan birlikte iyi çalışmaz. Yine de, onun da işin içinde olduğundan eminsin."

Ona şöyle bir baktım. Gözleri yine kararmıştı ve ben rahatlamıştım.

"Mercedes mi? Neden onun kaçırma planının bir parçası olduğunu düşünüyorsun da başka bir şeyin parçası olmadığını düşünüyorsun? Adam Alfa ve siz de onun eşisiniz; bu da sizi her türden insan için hedef haline getiriyor."

Asil'in bizi öldürmek isteyen iki ayrı grup olabileceği gerçeğini tamamen kabullenmiş olduğunu fark ettim. "Bence," dedim, "bir tane *daha* eklemek" - ve hepsi, çoğunlukla birlikte çalışıyor olsalar bile, zaten benim sürüme yönelik birden fazla silah olduğunu düşündüğünü hatırladım - "bu çorbaya beni kaçırmak ya da öldürmek isteyen başka bir düşman eklemek benim

Evrenin nihai adaletine olan inancını çok fazla bir tarafa bıraktı. Keşke buraya geleceğimizi nereden bildiğini bilseydim."

Sylvia'nın dairesinin arka pencerelerine baktım. Polis karakolunda çalışan zeki bir kadındı: dairesi üçüncü kattaydı. İçeride bir sorun olduğuna dair hiçbir ipucu yoktu. Havada uçuşan cesetler, kırılan camlar, silahlı korkunç insanlardan kaçarken çığlık atan pembe giysili küçük Sandoval kızı yoktu.

Belki de yanılmışımdır. Belki de ölü saldırganım tek başıyaydı. "Buna ek olarak," diye devam ettim neredeyse dalgınca çünkü içgüdülerim bana bağırıyordu. Asil'in gözleri hâlâ karanlıktı, bu yüzden koşmaya başlama riskini göze aldım. "Son zamanlarda hiçbir fae'yi kızdırmadım. Ayrı bir saldırıda bulunan vampirler değil. Eğer *Marsilia* bugün beni acılarımdan kurtarmaya karar verseydi, bunu başarırdı. Keşke ölü fae'lerimizin buraya gelmeyi nasıl bildiklerini bilseydim. Ya Tad ve benim konuşmalarına kulak misafiri oldular ya da bir şekilde buraya bakmayı bildiler-" Sesim kesildi çünkü ne kadar aptal olduğumu fark ettim.

Hayatımın pembe dizisini yakından bilmeyen biri Gabriel'in annesiyle arasının açık olduğunu fark etmeyebilirdi. Sylvia'nın dairesi çocukları arayacağım son yer olurdu. Ama dışarıdan biri, sadece Gabriel'in Ben, Jesse ve benimle birlikte kaybolduğunu bilen biri, böyle biri pekâlâ en yakın akrabalarını kontrol edebilirdi. Düşmanlarımızı gözümde fazla büyüttümüşüm ve Jesse'yi bulmuşlardı. İçgüdülerim bana bunu söylüyordu.

"Merhamet mi?" diye sordu bana ayak uydurmak için hızlanan Asil. Güzel aksanı, benim bir kavanoz mayonezi açarken düşündüğüm kadar az düşünerek bir kadını öldüren bir adamdan çok, birinin sevgilisi gibi görünmesine neden oluyordu. Belki de daha az düşünerek.

Artık beni korkutmuyordu. Yakında ona ihtiyacımız olacağından oldukça eminken şimdi değil. "I-"

Sylvia'nın dairesinin arka duvarı patladı, sıva, alçı, cam, yalıtım ve bir adamın cesedi aşağıdaki kaldırıma saçıldı. Enkazın bir kısmı sekmiş olmalı çünkü yakındaki arabaların alarmları çaldı. Ceset yere düştüğünde yuvarlandı, ayağa kalktı, apartmana doğru koştu ve Jackie Chan taklidi yaptı. Hareket ettiğini gördüğüm için çok mutluydum çünkü onu aşağı inerken tanımışım.

"Tad!" Bağırmak ya da koşmak niyetinde değildim ama ikisini de yapıyordum.

Asil beni takip etti ama apartmana ulaştığımızda ayrıldık. O, Tad'in gittiği yoldan gitti ve ben doğaüstü bir güce sahip olmadığım için onun yerine merdivenlerden yukarı koşmak zorunda kaldım.

Merdivenleri hiç koşmadığım kadar hızlı çıktım. Kapı açıldı ve Jesse ile Gabriel çeşitli Sandovallar'ın sarılması, itmesi ve hıçkırmasıyla merdivenlere döküldü. Saydım ve bir kişi eksik çıktım - Sylvia yok - gençlerin geçmesine izin vermek için merdivenlerin kenarındaki parmaklıkların dışında durmak için korkuluğun üzerinden kayarken bile.

"Annen mi?" Onlar geçerken ben de

"Annen mi?" diye sordum. "İşte,"

dedi Gabriel.

Marsilia'nın arabasının anahtarlarını ona attım. "Arabayı al, üç bina ötedeki çöp bidonlarının orada." Uygun bir şekilde işaret ettim. "Kyle'in evine git ama hız yapma. Bagajda bir ceset var ve çocuk koltuğu yok."

"Ceset mi?" dedi Gabriel'in kız kardeşlerinden en büyüğü. Birkaç saniye önce küçük kardeşim olabilecek birinin duvardan fırlatıldığı yukarıdan gelen gürültüler arasında merdivenlere tutunuyor olmasaydım, onun adını hatırlayabilirdim. Şu anda kendi adımları bile zar zor hatırlayabiliyordum.

Sandoval çocukları sert çocuklardı. Arabanın bagajında bir ceset olsa sorun etmezlerdi.

"Kötü adam," dedim. "Beni öldürmeye çalıştı ve desteğim tarafından etkisiz hale getirildi." "Harika," dedi küçüklerden biri -Sissy.

Aşağıya doğru yürüyüşlerinde hiç duraksamamışlardı ve sağlam zemine ayak bastıklarında Gabriel herkesi yeniden düzenleyerek küçüklerin taşınmasını sağladı. Jesse bu durgunluktan yararlanarak bana "Baba?" diye seslendi.

"O yaşıyor," dedim ona. "Ama tek bildiğim bu. Git buradan."

Sonra korkuluklardan geri yuvarlandım ve son merdivenleri çıkıp daireye yöneldim - ancak o zaman silahımı Marsilia'nın arabasında bıraktığımı hatırladım. Kıyafetlerimi çıkardım ve çakalımı dışarı çıkardım.

Uzaktan siren seslerini duyabiliyordum. Polis merkezi buradan çok uzakta değildi ve Sylvia'nın dairesinden gelen gürültüyü kimsenin görmezden gelmesine imkân yoktu.

Bir insan olarak, Tad'i duvara fırlatabilecek bir şeye karşı hiç şansım yoktu. Bir çakal olarak, kesinlikle rakipsizdim.

Dikkat dağıtıcıydı ve dört ayak üzerinde iki ayaktan çok daha hızlıydım. En azından çoğu kurtadamı geride bırakacak kadar hızlıydım.

Daha önce bulunduğum tek oda olan oturma odasına girdim. Sandoval ailesinin kokusunun yanı sıra kurt adam, Tad ve ... fae kokusu alabiliyordum. Fae kokusu bana çoğunlukla eski filozofların dünyayı bölümlendirmesi gibi geliyordu -toprak, hava, ateş, su- ve buna yeşil büyüyen şeyler de ekleniyordu. Ariana orman gibi kokuyordu, bu fae de yle.

Gürültü dairenin daha uzağındaki bir odadan geliyordu. Biri ığlık atıyordu ama kim olduğunu anlayamadım. Tedbiri bir kenara bıraktım ve dar koridordan aşağıya, en sondaki ana yatak odasına doğru hızla ilerledim.

l kadının ortağı kabus gibi korkunçtu. Kafası şekilsizdi ve vücuduna göre çok büyüktü. Zümrüt yeşili ve sıvı bir renkteki büyük gözlerinden biri yana bakarken, diğerı onun yarısı kadar büyük ve simsiyahtı. şakaklarından yeni çıkan boynuzlara benzeyen iki garip yumru çıkıyordu. Burnu, yüzüne göre çok büyük olan ve düzensiz, kürek şeklinde, sarı dişlerle dolu bir ağzın üzerinde iki yarıktı. Dvşrken siyah bir dil dışarı fırlıyor ve burun yarıklarından geçiyordu.

Tüm korkunluğuna rağmen boyu bir metreyi geçmiyordu. Vücudu ince, neredeyse narin görünümlü, bilekleri benimkinden daha küçük, insan şeklindeydi. Büyük, dört parmaklı elleri, neredeyse kendisi kadar uzun, siyah metalden yapılmış bir kılıcı kavrıyordu.

Asil'in elinde bir beyzbol sopası vardı ve onu bir katana gibi kullanıyordu -dn, dn ve piçin silahına sert bir darbe indirmesine asla izin verme. Japonların eliği kötüydü ve bunu telaf etmeyi öğrenmişlerdi. Tad'in bir çift mutfak bıçağı vardı ve Fae'nin onlarla iyi bir ritim yakalamasını engelliyordu - ne yazık ki Asil'i de engelliyordu.

Fae iyi dvşrd. Kılıç tercih edilen bir silahken onu öğrenmiş biri gibi.

Tüm fae'ler uzun ömürlü değildi. Bazılarının yaşamları bceklerinkine benzerdi - birkaç mevsim, sonra yok olurlardı. Zee bir keresinde biraz sarhoşken bana bunların çoğunun gerçekte yok olduğunu söylemişti. Daha kırılgan olan yaşamları, dünyayı fetheden elik ve betonla baş edemiyordu.

Diğerleri neredeyse insan ömrü kadar yaşadı - bazıları için yirmi yıl, diğerleri için yüz elli yıl. Başlangıçta fae'lerin yalnızca küçük bir yüzdesi neredeyse ölümsüzdü. İnsanların ve teknolojinin yükselişi daha dayanıklı olanları seçmişti.

Fae'ler, artık Fae'lerin daha önce hiç olmadıkları kadar büyük bir yüzdesini oluşturuyorlardı.

Bir insan ömrü uzman bir kılıç ustası olmak için yeterince uzundu -kendi karate sensei'm kılıç da dahil olmak üzere çeşitli silah formlarında oldukça iyiydi. Ama Asil yüzyıllardır pratik yapan ünlü bir kılıç ustasıydı ve bu fae kendi başına olmaktan çok daha fazlasını yapıyordu. O yaşlıydı.

Tad'in durumu kötü değildi - babası ona öğretmişti, bir keresinde bana söylemişti. Tad'in mutfak bıçaklarından daha büyük bir şeyi olsaydı, Asil'le daha önce birlikte dövüşmüş olsalardı, birlikte çalışabilirlerdi. Hal böyle olunca, birbirlerinin yolundan çekilmekte zorlanıyorlardı.

Aşağıya doğru eğildim ve odanın dış kenarını tutarak yavaşça kavgaya yaklaştım. Yatağın altına kaydım. *Benim* yatağımın altında toz tavşanları, iç çamaşırları ve rastgele bir iki ayakkabı bulunurdu ama Sylvia benden daha düzenliydi ve onun yatağının altında sadece ambalaj kâğıtlarıyla dolu ince plastik kaplardan vardı. Yatağın başından ayak ucuna doğru süründüm ve burnumu yatak örtüsünün altına sokarak bir işe yaramak için fırsat kolladım.

Asil'in beyzbol sopasından kaçmak için geriye sıçrayan fae, Sylvia'nın masasına çarptı ve üzerinden yuvarlanarak monitör ve klavyenin yanı sıra içi yazı gereçleriyle dolu küçük bir kil kavanozu da masanın üstüne düşürdü. Birkaç düzgün lastik bantlı kağıt yığını darbeden kurtuldu. Fae tısladı ve neredeyse yüzme havuzuna atılmış bir kedi gibi masadan havalandı ve kaçmak için Asil'e çarptı.

Nüfusunun büyük bir kısmı yarım yüzyıldan uzun bir süredir şu ya da bu şekilde devlet tarafından istihdam edilen Tri-Cities'te, 1950'lerden kalma o eski, hantal çelik masalardan bolca var. Bunları hurda satışlarında ve diğer her türlü satışta gördüm ve bir keresinde iyi bir arkadaşım bir hükümet satışına gitti ve iki masa ve bir düzine kırık sandalye içeren bir palete teklif verdiğini düşündü, ancak bir sıra paletle sonuçlandı - yaklaşık elli masa, üç yüz on beş kırık ofis sandalyesi, işlevsiz bir elektrikli kalemtırış ve dört kutu pembe silgi. Garajdaki ofis sandalyem aslında bu sandalyelerden dördüydü ve hepsi de Frankenstein'dan geçirilerek çalışan bir sandalye haline getirilmişti.

Bu sanayi tipi masalar grinin çeşitli tonlarına ve kurumsal yeşil ya da sarıya boyanmıştı. Sylvia'nın masası sarı renkteydi ve hepsi gibi çelikten yapılmıştı.

Bu da demek oluyordu ki, ölü kadının aksine ve o kadar ustaca salladığı büyük kılıcına rağmen, bu fae soğuk demir ya da çeliğin dokunuşuna dayanamıyordu.

Tad bıçaklarını bırakıp saldırdı ama Asil az önce fae'yi doğrudan önüne itmişti, bu yüzden nedenini görmek için beklemedim. Saklandığım yerden fırladım ve dişlerimi fae'nin sol baldırına gömdüm.

Bir bulldog gibi çenem yok ama yine de elimden geldiğince çenemi kilitledim. Asil bana İspanyolca küfretti -ben olduğumu biliyordum çünkü "Mercedes" diye bitirdi. Küfür ettiğini biliyordum çünkü -benim için çoğunlukla anlaşılmaz olsa da- lirik İspanyolcada bile küfür kulağa küfür gibi geliyordu.

Asil ayrıca fae'nin kılıcın kabzasıyla bana vurmasını engellemek için kılıcı yukarı doğru savurdu. Kılıcın ucu Asil'in silahının tahtasına değerek sopayı ikiye böldü ve Asil'e fae'nin büyülu kılıcıyla savaşması için on sekiz inçlik bir tahta parçası bıraktı. Kılıcın ucu tahtaya değene kadar duyularıma diğer kılıçlardan farklı bir şey hissettirmemişti ve sonra Zee'nin büyüsu gibi tadı gelmişti.

Ağırlığım onun tökezlemesine neden olunca Fae güldü. Galce bir şeyler söyledi, daha az vahim koşullarda tercüme edebilirdim ya da en azından tahmin edebilirdim. Dengesini sağlarken kılıcının keskin ucunu bana doğrulttu.

"Bırak," diye bağırdı Tad ve çelik masa, bir topa taş çıkartacak bir gümbürtüyle fae'ye çarptı. Kağıtlar, faturalar, bilgisayar parçaları ve ofis artıkları, fae ve benimle birlikte duvarda önceden açılmış delikten dışarı uçtu. İniş beni o kadar sarstı ki baldırını tutmayı kaybettim, ancak o zaman Tad'ın "bırak" sözünün *bana* yönelik olduğunu fark ettim.

Masa, fae'nin üzerine yuvarlanmadan önce başımın hemen yanına düştü ve beni yarı baygın bir şekilde çimlerin üzerinde bıraktı.

Fae çığlık attı, acı dolu, öfke dolu bir ses kulaklarıma bir darbe gibi çarptı. Bir mil öteden duymuş olsaydım, bunun bir insan boğazından gelmediğini anlardım. Yanan etin kokusunu aldım ve masayı kaldırıp yola fırlattı, masa bir kez sektikten sonra takla atarak hurdaya dönmüş bir kamyonu çarptı.

Düştüğü yerde bizden bir düzine metre ötede duran kılıcına uzanmak için yanımdan geçmeye başladı ama oraya önce başka biri vardı. Fae bir an tereddüt etti, gözleri kılıcındaydı, ama sirenlerin sesi yakından ve kişiseldi - ya da belki de kılıcını tutan adamın yüzüydü.

topuklarının üzerinde dönüp kaçtı. Tad, Sylvia'nın yatak odasının duvarındaki açık delikten hakaretler yağdırdı.

Başımda dikilen adam fae kılıcını bir kenara fırlattı ve yanıma oturmak için eğildi. Nazik eller üzerimde gezindi ama odaklanamıyordum, nefes alamıyordum - o kadar zorlandım ki ciğerlerime hava pompalama yeteneğimi yeniden kazanmam uzun sürdü. Bunu yapar yapmaz tekrar insana dönüştüm ve onun kucağına kıvrıldım.

"Adam," dedim, göğsümün ortasında sıkı bir şey yumuşarken ona bir ninni gibi sarıldım. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzüldü. Eğer o da bana aynı sertlikte sarılmasaydı bu çok aşağılayıcı olurdu.

Gözlerimi sildim ve ona bakmak için geri çekildim. Biraz yıpranmıştı, sakalları kaşınma aşamasındaydı ve gözleri ... Kötü olmuştu. Nasıl kaçmış olursa olsun, bu ona pahalıya mal olmuştu.

Beni öptü ve bu sert, sahiplenici bir öpücüktü. Geri çekildi ve "Ben de seni aramaya çıktım ve bir apartmanın üçüncü katındaki bir delikten bir adamın bacağına bağlı olarak uçtuğunu görmek için tam zamanında buraya geldim" dedi.

Dudaklarında yanıklar vardı ve onlara dokunmak için uzandım.

"Silver," dedim. Bu önemliydi, çünkü Adam'ı incitmek istemiyordum, ama ne dediğimi unutmuştum.

"Hey, siz iki aşk kuşu," dedi Tad kuru bir sesle. "Yardım edemedim ama Mercy'nin çırılçıplak olduğunu ve polisin geldiğini fark ettim. Ben de kıyafetlerini getirdim."

Adam başını kaldırıp Tad'e gülümsedi ama o benimle konuştu. "Giyinsen iyi olur Mercy. Tad haklı."

Kucağından zıpladım ve Tad'den giysileri kaptığım gibi zarafetten çok hızla üzerime geçirdim. Her şey acıyordu ve -ayağa kalkmakta olan Adam'a baktım- hiçbir şey acımıyordu.

Tad çimlerin üzerindeki bıçağa doğru yürüdü ve ona değerlendirci bir gözle baktı. "Buraya gel o zaman," dedi ve elini kaldırdı. Kılıç avucunun içine uçu ve sonra... kayboldu. Elini küçük bir metal parçasının üzerine kapadı ve onu cebine soktu.

"Bu, ikiye böldüğü sopayı açıklamayı biraz zorlaştıracak ama polis gözetimine alınmasına izin vermek çok tehlikeli," dedi bana. "Polis için tehlikeli."

Kafam bulanıktı ama az önce üçüncü kat penceresinden aşağı atılmış ve Adam'ın güvende olduğunu fark etmişim. Ve burada. Bu da artık benim sorumlu olmam gerekmediği anlamına geliyordu.

Adam buradayken, hiçbir endişem kalmamıştı. Hem de hiç. Bir şey oldu, fae kokan bir sihir o anı bekliyordu, ama bunun için de endişelenemeyecek kadar mutluydum.

İpi belime bağladım ve Tad'e sordum, "O kılıcı baban yaptı, değil mi? Fae'ler kullanabilsin diye demir ya da çelik olmayan bir şeyden."

Tad bana dikkatle bakarak başını salladı. "Sanırım bu kılıçlardan beş tane vardı, her biri diğerinden biraz farklıydı. Babamda da bir tane var. Hepsisi kötü haber. Eğer biri onları bir kalabalığı katletmek için kullanmıyorsa, lanet olası bir Gri Lord böyle bir fae hazinesinin nasıl korunması gerektiği hakkında saçmalıyor demektir. Gri Lordlar, ejderhaların altın biriktirmesi gibi fae eserleri biriktiriyor. Ve eğer bu polis için çok tehlikeliyse, Gri Lordların eline geçmesi de çok tehlikeli. Bunu babama vereceğim, o ilgilenir." Bana dikkatle baktı ve başını eğdi. "Burnuna dokun, Mercy."

Elimi burnuma koydum ama burnum gibi hissediyordum. Bir leke ya da başka bir şey varsa da anlayamadım.

Adam'a baktı ve bir şeyler söylemeye başladı, ancak bir polis arabası yoldaki masanın yanında durdu, ışıkları yanıp sönüyordu ama siren neyse ki sessizdi. Sanki herkesin beklediği işaret buymuş gibi, insanlar evlerinden dışarı taşmaya başladı. İki polis arabası daha onu takip etti ve ortadaki Sylvia'yı indirdi. Tony sürücü koltuğundan indi ve onu takip etti.

"Gabriel ve çocuklar iyi," diye bağırdım hasarlı binadan gelen insan sesleri ve bağırışlar arasında. "Onları Kyle'ın evine gönderdim."

Sylvia durdu ve gözlerini kapadı, kısa bir süreliğine de olsa içtenlikle haç çıkardı. Bize doğru yürüdü, Tony de peşinden. Dairesinin duvarındaki deliğe baktı.

"Tad onları durdurdu," dedim ona. "Gabriel de tüm çocukların güvenli bir şekilde dışarı çıkmasını sağladı."

"Bunu kim yaptı?" diye sordu Tony dikkatle; o da duvardaki deliğe bakıyordu.

Tad bir ses çıkardı ve Adam arkama geçip kollarını omuzlarıma doladı. Çenemi onun kollarına yasladım, onun tutuşundan memnundum. "Onlar profesyoneldi. Paralı askerler." Bana saldıran kadının içinde hiç ateş yoktu. Öfke yoktu. Keder yoktu. Bu bir işti, başka bir şey değil.

"Bunun kim olduğunu biliyorum," dedi Tad beklenmedik bir şekilde. "Bize bir yardımı dokunacağından değil. Hey, Tony. Görüşmeyeli uzun zaman oldu."

"Seni gördüğüme sevindim, *çiko*," dedi Tony ona. "Ne oldu?"

"Mercy, Jesse ve Gabriel'i -Gabriel'i tanıyorsun, değil mi?"

Tony Sylvia'ya baktı ve başını salladı. "Gabriel'i Mercy ile ilk ben tanıştırdım."

"Bunu unuttuğumu sanma," dedi Sylvia ve biraz irkildi, bana baktı ve yine irkildi.

Sylvia bana öyle bir bakış attı ki, vampirler kaçacak delik arardı. -Adam'ı görmezden geliyordu. "Çocukların güvende olduğundan emin misin?"

"Onları Kyle'ın evine gönderdim," dedim. Ama Kyle'ı tanımıyordu. "Kurtlardan birinin erkek arkadaşı, bir avukat. Evini koruyan güvenlik görevlileri var, bu yüzden çocuklar orada güvende olacaklar. Özür dilerim Sylvia. Buraya bakacaklarını bileceklerini düşünseydim Jesse'yi asla getirmezdin."

"Bunu da sen gönderdin." Başını Tad'e doğru eğdi. "Gerçi Gabriel'den daha büyük olmayan bir çocuğa benziyordu."

"Ben güçlüyüm," dedi Tad duygulu bir şekilde, daha çok köpek yavrusu gibi görünüyordu ve hiç de sert değildi.

Sylvia'nın ne düşündüğünü anlayamadım ama eğildi ve yere saçılan kâğıtları toplamaya başladı.

"Doğru," dedi Tad kayıtsızca Tony'ye. "Mercy, Jesse ve Gabriel'i Sylvia'ya bıraktı, burada onları yakalamaya çalışanlara karşı güvende olacaklarını düşünüyordu. Ama onlar için endişelendi ve benden göz kulak olmamı istedi."

Tony'nin yüzünde anlayışlı bir ifadenin belirmediğini gördüm. "Sen Zee'nin oğlusun," dedi. "Bunun seni yarı fee yaptığını unutup duruyorum." Unutmak kolaydı. Tad insan gibi görünüyordu, tıpkı safkanların çoğu zaman yaptığı gibi. Tad'in görünüşünün babasınıninki gibi bir cazibe mi olduğunu yoksa gerçekten insan gibi mi göründüğünü asla bilemedim. Yarı fae, bana söylendiğine göre, her iki şekilde de olabilir.

-Ve insan gibi görünmeyen bazı yarı fae'ler de ne olduklarını saklayacak kadar büyüye sahip değiller. Bunların çoğu yetişkinliğe ulaşamıyor. Fae'ler genel olarak çok ama çok pratik bir ırktır.

Tad, Tony'ye başıyla onay verdi. "Mercy, biri aramaya gelirse büyük bir kargaşaya neden olacak kadar güçlü olduğumu biliyordu. Ve biri geldi de." Yukarı baktı

pişmanlıkla. "Eğer bunu yapan piçleri yakalayamazsak, sanırım tamir ettirmek için para ödemem gerekecek."

"Senin borcun değil," dedi Adam. Sesi farklıydı, her zamankinden daha koyu ve sertti ama sırtıma çok sıcak bir şekilde yaslanmıştı. "Dairenin tamir masraflarını biz karşılayacağız, Sylvia."

Patlamasını bekledim ve onu suçlayamazdım. Dairenin yanındaki posta pulu büyüklüğündeki çimenlikte uzanan duvara bakan hiç kimse çocuklarının güvende olduğunu düşünemezdi.

"Benim hatamdı," dedim ona. "Bu adamlar tüm sürü üyelerinin kimliklerini biliyorlardı, bilmemeleri gerekenlerin bile. Senin ve Gabriel'in konuşmadığınızı da bileceklerini düşünmüştüm. Ama sanırım Gabriel'in en yakın akrabasının peşine düştüler."

Sylvia ayağa kalktı, topladığı bir avuç banknotu bacağına vurdu ve dairesindeki deliğe baktı. Sonra bana baktı. "Hayır," dedi yavaşça. "Bu senin suçun değil. Masum insanlara zarar verme niyetiyle evime giren insanların suçu."

Adam ona "Haklısın," dedi ama sonra Alfa sertliğiyle ekledi, "Ama sürü yine de zararı ödeyecek. Onlar benim kızımı avlıyorlardı."

Kaşlarını çattı ama yüzüne uzun süre bakamadı. "Pekâlâ," dedi, sesi her zamankinden biraz daha yumuşaktı.

Tad'e baktı. "Sen iyi bir genç adamsın ve öyle görünüyor ki, bana söylediğin kadar sert birisin. Çocuklarıma gösterdiğin özen için teşekkür ederim."

"Hey, Sylvia," diye seslendi WSU tişörtü giyen genç bir adam. "Yardıma ihtiyacın var mı? Tom'la birlikte masanı dairene geri götürebiliriz, belki bu aylaklardan bazıları da dağınıklığı toplar." Yanında duran, kendisinden birkaç yaş küçük sevimli bir kızın saç örgüsünü çekiştirdi.

"Kes şunu," dedi elini adamın elinden çekerek. "Evet, elbette Bayan Sandoval. Temizlik yapabiliriz."

Elinde pano olan orta yaşlı endişeli bir kadın kutlamalara katılmak için dışarı koştu.

"Ben Sally Osterberg," dedi not tutan memurlardan birine. "Ben apartman yöneticisiyim. Bana neler olduğunu anlatabilir misiniz?" Sylvia hâlâ doğal olmayan bir sakinlikle, "O konuya yeni geliyoruz Sally," dedi - belki de o kadar eğitim aldığı içindir, belki de

Yaşları okul sistemine yayılmış bir çocuk sürüsünün tek ebeveyni olmaktı.

Adam, "Onarımları kendiniz yapıp fatura mı göndermeyi tercih edersiniz, yoksa tamir için müteahhit tutmamızı mı tercih edersiniz?" diye sordu.

Sally ona döndü ve yüzü aydınlanmadan önce durakladı. "Adam Hauptman? Sen Adam Hauptman mısın? Aman Tanrım. Haberlerde bir tür paramiliter grup tarafından kaçırıldığınızı gördüm. Kurtulmak için savaşmak zorunda mı kaldınız? Onlar-" Durdu, kelimeleri tükendiği için değil.

Adam'ın gülümsemesini görebilmek için başımı eğdim, "Evet. Yaptım ve görünüşe göre bu, sürüme ve bana karşı olan her kimse onunla bağlantılı."

"Bu çok heyecan verici," dedi. "Kız kardeşime duvara bir kurt adam çarptığını söyleyene kadar bekle, hem de herhangi bir kurt adam değil." Kendini tuttu ve kıpkırmızı kızardı. "Aptal gibi konuşuyorum."

"Hayır," dedi Adam, yıkımın çoğunu kimin yaptığı konusundaki yanlış anlamasını düzeltme zahmetine girmeden. "Öyle değil. *Alacakaranlık Kuşağı* olaylarına yakalanan herhangi biri gibi konuşuyorsun. Bayan Sandoval'ın eşyalarının hava koşullarından zarar görmemesi için o deliği kapatacak birini bulabilir misiniz?"

"Evet," diye söz verdi, "hemen." "Teşekkür ederim."

Ona bir gülümseme daha verdi ve o da gözleri benimkilerle buluşana kadar gülümsemesine karşılık verdi.

Boğazını temizledi. "Ben gidip yapacağım."

Tony onun koşarak gidişine baktı, sonra Adam'a baktı. "Bir dahaki sefere bir aile içi huzursuzluk yaşadığımızda seni de yanımda götüreceğim."

Adam gülümsedi, ne kadar yorgun olduğunu görebiliyordum. "Bu sadece bazen işe yarar, şiddet yanlısı erkeklerde genellikle tam tersi bir etki yaratırım. Yerde cesetler istemiyorsanız, beni evde bırakmak isteyeceksiniz."

Tony'nin yanında duran bir subay, "Peki," dedi, "burada bize ne olduğunu anlatmak isteyen biri var mı? Ceset ya da yaralı yok, acil durumda değiliz ama teğmen doğru bir rapor için yeterli bilgiye sahip olmamızı istiyor."

Ağzımı açtım ama Tad bana gönderdiği o keskin bakışlardan birini daha attı. Soruyu soran polis memuruna döndü ve aynı zamanda vücudunu benimle memur arasına koyarak en iyi "aman be" ifadesini takındı.

gölümsemesi yüzünü aydınlattı. "Geçen günün çoğunu şu çitin üzerinde oturarak geçirdim." Apartman kompleksini çevreleyen sekiz metrelik beton blok çite doğru başıyla işaret etti. Sonra polis yüzünü gördü. "Biliyorum, değil mi? Bir spor salonu reklamındaki önceki resme benzediğim halde neden bekçilik yaptığımı merak ediyorsun. Gerçi babam bir Fae ve görüldüğümünden daha güçlüyüm. Her neyse, Jesse yapıyordu-"

"Jesse?"

"Adam'ın kızı, hani şu kötü adamlardan korumaya çalıştığımız kız," dedi Tad, notlarını görebilmek için memurun arkasına geçerek. "J-E?S-S?E diye heceliyor. Ben de Tad'ım - 'iribaş' gibi - Thaddeus'un kısaltması, ama o konuya girmeyin, soyadım da Adelbertsmiter." Bunu da onun için heceledi. İki kere.

Memur Tad'e biraz yer açmak için döndü ama Tad onu takip etti.

"Teşekkür ederim," dedi memur kararlı bir şekilde. "Duvara ne oldu?" Bana baktı ama Tad ona da cevap verdi.

"Jesse'nin keklerini yerken biri kapıyı çaldı. Jesse, Gabriel ve çocukları yatak odalarından birine gönderdim ve kapıyı açmaya gittim."

"Yani onu içeri mi aldın?"

"Beş yaşında gibi mi görünüyorum?" diye sordu Tad kızgınlıkla. "Hayır. Kim olduğunu sordum ve UPS'den olduğunu ve bize bir paket getirdiğini söyledi. Ona verandaya bırakmasını söyledim çünkü çıplaktım, duştan yeni çıkmıştım."

"Browni yediğini sanıyordum," dedi memur, Tad'in omzunun üzerinden sarkmasına razı olmuş gibiydi.

"Öyleydin." Tad başını salladı. "Adama yalan söyledim. Çocukları güvende tutmak için oradaydım, bir yabancıya kapıyı açmamın imkanı yoktu. Dışarıda bunu bir davet olarak algılayabilecek şeyler var ve kötülüğü evinize davet etmezsiniz."

"Hayır," dedi polis memuru belli belirsiz bir sesle, "bunu yapmayacağınızı görebiliyorum."

Tony gülümsemesini gizlemek için ağzını ovuşturdu. Tony, Tad'i daha önce de tam anlamıyla Bana Bak modunda görmüştü. Tad polis memuruna yalan söylemiyordu ama iyi bir sahne sihirbazı gibi polisin bakmasını istediği yere bakmasını sağlıyordu. Tad'in neyi örtbas etmeye çalıştığını bilmiyordum ama Adam burada ve güvende olduğu için pek de umurunda değildi.

Sylvia'nın eşyalarını yerden temizlemesi gereken çocuklardan biri, "Siz fae'lerin yalan söyleyemediğini sanıyordum?" dedi.

Tad başıyla onu onayladı. "Evet, bu sadece gerçek fae'ler ve bazı yarılar için geçerli. Bu tür şeyler benim için geçerli değil. Çünkü yalan söylüyorum ve"-kollarını herkesi hayran bırakacak şekilde açtı-"hala buradayım."

Arkamda Adam sessizce güldü.

"Her neyse," diye devam etti Tad, artık polis yerine kalabalığa konuşuyordu, "sözde UPS elemanı, bir imzaya ihtiyacı olduğunu söyledi. Ona bir form bırakmasını ve paketi UPS ofisinden alacağımızı söyledim - ve o zaman kapıyı bir tür kilitle ya da sihirle açtı, dikkat etmiyordum çünkü bana şok tabancasıyla vurmaya çalıştı. Bu işe yaramayınca da lanet bir kılıç çekip kafamı koparmaya çalıştı."

"*Kılıç* mı?" dedi subay, ayak uydurmakta zorlanıyormuş gibi görünmeye başlamıştı.

Tad başını salladı. "Biliyorum, değil mi? Beni de korkutmuştu. Sanırım oldukça yaşlıydı, çünkü o şeyle ne yaptığını biliyordu. Okulda iki yıl aikido dersi aldım ve o beni maymun etti." Tad'in epey hırpalanmış olmasına rağmen hiç kılıç kesigi olmadığını kimse fark edecek mi diye merak ettim. "Çocuklara kaçma şansı vermek için onu dairenin içine doğru geri çektim. Orada bir ara beni duvara fırlattı."

Yanındaki pisliği temizleyen tüm insanlar ve hikayesini dinleyen polisler ve kadın polisler Tad'e baktı

-Çünkü duvardan fırlatılmış gibi görünmüyordu. Tad yakışıklı değildi, kulakları çok büyüktü ve dışarı çıkmıştı, burnu da George Foreman'la üç raunt dövüşmüş gibi basıktı ama insanların onu izlemesini istediğinde izliyorlardı. Bu sihir değildi; kişilik gücüydü.

"Yarı Fae," dedi onlara tekrar. "Bazen işe yarıyor." O da deliğe baktı ve başını sallayıp yüzünü buruşturdu. "Bu acıtmadığı anlamına gelmez. Geri koştum ve çocuklar kaçarken onu oyaladım. Masayı ona fırlattım, beni düşürdüğü delikten onu da düşürdüm, o sırada siz de epey yaklaşmıştınız. Kendini toparladı ve kaçtı."

Anlaşılan Asil hakkında konuşmayacaktık. Etrafıma bakındım ama Bran'in kurdunu hiçbir yerde göremedim. Belki de Tad'in sakladığım şeye değil de bana bak performansından Asil sorumluydu.

"Adam, kaçırılman hakkında bana ne anlatabilirsin?" Tony, Tad'in performansına diğer polisler kadar kapılmamıştı.

Adam ona yorgun bir gülümseme verdi. "Ben biraz dinleneceğim. Avukatım sizinle temasa geçecek ve yarın tam bir ifade vereceğim. Tamam mı?"

Tony ona isteksizce başını salladı. "Peki. Yarın saat ondan önce haber ver yoksa seni ararım. Mercy, sıra sende."

Marsilia'nın arabasının arkasındaki cesedi düşündüm ve nereden başlayacağıma karar vermeye çalıştım.

"Pek bir şey görmedi," dedi Tad ve bu kez büyüünün beni geçip Tony'nin dikkatini ona odakladığını hissedebiliyordum. "Adam'ı eve götürmesine ve yarın ikisinin de seninle konuşmasına ne dersin? Bu adamın kim olduğunu biliyorum çünkü o bir spriggand - bu bir tür fae ve oldukça nadir, neyse ki, çünkü hepsi kötü, acı fesatçılar. Bu seferki bir safkan ve bu da onu bir döneke yapıyor çünkü diğer fae'lerle birlikte rezervasyonlarda saklanmıyor. Sadece bir tane kaçak Spriggand var. Sliver adını kullanıyor ve genellikle Spice adında bir yarı-fae kadınla takılıyor. Kas gücü ya da suikastçı olarak kiralanıyorlar. Ben bir kadın görmedim ama nöbet tutuyor olabilir."

Spice, Marsilia'nın arabasının bagajındaki ölü kadın olmalı. Polise ondan bahsetmek için iyi bir zaman olabilirdi; ölümü nefsi müdafaaydı. Onlara şimdi söylersem, daha sonra öğrenmelerinden daha iyi görünürdü. Ama Adam'a yaslanmaktan memnundum ve bir şey söyleyecek gücü kendimde bulamadım.

Tony kaşlarını çatarak Tad'e baktı. "Peki neden kiralık katillerin isimlerini biliyorsun?"

Tad'in parlak dış görünüşü bozuldu. "Çünkü melezler zerre kadar umurlarında olmasa da, safkan fae'ler bize Gri Lordların çağrısına cevap vermeyen fae'lerin listesini gönderiyor. Biz, reddedilenler, bu fae'lere dikkat etmeli ve gördüğümüz safkanları ihbar etmeliyiz."

Tony yavaşça başını salladı. "Anlıyorum. Peki ya onları teslim etmezsen?"

Tad'in gülümsemesi tamamen kayboldu ve çok yetişkin görünüyordu. "İyi bir şey değil. Gri Lordlar melezleri pek kullanmazlar."

Tony birkaç kez gözlerini kırıştırdı ve aklına gelen nutku ısırarak geri aldı. Sonunda, temizlenmekte olan yıkıma baktı.

yukarı. Burası bir suç mahaliydi, bu yüzden muhtemelen kimsenin henüz temizlik yapmaması gerekiyordu ama aynı zamanda Sylvia'nın özel evrakları da rüzgârda uçuşuyordu.

"Yerde ceset yok," dedi Tad'in köşeye sıkıştırdığı memur. "Kimsenin burnu kanamıyor. Bay Hauptman zararı karşılayacağı için dava açılmayacak ama her ihtimale karşı bir rapor hazırlamamız gerekecek. Temizlemelerine izin verebiliriz, Tony." Adam'a baktı. "Bay Hauptman yarın kaçırılmasıyla ilgili bir açıklama yapmak için gelecek. Bu bana uyar mı Tony?"

Tony bana kaşlarını çattı ve Tad'in büyüü tekrar parladı. Sonunda Tony, "Tamam." dedi. Sylvia'ya baktı ve yüzü yumuşadı. "Neden anahtarlarını komşularından birine vermiyorsun, böylece ortalığı temizlemeyi bitirdikten sonra kilitleyebilirler. Seni Kyle'ın evine götüreceğim, böylece çocuklara göz kulak olabilirsin."

ADAM

Adam çenesini kapalı tuttu ve kollarını Mercy'ye doladı, böylece demir atmış oldu ve nazik polisler hırlamadı.

Gözlerini kızın yüzünden uzak tuttu çünkü zaten tüm bu gürültü ve insanlarla yeterince zor zamanlar geçiriyordu; yüzünün yarısını kaplayan morluk da buna yardımcı olmayacaktı. İçgüduları bir şeylerin *ters* gittiğini haykırıp duruyordu ve masanın indiğini gördüğünden beri de bunu söylüyordu; masanın onu ıskalayıp ıskalamadığını anlayamıyordu. Nefes almayı bırakmıştı. İçinde Mercy'nin olmadığı bir dünya düşüncesi

...

Bu da sakinleşmesine yardımcı olmadı. Düşmanlarının onu izlediğini, kimsenin güvende olmadığını hissediyordu. Bu sadece savaşın, dün gece kendisini kaçıranlarla uğraşmanın ve bu sabah Mercy'nin dövüşünü yarıda kesmenin etkisiydi. Bu diken üstünde olma hissi kurtadam olmadan önce de tanıdık geliyordu.

Sylvia'nın komşularıyla sohbet etmesini beklerken Adam kibarca Tony'nin sıradan sorularına cevap vermeyi reddetti. Polis memuru sonunda merak etmekten vazgeçti. Tony iyi bir polisti ve sakladıkları bir şeyler olduğunu biliyordu; ama Adam, Elizaveta'nın gelmesini beklerken bitmemiş şaraphanenin duşunda temizlenmişti. Öldürme çılgınlığından geriye kalan tek lekenin görünmez lekeler olduğunu biliyordu ve iyi bir polisin içgüdülerinden bile bunları nasıl saklayacağını biliyordu.

Tony ayakkabısına çarpıp uçuşan bir kâğıdı aldı ve baktı. Adam elektrik şirketinden gelen bir fatura olduğunu gördü, üzerinde bir sürü kırmızı renk vardı. Tony onu elinde sıktı.

Tony'nin Sylvia'yı sevdiği bir sır değildi -ya da Sylvia'nın onu kesin bir şekilde kendinden uzaklaştırdığı. Ama Jesse Adam'a bunun birkaç yıl önce, Sylvia'nın kocası öleli henüz bir yıl olmuşken yaşandığını söylemişti. Tony o zaman Sylvia'nın isteklerine saygı duymuş ve geri adım atmıştı, ki doğru olan da buydu. Ama Jesse'ye göre biri Tony'yi tekmelemeli ve tekrar denemesini sağlamalıydı.

Ya da buruşmuş faturayı cebine sokarken Tony'nin yüzündeki ifadeye bakılırsa, belki de bir fae onun evini yıkmalı, çocuklarını tehdit etmeli ve ödenmemiş faturalarını rüzgârda yüzer halde bırakmalıydı. Sylvia sertti, zekiydi ve kendi başına hayatta kalabilirdi; yakışıklı bir prensin gelip onu kurtarmasına ihtiyacı yoktu. Ama bu, böyle bir adamın onu elinden gelen her şeyden korumak istemeyeceği anlamına da gelmiyordu.

Adam, Mercy'nin Tony'nin aydınlanmasını fark edip etmediğini görmek için başını eğdi ama Mercy onun kendisine baktığını fark eder etmez dikkatini ona çevirdi ve gülümsedi.

Dudakları griye çalan siyahla çizilmişti. Ruj olsaydı, rengiyle ilginç bir etki yaratırdı. Ama onu öptüğünde gümüşün tenini yakmasından bunun yeni bir ruj rengi olmadığını biliyordu. Ayrıca dudaklarını emen gümüşün, eş bağları aracılığıyla ondan aldığı gümüşle bir ilgisi olduğundan da emindi. Cehennem'den tek umudu, onun bundan başka bir şekilde zarar görmemiş olmasıydı. Bu, hayatlarının geri kalanında su toplamasına neden olmadan öpüşemeyecekleri anlamına gelebilirdi ama en kötüsü bu olduğu sürece bununla başa çıkabilirdi.

Yarın için endişelenecek çok şey vardı. Bugün iyiydi. Sylvia Tony'nin arabasında güvende olana kadar bekledi. Sonra, sorumlu hissettiği insanların güvende olduğundan emin olduğunda, gitme vakti gelmişti.

Mercy'nin şakağını öptü ve "Burada bekle" dedi. Sonra da halkını bulmak için koşar adımlarla yola koyuldu.

Biri kendi kullandığı, diğeri de Mercy'nin gözetim ekibinin kullandığı, birbirinin aynısı iki Toyota Corolla'yı çöp konteynirinin yanına park etmiş halde buldu. Kendisiyle birlikte gelen adama anahtarları teslim ettirdi ve diğer ikisiyle birlikte geri döndü. Onları birleştirerek Mercy'yi Kyle'ın evine götürecek bir araba elde etti. Kapıyı açtı ama içeri girmek için eğildiğinde, arabasının yanında yerde duran ayakkabıların Mercy'ninkiler olduğunu fark etti.

-Çöp kutusunun altında bir çorap vardı.

Merhamet, ölüm, *fae* ve garip bir kurt adam kokusu alıyordu. Hırlamasına neden olan bu son kokuydu. Mercy'nin Bran'in yardım için gönderdiği bir kurtadamlı gittiğini unutmuştu. Dikkat çekici bir şekilde ortalıkta görünmeyen bir kurt adam.

Görünüşe göre dövüşün sadece gördüğü kısımdan daha fazlası olmuştu.

Çoraplarını ve ayakkabılarını topladı ve arabayı Mercy'yi bıraktığı yere geri sürdü. Mercy onu tam söylediği yerde bekledi ve arabayı sürerken ona neşeyle el salladı. Yanında, yere bakan Zee'nin oğlu duruyordu; yüzü -artık gösteri yapacak kimse olmadığı için- endişeli görünüyordu.

Adam arabayı çekerken Tad ona döndü ve "Ben de gelsem olur mu?" dedi. Mercy'ye baktı ve biraz kaşlarını çatı. Adam da tüm o morluklar yüzünden mutsuzdu. "Tüm bunlar olmadan önce Mercy ve çocuklarla birlikte Kyle'a gidecektim."

"Peki," diye kabul etti Adam. Tad sormamış olsaydı, Adam ısrar edecekti. Adamlarından hiçbirini savunmasız bırakmayacaktı ve Tad, Mercy'ye ve dolayısıyla Adam'a aitti. Adam Mercy'ye baktı ve "Ben sürerim," dedi.

Neredeyse hissettiği kadar sert göründüğünü biliyordu. Duştan sonra banyo aynasında kendini görmüştü ve Mercy yüzünü okumada çoğu insandan daha iyiydi. Taktığı yarım sakal bile onu Mercy'nin incelemesinden koruyamazdı.

Mercy'nin yanıtını bekledi. Tartışmaları hoşuna gidiyordu çünkü çok az insan onunla tartışırdı. Mercy kazanana, adam onu haklı olduğuna ikna edene ya da ne kadar haklı olduğunu düşünürse düşünsün kazanamayacağı belli olana kadar tartışırdı. Eğer bu konuda yeterince huysuzsa, onu geri alırdı - o lanet olası külüstür Tavşan hala yatak odalarının penceresinden görebileceği bir tekerleğin üzerinde duruyordu. Hoşuna gitmişti.

-Cüzzamlı Tavşan değil, Tavşan onu çıldırtmıştı ama çaba gösterecek kadar önemsiyordu.

Bu kaybetmeyeceği bir savaşı ama muhtemelen araba kullanmaması gerekiyordu. Öfkesi kadar konsantrasyonu da bozulmuştu. Uykusuzluk ve savaş yorgunluğu gibi hiçbir şey ona gerçekten kötü bir yol öfkesi vakası için yakıt sağlamaz. Öyle bile olsa, direksiyonu bir başkasına, hatta iyi bir sürücü olan Mercy'ye bile bırakacak kadar kontrolü elinden bırakması mümkün değildi.

Mercy tartışmak yerine gülümsedi ve tek kelime etmeden yolcu koltuğuna oturdu. Açıklanamaz bir şekilde, bu onun öfkesinin daha da alevlenmesine neden oldu.

tartışmıştı.

Dilini ısırdı çünkü ona bağırsa aptal gibi görünecekti. onunla tartışmak *değil*. Tad arkaya atladı ve emniyet kemerini bağladı.

Adam arabayı park yerinden çıkarırken Tad, "Diğer kurt adamı lisenin oradan almalıyız; Onuncu Cadde'den dönün," dedi.

"Neden kaçtı?" Adam sordu, sonra Mercy'ye baktı.

"Onun varlığının işleri daha da karmaşık hale getireceğinden endişeleniyordu." Adam dikiz aynasından Tad'ın parmaklarını birbirine vurduğunu ve sanki Mercy için endişeleniyormuş gibi onu izlediğini fark etti.

"Çöp bidonlarının orada kim öldü?" Adam sordu.

"Jesse'yi kaçırmaya çalışan Fae ekibinin diğer yarısı," dedi Mercy, sanki market alışverişi gibi sıradan bir şeyden bahsediyormuş gibi. "Park ettiğimizde üzerime atladı ve Asil onu öldürdü. Polise ondan bahsetmenin akıllıca olacağı aklıma geldiğinde, çocuklar cesetle birlikte arabaya binip gitmişlerdi bile."

Adam neredeyse arabayı durduracaktı. Başka bir gün olsa, çocukların arabasının bagajındaki ceset için üzülürdü. Ama bu Asil'in adını duymadan önceydi. "*Moor'u* Bran mi gönderdi?"

"Asil," diye onayladı Mercy, böylece yanlış duymadığını biliyordu. "Onu Charles'ın gönderdiğini söyledi ama Cantrip'ten Ajan Armstrong'un önünde konuşuyordu."

Armstrong, Kyle'ın evindeki federal olmalıydı, Adam Mercy'yi bulmak için aceleyle dışarı çıktığında onu bekletmeye çalışan kişi.

Mercy haklıydı, *Bran*, Mercy ve Jesse'ye bakması için *Moor'u* göndermişti. Kendi oğlu tarafından öldürülmesi için Bran'e gönderilecek kadar deli olan Moor. Bran'in kendi nedenleriyle bunu yapmamaya karar vermesi dışında.

Asil. Belki de delilikten kurtulmuştu.

"O piçin beni yere sermesini engelledi," dedi Tad. "Aşırı derecede yenilmiştim ve bu yetersiz bir ifade. Spriggan'ı Jesse ve Gabriel'in çocukları almasına yetecek kadar yavaşlatabilirdim ama bu çok yakın bir şey olurdu ve bunu yapmak için büyük silahlarımı çıkarmam gerekirdi." Pencereden dışarı baktı ve karamsar bir şekilde devam etti, "Büyük silahlar üzerindeki kontrolüm olması gerektiği gibi değil. Bu yüzden Asil'in ortaya çıkmasına sevindim."

Üniversite Tad'i değiştirmişti. Öyle olması gerekiyordu, Adam biliyordu. Ama araba kullanırken Tad'e gerçekten güvenli olandan daha uzun bir süre bakan Adam, bir pilicin öğrendiği türden bir bilgi edinmiş olmasından

korkuyordu

Bir ağacın alçak dalından ziyade bir uçurumdan aşağı itilmiş ve düşme sonucu hasar almıştır.

Adam da bu şekilde büyümüştü.

Mağribi onları bekliyordu, bir elektrik direğine yaslanmıştı ve sıkılmış görünüyordu. Adam Asil'le hiç tanışmamıştı ama Mağribi, kurt ve tehlikeli görünüyordu. Başka kim olabilirdi ki? Üzerinde kavgadan kalma bir iz yoktu, gerçi uzaktan teninde bir çürük görmek zor olurdu. İnsanlar arabalarıyla yanlarından geçerken ona bakıyorlardı, diye düşündü Adam, çünkü Asil'in üzerinde yazlık bir tişörtten başka bir şey yoktu. Asil'in tam olarak ne olduğunu görmek için çoğu insandan daha deneyimli bir göze sahip olmak gerekiyordu.

Corolla'yı kaldırıma çekerken Adam, Asil'in gözleriyle kısa bir süre karşılaştı ve yaşlı kurt Adam'a teselli edici bir gülümseme verdi. Bu yolculuk zor geçecekti. Muhtemelen bu sabahki cinayetin etkisiyle hâlâ gergin olan Âdem için daha da kötü olacaktı. Ama Adam'ın duyduğu hikâyelerin yarısı doğruysa, Asil insanla canavar arasında tehlikeli bir şekilde sallanıyordu, bu yüzden tanımadığı baskın bir kurtla arabada tıklıp kalmak onun için de kolay olmayacaktı.

Asil, Mercy'nin arkasındaki kapıyı açtı ve arka koltuğa kaydı. Kapı kapanır kapanmaz, garip kurdun boğazını parçalama dürtüsü Adam'ın ellerini direksiyonda sıktı. Böyle hissederek araba kullanmamalıydı. Ama Kyle'a tek parça halinde ulaşma görevine odaklanmadan, pişmanlık duyacağı bir şey yapacağı kesindi.

"Adam," dedi Tad boğazını temizleyerek, çünkü şüphesiz arabadaki rahatsız edici atmosferi okuyabiliyordu, "başka bir yere gitmeden önce babamın evine gitmemiz gerekiyor."

"Neden?" Gerçek bir kelimeden ziyade neredeyse bir hırıltıydı. Adam'ın arabada diğer kurtla geçirdiği süreyi minimumda tutması gerekiyordu ve buna bir yan yolculuk dahil değildi. Asil'in arkasındaki varlığı kürek kemiklerinin arasında bir kaşıntıydı.

"Çünkü o lanet kılıç, Sliver ve Spice'ın etrafta koşturduğu tek fae eseri değil ve Mercy tuhaf davranıyor."

Evet, kalbinde yaşayan canavar uludu. Mercy'de bir sorun var. Sana söylemeye çalışıyordum ama sen bunun sadece kavgadan kaynaklandığını sanıyordun. Ama öyle değil. Bu, daha önce onu koruyamadığımızda başına gelenlere benziyor.

Adam Mercy'ye baktı, o da ona kocaman gözlerle ve yüzünde yarım bir gülümsemeyle baktı. "Ben iyiyim," dedi, ki bu doğru olsaydı asla böyle bir ses tonuyla söylemezdi. Tad'le tartışıyor ya da yabancı insanlar hakkında ukalaca espriler yapıyor olurdu.

"Burnunu ovala," dedi Tad ona.

O da burnunu ovuşturdu.

"Dizini okşa."

O da öyle yaptı.

"İki kere öksür."

Ağzını kapattı ve öksürdü.

"Mercy'nin hiç tartışmadan arka arkaya üç sipariş aldığını gördün mü?" Medyum olmadığı ve Adam'ın içindeki canavarı duyamadığı için Tad, Adam'ı ikna etmesi gerektiğini düşündü.

"Emirleri veren Bran olsa bile." Adam ayağını gaza bastı. Eğer arabadaki gerilim daha önce de güçlüyse bile, şu anki durumla hiçbir ilgisi yoktu ve bunun Moor'la da hiçbir ilgisi yoktu.

Adam bir şeyi öldürmek istedi, Mercy'yi düzeltecek herhangi bir şeyi. Ellerin altında, arabanın direksiyonu inledi ve parmaklarını gevşetip kontrolü kaybetmemek için savaştı.

Diğer kurt adam bunu kolaylaştırmak için elinden geleni yapıyor, sessiz kalıyor ve bakışlarını pencereden dışarı odaklıyordu, böylece Adam onun gözleriyle karşılaşamıyordu. Adam bunu takdir etti ve öfke onu kör etmekle tehdit eden bir gelgitken elinden geldiğince karşılık vermeye çalıştı.

"Ne kullandılar? Ve onu nasıl tamir edeceğiz?" Dişlerini sıkarak konuşuyor, insan formunu korumaya ve yoldaki beyaz çizgilerin arasında kalmaya çalışıyordu. Elleri tekrar sıkıştı ve küçük arabanın direksiyonunda bir şey yerinden çıkarken bir patlama sesi duyuldu. Dönme yeteneğini etkilemiyor gibi görüldüğünde, Adam bunu görmezden geldi.

"Onu nasıl tamir edeceğimi bilmiyorum," dedi Tad. "Ama babam tamir eder. Artık telefon kullanamıyor - Mercy dün onu aradı ve yetkililer telefon ayrıcalıklarını elinden aldı. Ona evde ulaşmanın bir yolunu biliyorum."

Tamam. Zee iyiydi. Adam derin bir nefes aldı ve kurdunun şu anda değişmenin gerçekten kötü bir fikir olduğunu anlamasını sağlamaya çalıştı.

"Onu yakalayan şey neydi?" Fae büyüü hakkında hiçbir şey bilmiyordu ama sormadan da edemedi. Belki de etkisi geçen bir şey olabilirdi.

"Bir obje, bir dizi kemik bilek kelepçesi," dedi Tad. "Mahkûmları kontrol etmeyi kolaylaştırması gerekiyordu. Asil onu öldürmeden önce Spice sana da kelepçe taktı mı Mercy?"

"Sadece bir tane," dedi Mercy neşeli bir sesle. "Çakala dönüştüm ve içinden çıktım. Asil kelepçeleri cesetle birlikte bagaja attı."

"Eğer bu doğruysa," dedi Asil, "neden savaş bitene kadar ortaya çıkmadı? Kendini apartmandaki fae'nin üzerine attığında uysal davranmıyordu."

"Bilmiyorum," diye yanıtladı Tad. "Belki de kelepçelerden sadece birini taktığı içindir. Belki de sadece kısa bir süreliğine taktığı içindir. Ama görüyorsun, değil mi Adam? Emin olmam biraz zaman aldı."

"Evet." Canavarı hemen fark etmiş ve çılgına dönmüştü ama Adam yanlış bir şey görmek istememişti.

Zee'nin evi Kennewick Lisesi'ne bir milden daha az bir mesafede, Kennewick'in demiryolu ve nehir trafiğini birbirine bağlayan küçük bir ulaşım merkezi olduğu zamanlardan kalma küçük bir ev kümesi içinde yer alan küçük bir Viktorya dönemi eviydi. Evin boyaya ve verandada biraz çalışmaya ihtiyacı vardı. Avlu, atların kullanıldığı ve mekanlar arasındaki mesafenin daha önemli olduğu günlerde yaygın olduğu gibi küçüktü. Ev ve avlu, demir öpen bir fae'nin evine yakışır şekilde özenle yapılmış ferforje bir çitle çevriliydi.

Adam elini Mercy'nin omzuna koydu ve kortejin arkasından eve doğru ilerledi. Giydiği eşofman üstünden bile Mercy'nin kanında dolaşan gümüşü hissetti.

Tad süslü pirinç tokmağı çevirdiğinde kapının kilidini açmamıştı ama Adam onun başka bir şekilde kapıyı açtığını hissetmişti. Mercy bunu bilebilirdi çünkü Mercy büyüü A d a m'dan çok daha iyi hissedebiliyordu.

Zee'nin evi, orijinal aydınlatma armatürleri ve ince ahşap işçiliği de dahil olmak üzere Viktorya dönemi dekorasyonuna rağmen seyrek ve çok süslü olmayan bir şekilde döşenmişti. Oturma odasında birbiriyle uyumlu bir kanepe ve rahatça kullanılmış bir aşk koltuğu vardı. Küçük bir düz ekran televizyon, ciltsiz kitaplarla dolu iki gömme kitaplığın arasındaki duvarı süslüyordu. El yapımı bir halı parke zemini yumuşatıyordu.

Sağ tarafta, 1950'lerden kalma, eski püskü olmaktan çıkıp antikaya dönüşmüş iki kişilik bir masanın bulunduğu bir mutfığa açılan bir kapı vardı. Masanın yanındaki duvarda

Tabloda Tad'e çok benzeyen ciddi, genç görünümlü bir adamın büyük bir fotoğrafı vardı. Adam takım elbise giymişti ve yanında gelinlik giymiş, kahverengi saçları birkaç on yıl önce yaygın olan kabarık bir stile sahip yakışıklı bir kadın duruyordu. Gülümsemesi fotoğraftan bile odayı aydınlatıyordu.

Mercy fotoğrafa bakarak oyalandı.

"Haydi Mercy," dedi Tad ve Mercy hemen ona uydu.

Tad bunu hak etmese de Adam öfkesini tutamayarak, "Demek istediğini anlattın," diye homurdandı. "Bu kadar yeter."

Asil tek kelime etmedi, sadece her şeyi içine çekti. Adam diğer kurt arkalarında kalmasın diye geri çekildiğinde de itiraz etmedi.

Tad onları Viktorya dönemine özgü dar ve dik merdivenlerden ikinci kata, oradan da bir koridora çıkardı. Koridorun sonunda yarım bir kapı vardı; iki ayak genişliğinde ve üç ayak yüksekliğinde, bir çamaşır dolabını ya da dilsiz bir garsonu gizleyebilecek türden bir kapı. Banyonun yanında olduğu için Adam parasını çamaşır dolabına yatırdı.

Tad bir elini kapıya koydu ve gözlerini kapattı. Mercy kıpırdandı, yere baktı ve duvardan uzaklaşarak Adam'a yaklaştı. Adam onun tedirginliğinin kokusunu alabiliyordu ve kolunu ona doladı. Duyguları yüzünde de açıkça okunuyordu ve elinden gelse kimseye korku göstermezdi. Sanki altlarındaki zeminden tehlikeli bir şey sürünerek yukarı çıkıyormuş gibi duvarları izliyordu.

Adam, "Ona yaptıkları şey emirleri uygulamaktan daha fazlası," dedi.

"Evet," diye onayladı Tad, eli hâlâ kapının üzerindeydi. "Bence bu onun iradesini çalıyor. Bu şekilde sorulara cevap verecek, emirlere uyacak ve bir şey onu korkuttuğunda bunu saklamaya çalışmayacak. Sorun yok Mercy," dedi Tad, kadın ondan bir adım daha geri çekilince. "Bu eski bir büyü ama beni tanıyor ve şimdi ve burada kimseye zarar vermeyecek."

Asil, "Gerçeği söylemek zorunda olmayan bir fae için dikkatlice ifade edilmiş," dedi.

Tad soğukkanlılıkla yaşlı kurda döndü. "Gerçekler konusunda her zaman dikkatli davranırım. Güçlü bir şeydir ve saygıyı hak eder."

"Elbette," diye yanıtladı Asil. "Yaşlandığında, herkesin de önemli konularda dikkatsiz olduğunu düşünmeye başlayacaksın. Yorumum kınama amaçlı değildi; sadece beni şaşırttınız."

"Ne görüyorsun?" Adam, algılayamadığı şeylere bakmakta olan Mercy'ye sordu.

"Sihir," dedi ona. "Fae büyüsü, eski bir büyü ve ödül arayan bir kedi gibi bodrumdan Tad'in eline doğru sürünüyor." Tad'e baktı ve bir an için Mercy ondan daha çok Fae gibi göründü. "Senden hoşlanıyor ama bizden pek memnun değil."

Tad ona gülümsedi. "Uslu duracaktır."

Kapının beyaz sütlü cam topuzu yardım almadan döndü ve Adam bu durumdan Mercy'nin verdiği tariftten daha fazla hoşlanmadı. Büyü çok güçlü olmadığı sürece onun algılama yeteneğinin dışındaydı ve algılayamadığı şeylerden hoşlanmazdı.

Tad elini kapıdan çektiğinde kapı açıldı ve az önce çıktıklarından daha dar ve dik olan koyu renkli ahşap merdivenler ortaya çıktı. Merdivenler yükseldikçe kıvrılıyor, böylece sadece dar çamaşır dolabının kapladığı kadar yer kaplıyorlardı ve Adam gözden kaybolmadan önce sadece dört basamak görebiliyordu.

Tad içeri adım attı ve Adam onun gömleğinin kumaşının kapının üstündeki ahşapta sert bir noktaya takıldığını duydu. Asil de onu takip etti ve yaşlı kurdun ayakları gözden kaybolur kaybolmaz Adam Mercy'yi yukarı kaldırdı.

Geçit Mercy için bile dardı ve dizini bir basamağa çarptı, yüzünü buruşturdu ve tırmanmayı bıraktı.

"İyi misin?" diye sordu, eli kızın ayak bileğindeydi.

"Hayır," dedi kızgınlıkla. "Pek sayılmaz. Araba kazasında yaraladığım dizimdi ve bir hayalet var."

"Hayalet mi?" Mercy'nin hayalet gördüğünü biliyordu ama genellikle ne zaman gördüğünü ona söylemezdi. Bir keresinde ona çoğu hayaletin sadece üzücü anılar olduğunu açıklamıştı. Hayata daha yakın olanlar, onun onları algılayabildiğini bilmeseler daha iyi olurdu. İçinde bir hikâye olduğuna dair bir his vardı ama bunu zorlamamıştı.

"Mmm," dedi Mercy. "Tam önümde. Sanırım bazen Zee'nin yemek odasının penceresinden bakanla aynı kişi."

Adam aptal sarmal merdiven yüzünden Mercy'nin sırtı dışında hiçbir şey göremiyordu ama açık bir odada olsalar bile muhtemelen bir hayalet göremezdi. "Onu hareket ettirebilir misin?" diye sordu.

Mercy tereddütle, "Sanırım o bir tekrarlayıcı," diye cevap verdi.

Ondan öğrendiğine göre bir tekrarlayıcı, görebildiği ama gerçek dünyaya hiçbir tepki vermeyen, sadece belirli bir eylemi tekrar tekrar yapan bir hayaletti

tekrar, genellikle aynı yerde ve bazen her gün aynı saatte. Gerçek bir insanın kalıntısından çok bir izlenim.

"O ne yapıyor?"

"Ağlıyor." Mercy'nin sesi biraz keskinleşti ve sesi daha çok kendisi gibi çıkmaya başladı. "Pencerede de böyle yapıyor. Acaba gerçek hayatta da bu kadar ağlak biri miydi?"

Adam, Tad ve Asil'in yukarıda bir yerde konuştuklarının farkındaydı. Ama dikkatini Mercy'ye vermişti ve bu yüzden Tad seslendiğinde yeterince hızlı tepki veremedi, "Mercy, ne duruyorsun? Buraya gel."

Hayalette aldırmadan merdivenleri tırmanmaya başladı. Bir şey yapmak için çok geçti, bu yüzden Adam onun arkasından koştu. Olağandışı hiçbir şey görmedi ve en ufak bir ürperti bile hissetmedi. Tam onun arkasından çıktığında Mercy'yi ağzı sıkı ve titrek bir halde buldu.

"Mercy, iyi misin?" diye sordu, Mercy ona baktı ve ciddiyetle başını salladı.

"Yanılmışım. Tekrarlayıcı değilmiş." Ellerini ovuşturdu ve arkasına baktı. "Ama buraya giremez."

"Kim o?" diye sordu Asil.

"Tekrarlayıcı olmaması ne anlama geliyor?" Adam Mercy'nin görünüşünden hoşlanmamıştı; çok solgundu ve alnında ter vardı.

"Demek ki otostop çekmeye çalışmış." Mercy kendini kucakladı ve ayaklarının üzerinde zıpladı.

"*Kim o?*" Asil tekrar sordu.

"Bize bir dakika ver," diye hırladı Adam, ama Asil'e bakıp meseleyi daha da kızıştırmaktan kendini alıkoydu.

Diğer kurdun göğsü uyarıcı bir şekilde gürledi.

Adam, kendisine pahalıya mal olan bir çabayla, "Özür dilerim," dedi. "Merhamet. Yapabileceğim bir şey var mı?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Ben iyiyim. Daha önce hiç böyle bir şey olmamıştı. Bana yapıştı ve ona gitmesini söyleyemedim." Titredi. "Ama Zee burayı büyüyle kapattı ve beni buraya kadar takip edemezdi."

Tehlikedeydi ve Adam tam orada ve çaresizdi. Adam onu yalnız bırakıyordu çünkü kız "toplum içinde kucaklaşmayı" pek sevmiyordu ve bu durumda başka seçeneği yoktu. Ama dişleri dökülmeye başladığında

gevezelik ederek ona sarıldı. Kız buz gibi soğuktu ve ona doğru eğildi. Kas ve kemikten ibaretti ve onun kırılğan olduğunu düşündüğünü bilse gücenirdi. Onu harekete geçiren o müthiş irade olmadan, o... küçüktü.

Dişlerinin takırtısı hemen kesildi. Adam'ın omzunun üzerinden baktı ve "O bir hayalet Asil. Onu birkaç kez bu evin etrafında takılırken gördüm."

"Evimiz perili mi?" Tad'in sesi şaşırılmış gibiydi.

"O seni rahatsız etmiyor," dedi Mercy savunmacı bir tavırla. Bir adım uzaklaştı ve Adam onun gitmesine izin verdi. "Seni rahatsız ediyor olsaydı sana söylerdim."

Görünüşe göre kriz önlenmişti, Adam etrafına bakındı. Oda dar ve uzundu, zar zor da olsa üç kişinin omuz omuza durabileceği kadar genişti. Zemin, çok da küçük olmayan bir servet değerinde olan İran halılarıyla kaplıydı.

Odanın uzun yollarından birinin duvarında, el oyması müze parçalarından kül bloklarıyla ayrılmış panolara kadar değişen eşsiz kitaplıklar sıralanmıştı. Her birinin en üst iki rafında boyanmamış metal oyuncaklardan oluşan bir seçki bulunuyordu. Rafların geri kalanı ise çeşitli keskin uçlu silahlarla doluydu. Kitaplar, ki çok sayıda vardı, odanın diğer tarafında yere yığılmıştı. Girdikleri kapının tam karşısındaki duvar tamamen devasa bir aynayla kaplıydı.

"Kapıyı kapatabilir misin, Mercy?" Tad aynaya doğru yürüyerek sordu. "Kapı kapalı olmadan aynayı etkinleştiremiyorum."

Adam kapıya Mercy'den önce ulaştı ve hayaleti dışarı çıkardı. Mercy'nin hâlâ itaatkâr bir şekilde emirlere uyması hoşuna gitmemişti ama bu kez Tad'in öyle demek istemediğini düşündü. Tad bu şartlar altında Adam'a ya da Asil'e emir vermenin kötü bir fikir olabileceğini biliyordu ve bu yüzden Mercy'ye söylemişti.

Adam kapattıktan sonra Mercy kapıya dokundu. "Bir çeşit sihir var," dedi.

Tad aynaya dönmeden, "Korumalar," diye onayladı. "Hayaletleri ve casusları uzak tutmak için faydalıdır."

Aynaya üç kez vurdu ve şöyle dedi,

*Spiegel spieg'le finde, Vaters Bild und Stimme,
in der Tiefe Deiner Sinne, seiner Worte seiner Form,
meiner Worte meiner Form, führe, leite, führ' zusammen,
deiner Wahrheit Bindeglied,*

*verbinde unsere Wirklichkeiten,
Wesen und Natur im Lied!*

Tad konuşmayı bıraktığında Asil, "Ayna, ayna, duvarda," diye mırıldandı.

"Şşşt," dedi Tad. "Bu o ayna değil. O ayna kırıldı ve ondan kurtulduk. Lütfen buna fikir vermeyelim."

Adam onun ciddi olup olmadığını anlayamadı.

Aynanın orada bulunan herkesi kendisine yansıtmaktan daha ilginç bir şey yapmadığı birkaç dakikanın ardından Asil, ellerini kendine saklasa da raflardaki oyuncaklara bakmaya başladı. Bu ona sırtını Adam'a dönmek için bir bahane veriyordu ve Adam da bunu takdir ediyordu.

Mercy kitaplara daha iyi bakabilmek için eğildi; çoğu Almanca ve eskiydi. Ama Adam birkaç tane de yeni gizem kitabı olduğunu fark etti; bir de *Doc Savage* serisinin tamamına benzeyen, birden doksan altıya kadar numaralanmış, karton kapaklı bir kitap. Mercy eski bir kitaba dokunmak için uzandı ve Adam'ın içgüdüleri onun elini engellemesine neden oldu. "Huysuz, yaşlı bir fae'nin eşyalarına dokunmak akıllıca değil," dedi.

"Ona dokunmamı istiyor," diye açıkladı ciddiyle.

"Bunu yapmamak için bir neden daha," dedi Adam ona, elini tutmaya devam ederek.

Uysal bir mahkum, diye düşündü, kim ne derse onu yapmak zorundadır. -Ya da her neyse, ona bir şey yapmasını söylüyor. Eğer iradesini kullanabilseydi, o hayaletin ona sorun çıkarıp çıkarmayacağını merak etti. Aynaya baktı ama hâlâ yansımalarından daha ilginç bir şey yoktu. "Tad, ne duruyorsun?"

"Şşşt," dedi genç adam. "Çok yüksek sesle değil. Aynanın diğer tarafındaki biri duyabilir. En kısa zamanda gelecektir."

"Burada bir fae'nin inine göre çok fazla metal var," diye mırıldandı Asil. "Ve burnumu kaşındırmaya yetecek kadar büyü."

"Zee bir metal ustası," diye açıkladı Mercy, Adam'a yaslanarak. Asil gibi o da sessiz konuşuyordu. "Demir öpücüğü. Siebolt Adelbertsmiter."

"Drontheim'in Kara Smith'i mi?" Asil aniden çok daha gergindi, sesi yarı boğuk çıkıyordu.

"Doğru," dedi Tad, gözlerini aynadan kaçırarak çünkü Asil daha ilginçti. En azından Adam'ın ona bakmasının nedeni buydu.

Neyse ki diğerkurt Tad'e bakıyordu.

"Baban Loan Maclibhuin, Drontheim'ın Kara Demirci'si mi?" Asil son anda gözlerini kaçırarak Adam'a döndü. "Maclibhuin ile iletişime geçmek istediğinden emin misin? Onun ne olduğunu biliyor musun?"

Adam bir şey söyleyemeden Mercy, "Yaşlandıkça olgunlaştı," diye Asil'e güvence verdi. Sesi kendisi gibi geliyordu. "Artık onu kızdırdıkları için insanları öldürmek yok. Kötü bir gün geçirdi ve bir ya da iki uygarlığı yok etmek istedi diye kaçınılmaz olarak çözdüklerinden daha fazla soruna neden olacak çılgın silahlar yapmak yok artık."

Tad homurdandı. "Mercy'yi seviyor. Bize yardım edecektir."

Son birkaç günün olayları kadar kendini dizginlemekten de aniden yorulan Adam halının üzerine oturdu ve Mercy'yi başını belaya sokamayacağı bir yere, kucağına çekti.

Mercy şaşkınlıkla ciyaklayınca -ama ona karşı koymadı- "Yaşlı fae'nin cevap vermesinin ne kadar süreceği belli olmaz. Bütün bu süre boyunca ayakta durmanın bir anlamı yok. Dizin seni rahatsız ediyor." Kızın ağırlığını dizinden uzak tuttuğunu fark etmişti.

"Araba kazası, sonra şu basamak," dedi ona doğru gevşeyerek. "Ama asıl acıyan elmacık kemiğim. Sylvia'nın dairesinden düşmek de yardımcı olmadı."

"Bir dakika bekleyin," dedi Tad ve onları tavan arasında kendi başlarına bırakıp bir şeyler almak için aşağıya koştu ve kapıyı arkasından kapattı.

"Babasının gücünün kalbinde bizi yalnız bıraktı," dedi Asil.

"Çünkü bir şey yapmana izin vermeden önce seni öldürürüm," diye Adam onu rahat bir sesle temin etti. "Tad onun yanında olduğumuzu biliyor, Mercy ve ben. Ve eğer buranın Zee'nin gücünün merkezi olduğunu düşünüyorsan, çok yanılıyorsun. Bu bir önbellek, muhtemelen bir yerlerde bunlardan elli tane vardır. Paranoyak yaşlı fae." Adam paranoyayı anlıyordu. Sevdiğiniz insanları güvende tutmaya çalışıyorsanız yararlı bir özellikti.

Asil cevap vermedi, ki bu muhtemelen iyi bir şeydi. Birbirleriyle güvenli bir şekilde başa çıkabilmeleri için aralarında daha fazla mesafe olması gerekiyordu. Tad elinde bir deste kâğıt ve bir poker fişi atlıkarıncasıyla merdivenleri hızla çıktı.

Mercy derin bir nefes aldı ve Adam ona baktı. Mercy'nin kurtadamların kendine has özellikleri hakkında insanlara yakınmak kadar hoşlandığı bir şey yoktu; bunu her zaman çekici ve yararlı bulmuştu. Adam bir an bekledi ama kadın bir şey söylemedi.

Adam elini onun yüzüne koydu ve yavaşça Tad'e doğru çevirdi. Sorunu ona açıklarsa daha iyi olacaktı. Asil ve Adam, Adam'ın topraklarında düzgün bir şekilde tanışana kadar -bu tür şeylerin kan dökülmemesi için çok iyi belirlenmiş bir protokolü vardı- Asil'i kırmak kolay olacaktı. O da Âdem de birbirlerine çok fazla ilgi göstermemeye dikkat ediyorlardı.

"Mercy, Tad'e pokerin neden kötü bir fikir olduğunu söyler misin?" diye sordu.

"Asil ve Adam birbirlerini tanımıyorlar," dedi dostça. "Tanısalar bile... poker iyi bir kurt adam oyunu değil." Bir an bunu düşünür gibi oldu. "Ya da daha doğrusu, çok iyi bir kurt adam oyunu. Sonu cesetlerle biter."

Tad birbiri ardına her iki kurda da baktı. "Seven-up?" diye önerdi. "Savaş mı? Gin rummy? Cin rummy oynadığını biliyorum çünkü çocukken Warren bana oynamayı öğretmişti."

"Söyle ona," dedi Adam Mercy'ye.

"İki baskın kurt arasında, birbirlerini çok iyi tanımadıkları ve hakimiyetlerini kurmadıkları sürece oyun oynanmaz. Ben altı ya da yedi yaşındayken Marrok'un sürüsünde çok kötü bir satranç maçı olmuştu. Bran buna bir son verdi ama kurtlardan birinin bacağına bir kazma saplanmadan önce değil." Mercy bilmeyenlere Mercy'nin gerçekçi üslubuyla bilgi vermeye devam etti. "Örneğin Adam ve Warren oynayabilir, çünkü her ikisi de baskın kurtlar olsa da Adam her ikisinin de gözünde daha baskın olduğunu kesin olarak kanıtladı. Kaybedilen bir oyun hiçbir şeyi değiştirmez. Darryl ve Warren ise sürü hiyerarşisinde ikinci ve üçüncü sıradalar. Sürü oyun günlerinde CAGCTDPBT oynuyorlar ama aynı tarafta oynuyorlar. Her zaman."

Tad Mercy'ye değerlendirici bir bakış attı. "Poker yok. Gin rummy yok ve özellikle de kazıklanmak istemiyorsan satranç yok. CAGCTDPBT oynadığını da bilmiyordum."

"Kurtadam oyunları," dedi Mercy ciddiyetle, "ya devamlı oynarsın ya da eve gidersin." O kadar sevimliydi ki bazen Adam'ın kalbini acıtıyordu. Aynı zamanda katil bir CAGCTDPBT oyuncusuydu. Sürü, adil olması için Mercy ve Adam'ı karşı taraflarda oynatıyordu.

"Go-Fish kartlarımı uzun zaman önce attım." Tad'in sesi kuruydu. "Ben biraz solitaire oynayacağım ve geri kalanınızı parmaklarınızı oynatmaya bırakacağım."

Yorgun, endişeli ve mutsuz Adam duvara yaslandı ve eski bir asker numarasıyla gözlerinin yarı kapanmasına izin verdi. Gerçekten uyumuyordu ama gerçekten uyanık da değildi. Mevcut ses, görüntü ya da koku düzenindeki herhangi bir kırılma dikkatini çekecekti.

Tad aynanın önüne oturdu ve bir örümcek solitaire oyunu hazırladı. Üç ya da dört oyun oynadı ve hepsini kaybetti - Tad için hile yok.

Asil, Adem'den olabildiğince uzakta Zee'nin küçük oyuncaklarını incelemekle meşgul olmaktan mutlu görünüyordu. Moor tam olarak Adam'ın beklediği gibi biri değildi. Çok daha az çılgındı ve aynı zamanda küçük bir odada birbirine yabancı iki baskın kurtla herkesi hayatta tutan dansta, onun ünündeki bir kurdun olması gerekenden çok daha iyiydi. Bran genellikle ne yaptığını bilirdi ve Asil'i gönderdiğinde de bu doğru gibi görünüyordu.

Mercy uyumuyordu ama onun kucağında sessizce yatıyordu. Yalnız kaldıklarında ona sarılmayı seviyordu. Bundan zevk almaya karar verdi çünkü içindeki canavarı biraz olsun sakinleştiriyordu. Kurt, ona sarıldığı sürece hiçbir şeyin ona dokunamayacağına ikna olmuştu.

O da yapamadı. Uzun süreliğine değil.

Mercy elini Adam'ın elinin üzerine koydu ve Adam gümüşün teninde işe yaradığını hissedebildi. Adam tepki vermedi çünkü onun dokunuşunu yanıklardan daha çok arzuluyordu ve bunu onun için yapmıştı, değil mi? Belki de bunun bir kısmı suçluluk duygusuydu, ona zarar verdiği için incinmeyi hak ettiğini düşünüyordu.

Öne doğru eğildi, kitapların üzerindeki başlıkları tekrar okudu. Gözlerini biraz daha açarak, onu tekrar çağıran o kitabı almaya çalışmadığından emin oldu.

Zee, metalürji üzerine modern bir üniversite kitabının hemen yanında, solmuş altın kabartmalar ve eski Almanca yazılar arasında neredeyse çözölemeyen bir başlığa sahip, deri ciltli çok eski bir kitap vardı. Ve hemen ulaşamayacağı bir yerde, daha önce onu büyülemiş olan, kapağı çarpık, keten ciltli küçük yeşil kitap duruyordu. Mercy huzursuzca kıpırdandı, sonra dondu ve ellerini ondan uzaklaştırdı.

"Seni yaktım," diye fısıldadı dehşetle.

Tad bir tur daha atarken başını kaldırdı ve Asil onlara doğru bir bakış attı - sonra dikkatini raflardaki fae silahlarına verdi.

"Ben bir kurtadamım," dedi Adam usulca. "Bu beni öldürmez."

Kadın kaşlarını çattı ve adam tekrar gözlerini kapattı. "Her şey yolunda Mercy. Çoktan iyileşti." Ona endişelenmemesini söylemek istedi ama belki de endişelenmeyecekti. Onun tavsiyesine uymayı seçtiği için değil, onu itaatkâr yapan lanet olası fae eseri yüzünden. Başka seçeneği olmadığı için itaatkâr bir Merhamet; bu iğrenç bir şeydi.

Kıvrıldı, ellerini yanlışlıkla ona dokunamayacakları bir yere soktu. O da gözlerini kapattı, biliyordu çünkü o da kendi gözlerini *çoğunlukla* kapatmıştı.

Seni görmek için daha iyi, canım, dedi Koca Kötü Kurt.

Ayrıca başka bir şey daha gördü. Adam'ın çevresindeki şeyleri takip etme alışkanlığı vardı -durumsal farkındalık. Bu onun kışını birden fazla kez kurtarmıştı. Özellikle silah olarak kullanılabilecek şeylerin farkındaydı.

Raflardaki bıçaklardan biri hareket ediyordu. Hareket halindeyken yakalayamamıştı ama odaya ilk girdiklerinde aynaya en yakın kitaplığın alt rafının arka köşesinde duruyordu. Şimdi rafın ortasındaydı ve neredeyse kenarından kaymıştı.

Çok yavaş da olsa Asil'in peşinde olup olmadığını merak etti.

Koyu renkli bıçağı biraz paslanmış bir av bıçağıydı. Kabzası bir çeşit boynuzdu. Gözlerini biraz daha kapatıp bakışlarını bıçak görüş alanının köşesinde kalacak şekilde çevirdiğinde, bıçağın üzerinde bir tür runik yazı olduğunu fark etti. Ama bıçağa tekrar doğrudan bakar bakmaz, rünler kayboldu.

Adam bıçağı dikkatle izlemediği için aynaya bir şeyler olduğunu fark etti.

Köşeler giderek kararıyordu, ta ki yavaş yavaş odayı yansıtmayı bırakıp gümüş destekli cam bir aynadan çok ağır, gri, ipek bir perdenin kocaman bir fotoğrafına benzeyene dek. Adam daha net görebilmek için başını kaldırdı. Her yer karanlığa gömülür gömülmez don çiçekleri açtı. Aynanın tam ortasından başladı, sanki çok soğuktu ve biri ılık, ıslak bir nefesle üzerine üflüyordu. Buzdan bir sis, camın üzerinde kristal bir tabaka halinde örümcek ağı gibi yayıldı.

Buz tüm yüzeyi kaplar kaplamaz, aynanın ortasından aşağıya daha koyu bir çizgi damladı ve koyu renkli, nasırlı, uzun parmaklı eller camdan dışarı kayarak griyi kenara çekti ve odanın o ucuna yaslanan halıya hafif bir kar yağdırdı.

Zee aynadan içeri girdi. Tad başını kaldırdı ve kartlarını bir araya getirmeye başladı, ancak oyunu henüz yarım kalmamıştı. Asil'in gözleri kısıldı ve başına geleceklere hazır olmak için ayaklarının ucuna yuvarlandı. Mercy başını çevirdi ve "Selam Zee. Görüşmeyeli uzun zaman oldu."

Aynanın karşısına geçen Zee, Adam'ın alışık olduğu Zee değildi. Dünyaya sunduğu cazibe artık yoktu. İnce yapılı, saçları dökülmüş bir ihtiyar değildi; keskin hatlı yüzü hem yaşlanmamış hem de yaşlıydı, teni tütsülenmiş meşe rengindeydi. Vücutunda, günlerini sıcak bir ateşin önünde metali iradesine göre bükerek geçiren bir adamın kas yapısı vardı; geniş omuzlar ve sıkı çalışmayı bilen gergin bir et.

"Mercedes," dedi. "Dudaklarına ne yaptın?"

Mercy dudaklarına dokundu ama bir şey söylemedi. Adam bunu umut verici bir işaret olarak gördü.

Beyaz altın sarısı saçları Zee'nin omuzlarından aşağıya solgun bir buğday şelalesi gibi dökülüyordu. Üzerinde uyumsuz bir şekilde siyah bir kot pantolon ve bir manşetinde motor yağı lekesi olan gri bir flanel gömlek vardı. Ayağında eski, hırpalanmış, çelik burunlu botları vardı.

Asil'in dudakları geriye kıvrıldı ve usulca hırladı.

"Barış, kurtçuk," dedi Zee her zamanki sabırsız ve huysuz tavrıyla. "Senin türünü avlamayalı uzun zaman oldu. Ve hatırladığım kadarıyla, *sen* zaten temiz bir şekilde kaçmıştın. Bunda senin suçun yok."

Yaşlı fae, elindeki kâğıt destesini poker masasının üzerine bırakıp ayağa kalkan Tad'e kaşlarını çatarak baktı.

"Sorun ne Tad, beni buraya çağırdın?"

"Ne olmadığı daha iyi bir soru," dedi Tad. "Seni gördüğüme gerçekten çok sevindim. Tam olarak nereden başlayacağımı bilemiyorum."

"Yardıma olacaksa," dedi Zee, "görünüşe göre birilerinin kurt sürüsünün çoğunu esir aldığı yere kadar yetiştin. Son duyduğuma göre Mercy, Kyle'ın nasıl olduğuna bakmaya giderken seni Jesse ve Gabriel'i koruman için görevlendirmiş. Gördüğüm kadarıyla kurtlardan en az birini kurtarmayı başarmışsın Mercy."

"Adam kendini toparladı," dedi Mercy ona. "Dudaklar gümüşten."

Zee kaşlarını çatarak ona baktı ve birkaç adım daha yaklaştı. Adam ayağa kalktı ve Mercy'yi yanına çekti, savunmasız bir durumdayken Zee'nin gözlerine ve sesine sahip bu yabancının kendisine yaklaşmasına izin vermek istemiyordu.

"Gümüş mü?"

Mercy, Coyote'nin ona kuralları değiştirmesini söylediğini ve bu yüzden Adam'ın vücudundaki gümüşü içtiğini anlattı. Adam, Coyote'yi bir dahaki görüşünde onunla bir iki kelime konuşmaya niyetliydi ama bu bir işe yaramayacaktı. Mercy geriye dönüp Stefan'ın Kyle'ı kurtarmasına yardım etmesiyle başladı ve Asil'e Sylvia'nın evine kadar eşlik etmesine kadar devam etti.

"Ben de Jesse ve Gabriel'i çocukları Kyle'ın evine götürmeleri için gönderdim," dedi Mercy.

Zee, "Marsilia'nın şu anda arkasında bir gk ve bir ceset bulunan arabasında," dedi.

"Kulağa olduğundan daha kötü geliyor," diye onu temin etti.

"Hayır," diye karşı ıktı Adam. "Tam da kulağa geldiği kadar kötü." "Bu suikastçıları tanıyor musun?" Zee Tad'e sordu.

"Sliver and Spice'dı." Tad en yakınındaki kitaplığa yaslandı ve av bıçağını yere düşmeden yakaladı. Kaşlarını çattı ve onu başladığı köşeye geri koydu. "Sen orada kal," dedi ona.

Zee gülümsedi ve yüzü birden Adam'ın tanıdığı Zee'ye daha çok benzedi. "Sana bu konuda benden daha fazla şans diliyorum." Bıağa doğru başını salladı. "İlginç şeyler olurken tek bir yerde kalmayı sevmez. Sliver ve Spice olduğunu nereden biliyorsun? İkiisi de kim ve ne olduklarını gizleme konusunda yetenekli."

"İşte," dedi Tad, fae adamın kılıcının dönüştüğü küçük metal parçasını çıkararak. "Bu senin. Sliver bunu Asil'e karşı kullanıyordu, o da Walmart'tan aldığı beyzbol sopasıyla onu savuşturdu. Ve Sliver ona yetişebilmek için büyüyü bırakmak zorunda kaldı." Tad'de biraz kahramana tapınma hissi vardı.

"Moor'un kötülüğe karşı zafer kazanmak için sinir bozucu sihirli bir kılıca ihtiyaı yoktur," diye mırıldandı Mercy ve Adam ona sert bir bakış attı.

Zee nesneyi Tad'den aldı ve elinde bir kez daha bir bıçağa dönüştü. Bu sefer zift gibi siyahtı ama sadece iki fit uzunluğundaydı.

Zee, Asil'in *kendi* kılıçlarından birine karşı zafer kazanmasına biraz bozulmuş gibi, "Elbette kazandı," dedi. Ama yüzü yumuşadı ve şöyle dedi: "Alpler'de kışın ortasında üç hafta boyunca beni alt etti. Bir spriggand'ın böyle bir kılıçla bile hiç şansı olmayacağı mantıklı geliyor."

"Sliver kaçtı," dedi Tad. "Ama Adam aniden ortaya çıkıp kılıcı ondan almadan önce değil."

"Beni buraya bunu söylemek için getirmedin," dedi Zee. Mercy'ye bakmadı ama Adam onun dikkatini hissedebiliyordu.

"Tamam," dedi Tad. "Mercy, ayak parmaklarına dokun, sonra üç kez dön."

Adam Tad'in bunu neden yapmak zorunda olduğunu anlıyordu ama çıkardığı mutsuz sese engel olamıyordu. "Ona emir vermeyi bırakmalısın," diye uyardı Tad'i. Kızgın değildi, en azından Tad'e kızgın değildi. Ama onun kolayca itaat etmesi kurdunun derisinden dışarı fırlama isteği uyandırdı. En son bu tür bir büyüye yakalandığında tecavüze uğramıştı ve hem kurt hem de insan bunu hatırlıyordu.

Zee, Adam'a Mercy'nin itaatinden rahatsız olan tek kişinin kendisi olmadığını düşündüren düşünceli bir sesle, "Huzur ve Sessizlik, Peri Kraliçesi'nin Hediyesi olarak da bilinir," dedi. "Tekrar ortaya çıktığını duymuştum. Sliver ve Spice'ın yanına kâr mı kaldı?"

Adam Mercy'nin omuzlarını yakaladı ve ikinci dönüşü tamamlamadan onu durdurdu. "Artık onu dinlemek zorunda değilsin Mercy. Dur artık."

"Hayır," dedi Asil. "Kelepçeler ölü kadınla birlikte bagajda - ki onun Spice olduğunu varsaymak muhtemelen güvenli olur." Yüzünü buruşturdu. "Bu ismi şarkı grubundan mı seçti?"

Tad gülümsedi. "Tabii birkaç yüzyıl önce buralarda değillerse." "Sliver yalnız mı?" Zee'nin sesi bir an için avlanan bir kurt gibi çıktı. "İlginç." Sonra tekrar Mercy'ye baktı ve içindeki acımasızlığın bir kısmı kayboldu.

"Birinin iradesini çalmak her zaman nadir ve zor bir fae yeteneği idi," dedi Zee. "Uyuyan ya da mutlu biri üzerinde çalışmak daha kolay bir büyüdür."

Mercy yine aniden üşümüş gibi titredi. "İtaatkâr olmayı sevmiyorum." Adam ona sarıldı ve geri dönüp ona bunu son kez yapan adamı canını *yakmadan önce* öldürebilmeyi diledi. En azından onu anılarından koruyabilmeyi diledi çünkü eğer bu ona hatırlamasını sağlıyorsa, ona da aynısını yapıyor olmalıydı. Öfke onu boğdu ve Mercy onu rahatlatmak için kolunu okşadı.

Zee onunla göz göze geldi ve sertçe başını salladı. Adam böyle bir büyüün tekrar Mercy'nin eline geçmesinden mutsuz olan tek kişinin kendisi olmadığını biliyordu. "Huzur ve Sessizlik, yanlış fae'nin oğlunu sarayına alan bir peri kraliçesine hediye olarak yapıldı."

Daha önce bir peri kraliçesiyle karşılaşmışlardı. Tam olarak fae kraliyet ailesinden değillerdi ama hem insanları hem de fae'leri köleleştirmelerini sağlayan bir yetenekleri vardı. Neredeyse

Bir bal arısı kraliçesi gibi, hem güçlerini beslemek hem de onları eğlendirmek için tasarlanmış mahkemeler kurdular. Adam'ın en sevdiği fae türü değil.

"Uzun süre dayanamadı," diye devam etti Zee, "çünkü kelepçeler fae'ler üzerinde sadece kısa bir süre işe yarıyor, ancak insanlar üzerinde daha kalıcı olabiliyor."

Zee elini Mercy'nin çenesinin altına koydu ve gözlerinin içine baktı. "Peri kraliçesine hediye veren kadın oğlunu geri istedi. Kraliçe öldüğünde, tüm insanlar ve periler eski hayatlarına geri döndüler."

Büyü olmadan, kayrak grisi gözleri daha parlak ve daha tuhaf renkliydi.

"Peri hediyelerinden sakının," dedi Mercy.

"Ve hediye taşıyan Yunanlılar," diye kabul etti Zee duraksamadan.

"Büyüyü nasıl bozacağız?" Adam sordu. "Kadını öldürmek işe yaramamış gibi görünüyor."

"Aşk gerçek öpücüktür," dedi Mercy, gerçi Adam Zee'ye soruyordu. "Ama Adam'ı öpemem çünkü bu onu incitir. Çok fazla gümüş var."

Öpücük mü?

Adam omuz silkmiş olan Zee'ye baktı. "Aslında, sizi seven birinden gelen bir öpücük, fae büyüünün bazı etkileri için etkili bir ilaçtır."

Tamam o zaman. Adam Mercy'nin çenesini kaldırdı ve onu öptü. Onu Sylvia'nın evinde de öpmüştü. Ama bu kez gümüşün yakıcılığının dikkatini dağıtmasına izin vermemişti.

Zihninde Mercy'sini canlandırdı. Mercy, karısı onu terk ettikten sonra komşusunu daha iyi hissettireceği umuduyla bir tabak kurabiye tutuyordu. Mercy, güvende kalmasını sağlamaya çalışarak onu kızdırdığı için ona dişlerini gösteriyordu. Mercy'nin ona kızdığı için arka bahçesindeki enkazın lanet lastiklerini sökmesi. Mercy, korkak kurt Adam yaralıyken ona meydan okuyamadan Henry'yi vurdu.

Dudakları önce kanadı, sonra da kızın dudaklarında kabardı.

Acıyı kabul etti ve onu geride bırakarak bedeninin sadece onun yumuşaklığını ve sıcaklığını hissetmesine izin verdi. Burnundan bir nefes aldı ve kokusunun onu sarmasına izin verdi. Bu, bu onun Merhametiydi ve onu istiyordu - zihni, bedeni ve ruhu, o onundu. Ve o da onun. Öpüşme ısındı ve onu vücuduna daha sıkı çekti ve öpüşmelerinin sıcaklığının, onda alev almasını umarak vücuduna yayılmasına izin verdi.

Öpücüğüne karşılık verdi, vücudu yumuşadı -pek çok şeyde olduğu gibi bunda da onun ortağıydı. Ona çok iyi uyum sağlamıştı -tüm kasları, sadece bir ipucu ile

yumuşaklık, yanmış yağ kokusu, sert portakal kokulu sabun ve Merhamet.

Sonra vücudundaki her kas gerildi ve çırpınmaya başladı. Adam, büyüünün bozulduğunu gösteren mücadelesinin tadını çıkarmak için onu biraz daha tuttu. Ama Mercy kendisinden daha iri ve güçlü birinin pençesini nasıl kıracağını biliyordu. Adamın ona zarar vermek istememesi, onun gücünden daha çok işine yarıyordu. Tutuşunu kırmak için bileklerini bükte ve eğilerek uzaklaştı.

"Kahretsin, kahretsin, Adam," diye öfkeleni onn, Adam nefesini tutarken. "Seni böyle incitmeme izin verme. Tanrı bilir ne zamandan beri yemek yemiyorsun çünkü kaburgalarını görebiliyorum. İki günde yirmi kilo verdin. Çok fazla şekil değiştiriyorsun, yeterince yemek yemiyorsun ve bana her dokunduğunda kendini iyileştirmek zorunda kalman durumu daha da kötüleştiriyor. Sonra da sana zarar vermeme izin verdin, seni aptal, aptal..." O kadar kızgındı ki kelimeler ağzından çıkmıyordu.

"Ya da onu tamamen iradesi dışında bir şey yapmaya zorlayabilirsin," dedi Zee kayıtsızca. "Bu tür büyülerde aşkın gerçek öpücüğünden daha çok işe yarar."

Adam'ın dudakları kabarmıştı ve yüzü kötü bir güneş yanığı geçirmiş gibi görünüyordu. Bunu ona ben yapmışım.

"Bunu asla yapmayacaksın." Sesim ve tüm bedenim büyüünün bozulmasının şokuyla, Adam'ı incitmeyi bir an olsun durduramamamla sarsıldı. "Seni daha yeni geri aldım." İçimdeki çakal bir şeylerden, herhangi bir şeyden bir ısırık almak istiyordu... bir çılgınlık içinde. "Seni incitmeden sana dokunamam. Seni incitmeme izin verme." Son cümle bir sızlanma olarak çıktı ve gevezelik ettiğimi fark ettim. Sustum.

İçgüdüsel olarak geri çekildim, böylece kimseye dokunma tehlikesi yaşamayacaktım. Üzerimdeki o büyüünün -kirli büyüünün- kalıntılarını kimseye bulaştırmak istemedim. Adam'ı tekrar incitmek istemedim. *Kirli tenimle ona dokunmak istemedim, kirliydim, kirliydim. Bu yanlıştı.*

Bunun yanlış olduğunu biliyordum. Beni asla tam olarak terk etmeyen bir travmanın yankısı, her ne kadar etkisi eskisi kadar şiddetli olmasa da. Kendimi toparlamaya ve asıl meseleye odaklanmaya çalıştım. Adam'a.

Adam'ın çenesinden aşağı bir parça kan damlıyordu ama ben izlerken tenindeki kırmızı renk kayboluyordu. Gümüş yanıklar. Dudaklarıma dokundum. Bu gümüşten kaynaklanıyordu, irademi elimden alan büyüünün ya da uzun zaman önceki tecavüzden kalan garip bir leke değildi. Bunu *biliyordum* ama yine de ikisi iç içe geçmiş gibi hissediyordum -fae büyüü ve eşimin yüzündeki izler.

"O gümüş," dedi Zee, "sana yardımcı olabileceğim bir şey, Mercy."

Ona baktım, kalbim hâlâ çarpıyordu - Adam'a duyduğum öfkeyle, gidene kadar gerçekten inanmadığım bir büyüünün serbest kalmasıyla ve bir anı gölgesiyle. Tad'in bize irademin çalındığını söylediğini dinlediğimi hatırlıyordum ve ben... ilgisizdim. Daha önce de böyle hissetmişim.

"Gümüş," dedi Zee, sanki düşüncelerimin nereye odaklandığını biliyormuş gibi gözleri hüzünlüydü. "Sadece gümüş. Gerisi bitti ve bitti."

"Tamam." Boğazım düğümlenmişti ve bana dokunmasını istemiyordum. Bir daha kimsenin bana dokunmasını istemiyordum ama bunun anlamsız olduğunu biliyordum.

"Merhamet."

Adam ben ona bakıp gözleriyle buluşana kadar bekledi. "İstemediğin bir şey olduğu anda büyüü bozdun. Hiçbir zaman gerçekten onun gücünde olmadın. Bir kez bile olmak istemedin."

Sesi bana bir dayanak noktası oldu ve asi düşüncelerimi tekrar hizaya getirdim. O iyi olacaktı. Dudakları normalden çok daha yavaş iyileşiyordu ama ona bağırdığım gibi, zor birkaç gün geçirmişti. Yakında bir şeyler yemesi gerekiyordu.

"Merhamet."

Onu duyduğumu anlaması için başımı salladım. Hemen konuşma riskini almaya hazır değildim. Çok fazla şey hamdı ve Adam ve ben yalnız değildik.

"Manşet neden hemen harekete geçmedi?" diye sordu Asil. Belki de herkesin dikkatini üzerimden çekmek için yapmıştı bunu ama emin olmak için onu yeterince iyi tanımıyordum. "O fae'ye saldıran çakal, sihirli kılıcı ve her şeyiyle, iradesiz değildi."

"Adam geri döndüğündeydi," dedi Tad. "Birinin vasiyetini çalmak kolay değil. Huon'un Kupası ile... daha önce..." Mutsuz bir ses çıkardı. Bu olayı bilen ya da bilmeyen Asil'e baktı. Daha önce. İçtiğim kadehin büyüüne karşı koyamadığım için tecavüze uğradığım zaman.

Tad boğazını temizledi. "Daha önce Mercy üzerinde işe yarayan kupa, rızayı ima etmek için ondan içme eylemini kullanıyordu ve ilk etapta daha güçlü bir eserdi. Huzur ve Sessizlik iki parçalı bir büyüdür, her biri daha az etkilidir. İlki, kullananı mutlu ve rahatlatmak için yapılır. Gelmiş geçmiş en iyi marihuana gibi. Bu, mahkumu savunmasız bırakır, böylece ikincisi onu takan kişiyi uyumlu hale getirmek için çalışabilir. Kelepçeler çıkarıldıktan sonra da büyü işlemeye devam ediyor, bu yüzden birden fazla mahkumu zapt etmek için kullanılabilirler."

Kelepçenin takılı olduğu bileğimi ovuşturdum. O sırada meşgul olmama rağmen hiçbir şey hissetmemiştim. Eğer önce diğer kelepçeyi kullansaydı, beni almasına izin verir miydim? Bunun yerine, büyü arkamdan sinsice yaklaşmış ve bana karşı koyma şansı vermeden beni ele geçirmişti. Adam'a kavuşmanın verdiği coşku beni savunmasız bırakana kadar beklemiş, sonra da irademi çalmıştı.

"Tekrar gevşersem büyü geri gelir mi?" Safra yutarak sordum. Güvendeydim. Adam buradaydı, bunca zamandır buradaydı. Kötü bir şey olmamıştı - yine de ağlayan hayaletin bedenimi kontrol altına almaya çalıştığını hatırlıyordum. Eğer Zee kapıya benim geçebileceğim ama hayaletin geçemeyeceği korumalar inşa etmeseydi ne olurdu? İçimdeki çakal kaçmak istediğinde odanın duvarları beni hapsediyordu, ta ki gözlerimi tekrar Adam'a odaklayana kadar. Onun istikrarlı bakışlarında güvenliğimi okudum - buna duyduğum ihtiyaç ne kadar saçma olsa da. Eğer hayalet kontrolü ele geçirmiş olsaydı, beni çaresiz bir oyuncak bebeğe dönüştüren fae büyüyle uğraştığı gibi bununla da uğraşırdı.

"Hayır," dedi Zee kararlılıkla. "Senin üzerinde büyü yapmak o kadar kolay değil, *Liebchen*. Tek bir şansımız vardı. Muhtemelen birkaç gün sonra kendiliğinden iyileşecektin. Peri Kraliçesi'nin Yeteneği zayıftır, ona çok fazla güvenen peri kraliçesinin çöküşüne neden olan tasarlanmış bir zayıflıktır."

Başımı salladım ve karnımdaki gerginlik azaldı.

Zee Tad'e baktı. "Güçlü olsun ya da olmasın bir eseri yok etmek de o kadar kolay değildir. Gri Lordlarla başımı derde sokacağı için bunu asla savunmam." Siyah kılıca baktı ve biraz gülümseyerek onu Tad'e geri verdi. "*İşte, Sohn'um*. Bunu bir süreliğine al. İşine yarayabilir. Yine de dikkatli ol, aç bir kılıçtır ve en çok büyü yemeyi sever -Ve onu kullananana ihanet etmek gibi bir huyu vardır."

Tad gülümsedi, onu görünürde bıçak olmayan çelik bir kabzaya dönüştürmek için gereken sihri yaptı ve kot pantolonunun cebine soktu. "Anlıyorum," dedi. "Ve bu kılıçla ilgili hikâyeleri de biliyorum."

"Güzel." Zee bana baktı. "Gümüşü çıkarmak pek hoş olmayacak, Mercy." Adam'a baktı. "Ama bunu ya şimdi yaparız ya da hiç yapmayız. Ayna geçidini bir daha kullanabilecek miyim bilmiyorum." Kaşlarını çatı. "Ariana bunu deneyebilir ama büyü eskisi gibi değil. Tad'in de büyü var ama böyle bir büyü yapabilecek kadar bilgisi yok."

"Büyü hiç hoş bir şey midir?" diye sordum. "Senin yapmanı tercih ederim." Yaşlı gremlin'in küçük gümüş sorunuyla ilgili bir şeyler yapabileceğini umuyordum ve küçük bir TSSB anının beni durdurmasına izin vermeyecektim. Kendimi destekledim, gözlerimi kapattım ve yüzümü kontrol ettiğimden emin oldum.

Zee ellerini yanaklarıma koydu ve beni büyüyle doldurdu. İlk başta acıtmadı. Zee'nin büyüünün bir tadı vardı, yağdan, metalden bahseden bir tat,

hareket ve kırmızı ısı. Büyüsünün çağrısını hissedebiliyordum ve bu, Adam'dan gümüşü çağırdığımdan çok farklı bir histi. Yavaş yavaş ayaklarım karıncalanmaya başladı, ama bu karıncalanma yukarı doğru çıkmaya başlar başlamaz, ayaklarımdaki his, bir ya da iki kırmızı karıncanın ısırması gibi bir cızırtıya dönüştü ve hızla bin taneye çıktı. Bu his vücudumdaki tüm karıncalanmayı takip etti.

"Ow, ow, ow," diye bağırdım.

"Gümüşü benden aldığında canımı acıtmadı," dedi Adam, sesi mutsuz geliyordu.

Çenemi kapadım. Biraz acıya katlanabilirdim; tamam, çok acıya. Adam'ı üzmememe gerek yoktu.

Zee Adam'a, "Bir kurtadamlı mistik bir bağı olan Coyote'nin çocuğu olmadığım için büyü kurallarına uymak zorundayım," dedi. Elini tenimden çekti ve ben nefesimi tutarken tuttuğu gümüş diske kaşlarını çatarak baktı. "Bu, vücuduna saçılmış çok fazla gümüş, Mercy- ve henüz işimiz bitmedi. Ve sen bunun bir kısmından çoktan kurtulduğunu söylemiştin?"

Adam başını salladı. "Yatak odasının zeminini gördüm." O zaman önce Kyle'inkine gitmiş ve beni Sylvia'ninkine kadar takip etmiş olmalı. "İçeri girenden daha fazla gümüş çıktı. Bana beş ya da daha fazla iyi atış yaptılar ama yerdeki miktarın yanına bile yaklaşamadılar."

"Maddenin korunumu," dedi Asil, "belki de gümüşü senden daha fazla kişiden aldığını gösterir. Sürü ne kadar kötü?"

"Maddenin korunumu," dedi Tad buruk bir sesle, "bir kurt adam tarafından ifade edildiğinde komik bir kavram. Sihrin bilime göz kırptığını 250 kiloluk bir kurt adama dönüşen 170 kiloluk bir adamdan daha iyi kim bilebilir?"

"Korktuğum kadar kötü değiller," dedi Adam yavaşça, ama Tad'in yorumunu gülümseyerek onayladı. "Onun hepimize yardım edebileceğini düşünmemiştim. Çoğu hâlâ oldukça hasta ama Warren ve Darryl neredeyse normale döndüler. Yine de, o kadar çok gümüş olsaydı, tüm sürüye dağılmış olsa bile, hepimiz ölmüş olurduk."

"Ama hala gümüşten hasta olanlar var?" Zee sordu.

"Evet."

Zee Tad'e el salladı. "Buraya gel ve elini benimkinin üzerine koy, sana bunu nasıl yapacağını göstereceğim, böylece Adam'ın çantasını iyileştirebilirsin."

"Harika," dedim hevesiz bir şekilde, ama tüylerim yeniden diken diken olmuştu. "Bir eğitim alıştırması yapacağım."

Yüzü kirpi tüyleriyle dolu bir köpek gibi, hareketsiz durup gümüşün ikinci kez çekilmesine izin vermeyi daha zor buldum. Ama acı dikkatimi şimdiki zamana odakladı, tıpkı Adam'ın asık suratı gibi. Ona neşeli bir gülümseme verdim ve kaşları daha da çatıldı.

Zee sihirbazlığı da makinistliği öğrettiği gibi öğretirdi; kendisi arkasında durup sert düzeltmeler yaparken tüm işi Tad'e yaptırırdı. Bunu eski Almancayla yapıyordu ve modern Almancayla idare edebilsem de, eski şeyler biraz ağızda bilyeler olan İsveçli bir adamın konuştuğu Galce gibi geliyor.

Sonunda Tad'in elinde on sent büyüklüğünde bir gümüş parçası kaldı, ben kalçalarımındaki krampları ovuşturdum ve Adam bir keresinde hayvanat bahçesinde gördüğüm öfkeli bir babun gibi bir ileri bir geri yürüdü. Asil, varlığının Adem'i daha fazla kışkırtmasını önlemek için elinde bir kitapla odanın uzak köşesine çekilmişti.

"Eğer Tad kurtadamlara bunu yapmaya niyetliyse," dedim dişlerimi sıkarak, çünkü vücudumdaki her kas aynı ısrarla kasılıyordu, "o zaman Adam onları zapt etmek zorunda kalacak."

Adam bana doğru yaklaştı ve omuzlarımı yoğurmaya başladı. Rahat bir nefes aldım ve dikkatimi sol baldırıma verirken onun omuzlarım üzerinde çalışmasına izin verdim.

"Kurtlar için o kadar da zor olmayacak," dedi Zee. "Vücutları zaten gümüşten kurtulmak için çalışıyor ve tek gereken biraz yardım. Ayrıca daha hızlı iyileşirler."

"Ben gözcülük yapacağım," diye söz verdi Adam. "Tad zarar görmeyecek." "Peki Fae'ler dünyayı ele geçirmeyi mi planlıyor?" Zee'ye sordum.

O kadar çok güldü ki birkaç dakika konuşamadı. "Kısa cevap evet," dedi bana neşeyle.

Asil kitabını bir kenara bıraktı ve ilgilenmiyormuş gibi davranmayı bıraktı. "Ama?" dedim. Dedim ve yine güldü.

"*Liebchen*," dedi. "Eğer hepsi kılıçlarını on saniyeden fazla aynı yöne doğrultabilselerdi, korkutucu bir şey başarabilirlerdi. Gerçek şu ki, herkes sadece hayatta kalmaktan yoruldu ve bu yeni demir dünyasında başarılı olmanın bir yolunu arıyor." Omuz silkti. "Bir şeylerin değişiyor olması dışında ne olacağını bilmiyorum."

"Birinin" -Çakal- "değişimin ne iyi ne de kötü olduğunu söylediğini duydum," dedim ona.

Arkamda Adam, aynı fikirde olmadığı anlamına gelen kurt gibi bir ses çıkardı. "Yaşlandıkça, yetkili olduğumu düşünsen bile değişimden daha çok korkarsın. *Özellikle* de kontrolün sizde olduğunu düşünüyorsanız. Çok yaşlı bir sürü Fae var."

Zee, insan görünümündeyken yaptığından çok daha asil görünen bir hareketle başını Adam'a doğru eğdi. "Dediğiniz gibi. Sana endişelenecek bir şey olmadığını söyledim ama var. İnsanlardan nefret eden çok sayıda fae var, Mercy. Bazı fae'ler dünyayı çevreleyen demir yüzünden, bazıları yerine yenisini koymamıza rağmen eski Underhill'i kaybettikleri için, bazıları da kolay üreyebildikleri için insanlardan nefret ediyor." İç çekti ve yaşlı görünüyordu. "Nefret yararlı bir şey değildir."

"*Bunu* söylediğini duymak, ne kadar yaşlanırsam yaşlanayım duymayı hiç düşünmediğim bir şey." Asil güldü ve Zee kaşlarını kaldırdı; onu tanımayan biri gözlerindeki alaycı mizahı göremeyebilirdi.

"Yararlı değil," dedi Zee, sonra bir şeyler dinliyormuş gibi baktı, ama kulaklarım tuhaf bir şey algılamadı. "Ama çok güçlü. Biri kapımı çalıyor, geri dönmeliyim." Elini oğlunun omzuna koydu. "Güvende kal."

"Ve sen," dedi Tad.

Ve Zee aynanın çerçevesini dolduran karanlığın içinden sanki başka bir kapıymış gibi geçti. Kulaklarımla değil, kemiklerimle duyduğum bir şey söyledi ve çerçeve bir kez daha aynayla doldu.

Asil düşünceli bir ifadeyle, "Bu hiç değişmeyeceğini düşündüğüm bir şey," dedi.

"Annemi severdi," dedi Tad ona. "Sevgi her şeyden daha güçlüdür, nefret etmeyi bilen yaşlı ve huysuz bir fae'den bile."

Asil, Tad'e düşünceli bir bakış attı. "Gerçekten mi?" Sonra tekrar aynaya baktı. "Aşk hem yararlı hem de güçlüdür ama nadiren elverişlidir."

"Bundan emin değilim," dedi Adam. "Oldukça kullanışlı buldum."

"Bana söylediğin bu değildi," diye düzelttim onu ve güldü.

Zee'nin aynalı odasından merdivenlerden aşağı inerken hayalet bana yine sorun çıkarmaya çalıştı. Ama bu sefer fae büyüsü tarafından taşlanmamıştım.

"Git buradan," dedim ona.

"Mercy?" Adam tam arkamdaydı ve elini sırtıma koydu. "Sen değil," dedim ona. "Bu hayalet." Hırladı ve bu beni Gülümse.

Ağlamaktan başka bir şey yapabildiğini kanıtlayan hayalet bana bağırdı, yüzü neredeyse benimkine yapışmıştı. Başka kimse tepki vermedi. Gerçekten kulak deliciydi, yani duyabilselerdi birileri tepki verirdi. Bu da sadece benim algılayabildiğim şeylerden biriydi - ne şanslıyım ki ben.

Uzun zamandır hayaletlerle yapabileceğim tek şeyin bu olduğunu düşünüyordum.

-Onları gözlemle. Sonra tükettiklerinin gücünü çalabilen bir vampirle tanıştım. Benim gibi bir yürüyenin gücünü almıştı ve daha fazlasını yapabiliyordu.

Dikkatimi hayalete odakladım, gerçekten ihtiyacım olmamasına rağmen Adam'dan küçük bir Alfa ödünç aldım ve tekrar "*Git buradan*" dedim.

Aniden ortadan kayboldu ve aşağıda bir yerde bir gürültü oldu. Bizden önce gelen Tad'in merdivenlerden ana kata doğru koştuğunu duydum. Asil, yaşlı kurtadamların çoğu gibi, koşarken hiç ses çıkarmıyordu.

Adam ve ben oraya vardığımızda Tad mutfaktaki camları süpürüyor, Asil de onları izliyordu. Hayalet, lavabonun yanındaki süzgeçte bulunan tüm bulaşıkları yere dökmeyi başarmış gibi görünüyordu.

Tad parçaları çöpe atarken bana baktı. "Tek yaptığı şeyin ağlamak olduğunu söylediğini sanıyordum?"

"Sanırım," dedim özür dileyerek, "hayaletin içinden her zamanki mülayimliğim olmadan geçtiğimde, beni ele geçirmeyi tam olarak başaramasa da, kendini bu dünyaya biraz daha yaklaştırmayı başardı. Muhtemelen etkisi geçene kadar burada biraz daha fazla varlık gösterecek."

"Bir hayaletimiz var."

"Sana bunu zaten söyledim," dedim.

"Harika." Faraşı tezgâhın üzerine koydu ve bana sırtıttı. "Perili evler çok havalı."

"Hıçkırma hıçkırma ağlayarak seni bütün gece uyutmadığında söyle bunu bana," dedim ona. "Ama çok inatçı olursa bana haber ver. Seni rahat bırakmasını sağlayabilirim." Bu konuda pek fazla deney yapmamıştım. Hayaletlerin kendi kaderlerini tayin etme gücü o kadar azdı ki - varoluşlarının kurallarıyla bağlı oldukları için- herhangi bir kontrolü ellerinden almak

Suç. Beni ele geçirmeye çalışmadıkları ya da arkadaşlarımı rahatsız etmedikleri sürece benden güvendeydiler.

"Obstreperous,' ha," dedi Tad. "Görüyorum ki sana geçen Noel'de aldığım Günün Büyük Kelimesi takvimini kullanıyormuşsun."

Ona ciddiyetle, "Bu reddedilemez," dedim.

Gümüşsüz, büyüğü bozulmuş ve ne Adam'la ne de Asil'le bir daha kelime oyunu, hatta Scrabble bile oynamayacağıma yemin ederek (Quicquidlibet tam olarak neydi ki?), Cantrip ajanı ve diğer herkesle buluşacağımız Kyle'ın evine doğru yola çıktım.

Arabayı benim kullanacağımı söylediğimde Adam sadece kaşlarını kaldırdı - ki bu gerçekten çok yorgun olduğu anlamına geliyordu. Arabayı yola çıkardığım anda gözlerini kapattı ve yolculuk boyunca kimse fazla konuşmadı. Muhtemelen, aynı sürüde olmayan iki baskın kurt için bu iyi bir şeydi.

Marsilia'nın arabası Kyle'ın garaj yoluna park edilmişti. Corolla'yı bir blok öteye park etmek zorunda kaldım çünkü caddede bir sürü araba vardı - İncil'den alıntılarla kaplı kısa bir otobüs de dahil - çoğunlukla Romalılardan, ancak birkaç Vahiy alıntısı ve çok sayıda Atasözü vardı. Çoğunu tanıyordum ama her ihtimale karşı her birinin üzerinde bölüm ve ayet yazılıydı. Okumaya ara verdiğimde Adam sessiz bir kahkaha attı.

"Elizaveta," dedi bana. "Ona tüm paketi taşımamız gerektiğini söyledim ve o da birkaç minibüsle geldi. Yeğenlerinden birinin kilisesinden ödünç aldığını söyledi. Onlara bazı şeyleri taşıması gerektiğini söylemiş. Herkesin işini halledene kadar kullanmamız için buraya bırakmışlar."

"Kyle'ın eski komşusunun ölmüş olması iyi bir şey," dedim ona. Adam beni aramamıştı; telefonuma cevap verme zahmetine bile katlanmayan cadıyı aramıştı. "Zavallı Tavşanımı ne zaman Kyle'ın evinin önüne park etsem, Kyle kapısına bir şikâyet mektubu yapıştırdı. Bu otobüs karşısında ne yapardı hayal bile edemiyorum."

"Hey," dedi Adam sessizce kulağıma. "Önce seni aradım ama telefonun kapalıydı. *Sonra* Elizaveta'yı aradım."

Bu beni daha iyi hissettirmemeliydi. Elizaveta daha kullanışlıydı; önce onu aramalıydı. Kanıtları yok edebilirdi ve minibüs ödünç alabilecek yardımcıları vardı. Ama onun yerine önce beni aramıştı. Sabırsızlıkla

Bu kadar aptalca bir şeyi bu kadar kıskandığım için kendime kızdım, dikkatimi dağıtacak bir şey bulmak için etrafıma bakındım ve gözlerim yine otobüsü buldu.

"Bir cadının yaşamasına izin vermeyeceksin," dedim ona, ön çeyrek paneli göstererek. "Acaba Elizaveta bunu gördü mü? Kurtadamlar yazmıyor ama sanırım ima ediliyor."

"'Karılar, kocalarınıza tabi olun,' dedi Adam otobüse bakmadan. "Kadınlarınız kiliselerde sessiz kalsın."

"Ah, Paul. Söyleyecek o kadar çok faydalı şeyi var ki. 'Bir erkeğin bir kadına dokunmaması iyi olur'" diye bilgece cevap verdim ve Adam gülerek beni öptü.

Zee'nin tüm gümüşü almamış olabileceğinden mantıksız bir şekilde endişelenerek kaskatı kesildim ama Adam hırlamaktan çok mırlamaya yakın bir ses çıkardı. Ben de rahatladım ve katıldım.

"Her zaman İncil'den alıntılarla mı flört ederler?" Asil Tad'e sordu.

Tad uzun süre acı çeken bir ses tonuyla, "Periyodik cetvelle ya da bir restoran menüsüyle flört edebilirler. Biz bununla yaşamayı öğrendik. Bir oda bulun, çocuklar."

"Sessiz ol, yavrum," dedi Adam alaycı bir sertlikle. "Büyüklerine saygılı ol," derken kıcımlı okşadı.

Kyle'ın evinde, Marsilia'nın arabasındaki göçüğe daha yakından bakmak için zaman ayırdım. Hatırladığım kadar kötü değildi ama yeterince kötüydü. Çok kızacaktı ve onu suçlayamazdım. Umarım aramızda kalır ve sürüyü bu işe bulaştırmaya çalışmazdı - sürü şu anda kaldırılabileceği kadar hasar almıştı.

"Merak etme," dedi Adam. "Tamir ettireceğiz."

"Benden zaten nefret ettiğinden daha fazla nefret etmesine neden olamaz," dedim, iyi tarafından bakmak isteyerek.

Tad, "Bu onun senden *hemen* nefret etmesine neden olabilir," diye önerdi ve haklı olmasına rağmen güldüm.

"Mercy'ye zarar vermez," dedi Adam yumuşak bir sesle. "O bundan daha iyisini bilir."

Asil burun deliklerini açarak bagajın yanından geçti. "Ölü kadın hâlâ arabada." Sanki bir şey arıyormuş gibi etrafına bakındı. "Armstrong'un kiralık arabası gitmiş. Adamlarıyla biraz daha koordinasyon yapması gerektiğini söyledi. Yine de geri dönecek. Er ya da geç."

"Bana ondan bahset," dedi Adam. "Sadece el sıkışıp gidecek kadar vaktim vardı."

"Ben senin kurdun değilim," diye uyardı Asil, sesi aniden sertleşmişti.

Adam derin bir nefes aldı ve omuzlarını silkti. "Özür dilerim," dedi, diğer kurda değil arabaya bakarak. "Alışkanlık. Kan dökülmeden önce kendimizi toparlamamız gerekiyor. Çok nazik davrandın ve bunun için sana teşekkür ederim. Daha iyisini yapmaya çalışacağım. Cantrip ajanı hakkında bildiklerini benimle paylaşır mısın?"

Bir duraksama oldu ve gözlerimi Asil'den ayırmadım, Adam'ın özrünü kabul etmemeye karar verdiğine dair bir işaret aradım. Gözleri sarıydı; bu kadar kolay bir şekilde ileri geri kayabilmeleri bana daha önceki uyarısı kadar kurdu üzerinde ne kadar az kontrol sahibi olduğunu anlatıyordu.

"Charles ona kefil," dedi Asil sonunda, özür dilemeyi bir kenara bırakarak - ki bu en güvenli yoldu. "Lin Armstrong Cantrip'in sorun gidericisi ve bir şeyleri gerçekleştirme gücüne sahip. Charles size ona güvenilebileceğini söylememi istedi. Biz kendi kurallarımıza uyduğumuz sürece, tekneyi sallamayacaktır."

"Ellerimde Cantrip ajanlarının kanı varken bile mi?" diye sordu Adam usulca.

"Ona tüm gerçeği söyle," dedim düşüncesizce. "Daha da iyisi, bekle ve Tony'yi Sylvia ile geldiğinde yakala ve tüm sürüye anlat. Burada haklı olan biziz ve yalanlardan fayda sağlayanlar da onlar."

"Hemen ulaşabileceğiniz bir avukatınız olduğu için önce onunla konuşun," diye uyardı Asil. "Sonra diğerlerine avukatın sana söylediği kadarını söyle, daha fazlasını değil."

"Eğer bunu yaparsan, hikâyeyi açıklığa kavuşturmak için zamana ihtiyacımız olacak," dedim.

"Ona gerçeği söyleyeceğiz," dedi Adam ağır bir sesle. "Oyun oynamaktan yoruldum. Belki de biraz korku yaymanın zamanı gelmiştir. Eğer bizden biraz daha korksalardı, Peter hâlâ hayatta olurdu."

Adam ön kapıyı açtı ve insanlar kapıda kimin olduğunu anladıklarında daha da artan bir gürültü ve hareket dalgasıyla karşılaştık.

"Sessiz olun," dedi Adam ve herkes - kurtlar, güvenlik personeli ve iki düzine küçük kıza benzeyen şey (aslında o kadar çok olmadıklarını biliyordum, sadece hızlı hareket ediyorlardı) sustu ve hareketsiz durdu.

"Güzel." Etrafına bakındı. "Kyle nerede? Onunla konuşmam ve hepinizi organize etmem gerekiyor." Tekrar Güneyli havasına girdiğinde yorgun düşmüştü.

"Ben onu yakalarım," dedi Mary Jo'nun sesi kalabalığın arkasından. Merdivenlerden yukarı kaybolmadan önce onu bir an için gördüm. Giyinikti.

Kendisine büyük gelen bir eşofman giymişti ve ten rengi yeşilimsi bir renkteydi, sanki geceyi içebildiğin kadar içki içtiğin bir seks partisinde geçirdikten sonra yeni uyanmış gibiydi.

Jesse, küçük Sandoval kalçasında, saçları dağınık ve nemli, kalabalığın arasından geçip babasını yanağından öptü. Bir an için ona yaslandı. "Evine hoş geldin baba."

Ona sıkıca sarıldı, sonra Maia'nın saçlarını karıştırmak için tutuşunu gevşetti. Maia, "Bir cesetle aynı arabaya bindim" dedi.

Adam bana gülerek baktı. "Sanırım herkese tüm gerçeği ama sadece gerçeği söyleyebiliriz."

"Bu bir sır," diye açıkladı Maia.

Saçlarını tekrar karıştırdı. "Evet ama annenden sır olarak saklamamalısın. Bunları saklamamalısın."

"Anneme her şeyi anlatırım."

"Aferin sana."

"Demek," dedi Jesse bir adım geri çekilerek, "duyduğuma göre bu sefer Mercy seni kurtarmadan hayatta kalmayı başarmışsın."

Gülümsedi. "Velet. Üniversite masraflarını kimin karşıladığını unutma."

Ona sıırıttı. "Belki de hamile kalırım ve hayatımın geri kalanında fast food'da çalışırım." Adam bir cevap veremedi dündü ve geldiğı yöne doğru koşar adımlarla uzaklaştı.

Jesse'nin esprileri kadar güvende olduğumuzun verdiği rahatlamayla da ilgili olan kahkahalar arasında Adam kaosu düzenlemek için işe koyuldu. Bir süre bekledim, sürünün çeşitli üyelerinin gelip gitmesini izledim. Hâlâ iyi olup olmadığını kontrol etmeleri gerekiyordu ve nasıl hissettiklerini çok iyi anlıyordum.

O ve Asil kimin en büyük en kötü kurt olduğu meselesini halletmek için birlikte ortadan kaybolduklarında, Adam'a yiyecek bulmak için mutfağı kaçtım ve görünüşüne bakılırsa, onu nerede tutarlarsa tutsunlar, hiç beslememişlerdi.

Kyle'in mutfağı darmadağınktı. Her yerde kirli bulaşıklar vardı ve bir tezgâhın tamamı sandviç tepsileriyle kaplıydı, sanki birileri bir noktada bir yemek şirketi çağırmış gibi görünüyordu. Bulaşık makinesinden temiz tabakları boşaltmak ve bir sonraki partiyi çalıştırmak için birkaç dakika ayırdım - hakimiyet gösterileri biraz zaman alıyordu. Sonra tezgâhtaki yığından ağır hizmet tipi bir kâğıt tabak aşırdım ve içine neredeyse kana bulanmış biftekle kalın dört sandviç doldurdum.

Mutfaktan çıktığımda Adam görünürdeki tek kurt adamdı ve evdeki toplam ses seviyesi kayda değer bir miktarda düşmüştü. Güvenlik ekibini yavaşça kapıdan dışarı itmeye çalışıyordu.

"Evin güvende olduğunu düşünmüyoruz. Ve tüm saygımla, Bay Brooks bizi işe aldı."

Jim Gutstein'la hiç tanışmamıştım ama sesini birkaç telefon konuşmasından tanıyordum. Ellili yaşlarındaydı ve hâlâ profesyonel atletlere ve kurt adamlara özgü bir formdaydı. Koyu gri gözleri ve çıkık çenesi, onu tanımayan benim bile görebildiğim yorgunluğuna rağmen gitmemekte direndiğini ilan ediyordu. Yorgunluğun inatçı insanları daha da inatçı yaptığını biliyordum.

"Al," dedim Adam'a, Jim'in sırtını zaten olduğundan daha da yukarı kaldıracak bir şey söyleyemeden. Çoğu kurtadam olan baskın kişiliklerle başa çıkma konusunda deneyimliydim. Bir insanın hiç şansı yoktu. Tabağı Adam'ın eline tutuşturdum. "Bunu sen ye."

Adam'ın adamına döndüm. "Jim, ben Adam'ın karısı Mercy. Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum." Kapıyı açtım ve ona doğru adım atarak onu kapı aralığından geri çekilmeye zorladım. Beni durdurmak için rahat olduğundan daha fazla fiziksel müdahalede bulunması gerekecekti. Ekibinin geri kalanı da beni takip etti.

"Teşekkür ederim," dedim ona içtenlikle. "Eve git de Adam oturup yemek yesin. O iyi, minnettar ve Pazartesi günü seninle konuşacak. Burada birkaç kişi bırakırsan asla haberi olmaz ama Jim, senin uyumaya ihtiyacın var."

Jim Gutstein bana kaşlarını çattı ama adamlardan biri elini omzuna koydu. "Şu anda senden daha mantıklı konuşuyor, Gutstein. Uyu. Sonra ona cehennemini yaşatabilirsin. Chris ve Todd evi kontrol altına aldılar ve ev kurtadamlarla dolu. Patronu duydun, başka bir toplu saldırı olasılığı yok denecek kadar az."

Onlar hâlâ konuşurken, "İyi geceler," dedim. Eve geri döndüm ve Jim saçmalamadan ya da tartışmadan önce kapıyı kapattım.

Adam antrede yalnızdı, elinde tabağı vardı ve yüzünde şaşkın bir ifadeyle bana bakıyordu. İşlerin yolunda gittiğine karar verdim ve mutfağı işaret ettim.

"Onu hemen şimdi yemeniz gerekiyor bayım," dedim.

Güldü ve ne kadar yorgun olduğunu tekrar görebildim. "Evet, Madam Alpha Coyote, biliyorum. Bana katılır mısınız? Sanırım diğer herkes şimdilik burada kalacak."

Yemekten fazlasını kastediyordu. Sadece kör bir kadın bunu kaçırabilirdi. Nazık bir davetti ve görmüyormuş gibi davranabilir, ona mutfağa kadar eşlik edebilir ve o yemek yerken bulaşıkları yıkamaya başlayabilirdim.

"Burası büyük bir ev," dedim onun yerine. "Ama bir yerlerde gizlenen bir kurt adam sürüsünün yanı sıra kızınız, erkek arkadaşı, bir polis memuru, kısa süre sonra geri gelecek bir federal ajan ve bir Sandoval kız sürüsü var. Hiçbir yerde boş yer olduğundan emin değilim."

Adam gülümsedi ve onu mutfağa götürmediğime sevindim. "Onu bana bırak."

Sonunda gizlice garaja çıktık ve bir ip merdivenle yukarıdaki çatı katına çıktık. Güneş ışığı odayı bir çift tavan penceresinden aydınlatıyordu. Duvarlar bitirilmiş ve yoğun kobalt halıyı tamamlayan açık deniz mavisine boyanmıştı, ancak ışık ya da mobilya yoktu.

"Bunun burada olduğunu nereden biliyordun?" diye sordum. İp merdiveni yukarı çektim ve kapağı kilitlenene kadar yukarı çektim. Tek başımıza gizlice kaçacaksak nerede olduğumuza dair açık ipuçları vermenin bir anlamı yoktu.

Adam tabağını yere bıraktı.

"Warren. Kyle'la birlikte herkesi yatak odalarından uzak tutabileceklerini ama gizliliğin bizim için daha iyi olabileceğini söyledi."

Bana baktı, sıcak kahverengi gözlerinde altın rengi bir dokunuş vardı ve sesi biraz kısıktı. "Tenini görmeme izin ver, Mercy. İyi olduğunu bilmem gerek."

Kendimi biraz utangaç hissederek soyundum. Çıplak olmak umurumda değildi ama bir kadın eşi için güzel olmayı sever ve her tarafım çürükler, kesikler ve şişliklerle kaplıydı. Kötü durumdaki dizim şişmişti ve muhtemelen morarmıştı. En azından dudaklarım artık gümüş rengi değildi.

Üstümü örtmedim ama Kyle'ın eşofmanlarını bacaklarımdan aşağı kaydırırken ona sırtımı döndüm.

"Merhamet," dedi.

"Evet?" Ona dönüp baktığımda gömleğini çıkardığını gördüm.

"Bizim için bir pazarlık," dedi. "Sen benden saklanmazsan ben de senden saklanmayacağım."

Adam'ın herhangi bir şeyden saklanması fikri ağzımı açık bırakırken, o da kıyafetlerinin geri kalanını kısa sürede halletti, bu yüzden yetişmek için acele etmek zorunda kaldım. Adam haklıydı. O da çıplakken kendimi o kadar da çıplak hissetmiyordum. Hiçbir şey söylemedi, sadece hafif parmaklarıyla çürüklerime dokundu.

Yanağıma bakarken durakladığında, "Araba kazasıydı" dedim. Bana kaşlarını çatı. "Tamam. Araba kazası ve sonra fae suikastçısı sırtıma atladığında yere düştü."

Bu şekilde devam ettik. O bir kesiğe, bir çürüğe, bir şişliğe dokunurdu, ben de ona ne olduğunu anlatırdım.

İşini bitirdiğinde alnını omzuma koydu ve beni sertçe kendine çekti. "Sen benim ölümüm olacaksın," dedi bana. "Daha az cesur olmanı, daha az doğru ve yanlışla hareket etmeni dilerdim."

"Senin için çok kötü," diye dert yandım. "Zor olduğunu biliyorum. Kocam sürüyü kurtarmak için kendini öldürmeye çalıştı, biliyorsun. Ve bugün erken saatlerde, hakkında hiçbir şey bilmediği bir fae ile karşı karşıya geldi - ve bazı fae'ler doğanın güçleridir."

"Karım onunla kavga edecekti," diye açıkladı Adam. "Onu bundan korumak zorundaydım."

Güldüm.

"Jesse'nin annesi benim karımken federaller gelip sürüyü alsaydı ne yapardı biliyor musun?" diye sordu.

"Boşanma davası açtı," diye tahmin ettim.

Gülme sırası ondaydı. "Sana işaret ediyorum. Sonra da tanıdığı herkese gidip hayatının ne kadar kötü olduğunu, insanların ondan çok şey beklediğini anlatırdı. İkinci karım ne yaptı biliyor musun?"

"Dayak yedim ve çoğunlukla sen kendini kurtarıırken daireler çizerek koştum," dedim.

"Geride kalan sürüyle ilgilendi," dedi. "Çocuğumu güvenli bir yere götürdü. Bran'a haber verdi, o da yardım gönderdi. Çocuğumla ona zarar vermek isteyenlerin arasına girdi."

Homurdandım. "Kulağa bir örnek gibi geliyor."

"O benim hayatımı kurtardı ve sürünün geri kalanını kurtarmam için bana güç verdi." İç geçirdi ve bana bakabilmek için geri çekildi. "Ve içimde seni dizlerimin üzerine yatırıp kışını morartmak ve böylece ilk karımın yaptığının aynısını yapmanı sağlamak için bir dürtü var."

Gözlerimi ona diktim. "Bana elini sürersen bir daha asla uyumasan iyi edersin."

Güldü, halı kaplı zemine oturmaya karar vermiş gibi değil de daha fazla ayakta duramayacakmış gibi oturdu ve biraz daha güldü. Çok ama çok yorgundu ama az önce beni tokatlamakla tehdit etmişti, bu yüzden benden hiç sempati görmedi. Kollarımı kavuşturdum.

Başparmağıyla gözlerini sildi ve bana baktı. Kahkahası tamamen kesilmişti. "Ne kadar kırılğan olduğunu bilmiyorsun Mercy. En son başımız belaya girdiğinde aylarca tekerlekli sandalyede kaldın. Bize verilen silahların hiçbirisi olmadan herhangi bir kurt adam kadar uzun süre ve sert dövüşüyorsun. Zekisin. Dikkatlisin. Ve çok ama çok şanslısın. Ve bu beni Zee'nin kılıçlarından birini taşıyan bir Spriggand'dan ya da gümüşle silahlanmış bir Cantrip bağnazından daha çok korkutuyor. Şans tükenir."

"Bak ne diyeceğim," dedim, yanına oturdum ve bana söylediği cümleyi ona söyleme isteğimi bastırdım: Yaşlılıktan öleceğimi mi sandın? O zaman bunu komik bulmamıştım ve onun da komik bulacağını düşünmemiştim. "Beni Coyote'nin kızı olarak düşün, eğer sana yardımı olacaksa. Coyote çok şanslı."

Adam başını salladı. "Hayır, Mercy. Coyote şanslı değil. Çakal aceleci davranır ve etrafındaki herkes ölür, kendisi de dahil. Ama güneş doğduğunda iyileşir ve yeni arkadaşlar aramaya çıkar. Çünkü Coyote ölümsüzdür." *Ve sen değilsin.* O söylemedi ama ikimiz de duyduk.

Yere vurdum ve sonra öne doğru eğildim. Dikkat dağıtma zamanı. "Bu çakal şu anda çok daha iyi. Sen ve ben arkadaş olacak mıyız kurt?"

Başını eğdi ve eliyle çeneme dokundu. "Bilmiyorum. Kendini öldürtmek için elinden geleni yapmaya devam mı edeceksin?"

İntihar etmeye çalışan ben değildim, bu konuda ona hâlâ kızgın olduğumu fark etmemiştim. Başımı çevirdim ve parmağını ısırdım. Bunu bir azarlama olarak düşünmüştüm ama o öyle algılamadı. Altın gözlerini ateşle aydınlattı ve parmağını olduğu yerde bıraktı.

"Sanırım öyle," dedi, sesi teslim olmuş gibiydi ama dudakları benimkiler üzerinde yumuşacıktı.

Sonrasında ikimiz de biraz uyukladık, aslında uyumuyorduk ama kalkamayacak kadar memnunduk. Burnumu kulağının altına, kokusunun beni sarabileceği bir yere gömdüm. Boynunun sıcak derisini şefkatle yaladım.

"Peter öldü," dedi bana aniden.

Ağırlığımı göğsüne verdim, böylece kendini yalnız hissetmeyecekti. "Evet." "Onu korumak benim görevimdi."

"Ortalama bir kurt adam değiştikten sonra on yıl yaşar," diye hatırlattım Adam'a. "Bir insanın dünya üzerinde yetmiş yıl kadar ömrü vardır. Peter bundan daha yaşlıydı, senden dört kat daha yaşlı. Onunki bir

"Hayatı kısa, ölümü de çabuk oldu." Bu yeterli değildi ve bunu biliyordum. Ama daha sonra, ölümü bu kadar yakın olmadığında bir anlamı olacaktı.

"Benim hatam," dedi Adam. Onu tanımayan biri sesinin sakın olduğunu düşünebilirdi. "O kadar çok değillerdi. Sürüyü almaya geldiklerinde onlara saldırmış olsaydım..."

"Federal olduklarını sanıyordun," dedim. Bunların hepsini biliyordu ama tekrar söylememi istiyorsa, söyleyecektim. "Eğer kurtadamlar federal ajanları öldürmeye başlarsa, yakında kurtadam diye bir şey kalmayacak. Yapılacak doğru şey buydu. Peter öldürüldüğünde oradaydım ve herhangi biriniz de olabilirdi. Jones birini öldürmeye karar vermişti ve hiçbir şey onu durduramazdı."

"Jones öldü." Ama vücudu altımda gevşiyordu. Adam aptal değildi. Kontrol edemediği kötü şeyler ilk kez başına gelmiyordu.

"Hiç şaşırmadım."

Bir kahkaha attı. "Onu ben öldürmedim."

Yüzünü görebilmek için başımı kaldırdım. "Bu beni şaşırttı."

"Diğerlerini öldürdüm ve Honey'nin Jones'u öldürmesine izin verdim." Yüzümü dikkatle izledi. Tamamen insan olan ilk karısından ne olduğunu saklamıştı ve o da gördüğü kadarıyla kaçmıştı.

"Güzel," dedim. "Bu şekilde, benim yapmama gerek kalmayacak."

Tekrar güldü ve vücudu her zamanki gibi yumuşadı - Adam'ın pek yumuşak bir yanı yoktu. "Seni seviyorum," dedi.

"Biliyorum," dedim ona ciddiyetle. "Nasıl yardım edebilirsin ki?"

Tekrar güldü ve ben altta kalana kadar yuvarlandı ve kalçalarını benimkilere doğru esnetti. "Denedim," diye fısıldadı kulağıma. "Ama işe yaramadı."

Bana karşı ürperdiğini hissetmenin verdiği zevkle kulağına nefes verdim. "Tabii ki hayır." Ev gibi, güvenlik gibi, aşk gibi kokuyordu. "Tabii ki hayır."

"Sana şaplak atmayacağıma söz veriyorum," dedi, sesi sert ve alçaktı, "sen istemediğin sürece" diye ekledi.

Gülüşümü omzunda hissetmesine izin verdim. "Çünkü gerçekten intihara meyilli değilsin."

Sonra tekrar seviştik, halının kısa uykusu tenimin altında yumuşacıktı ve onun sıcaklığı beni çevreliyordu.

Daha sonra, yemek yerken, bir ısıklıkla diğeri arasında, yürümeye başlayan bir çocuk gibi uyuyakaldı. Paket alındığından beri uyuduğunu sanmıyorum. Kıyafetlerimi giymek için yanından ayrıldığımda bile kıpırdamadı.

Oda bitmiş olabilirdi ama ısıtılmamıştı. Adam bir kurt adamdı, yani onun için ne kadar soğuk olursa o kadar iyiydi, benim içinse öyle değildi. Tamamen giyinik bir halde, uyurken ona göz kulak olmak için yanına oturdum.

Sessizlik uzun sürmedi.

Ev ile garaj arasındaki kapı, Adam'ın arabayı bırakmasının üzerinden yirmi dakika geçmeden açıldı. Warren seslendi, "Üzgünüm patron. Kyle'ın sürünün geri kalanını vurmasını istemiyorsan sana ihtiyacımız var."

O kadar yüksek sesle konuşmadı ama Adam'ın gözleri yine de açıldı. Bana gülümsedi ve "Bildiğim iyi oldu. Kyle'a söyle beklesin, hemen geliyorum."

Adam ip merdiveni kapaktan dışarı fırlattığında Warren onu sabitledi. "Sandoval kızlarından ayrı bir alan yaratmak için sürüyü alt kattaki büyük odaya yerleştirdik." Büyük oda evin en büyük odasıydı ve içinde bir bilardo masası ile arka bahçeye açılan bir dış kapıya açılan bir merdiven vardı. Kyle'ın evi bizimkinden daha büyüktü ama bu kadar kalabalık gruplar için uygun değildi.

Adam'ın arkasındaki ip merdivenden inerken Warren, "Bilerek bir şey yapmazlar," dedi. "Ama hepimiz diken üstündeyiz."

"Gümüş hastalığının faydası olmaz," dedim. "Tad gümüş konusunda yardımcı olabilir."

"Sonra da çoğunu kendi evlerine göndereceğiz," dedi Adam. "Düşmanımızın dişleri kalmış olsa bile, yeniden toparlanmaları biraz zaman alacaktır. Kısa vadede hepimiz yeterince güvende olmalıyız."

Warren homurdandı ve ayaklarım güvenli bir şekilde beton zemine bastığında ona iyice baktım. Warren, Adam'ın sürüsündeki ilk arkadaşımı - sürüye katılmadan önce de arkadaşımı.

"Beklediğimden daha iyi görünüyorsun," dedim ve beni şaşırtarak kızardı.

"Yemek," dedi utangaç bir gülümsemeyle. Adam homurdandı. "Kyle."

"Şey, evet," diye onayladı Warren, sonra ip merdiveni tavandaki deliğe geri fırlatırken gözleri soğudu. "Mercy, bir dahaki sefere en sevdiğimiz kan

emiciyi gördüğünde ona borçlu olduğumu söyle."

"Ona söyleyeceğim, ama bunu Kyle için yaptı."

Warren başıyla onayladı ve kapağı düzgün bir şekilde kapatabilmek için duvarı kaplayan metal rafların üzerine çıktı.

Adam, Tad ve ben bodrum kattaki büyük odada sürüye katıldığımızda hiçbir alay, mizahi yorum ya da sinsî bakış yoktu. Bunu herkesin ne kadar kötü hissettiğinin bir işareti olarak aldım.

Bazı kurtlar yokluklarıyla dikkat çekiyordu.

Warren bize "Darryl ve Auriele evlerine gittiler," dedi. Adam'a bir göz attı. "Gümüşün etkisinden büyük ölçüde kurtulmuş görünüyorlardı ve Adam'ın Pazar günü bazı Çinli bilim adamlarıyla bir konferans görüşmesine katılması gerekiyordu."

Tad, "En baskın kurtların hepsi gümüşten oldukça arınmış görünüyor," dedi.

Honey, "Bize bunun eş bağıni kullanarak gümüşü Adam'dan ve Adam aracılığıyla da sürüden çıkardığın için olduğunu söyledi," dedi. Bilardo masasında bacak bacak üstüne atmış oturuyordu. Solgundu ve ağzı gergindi, ama bunun dışında çoğunlukla kendisi gibi görünüyordu. "Kyle bize yerdeki gümüşleri gösterene kadar ona inanmamıştım." Bana kaşlarını çattı. "Ne tür bir ucubesin sen?"

Başka zaman olsa, kesici bir şey söylerdim. Adam'ın yanımda sertleştiğini hissettim ve söylemek istediği şeyi engellemek için elimi koluna koydum. Honey benden hiç hoşlanmamıştı ve sürüyü hiyerarşilerine, özellikle de kadın rütbelerinin veriliş biçimine yeni bir göz atmaya zorladığımdan beri beni daha da az seviyordu.

Peter ne kadar itaatkârsa Honey de o kadar baskındı ve dışı bir kurdun rütbesini eşinden alması gerekirdi. Honey, baskın bir kurt olarak kendisine ait olması gereken rolü değil, onun eşi olarak kendisine atanan rolü istiyordu. Olduğu kişi olmak istemiyordu; narin, hanımefendi ve kadınsı olmak istiyordu. Buna meydan okuduğum için bana kızdı. Ondan korkmuyordum. Hoşnutsuzluğunu bir üst seviyeye taşıyıp beni öldürmeye çalışacak bir tip değildi. Normalde ona elimden gelenin en iyisini verirdim ama

Peter'ı yeni kaybetmişti. Hepimiz Peter'ı

kaybetmiştik. "Ben Adam'ın ucubesiyim,"

dedim ona. "Aş artık bunu."

"Kelly," dedi Adam, Honey'yi tamamen görmezden gelerek. "Buraya gel."

Kelly'yi iyi tanı mıyordum; kimsenin tanıdığından da emin değilim.

Yerel bir bahçe dükkanında çalışan iri yarı, sessiz bir adamdı. Genelde bir

havası vardı.

ama şimdi yarı sürünerek, yarı tökezleyerek Adam'a doğru gidiyordu.

Warren başka bir kurdun kendisine sorulmadan boşalttığı sandalyeyi kaptı ve Tad'in yanına koydu. Kelly'yi sandalyeye çekti ve arkasına geçti. İri adamın göğsüne doğru uzandı ve Kelly'nin karşı bileğini kavradı ve Kelly'nin serbest kolunu da yakaladığı gibi sıkıca çekti.

"Bu acıtabilir," dedi Tad.

Kelly'ye "Acıtacak," dedim. "Ama ben hayatta kaldım."

Kelly'nin gözleri altın sarısı oldu ve bana dişlerini gösterdi. "Çakal."

Sürüde bir çakal olmasına içerleyen bazı kurtlar hâlâ vardı. Ben de ona dişlerimi göstererek gülümsedim.

"Çakallar serttir," dedi. Anlaşılan çakallardan nefret edenlerden biri değilmiş. Bildiğim iyi oldu.

"Kurtlar da öyle," dedim ona.

"Ve ikiniz de çok konuşuyorsunuz," dedi Tad. "Kendinizi hazırlayın."

Elini Kelly'nin yüzüne koymadı - ki bu akıllıcaydı. İnsan formunda bile kurtadamların güçlü çene kasları vardır. Ön koluna, Warren'ın tuttuğu yerin hemen üstüne dokundu. Tad'in gözleri yarıya indi, burun delikleri alevlendi ve bir an önce hiç olmayan bir güç ortaya çıktı.

Fae büyüünün kokusu sinüslerimi yaktı; Kelly kükredi ve tüm vücudu sandalyeden aşağıya doğru yaylandı. Adam onu tutmak için atladı ve Honey de Kelly'nin iki bacağına kollarıyla kavradı.

Tad geri çekildi ve eli Kelly'nin kolundan ayrıldığında bir patlama sesi duyuldu.

"Özür dilerim, özür dilerim," dedi kısık sesle. "Bunun olmasını istememiştim."

Kelly gevşedi.

"Gümüşü çıkardın mı?" diye sordu Adam, temkinli bir şekilde tutuşunu bırakarak, ama kurt adam hareket etmedi.

Honey, Kelly'nin bacaklarını sıcakmış gibi bıraktı ve bilardo masasına ulaşana kadar uzaklaştı. Warren da bıraktı.

Tad ona bir avuç dolusu beyazımsı gri tozu gösterdi.

Adam gülümsedi. "Güzel. Kelly?"

İri adam omuzlarını silkti, bir nefes aldı ve bıraktı. "Ben iyiyim." Bana baktı. "Uyarı için teşekkürler."

"Sorun değil," dedim. "Benimki daha uzun sürdü."

Gülümsemeden başını yana eğdi. "Çakallar serttir. Bildiğim iyi oldu."

Tad, Ben de dahil olmak üzere ihtiyacı olan kurtlardan gümüşü çekti. Tad'in becerisi pratik yaptıkça geliştiği için en kötüsü Kelly'nin başına geldi. Zee'nin oğlunun işi bittiğinde Adam kurtadamların çoğunu ailelerini koruyabilecekleri ve dinlenebilecekleri kendi evlerine geri gönderdi. Honey kaldı çünkü onun bir süreliğine kendisinden çok uzakta olmasını istemiyordu. Kurtadamlar aşırı duygulara kapıldıklarında dengesizleşebiliyorlardı ve Alfa olarak Honey'nin kontrolünü kaybetmesini engelleyebilirdi. Eşlerini kaybeden kurtların kısa bir süre sonra öldürülmek zorunda kalması alışılmadık bir durum değildi. Kurduna dönüşmüştü ama onun dışında iyi görünüyordu.

Warren kaldı elbette, çünkü orası onun eviydi. Ben kaldı çünkü Adam ona eve gitmesini söylediğinde gitmedi. Adam onunla özel olarak konuştu ve sonra kalmasına izin verdi. Sanırım bunun Adam bakmıyorken Honey'nin beni izlemesiyle bir ilgisi vardı.

Herkes ayrıldıktan sonra ev rahat bir nefes almış gibi hissetti; ben öyle hissettiğimi biliyorum. Kyle kalan herkes için pizza sipariş etti ve tam yemeye başlamıştık ki kapı çaldı ve yorgun görünen Ajan Armstrong içeri girdi.

Jesse ve Gabriel kız kardeşlerinin sorumluluğunu üstlendi ve Kyle ile Warren'ın gerçekten de her boyda mayoları olduğunu belirledikten sonra onları jakuziye taşıdı. Kyle bir boşanma avukatıydı ve bazen müvekkillerinin ve çocuklarının bir süreliğine gidecekleri güvenli bir yere ihtiyaçları oluyordu. Evinin bu kadar büyük olmasının ve bazı odaların Disney temalı ve on yaşından küçükler için büyük olmasının nedeni buydu.

Honey'e onlara bir şey olmamasını sağlama görevi verildi. Jesse ve Gabriel'den Maia'nın Sam'e yaptığı gibi Honey'i de kullanmaya çalışmadığından emin olmalarını istedim. Bu fikir karşısında gözleri fal taşı gibi açılan Jesse elinden geleni yapacağına dair içtenlikle söz verdi. Honey'i en az benim kadar iyi tanıyordu ve en iyi günlerinde bile Honey'den iyi bir at olmazdı. Adam diğer herkesi üst kattaki tiyatro salonunda toplantıya çağırdı. Armstrong, Tony ve Sylvia'ya bakarak tüm sivilleri protesto edince, Adam bir yanardağı dondurabilecek bir sesle, "Onların varlığı tartışılmaz," dedi.

Düşündüm de, Tony ve Sylvia'nın katılımı, ikisini de çok iyi tanımayan Adam için o kadar da önemli değildi.

Armstrong toplantının kontrolünü ele geçirmeye çalışmıştı ve tutsaklıktan yeni çıkmış olan Adam bunu kaldıracak durumda değildi.

Adam iki koltuktan birini televizyonun önüne getirerek üzerine oturdu ve doğaçlama konseyinin başına geçti. Her zamanki insani güç gösterisiyle uğraşmadı, ağır mobilyayı kaldırdı ve bariz bir kolaylıkla tek başına taşıdı. Adam'ın yanına oturdum ve Armstrong'un solgun yüzüne bakarak endişelendim. Daha fazla düşmana ihtiyacımız yoktu.

Warren Adam'a temkinli bir bakış attı ve diğer koltuğa yerleşerek Kyle'ı yanına çekti. Tad de yüzme havuzuna gitmeyi planlıyordu ama Armstrong, Tony ve Sylvia'yı protesto ettikten sonra Adam ondan gelmesini istemişti. Adam'ın yönlendirmesiyle Tad, Tony ve Sylvia'yla birlikte kanepeye oldukça rahatsız bir şekilde oturdu. Odada başka koltuk kalmamıştı.

Ben -yine insan ve üzerinde Kyle'ın "*Bu Gökkuşağının Tadına Bak*" yazan eşofman takımını giyiyor- etrafına bakındı ve hiçbir itirazda bulunmadan ya da yüz ifadesini değiştirmeden Adam'ın ayaklarının dibine oturdu. Böylece Armstrong tek başına kaldı.

Adam'ın yüzüne bakarak, koltukların boş olmasının kasıtlı olduğunu düşündüm. Cantrip'ten memnun değildi ve zavallı Ajan Armstrong da orada bulunan tek temsilciydi.

Asil geç geldi. Ben'e ve koltuğunun neden boş olduğunu düşünen Ajan Armstrong'a baktı. Asil Adam'a bir kaşını kaldırdı -gerçekten gözlerinin içine bakmasa da- ve aşağıya indi. Yemek odasındaki sandalyelerden ikisini getirdi ve Warren'ın aşk koltuğunun iki yanına yerleştirdi. Odadan çıkmadan Adam'dan olabildiğince uzakta kalan tarafa oturdu ve onun işaretiyle Armstrong kalan boş sandalyeye oturdu.

"Hepiniz Mercy'nin polise anlattığı her şeyi biliyorsunuz, değil mi?" Adam herkes yerine oturur oturmaz konuştu. "Öyleyse dün geceyle başlayayım."

Tüm gerçekler ve sadece gerçekler hakkında konuşmuş olmamıza rağmen, Adam'ın hikâyesi biraz değiştirilmişti. Sorumlu Cantrip ajanlarını kendisinin öldürdüğü konusunda oldukça netti - oysa ben ve odadaki tüm kurtadamlar yalan söylediğini biliyorduk. Öldüren tek kişi o değildi ama sorumlu olan oydu. Bunu gayet iyi anladım.

"Onları adalet için tutmayı düşündüm," dedi Adam bize, aslında bana. "Ama ellerinde halkımla ilişkili tüm insanları içeren bir ölüm listesi vardı - çocuklar hariç." Sylvia'ya baktı. "Gabriel de o listedeydi. Bizimle olan ilişkisinin onu tehlikeye attığını söylemekte haksız değildin."

"Belki de değil," dedi, "ama bunun onun için önemli olmasını beklemekle hata ettim." Bana baktı ve dudakları yukarı doğru kıvrıldı. "Tehlikede olan bir arkadaş terk edilmesi gereken biri değildir. Güvenlik her zaman doğru yol değildir."

"Çocukları öldürmeye istekli miydiler?" Armstrong, Adam'ı sorgular gibi değil de, kafasını tam olarak toparlayamamış gibi sordu.

"Jericho'daki Joshua gibi," dedi Adam. Elimi bacağına koydum ve sıktım. "Yozlaşmamızın gerçekten yok edilmesi için bizi bitki, kök ve tohum olarak kazımaları gerektiğini hissettiler. Bunun için benim sözümü kabul etmek zorundasınız çünkü beyaz tahta tutulduğumuz şaraphaneyle birlikte yükseldi."

Durakladı. "Bağda kendi insanlarından bazılarını barındıran üç taze mezar vardı. Belki itiraz ettiler, belki de yolumuza çıktılar. Onları öldürmedik, kaçana kadar kimseyi öldürmedik. Cesetlerin durumuna bakılırsa, mezarlardaki Cantrip ajanları biz kaçırılmadan birkaç gün önce ölmüşler."

"Hepinizi nasıl yakaladılar?" diye sordu Asil.

"Onların hükümet ajanları olduğunu düşündük, bu yüzden başlangıçta ölümcül güçle karşılık vermedik." Adam derin bir nefes aldı, ama bu işe yaramamış olmalıydı çünkü ayağa kalktı ve adım atmaya başladı. "Bu bir hata Ajan Armstrong, bir daha asla yapmayacağız. Bu haberi iletebilirsiniz." Bir an için öyle bir tehdit savurdu ki, ben dahil hiç kimse derin bir nefes almaya cesaret edemedi. Omuzlarını silkti ve daha ılımlı konuştu. "Her halükarda, kaçırıldığımızda kimseyi öldürmedik ya da zarar vermedik. Yani iki ölü kadın ve ölü adam ya Cantrip ajanlarının ya da kiraladıkları paralı askerlerin sorumluluğunda."

"Lütfen, Bay Hauptman," dedi Armstrong. "*Hain* Cantrip ajanları. Ajansım onların eylemlerinden sorumlu değildi ve hem resmi hem de gayri resmi olarak bu işi dehşet verici buluyoruz."

"Eminim biliyorsundur." Warren'ın sesi öfke doluydu. Warren genellikle sürüdeki akliselimin sesiydi.

"Warren," dedi Adam ve Warren başını kaldırıp uzaklara baktı. "Gitmen gerekiyor mu?" Bu bir azarlama değil, gerçek bir soruydu ve Warren bunu kastedildiği şekilde algıladı.

"Kyle'a burada ihtiyacın var," dedi, sesi alçaktı ve başı Adam'inkinden biraz uzağa eğilmişti. "Yasal sıfatıyla."

"Avukatımız olarak değil," dedi Adam. "Henüz değil. Ama varlığı faydalı, evet."

Onun kalmasını istiyorum."

"O zaman ben de kalacağım. Anlaşabilirim."

Adam Tony'ye baktı. "Sylvia'dan gelmesini istedim çünkü Gabriel tehlike altındaydı. Senden kalmanı istedim çünkü polisin olanlardan haberdar olmasını istemiyorum. Her şeyi bilerseniz daha güvende olursunuz. Ancak bunun insan mahkemelerinde yargılanmasına izin veremeyiz. Biz... *Ben* buna izin vermeyeceğim."

Tony gözlerini kıstı. "Ben yasaların hizmetkârıyım, Adam."

Adam ona, "Duruşmalar olacak ama insan mahkemelerinde değil," dedi. "Ben daha yüce bir güce hesap veririm - insanların hakkımızda hiçbir şey bilmediği onca yıl boyunca kurtadamların Cantrip'in korktuğu canavarlar olmasını engelleyen güce. Eğer eylemlerim aşırı bulunursa, bunu hayatımla öderim."

"Geçtiğimiz bahar Minnesota'da o pedofili öldüren kurtadamlar, olaydan birkaç gün sonra öldüler. Hem de hepsi. Bize doğal sebeplerden öldükleri söylendi, ancak cesetleri çok çabuk yakıldı ve otopsi yapılmadı," dedi Armstrong tarafsız bir şekilde, gözleri Adam'dan ziyade bendeydi.

"Doğanın bir gücü, her neyse," dedim dolaylı olarak. Charles doğanın bir gücüydü, değil mi?

"Ben de yasaların bir hizmetkârıyım, Tony," dedi Kyle her zamanki yönlendirmesi kadar yumuşak olamayacak kadar aceleyle. "Ve hiç kimse kanunla adaletin her zaman örtüşmediğini, örtüşemeyeceğini benden daha iyi bilemez. Sana yemin ederim ki kurtadam adaleti bizim mahkeme sistemimizden daha hızlı ve daha *adil*, hatta daha acımasızdır." Ciddiyetle öne doğru eğildi. "Biz insanlar bir kurtadamlarla adil bir şekilde başa çıkacak donanıma sahip değiliz. Ve eğer polis Minnesota'daki o adamları tutuklamaya çalışsaydı, bazıları ölebilirdi. Bu davada adaletin yerini bulacağından eminim."

Uzun bir duraklama oldu.

"Nefsi müdafaa olduğunu kabul *etsem* bile," dedi Tony, "az önce federal ajanları öldürdüğünü itiraf ettin. Bu konuda seni affetmeye yetkim yok, Adam."

"Yasalara saygılı vatandaşlara provokasyon olmaksızın saldıran ajanlar," diye mırıldandı Kyle. "Adam bir güvenlik uzmanı. Evine yapılan saldırıyı bir yerlerde kameraya kaydettiğini tahmin ediyorum."

Adam homurdandı. "Gutstein bu gece bana Cantrip ajanlarından birkaçının güzel yüz fotoğraflarıyla birlikte bilgi verdi. Ve Peter'ın cesedi elimizde."

"Peter nerede?" Ben sordum.

"Güvende," dedi Adam bana. "Onu üzüm bağında kendi ölümlerinin yanına gömmüşler. Onu çıkardık ve düzenlemeler yapıyor."

"Şüpheli ölümler otopsi gerektirir," dedi Tony.

Adam ona baktı ve başını salladı. "Evet. Konuşacağız. Ölümünde şüpheli hiçbir şey yok. Gözümün önünde öldürüldü. Alnında bir kurşun deliği var."

Bundan sonra bir süre kimse bir şey söylemedi. Adam'ın yüzündeki ifade sessizliği açıklıyor olabilirdi.

Armstrong, "Cantrip'in ve federal hükümetin Adam'ın o insanları öldürürken nefsi müdafaada bulunduğuna ikna olduğunu söyleme gücüne sahibim," dedi. "Bay Brooks haklı, bu adamların herhangi bir resmi sıfatla hareket etmedikleri halde yaptıklarının ortaya çıkması Cantrip için siyasi bir kabus olur." Derin bir nefes aldı. "Kurtadamlar için de benzer bir felaket olur. Mevcut ortamda, bir yargıcın meşru müdafaa ilan etmesini sağlayabileceğinizi sanmıyorum, Bay Hauptman. Dava jüriye giderse, her iki yönde de bir karar sokaklarda açık çatışmaya dönüşebilecek ayaklanmalara ve huzursuzluğa yol açabilir."

Armstrong hiçbirimizin göremediği bir şeye baktı, sonra gözlerimle buluştu ve onları tuttu. "Ben ülkemin çıkarlarını korumaya yemin etmiş bir federal ajanım. Ben bir vatanseverim. Korku ve nefretin, aynı şekilde yemin etmiş erkek ve kadınların yeminlerini unutmalarına ve nefretlerine teslim olmalarına neden olduğunu gördüm. Bunun mahkemeye taşınmasını istemiyorum."

Tony ellerini havaya kaldırdı. "Sana katılıyorum," dedi Armstrong'a.

"Hem nefsi müdafaa hem de Adam'ın mahkemedeki şansı konusunda - gerçi dava yerel düzeyde kalırsa, bence düşündüğünüzden daha iyi sonuç alır. Yine de cesetler var." "Gömülü Cantrip ajanları aynı silahla infaz tarzında vurulmuşlar.

Peter'ı öldürdü." dedi Adam.

"Balistik mi yapıyorsun?" diye sordu Tony. "Hayır."

Tony ona kaşlarını çatı. "O zaman nasıl-" Sonra başını salladı. "Boş ver. Ama tek cesetler bunlar değil."

Adam'ın yüzü daha da ifadesizleşti. "Başka ceset olmayacak. Biz kaçtıktan sonra şaraphanede yangın çıktı."

Bunu bir başka sessizlik izledi.

"Ayrı bir adaleti kabul edebilirim," dedi Tony sonunda. "Seni tanıyorum. Ben ve departmanım sizi yardım için aradık ve siz bizi asla yüzüstü bırakmadınız. Şiddeti yumuşak sözlerle karşıladığınızı gördüm. Ve hiç yalan söylediğinizi görmedim. Ajan Armstrong'la aynı fikirdeyim. Birkaç fikrim var ve bence Armstrong yardım etmeye istekliyse, bunu departmana satabiliriz."

"Şaraphanede yangın çıktığını mı söylemişsiniz?" diye sordu Armstrong.

Adam oturdu ve ellerini yüzüne sürdü. "Evet. Kendi pisliğimizi kendimiz temizlemeye alışkınız. Ateşin çok etkili olduğunu gördük."

Tony son derece tarafsız bir tavırla, "Dişler ve daha yoğun kemikler," dedi, "yangından sonra ortaya çıkma eğilimindedir."

"Herhangi bir diş ya da kemik varsa çok şaşırmam," dedim yarı özür dileyerek. Adam Elizaveta'yı açıklamasının dışında bırakmıştı. "Bu konuda endişelenmene gerek yok."

Armstrong bana sert bir bakış attı ama başka bir şey söylemedi. Onun yerine sordu: "Peki ya hainlerin birlikte çalıştığı paralı askerler? Onları teşhis edebildiniz mi?"

"Hayır," dedi Adam. "Onlar bu işin dışında ve artık beni ilgilendirmiyorlar. Sanırım sadece üç oyuncu kaldı."

Asil bir parmağını kaldırdı. "Paralı adam." Başka bir parmağını kaldırdı. "Senatör Campbell'ın güvenlik ekibindeki dönek." Ve bir üçüncüsü. "Cantrip ajanlarına paralı askerlerin iletişim bilgilerini ve sürünüz ve genel olarak kurtadamlar hakkındaki dosyaları veren kişi."

Adam, "Bilgi adamını araştıran bir arkadaşım var," dedi. "Uluslararası bir olaya yol açmadan paralı askerlerden irtibat kurulacak ismi bulabileceğinden oldukça emin."

Adam, Kyle'ın sabit hattından Charles'a ulaşmayı başarmıştı. Charles kimsenin bilmesini istemediği şeyleri öğrenmekte korkunç derecede iyiydi. Charles genel olarak korkutucuydu.

"Ama," diye devam etti Adam, "bence bilgi adamının verebileceği zarar tamamlandı. Bu yüzden onu alt etmek için büyük bir aciliyet yok."

"Burada, bu odada açık konuşalım," dedi Armstrong. "Onu öldürmekten mi bahsediyorsun?"

Adam başını salladı. "Onu öldürmek, sadece göz kulak olmaktan çok daha sorunlu. Son birkaç gün bir yana, insanları öldürmemek için elimizden geleni yapıyoruz Bay Armstrong."

"Kendini insan olarak görmüyor musun?" diye sordu Armstrong.

Asil, omuzlarını silkmiş olan Adam'a kaşlarını kaldırdı ve "'Kurtadam olmayan insanlar' birden fazla kez söylemek için çok fazla kelime var. Biz olabildiğimiz kadar insanız."

"Yani elimizde paralı adam ve Senatör Campbell'ın güvenlik ekibindeki potansiyel suikastçı kaldı." Tony dikkatle öne doğru eğilmişti.

Adam arkasına yaslandı ve bacaklarını uzattı. Odadaki tansiyon dört kademe birden düştü, bu da vücut dilini okuyabilenlerin sadece kurtadamlar olmadığının bir kanıtıydı. "Senatör Campbell'ın sorununu daha yönetilebilir bir kötülük olarak ele alalım. Güvenlik sektöründe tanıdığım insanlar aracılığıyla Senatör Campbell'a haber gönderdim ama Ajan Armstrong, senatörü kendiniz uyarırsanız daha iyi olabilir. Unutmayın ki güvenlik ekibindeki bu hain her kimse, paradan başka bir amacı olması gerekmez. Eğer sadece kiralık bir silahşörse, Senatör Campbell'ı öldürmek isteyen Cantrip'lileri ortadan kaldırmak onu durdurmak için yeterli olabilir. Eğer hangi türden olursa olsun bir bağınazsa, sabırsızlanıp kendi başına denemeye kalkabilir." Adam durakladı ve bir kaşını kaldırdı. "Senatöre, izin verirse güvenliğini sağlamak için kurt adam olan birkaç eğitimli güvenlik uzmanını göndermekten mutluluk duyacağımı söyleyebilirsiniz. Ücretsiz."

Armstrong'un ağzı çarpıldı. "Senatörle hiç tanıştınız mı?"

"Hayır, efendim."

"Yaptım. Teklifini kabul edebilir. Resmedildiği kadar kurt adam karşıtı değil. Sadece etrafta dolaşıp insanları yemelerinden hoşlanmıyor."

Böyle söyleyince kulağa o kadar da kötü gelmiyordu. Ama bazı konuşmalarını dinlemişim.

Adam başını salladı ama sesi çekingendi: "Kabul etmesi beni memnun eder. Eğer bu noktada ona bir şey olursa, insanlar kurtadamları suçlayacaktır. Onun ve ailesinin yıllar boyunca güvende ve sağlam olmasını tercih ederim."

"Geriye paralı adam kalıyor," dedi Kyle.

"Evet," dedi Adam. Armstrong'a baktı. "Paranın nereden geldiği hakkında bir fikrin var mı?"

"Hayır. Alexander Bennet - sorumlu kişiydi ve muhtemelen adamınızı vuran kişiydi - Bennet'in mali kayıtlarında olağandışı bir şey yok ve muhtemelen onunla ilişkili olan kişilerin mali kayıtlarında da yok. Bilgin olsun, bu insanların kimliklerini tespit etmek tam bir kabus olacak. Cantrip'te kurtadamlar ve mevcut mevzuatla ilgili sorunları olan kişileri aramak Wisconsin'de peynir aramak gibi bir şey. Bennet bir gün işe gelmedi ve bunun gibi iki kişi daha var. Biri kalp krizi geçirdi ve bir hastanenin acil servisinde yatıyor, diğeri ise muhtemelen burada kül olacak - tabii kaçıp evlenmediyse. Evden çalışan, izinli olan, tatilde olan ya da bir zamanlar Cantrip için çalışmış olan herkesi kontrol etmeliyiz. Cesetleri bırakmış olsaydınız, işimin bu kısmı çok daha kolay olurdu."

O ana kadar sessiz kalan Warren, "Sizin için ehliyetlerim var ama Peter'in yanına gömülen kişilerin kimlikleri elimizde yok. Cesetlerinden kim olduklarını anlayabilirsiniz."

Adam ona baktı.

"Kusura bakmayın patron, böyle şeyler düşünecek durumda değildiniz. Ama bazılarımızın aklına düşmanlarımızın kim olduğunu bilmenin faydalı olabileceği geldi." Armstrong'a baktı. "Size kopyalarını vereceğim ve asıllarını saklayacağım."

Armstrong tartışacakmış gibi görünüyordu ama Warren'ın dikkati karşısında sakinleşti.

"Tamam," dedi Tony. "Bir şey daha var. Adam, basına anlatmak için üstlerimin hoşuna gidecek bir hikaye bulman gerekecek."

Adam başıyla onayladı. "Jim Gutstein birkaç iyilik isteyecek ve bu gece Kyle'in ofisinden basınla konuşacağım. Mercy'nin hikayesini alıp onunla devam edeceğim."

"Yardım etmeme izin verin," dedi Armstrong. "Korkunç şeyleri alıp sıradan hale getirme konusunda biraz deneyimim var."

"Bunların hepsi iyi ve güzel," dedi Sylvia. "Ama bana Maia'nın neden buraya bir cesetle geldiğini söylediğini açıklamamız gerekiyor."

"Bu *benim* hatam," dedi Asil.

"Daha fazla ceset mi?" dedi Armstrong.

"Sylvia'nın evinde hiç ceset olmadığını sanıyordum?" Tony kaşlarını çatıyordu.

Tad, "Birileri Jesse ve Mercy'nin peşine bir suikast timi göndermiş," dedi ve bana baktı. "Seni bekliyorlardı Mercy. Şimdi düşünecek zamanım oldu, sanırım ben daha Sylvia'lara gidip çocuklara göz kulak olmadan önce onlar yerlerini almışlardı."

Tad boğazını temizledi ve bana mahcup bir gülümseme verdi. "Oraya gittiğimde onları hissettim. Çocukların beni fark etmesine yetecek kadar yaklaşmamın nedenlerinden biri de buydu. Bir süre sonra, hiçbir şey olmayınca, apartman kompleksinde benim gibi birinin yaşadığını anladım - yarı fee ve rezervasyonda olması gerekmiyor."

Armstrong, "Tüm Fae'lerin gitmesi gerektiğini sanıyordum," dedi. "Brifingimiz böyleydi."

Tad başını salladı. "Hayır. Sadece iş e y a r ayacak kadar güçlü olduğu düşünülenler. Ama bu suikastçılar, Ajan Armstrong'un adamları gibi, döneceklerdi-" Kapı açıldı ve ıslak, parlak yeşil bir mayo giymiş Sofia Sandoval uçarak geldi. "Mercy, *Mercy*. Gabriel çabuk gel diyor. Biri arabana çarpmış. Bagajı parçalamış."

Ben ölmüştüm. Marsilia arabasını öldürdüğüm için beni öldürecek ve ben onu hiç suçlamıyordum.

Toplantıdaki herkes bakmak için dışarı fırladı - başkalarının endişelenmesinden çok dışarı çıkmak ve hareket etmek için. Saat tam olarak beş değildi ama sonbaharın bu geç saatinde, biz konuşurken güneş batmıştı ve arabanın arkası sokak lambasının ötesindeydi. İyi bir gece görüşüm var ama benim gözlerim bile iç mekândaki yapay ışıkla karanlık arasında uyum sağlamak için bir dakikaya ihtiyaç duyar.

Ama bunun bir önemi yoktu çünkü Gabriel beni yakalayıp aceleyle kenara çekmeden önce arabaya varamamıştım.

Hızlı ve sessiz konuştu. "Sanırım başımız gerçekten belada. Çocukları arka bahçedeki jakuziden çıkarmayı yeni bitirmiştik. Jesse ve Mary Jo kurulanmak ve üstlerini değiştirmek için herkesi üst kata götürdüler ama Sofia jakuzinin kapağını kapatmama yardım etmek için dışarıda kaldı. Bir çarpma sesi duyduk ve ne olduğunu görmek için ön tarafa geldik. İlk başta birinin arabaya çarpıp kaçtığını düşündüm."

Eliyle işaret etti ve ortasından ters bir çukur yükselen sandığın üst kısmını görebildim. "Sofia'yı senin için gönderdim, böylece

cesedi görmeden önce. Arabayla giden kimseyi görmedim. Sadece sokakta bir kadın vardı. Koşuyormuş gibi görünüyordu. İyi de zaman geçiriyordu. Bir şey görüp görmediğini anlamak için peşinden g i t m e y i düşündüm ama sonra bagajın ne kadar tuhaf olduğunu fark ettim ve daha iyi baktım." Eğildi ve çok yumuşak bir sesle şöyle dedi. "Ceset gitmişti, Mercy. Ve duyduğumuz ses de onun dışarı çıkabilmek için bagajın kapağına vurmasıydı." Tüm kurtadamlar - Asil, Adam, Ben ve muhtemelen arabaya çarpan kişiyi bulmak için sokağın aşağısına bakan Warren-

Gabriel ve bana bak. Asil bagajı açtı.

"O ölmüştü," dedi. "Yemin ederim. Onun bir Fae olduğunu biliyorum ama onları daha önce de öldürdüm. O ölmüştü. Daha önce buradan geçerken, çürümeye başlayan cesedin kokusunu alabiliyordum."

Kendimi tutamadım, güldüm. "Zombi Fae. Tek ihtiyacımız olan buydu. Sizi bilmem ama ben etrafta zombi fae'ler dolaşırken *gerçekten* iyi bir uyku çekeceğim. Gidip izini sürebilecek miyim bir bakayım."

"Merhamet," dedi Adam.

"Yaklaşmayacağım," diye söz verdim. "Sadece nereye gittiğine bakacağım ve geri gelip sizi alacağım. Siz kurtlar üstünüzü değiştirene kadar o çoktan gitmiş olacak."

Genç Sandovallar bu heyecanın ne olduğunu görmek için evden çıkmaya başladıklarından, çakal kılığına girmeden önce soyunmadım. Adam, çakal benliğim içine sıkıştığında tişörtü çıkarmama yardım etti ve ancak o zaman Armstrong ve Tony'nin önünde yer değiştirdiğimi hatırladım, ikisi de ne olduğumu bilmiyordu.

Üvey babam Bryan'ın en sevdiği sözlerden biri, "Dökülen süt için ağlamanın faydası yok" idi. Ayrıca, Tad bu dikkat dağınıklığını fae kelepçelerini bagajdan çıkarmak için kullanmış olmalıydı, çünkü Barış ve Sessizlik'i gömleğinin altına sokarken bir anlığına yakaladım, yani yine de bundan iyi bir şey çıktı.

Burnumu yere koydum ve koşmaya başladım. Asil haklıydı, çürümeye başlamıştı ve çok net bir iz bırakmıştı.

Adam insan formunda yanımda koştu. Anlaşılan tek başıma zombi avına çıkmamı istemiyordu. Çakallar insanlardan çok daha hızlı koşar ve ben de çoğu çakaldan daha hızlı koşarım. Kurtadamlar iyi koşuculardır ama bir kurtadam bile insan formundayken ancak bu kadar hızlı koşabilir; dört ayakla seyahat etmek iki ayakla seyahat etmekten çok daha hızlıdır. Bana ayak uyduruyordu ve

bir insanın koşabileceğinden daha hızlı koşuyordum ve belki de en yüksek hızımda koşmuyordum. Yakınından bile geçmiyordum, gerçekten.

Bir zombi fae suikastçısıyla yüzleşmek zorunda kalırsam Adam'ın yanımda olması yavaşlamaya değerdı.

Onu yakalayacağımızı sanıyordum. Sofia toplantıya gireli daha beş dakika olmamıştı ve bir zombi fae suikastçı ne kadar hızlı koşabilirdi ki?

Ancak en yakın ana cadde olan Bombing Range Road'a çıktığımızda (bölge İkinci Dünya Savaşı'nda bir bombalama alanı olduğu için bu şekilde adlandırılmıştır), patika yolun kenarında kayboldu. Saat daha akşamın altısı olmasına rağmen hava tamamen kararmıştı ama karanlık beni pek rahatsız etmez. Birkaç mil boyunca her iki yönü de net bir şekilde görebiliyordum ve yolun kenarında koşan ölü bir kadın yoktu. Ancak her iki yöne giden çok sayıda araba vardı.

"Bir arabaya bindi," dedi Adam, ben burnumu yere dayayarak ileri geri sallanırken soluk soluğa görünmemeye çalışarak. "Biri onu aldı ya da otostop çekti."

Her iki şekilde de spekülasyon yapmak rahatsız edici, diye düşündüm, ama artık bu konuda yapabileceğimiz bir şey yoktu. "Rahatsız edici" iyi bir kelimeydi. Son birkaç gündür olan onca şey arasında, ölü bir fae'nin kalkıp kaçması *en* rahatsız edici olanı olabilirdi.

Yine de bir zombi. Belki Marsilia'nın ilgisini çeker de arabasını unuturdu. Pek olası değil ama belki. Bagajdaki hasar için kendimi sorumlu hissetmem gerektiğinden emin değildim. Ölü fae'nin kendi başına kaçacağını nereden bilebilirdim ki?

Adam gözlerini yola dikti. "Benim için yavaşlamamış olsaydın, onu yakalayabilirdin."

Belki de yapardım ve belki de bu iyi bir şey olmazdı. Warren'ın kamyoneti yanaştı ve Warren eğilip yolcu kapısını açtı.

"Şansın yok mu?" Warren atladığımız gibi sordu. Ben orta koltuğa oturdum. "Hayır. Görünüşe göre bir arabaya binmiş. Her iki yöne de gidebilirdi."

Warren bir şey söylemeden önce kamyonu geri çevirdi ve geri döndü. "Bu çok rahatsız edici," dedi.

Zombiler ya da değil, basının yatıştırılması gerekiyordu.

Tony patronuyla görüşmüş ve ona Adam ile Armstrong'un bulduğu resmi hikâyeyi anlatmıştı; bu hikâyeye Cantrip'in olaya karışmasını tamamen dışarıda bırakıyordu. Suçun büyük bölümünü uygun bir şekilde gözden kaybolan isimsiz paralı askerler üstlenmişti. Kurtadamları şiddet kullanmaya ve Senatör Campbell'a saldırmaya zorlamak, senatörden kurtulmak ve kurtadamların canavar gibi görünmesini sağlamak için tutulmuşlardı.

Adam bir canavara benzemiyordu. Yakışıklı, karizmatik bir adam gibi görünüyordu. Kamera karşısında çok iyiydi.

Görünüşe göre komponun arkasındaki kişi, paralı askerlerinden bazıları Kyle Brooks'u esir tutarken yakalanınca paniğe kapılmış. Konuşmalarını engellemek için onları öldürtmüş.

Armstrong, Kyle'ı kaçıırken yakalanan adamların ölümlerini ortaya çıkarmak için biraz temizlik yapmıştı çünkü bu artık hikayenin yararlı bir parçasıydı.

Cinayetleri duyduklarında, diğer paralı askerler şarap imalathanesini yakarak Adam ve sürüsünün serbest kalmasına izin verdiler. Yetkililer paralı askerleri (büyük bir ihtimalle) ve komponun arkasındaki adamı (yine büyük bir ihtimalle) bulmaya çalışıyorlardı. Ve umarız herkes, gerçeğin tamamı olmasa da, gerçek dışında hiçbir şeyden tatmin olmadan ayrılırdı.

Böylece Adam, Tony, Armstrong, Kyle ve Warren, basın toplantısı için uygun bir şekilde giyinmesi için Adam'ın evi üzerinden Kyle'ın Kennewick'teki ofisine doğru yola çıktılar ve geri kalanımızı kaleyi korumakla baş başa bıraktılar. İyi haber şu ki, kaçan ölü kadın ve yaklaşan basın toplantısı arasında kimse bana bir çakala dönüştüğüm gerçeğiyle ilgili bir şey söylememişti. Belki de hepsi benim de Tad gibi melez bir fae olduğumu düşünmüştü.

Ben bana Marsilya'dan bir habercinin ön kapıda olduğunu söylemek için geldiğinde, üst kattaki yatak odalarından birinde en küçük üç Sandoval'a *James ve Dev Şeftali*'yi okuyordum. Kyle'ın acil ihtiyaç malzemeleri zulasında çok çeşitli yaş gruplarına hitap edecek şekilde tasarlanmış büyük bir kitap kutusu vardı.

"İşin iyi kısmına geliyoruz," dedi Sofia. "Neredeyse dev böceklerle geldik."

"Okumaya devam edebilir misin?" Sylvia'ya sordum.

"Marsilia kim?" diye sordu kitabı benden alırken.

"Etrafta dolaştığım arabanın sahibi olan kadın," dedim ona. Yüzünü buruşturdu - arabayı görmüştü.

"Vampir bu mu Mercy?" diye sordu yedi yaşına merdiven dayamış olan Sissy.

"Vampirler mi?" Sylvia sordu. "Vampirler de mi var?" Sonra da "Bir *vampirin* arabasını çalıp hurdaya mı çevirdiniz?" dedi.

Ben de irkildim. "Resmi olarak vampir diye bir şey yok. Onlara inanmazsanız, sizi rahat bırakırlar. Bu yüzden onlara inanmamanız en iyisi."

Maia ciddiyetle başını salladı. "En iyi arkadaşım Penny bana vampir olup olmadığını sordu, ben de ona hayır dedim. Ona bir kurt adama bindiğimi söyledim ve annesi bana yalan söylemenin iyi bir şey olmadığını söyledi. O zaman yalan söylemiyordum ama bazen yalan söylemek iyidir, değil mi? Mercy, tekrar geldiklerinde evime gelip onlara yalan söylemediğimi söyler misin?"

Maia ya büyüyüp dünyayı yönetecekti ya da gezegen çapında bir salgına yol açacaktı. Belki ikisi de. Bu yıl anaokuluna başlamıştı ya da başlamalıydı, bu yüzden ondan saklanacak bir yer aramadan önce biraz zamanımız vardı.

"Bir *vampirin* arabasını mı *çaldın*?" Sylvia tekrar söyledi.

"Çalmak ağır bir kelime," dedim Sylvia'ya. "Sorun çıktığında yağ değişimi için dükkânımdaydı ve kimsenin izini süremeyeceği bir arabaya ihtiyacım vardı. Vampirler hakkında konuşmadığın sürece her şey yoluna girecek, güven bana. Onlar gizliliklerini çok ciddiye alırlar."

"Merhamet," dedi Maia.

"Tamam," dedi Sylvia. "Çocukların anladığından emin olacağım."

"*Merhamet.*" Maia'nın kaşları alçaldı ve sesi yükseldi. "Penny'nin annesine söylemelisin ki yalancı olduğumu düşünmesin."

"Penny'nin annesiyle konuşacağım," dedi Sylvia. "Şimdi sus da büyük böcekler ve çürük meyveler hakkında bir şeyler okuyabileyim."

Sustular.

Ben beni merdivenlerden aşağı kadar takip etti. Asil ve kurt formundaki Honey merdivenlerin dibinde bekliyordlardı. Ben beni almak için yukarı çıkmadan önce onlara söylemiş olmalıydı. Sorun değildi, bana zaman kazandırdı.

Honey'i işaret ettim ve "Gözden uzak dur lütfen. Çok fazla muhafız ondan korktuğumu söylüyor -ki korkuyorum- ama bunun reklamını yapmak

zorunda değilim. Bu

sürüye kötü yansıyacaktır. Ben ve Asil benimle kapıya kadar gelebilir, çünkü hiçbir muhafız ona saygı duymadığımı söyleyemez." Bu da doğrudu ama işe yaramadı.

Hâlâ orada olduğundan emin olmak için boynumdaki kuzu kolyeyi okşadım. İnanç objeleri vampirlere karşı işe yarardı ve benim için kuzu da haç kadar işe yarıyordu. Adam bana gümüş kuzumun yerine altın ve zümrüt gözlü bir kuzu vermişti çünkü bir kurt adamın eşi olduğunuzda gümüş takmak sorun yaratıyordu. Üzerimi değiştirdiğimde boynumda kalması için doğru boyuttaydı ve koşarken takılı kalacak kadar sağlamdı. Aynı zincire Adam'ın ordu künyelerinden birini taktım. Alyanslar bir tamirci için tehlikelidir. Bir nefes aldım ve sanki bir dojo'da maça çıkacakmışım gibi kendimi ortaladım.

Verandanın basamağında bekleyen adam tamamen yabancıydı ama burnum onun bir vampir olduğunu söylüyordu. Marsilya'daki vampirlerin hepsini ismen tanıımıyordum ama çok fazla değillerdi ve çoğunu da simaen tanıyordum.

Marsilia'nın güçlü vampir sayısı azdı. Belki de adam topluyordu. Hangi vampirlerin diğerlerinden daha güçlü ya da daha güçsüz olduğunu bilmeme imkân yoktu ama bu yeni bir vampire benzemiyordu. Kendilerini daha az kontrol edebiliyorlardı.

Zayıf yapılı, Asyalı -yanılmıyorsam Çinliydi- bir adamdı. Siyah kot pantolon ve mandarin yakalı altın rengi ipek bir gömlek giymişti. Verandanın ışığı doğrudan üzerine vurduğunda, gömleğinin kumaşından biraz daha koyu bir altın renginde ejderhalarla işlenmiş olduğunu görebiliyordum. Hava sıcaklığı güneşle birlikte düşmüştü ve eğer bir insan olsaydı soğuktan titriyor olurdu.

Genç yaşta dönüştürülmüştü - hâlâ yarı yetişkin bir genç gibi görünen Wulfe kadar genç değildi ve Orta Çağ'dan beri öyleydi. Ama Kyle'ın verandasındaki vampir dönüştürüldüğünde yirmi yaşın üzerindeyse bile, bu çok fazla değildi.

Selamlamak için başını eğdi - benim karate maçına başlamadan önce yaptığım türden bir eğilme, bazı eski Avrupalı vampirlerin ve kurtadamların yaptığı gibi değil, baş yukarıda ve gözler rakibinizde. Ben de onun selamına aynı şekilde karşılık verdim.

"Ben Thomas Hao, Bayan Hauptman," dedi aksan ya da duygu belirtisi göstermeden. "Sizi ve eşinizi Tri-Cities'in Seethe Hanımefendisi Marsilia ile görüşmeye davet etmekten büyük memnuniyet duyuyorum. Siz, tabii ki

Elbette, reddediyorum. Bu gece gelirseniz bazı meselelerin hızla çözülebileceğini de size bildirmek isterim. Son zamanlarda yaşanan üzücü olaylarla ilgili olarak sizin için ilginç olacağına inandığı bazı bilgilere sahip."

"Oh, bu çok kolay," dedi Ben, bana bakarak. "Ne istiyor?" Sessizce konuşuyordu ve hem o hem de Asil fuayede benden bir adım daha geride durdukları için Hao onları net bir şekilde göremiyordu. Ama bu onları net bir şekilde duyamadığı anlamına gelmiyordu.

"Kurtlar senin adına mı konuşuyor, Columbia Basın Sürüsü'nün Alfa'sının eşi?" Hao sordu, sesi son derece kibar. Hayır, bu yeni bir vampir değildi.

"Ben'e katılıyorum," dedim yarı özür dileyerek. "Marsilia'nın yeni ve çok pahalı arabasını neredeyse hurdaya çevirdim ve o da bunu unutup bana bilgi mi verecek? Eğer öyleyse, neden sadece bir telefon etmedi?"

Hao beni inceledi, sonra omzunun üzerinden baktı ve Mercedes'e bakmak için bir adım geri çekildi. Orada birkaç saniye hareketsiz durdu ve bana döndüğünde, yüzünde bir eğlence gördüğüme emindim, ancak ağzının etrafında en ufak bir belirti bile yoktu.

"Ah. Arabanın hasar gördüğünün farkında olduğunu sanmıyorum, Bayan. Hauptman." Evet, bu eğlenceliydi.

Kollarımı kavuşturdum; dün gece bu fırsatı kaçırmazdım. Marsilia'nın beni davet etmesi, planladığım gibi kendimi davet etmeme göre bana küçük bir avantaj sağlayacaktı. Ama Adam ve sürü sağ salim döndüğüne göre artık vampirlere ihtiyacımız yoktu. "Sanırım ihtiyatlı davranacağım. Marsilia'ya arabayı onu memnun edecek şekilde tamir ettireceğimi ve ziyaretime gelmeden önce bunu atlatması için ona birkaç ay süre vereceğimi söyle."

Hao ayaklarına baktı ve dudaklarını büzdü. "Marsilia endişeli, Bayan Hauptman. Sürünün kaçırılmasından haberimiz var. Olayın arkasındaki kişi sadece Columbia Basın Sürüsü için değil, Tri-Cities'teki herkes için bir tehlike. Başka bir zamanda olsa, arabadaki hasarın tam da sizin endişelendiğiniz etkiyi yaratacağından eminim. Ama Marsilia yaşlı ve çok ama çok zengin. Geldiğini gördüğü şey göz önüne alındığında bir araba hiçbir şeydir."

Yanımda Asil hafifçe uyandı ve ben de bunu hissettim. Bu daha önce görmediğim bir dönüşü.

"Neden sadece telefonu kullanmıyor?" diye sordum.

Asil, "Ya da bize hemen şimdi söyleyin," diye mırıldandı.

"Çünkü biri telefonda konuşurken duyulabilir ve bu tehlikeli bir bilgi," dedi Hao, Asil'i görmezden gelmeyi tercih ederek, "sürünüzde daha fazla ölüm olmasını engelleyebilecek bir bilgi." Durakladı ve yine eğlendiği izlenimine kapıldım ama yüzünde buna dair bir belirti yoktu. "Ayrıca, Marsilia telefon kullanmaktan hoşlanmadığı için ya da"- Asil'e baktı - "Sizi kendi istekleri doğrultusunda dans ettirebildiği zaman vekil olur." Bu Marsilia'nın sesine benziyordu.

Vampirler konuşmak dışında nefes almazlar, terlemezler ve kalpleri sadece çalıntı kanla atar. Bu yüzden ne zaman yalan söylediklerini ve ne zaman doğruyu söylediklerini anlamak çok zordur. Bunu güvenilir bir şekilde yapamam.

"Yarın geceye kadar bekleyebilir mi?" Ben sordum.

Hao, "Eğer beklerseniz pişman olacağınıza inanıyorum," dedi. Bu konuda fikir beyan etmesi bana tuhaf gelmişti. Bir vampirin ne kadar yaşlı ya da güçlü olduğunu söyleyemeyebilirdim ama ince ipuçlarını okuyabilirdim. Bu vampir kimsenin kölesi değildi. Hatayı kendisi de fark etti ve konuşmaya devam ederken daha dikkatli davrandı. "Sana Adam'ı ve sürüden istediğin kadarını getirmen gerektiğini söyleyecektim."

Adam'ın karşılaşması olaylara farklı bir bakış açısı getirdi. Bir kere, bana tuzak kurma ihtimalini azaltıyordu - tabii Adam'ın şu anda burada olmadığını bilmiyorsa. Ayrıca muhtemelen tüm sürüyü kullanacağı anlamına geliyordu.

"Kendisi uğraşmak zorunda kalmasın diye kurtların bu kişiyle uğraşmasını istiyor," dedim.

"Hayır," diye cevap verdi. "Hayır. Ona karşı harekete geçecektir, ancak o ve sürü çabalarını koordine edebilirse başarılı olma olasılığı daha yüksektir."

Endişeliydi, diye düşündüm, Thomas Hao da öyle.

"Adam şu anda burada değil," dedim ona. Ve saatlerce de gelmeyecekti.

Hao'nun ağzı gerildi. "Bu çok üzücü."

Burnum yerine vücut diline güvenmek zorundaydım ama ya vücuduyla yalan söylemekte çok iyiydi (ve vampir olsun olmasın çok az insan bunu yapabilecek kadar bilinçlidir) ya da Adam gelmeyeceği için dehşete düşmüştü.

"Yine de iyi bir fikir olabilir," dedi Hao bana. "Eğer gelirsen, yürüyen Merhamet."

Yürüyen, Çakal, Kuzgun, Şahin veya bir zamanlar bu topraklarda yürüyen diğer arketiplerden herhangi birinin soyundan gelen bizlere verilen isimdir. Vampirler bizi sevmez. Öncelikle, hayaletler görüyorum ve hayaletler vampirlerin gündüz dinlenme yerlerinin etrafında toplanarak onları öldüren canavarın varlığına ihanet ediyorlar. Ayrıca pek çok büyüye karşı dirençliyim ve vampirlerin standart büyüüne karşı neredeyse tamamen dirençliyim. Vampirler Yeni Dünya'ya geldiklerinde benim türüm tarafından karşılandılar ve neredeyse yok ediliyorlardı. Bence hastalık ve savaş Kızılderilileri ve dolayısıyla yürüyenleri yok etmeseydi

-Amerika'da hiç vampir olmayacaktı.

Elbette, vampir büyüüne karşı dirençli olmam, herhangi bir şekilde, biçimde veya formda bir vampirle eşleştiğim anlamına gelmiyordu.

Bu vampir siyah gözleriyle bana baktı ve bekledi. Marsilia bana zarar vermeyecekti, bunu göze alamazdı çünkü verirse kurtadamlar onu yok ederdi. Sadece oyun oynuyordu. Eğer davetini kabul etmezsem, ikisi de yırtıcı olduğu için vampir kurallarından çok da farklı olmayan kurt adam kurallarına göre, bu Marsilia için bir darbe, sürü için de korkaklığın kara bir gözü olacaktı.

Güçlü ve korkutucu olarak görülmek canavarları uzak tutuyordu. Eğer dünyaya Marsilya'dan korktuğumu gösterirsem, sürüye ait olan kurtlar daha az güvende olurlardı.

Adam dönene kadar beklemekte ısrar edebilirdim. Bu beni zayıf gösterebilirdi ama sürüye pek yansımazdı. Adam kaçtığından beri bir saatten az uyumuştı ve sürünün ele geçirilmesinden bu yana başka türlü uyumadığından oldukça emindim.

Ben de yorgundum ve yukarı çıkıp Sandoval kızlarıyla birlikte devasa yumuşak meyveler hakkında bir şeyler okumaktan başka bir şey istemiyordum. Peter'ı kaybetmiştik ve vampirler beni ne kadar korkutursa korkutsun, başka kimseyi kaybetmek istemiyordum. Marsilia'nın bana zarar vermeyeceğini *bildiğim* halde Adam'ı beklemek gerçekten korkaklıktı. Adam çok yorgundu ve bu hem onun hem de sürü için yapabileceğim bir şeydi.

"Tamam," dedim. "Geleceğim. Eğer gideceksem önce halletmem gereken işler var. Seethe'ye giden yolu bulabilirim."

Hao başını salladı. "Hanımefendi oraya sağ salim vardığınızdan emin olmamı istedi. Ben burada bekleyeceğim."

"Biraz zaman alabilir," diye uyardım onu. Tekrar eğildi. "Beklemeye alışkınım."

"Karar senin," dedim ona ve kapıyı kapattım. Kurtadamlara baktım ve tepkilerini bekledim.

Asil, Kyle'ın fuayesini süsleyen çıplak heykeller Dick ve Jane'e eğlenen bir bakış attı.

"Şapkayı sevdim,"
dedi. "Hangisini?" Ben
sordum.

Jane'in bu ay yeni bir şapkası vardı; Dick'in göbek deliğinin güneyinde bir yere taktığı kayak şapkasının ilk on santimi gibi, devekuşu tüyü yukarıya bakan hasır bir kovboy şapkası. Dick'in şapkasının uzun kuyruğu, ponponlu ucu Dick'in dizlerinin hemen altına sarkana kadar aşağı sarkıyordu.

Asil'in neşesi gerçek bir gülümsemeye dönüştü, onu bilmem kaç yüz yaşında değil de yirmi beş yaşında gösteren açık ve güzel bir gülümseme.

"Kyle'ın onlar için Noel kıyafetleri var," dedim ona. "Genelde Şükran Günü'nden sonraki gün onları giydirir. Ama biraz fazla meşgul olduğu için onları dışarıda bıraktı."

"Gerçekten gitmeyeceksin, değil mi?" diye sordu
Ben. "Marsilia bana zarar vermeyecek," dedim
ona.

Gözlerini devirdi. "Arabasına ne yaptığını gördün mü?"

"Peter öldü," dedim Ben'e. "Git Tad'i bul ve ona bu gece ikinizin bu eve göz kulak olacağınızı söyle."

Çenesi yükseldi.

"Tad'i vampir inine götürmeyeceğim," dedim ona. "Ve Honey... Honey bu gece çocukları korumaya bırakılmamalı." Peter yeni ölmüşken ve kurdunun kontrolünü kaybedebilecekken olmaz.

Honey zarif, altın sarısı ve güzel bir şekilde antreden içeri girdi. Bana hırladı.

Merdivenlere yönelirken ona "Senin patronun benim," dedim. "Asil ve benimle geliyorsun, o yüzden bir çorap giy."

"Bütün sürü senin emirlerine bu kadar iyi mi uyuyor, küçük çakal?" Asil eğlenerek sordu.

"Evet."

Tekrar güldü.

Ona soğuk bir bakış attım. "Ya da uzun süre pişman olurlar."

Henüz cep telefonlarımızı yenileme fırsatımız olmamıştı ve bu da bana Adam'la doğrudan iletişim kurmanın hiçbir yolunu bırakmadı. Evli olmanın ilk kuralı nereye ve neden gittiğinizi bildirmektir. Tony'yi ve Sylvia'yı

aradım.

cevap verdi-Tony cep telefonunu ona bırakmıştı. Kyle'ın telefonu doğrudan telesekretere düştü. Mesaj bıraktım ve durup düşündüm. Armstrong'un muhtemelen bir cep telefonu vardı ama numarası bende yoktu.

Sabit hattan Kyle'ın ofisini aradım ve kayıttaki kişiye "Marsilia ile buluşacağımı" söyledim ama bundan daha fazlasını söylemeye cesaret edemedim. Stefan'ı aradım. Cep telefonunu açmadı, ev telefonuna da kimse cevap vermedi. Her iki yere de daha ayrıntılı mesajlar bıraktım. Telefonu tezgâhın üzerine koyduğumda Asil ve Tad mutfaktaydı.

Tad Asil'e baktı. "Mercy'nin Marsilya'yla yüzleşecekse giyecek kıyafetlere ihtiyacı var. Burada kal çünkü onunla konuşmak istiyorum." Asil bana eğlenen bir bakış attı, Tad'a daha az eğlenen bir bakış attı ama Tad beni merdivenlerden yukarı çıkarıp uyuduğu yatak odasına götürürken beklemeye itiraz etmedi. Cebinden tuhaf bir metal parçası çıkardı ve babasının yaptığı kılıcı çağırdı.

"Kelepçeleri zaten yok ettim," dedi bana, onu uzatarak. "Yani ona ihtiyacım yok. Ben kılıç ustası değilim ve düşman bölgesine tehlikeli bir şekilde silahsız gidiyorsun. Asil'i tanımıyorum ve Bal da senden hoşlanmıyor. Bir şeye ihtiyacın olabilir."

"Asil Bran'in, beni o koruyacak," dedim ona. Kılıcı almadım. Karate derslerinde biraz silah eğitimi almıştım ama Dronheim'ın Kara Demirci'siyle ilgili hikâyeleri de okumuştum.

Tad, "Honey için söyleyebileceğinden çok daha fazlası," diye homurdandı. "Belki de beni almalısın."

Başımı salladım. "Ne Bal'ı ne de Asil'i çocuklarla bırakmak istemiyorum. Honey kendini kaybedebilir ve birini öldürebilir - bunun çocuklar yerine vampirler olmasını tercih ederim. Asil... tam olarak dengeli değil. Burada bir şey olursa ve birini öldürmek zorunda kalırsa, bu Honey'nin kendini kaybetmesinden daha kötü olabilir. Marsilia ile bu ziyaret tehlikeli olmamalı." Eğer Hao yalan söylemiyorsa. "Yalanları ayırt edebilir misin?" Bazı fae'ler bunu yapabilir, bazıları ise yapamazdı; yine de kendileri yalan söyleyemezdi.

"Vampirlerle değil," diye itiraf etti.

"Ben de öyle" demek yerine, "Vampirler aldatıcıdır," diye kabul ettim. "Ama bence Hao, Marsilia'nın harekete geçmesi konusunda ciddi - ki bu da beni doğrudan vampirleri tehdit eden bir şeyle karşı karşıya olduğumuzdan şüphelendiriyor. Kendisi için büyük bir şey olmadıkça bizim adımıza harekete geçmez." "Sanırım" ifadesi yalan olmasını engelledi. Eğer o

Hao'nun gerçek yüzünü okuyabilseydim, tartışmaya daha az meyilli olurdu. Ama Hao'nun yalan sylemediğinden oldukça emindim.

Asil bana, sürünün  Şehir'den gitmesinden kimin kazançlı çıkacağını sormuştu. Marsilia değıl, onu temin etmiştim. Çünkü Marsilia srmzden faydalanıyordu. Kimse Adam'ı karşısına almak istemiyordu ve Marsilia ile Adam bir iki kez işbirliğı yaptığı için insanlar vampirlerle gerçekte olduğundan daha fazla işbirliğı yaptığımızı düşünüyordu. Adam itiraz etmedi çünkü bunun ayak takımını dışarıda tuttuğunu düşünüyordu.

Ama bu, düşmanlarından birinin *onu* zayıflatmak için sürünün peşine dşebileceğı anlamına geliyordu. Bölgesini ele geçirmek için yapılan bir girişime çoktan karşı koymuştu.

-Columbia Basın Srs'nden bizler de onu desteklemiştik. "Yeterince güvende olmalıyım," dedim Tad'e. "Honey benden pek hoşlanmıyor olabilir ama Adam'a sadık ve etkileyici biri. Ve burada sahip olduğumuz kurtadamlar arasında en iyi savaşçı o. Sana burada ihtiyacım var, her şeyden önce çocuklarla ilgileneceksin. İhtiyacınız olursa Ben savunma için iyidir ama çocukların yanında nasıl olur bilmiyorum." Dört harfli kelime dağarcığı ve öfke sorunlarıyla normalde onu çocukların ya da savunmasız kadınların yanında bırakmaktan kaçınırdım. Ama Adam'a sadıktı ve kelime dağarcıklarını talihsiz yönlere doğıru genişletse bile çocuklardan hiçbirine zarar vermeyeceğinden emindim.

"Pekala," dedi Tad. "Pekala. Ama kılıcı sen al." Kılıcı tekrar uzattı. Tank Motoru Thomas'ın neşeli varlığıyla dolu bir odada kötü ve yanlış görünüyordu.

Almak için hiç çaba sarf etmedim. "Babanın kılıçlarını biliyorum."

Tad güldü. "Evet, babamın dünyaya oldukça kızgın olduğı uzun bir dönem vardı. Buna Açlık deniyor ve senin kanını tatması gerekiyor; sonra sana hizmet edecek - ta ki daha çok sevdiği başka birinin kanını tadana kadar. Karatede bazı silah formları yaptığını biliyorum, ama haklısın, yine de mecbur kalmadıkça kullanmamak daha iyi. Ne zaman başka birini tercih edeceğini asla bilemezsin ve sen fae olmadığın için seninle kalmaya daha az meyilli olacaktır. Ancak. Vampirleri normal bir kılıcın ldremeyeceğı şekilde öldürecektir. Ayrıca sihirli nesneleri ya da büyüleri de yiyebilir, ancak benim deneyimlerime göre oldukça yavaştır." Bana baktı. "Ve hala ölmüş olması gerekirken etrafta dolaşan o fae suikastçısı var. Bu kılıcın ona bir şey yapacağından emin değılim ama onu etkisiz hale getirme olasılığı bir bıçaktan, bir kurşundan ya da bir kurt adamdan bile daha yüksek."

Kılıcı tekrar uzattı, ben de nazikçe aldım.

"Sana bağlamak için kendini kesmek için kullan. Önkol ya da baldırı tavsiye ederim ve dikkatli olun, gerçekten çok keskin."

Ben de sol ön kolumu bıçağa dokundurdum ve bıçak derimi keserken beni bir güzel çarptı. Sanki sihir elektriğe dönüşmüş gibiydi, tıpkı çitteki sıcak bir tele dokunmak gibi.

Tad kaşlarını çattı. "Bunun olmaması gerekiyordu. Şunu deneyelim."

Bir çakı çıkardı ve işaret parmağını kesti. Birkaç damla kan akıttıktan sonra parmağını ön kolumda hâlâ kanayan kesiğin üzerine bastırdı. Kılıcı tutan elimi tutup karışan kanımızın tadına bakması için yönlendirdiğinde irkildim ve bir kez daha irkildim.

Bu sefer sihirli bir patlama olmadı ama bedenimde gücün nazik bir dansı vardı.

"Bu daha iyi," dedi. "Şimdi sadece düşünerek bıçağı kınına sokabilmelisin."

Haklıydı. Bir anda bıçak ortadan kaybolmuş, geriye rastgele çukurlaşmış bir metal yığını kalmıştı.

"Gri Lordlar yürüyen sopaya kızdıysa..." dedim, metal yığınının artık büyüü ön kolumun dirseğime kadar vızıldamasına neden oldu.

"Diyelim ki döner dönmez onu bana geri verirsen daha iyi olur ve ben de ilk fırsatta onu babama geri vermek niyetindeyim. Bu Barış ve Sessizlik'e benzemez; Açlık büyük bir eser ve fae lordları onun senin elinde olmasından memnun olmayacaklardır - özellikle de Coyote'ye başka bir fae eseri verdiği için."

Başımı kaldırıp gözlerinin içine baktım ve o da sırtıttı. "Babam söyledi. Birkaç fae'ye söylemek zorunda kalmış çünkü bastonun sende olduğunu biliyorlarmış ve onu en kötü şekilde geri istiyorlarmış."

Kyle'in eşofmanının cebine koymaya başlamıştım ki Tad beni durdurdu. "Marsilia ile buluşmaya giderken bunları giymeyeceksin, değil mi?"

"Tamam," dedim. "Gidip Kyle'ın dolabına bakacağım."

Kyle'in dolabından dar ama dayanılmaz olmayan bir kot pantolon ve Tad'in seçtiği mavi bir kazak çıktı. Umarım Kyle'ın en sevdiği kıyafetlerini çalmamışımdır. Aşağıya indiğimde, hâlâ kurt formunda olan Honey ve Asil beni bekliyordu.

Asil bana bir palto uzattı.

İyi bir ceketti ve üzerime tam oturuyordu. Daha da önemlisi, bazen bir kılıç olan fae objesi için yeterince büyük bir cebi vardı, bu yüzden onu çok dar kot pantolonun içinde tutmak zorunda değildim.

Warren'ın kamyonetini Asil kullanıyordu, yanında da Honey vardı; Asil bu durumdan memnun değildi ama ben de ondan, onun benden hoşlandığından daha fazla hoşlanmıyordum. Çok sevdiğim Peter'ın yasını tutuyor olması beni onun yanında daha da rahatsız ediyordu. Bırak Asil onunla ilgilensin ya da tam tersi.

Marsilia'nın Mercedes'ini kullandım. Kamyonu geri götürüp arabayı Marsilia'ya bırakacaktık. Böylece benim elimden kurtulacaktı ve arabaya bir şey olursa onun suçu olacaktı. Tad mandalı yerine oturtmak için bagajı biraz daha bükme zorunda kalmıştı. Şimdi bagaj üzerine bir ağaç devrilmiş gibi görünüyordu, bu da arabanın görünümünü hiç iyileştirmiyordu. Silahımı arabadan kamyonete taşımıştım ama orada bırakmayı planlıyordum. Eğer bu gece vampirlere ateş etmek zorunda kalacaksam, kendimi de vurup bu işi bitirebilirdim.

Thomas Hao, Kaliforniya plakalı, dikkat çekmeyen beyaz Subaru Forester ile korteje öncülük etti. Keene kavşağında yanlış yöne dönüp bizi Tri-Cities'ten uzaklaştıran kadar kaynaşmaya gittiğimizi sanıyordum.

Tereddüt ettim, döner kavşakta fazladan bir tur daha attım. Eğer Kaliforniya plakasının gösterdiği gibi şehir dışından geldiyse, kaybolmuş olabilirdi. Onu tekrar görebildiğimde, vampir yolun kenarına çekilmiş ve bizi bekliyordu.

Eğer yanlış bir yola sapmışsa, şehirden çıkıp kırsal alana gittiğimizde bunu anlayacaktır, diye karar verdim. Eğer değilse, o zaman Marsilia ile başka bir yerde buluşacağımızı tahmin ederdim. Bu beni mutlu etmedi ama Kyle'ın evine dönecek kadar da mutsuz değildim.

Hao'nun arkasından çıktım ve Asil de beni takip etti. Büyük saman tarlalarının yanından yavaşlamadan geçip bizi West Nowhere'e götürmek için döndüğünde, kaynaşmaya gitmediğimizi anladım ve Gabriel'in kız kardeşinin telefonunu çıkardım -ki hâlâ bendeydi- ve Tony'nin telefonundan Sylvia'yı aradım.

"Marsilia'ya gitmiyoruz," dedim ona. "224 numaralı otoyoldan Benton City'ye doğru gidiyoruz. Daha fazlasını öğrendiğimde sizi tekrar ararım."

"Telefonu yakınlarda tutacağım," dedi.

Yirmi dakika sonra Benton City'den geçip Yakima Nehri'ne bakan, meyve bahçeleri ve üzüm bağlarıyla çevrili kayalıklara çıktık. Hao meyve bahçesi ağaçlarının arasından çakıllı bir yola saptığında kilometrelerdir tek bir ev bile görmemiştim.

Tüm zamanımı vampirleri düşünerek geçirdim. Yaşlı vampirlerin parası vardı. Anladığım kadarıyla Marsilia depresyonun eski vampir versiyonu olan bir füğ döneminden geçiyordu. Yıllardır pek bir şey yapmadan oturuyordu ve bu onu zayıf gösteriyordu, bu yüzden Gauntlet Boy onun kaynayan ateşini çalmaya çalışmıştı. Marsilia işine yaramadığı sürece gözünü bile kırpmazdı.

Yardıma ihtiyacı olmadığı sürece sürüyle bir görüşme ayarlamazdı. *Tüm* bunlar vampirlerle başlamıştı. Ne kadar çok düşünürsem, o kadar mantıklı geliyordu.

Elbette bir vampir çok şey bilebilecek paralı askerleri öldürecekti. Polise söyleyeceklerinden korkmuyordu; Bran ya da Charles'a söyleyeceklerinden korkuyordu. Eğer sürü ölürse -ki ölmelerini istiyordu, muhtemelen bir avuç paralı asker ve Cantrip ajanı tarafından kaçırılmalarına izin verdiklerine inanamıyordu- o zaman Marrok sorumluların peşine düş e c e k t i .

Önce ağaçlar, sonra çakıllar devrildi ve sadece mevsime atfedilemeyecek kadar ölü görünen dönümlerce üzümün arasından sürünerek geçtik. Marsilia'nın arabası bir şehir arabasıydı ve çakılların yerini alan taşlar ve çukurlardan pek memnun değildi.

Vampirler güç kazandı. Stefan ışınlanabiliyordu ve bu gerçek bir sırdu çünkü onu bir hedef haline getiriyordu. Spokane'in Efendisi James Blackwood, beslendiği doğaüstü insanların yeteneklerini çalabiliyordu. Belki de bu vampir suikastçımdan bir zombi yaratabilirdi. Birinin bunu *neden* isteyeceği ayrı bir konuydu.

Düşüncelerimde o kadar kaybolmuştum ki, dumanı iyice koklayıncaya kadar nereye gittiğimizi anlayamadım. Dumanın kendisi olağandışı değildi - yılın bu zamanında pek çok yerde tarımsal çöpler yakılırdı. Ama bu sadece yanan bitki değil, bir ev yangını gibi kokuyordu.

Aceleyle Sylvia'yı tekrar aradım. "Adam'a kaçırıldığı ve tutulduğu yere gittiğimizi söyle."

"Bir sorun mu var?" diye sordu.

Hao'nun bana Adam ve Elizaveta'nın yakıp kül ettiği şaraphanede buluşacağımızı söylememek için bu kadar dikkatli davranmış olmasından şüphelenmiş olsam da, "Şart değil," dedim. "Bana burada gösterecek bir şeyleri olabilir."

Ya da olmayabilir. Belki de gerçekten çok aptalca davranmıştım.

Nefes aldım. "Adam'a bizi buraya getiren vampiri tanımadığımı söyle. Adının Thomas Hao olduğunu ve üzerinde DAYTIME yazan Kaliforniya plakalı bir Subaru Forester kullandığını söyledi." Onun için heceledim. Bir vampirin arabasında plakalar ironiden umuda kadar her anlama gelebilirdi.

"Belki de bu Marsilia'nın işi değildir," dedim, bu düşünce de hoşuma gitmemişti.

"Onlara söyleyeceğim."

Telefonu kapattım ve vampiri takip etmeye devam ettim.

Arka taraftan şaraphanenin yanmış kalıntılarına rastladık, bu da şüphelerimin son doğrulamasıydı. Ateş çok sıcak yanmış, geride sadece taş, çimento ve birkaç siyah tahta parçası bırakmıştı. Elizaveta yaptığı her şeyde olduğu gibi bunda da titiz davranmıştı.

Dörtte üçü dolunay olan ağaran ay, kalıntılara bir korku filmi ürkütücülüğü veriyordu. Tıpkı takip ettiğimiz toprak yolun karşı tarafındaki üzüm bağının yanında bekleyen hayalet gibi. Hayalet görmek alışılmadık bir şey değildi ve etrafta dolaşan tek hayalet de o değildi. Tanıdık gelmese ona hiç dikkat etmeyecektim. İyice bakabilecek kadar yaklaşıp kadar hızlandım.

Peter'dı, bizim Peter. Asmaların tutunduğu telleri desteklemek için toprağa yerleştirilmiş açılı direklerden birinin yanında duruyordu. Kendini kucaklıyor ve binanın önündeki -kontrol ettim- çoğunlukla boş olan otoparka doğru bakıyordu.

Durdum, farları ve motoru kapattım ve Marsilia, Hao ya da bilinmeyen bir düşman tarafından buraya çağrılıp çağrılmadığım konusundaki endişelerimi unutarak arabadan indim.

Hayaletler bir zamanlar oldukları insanların kalıntılarıdır. Tanıştıklarımın çoğunun zekâsı yok denecek kadar az. Durmak için bir sebep yoktu. Bu Peter değildi, gerçekten. Bana ihtiyacı yoktu ama bu önemli değildi. Birine ihtiyacı varmış gibi görünüyordu ve onu yalnız ve savunmasız bırakamazdım.

Mercedes'in önünü döndüğümde Thomas Hao'nun arabasının stop lambaları yandı, Warren'in kamyoneti arkamdan yanaştı ve Peter dönüp beni gördü.

"Git buradan Mercy," dedi bana ciddiyetle. "Burada çok kötü biri var." Başını yanmış binaya doğru eğdi. Gördüğüm en tutarlı ve bilinçli adamdı.

"Peter?" Bal ve Asil'in kamyonundan indiğini fark ederek sordum.

"Beni yakalayamaz," dedi Peter, sesi emin olmaktan çok umutlu çıkıyordu. "Beni çağırıyor. Duyabiliyor musun? Adam'ın araması gibi ama farklı." Ürperdi ve otoparka doğru bir adım attı.

"Seni kim arıyor?" Ben sordum.

Peter başını salladı. Bazen hayaletler ölmek üzereyken kan ve vahşet içinde görünürler. Ama Peter'ın alnında kurşun deliği yoktu ve onu en son Şükran Günü yemeğinde gördüğümde, öldüğünde giydiği pantolon ve gömleği de üzerinde değildi. Onun yerine her zamanki kot pantolonunu, çelik burunlu botlarını ve flanel gömleğini giymişti.

İlk başta fark etmemiştim çünkü varlığı çok silikti, ama konuştukça daha gerçek hale gelmişti. Onu tanımasaydım, öldüğünü bilmeseydim, hayalet olduğunu anlayamayabilirdim - benim için o kadar sağlamdı.

Hao arabasından inip yaklaştı ve Asil ile Bal'la aynı anda geldi.

"Merhamet mi?" diye sordu Asil. "Kiminle konuşuyorsun?"

Honey bana dikkatle bakarak usulca sızlandı ve Peter da ona baktı.

Dizlerinin üzerine çöktü, yüzü acı, keder ve ihtiyaçla kaplanmıştı, gözyaşları yüzünden aşağı süzülüyordu. "Tatlım. *Min princesse*. Oh, tatlım, kayboldum." Uzandı ve ona dokundu, parmakları kürkünü hareket ettirdi. Titredi ve yaklaşmaya çalıştı ama onu görebildiğini sanmıyorum. Hareketi sadece vücudunu ona doğru itti.

İnsanlar orada bir hayalet olduğunu bilmeseler bile, onlarla çok uzun süre iç içe kalma eğiliminde olmazlar. Honey de bir istisna değildi ve elini başına koyan Asil'in yanında durana kadar üç hızlı adım attı.

"Peter," dedim.

Honey yine sızlandı ve küçük bir hırıltı çıkardı. Peter uzandı, burnuna dokunana kadar eğildi ve bana baktı. Bir şeyler söylemeye başladı,

sonra sarsakça kulaklarını tuttu.

"Ona gitmeyeceğim," dedi bana, vahşi gözlerle. Ve birden Peter'in olduğu yerde bir kurt belirdi ve bu kurt itaatkâr bir kurttu. İnsan Peter daha uzun süre direnebilirdi, ama kurdu emirlere itaat etti. Kulaklarını ve kuyruğunu sarkıtarak Bal'a baktı ve gitmek için döndü.

"Peter," dedim sertçe. Adam'ın gök gürültüsünü çalmakta gittikçe daha iyi oluyordum. Konuşurken, her nasılsa ölü kurtadamı hâlâ tutan sürü bağlarını çektim. Bu beni rahatsız ediyordu ama Peter'in onu çağıran şeye cevap vermesini engellemekle çok ilgilidim.

Sürü bağları incecikti ama ben irademi onların içinden geçirdikçe daha da sıkılaştılar. Durdu, titriyordu; onu hayata bağlayan emirlere hâlâ itaat ediyordu.

"Peter." Bu kez onu hayaletler görebilen yanımla, Tad'in evindeki hayaleti uzaklaştıran yanımla, bir zamanlar Spokane'in Efendisi James Blackwood'a ait olan ve şimdi benim elimle ölmüş olan hayaletleri itaate zorlayan yanımla çağırdım. Ona uzandım ve "Buraya gel." dedim.

Peter döndü ve ayaklarımın yanına oturdu, gözleri yüzümdeydi, sanki o bir çoban köpeği, ben de onun çobanıydım. Onu kurtarmamı bekliyordu.

Burada daha fazla hayalet vardı. Otopark ile evin önü arasında nöbet tutuyorlardı ve onları fark etmeme rağmen dikkat etmemiştim çünkü Peter gibi benim değillerdi. Ama Peter yanıma geldiğinde, ona seslendiğimde, hepsi bana doğru döndü. Yavaş yavaş, sanki hem çok zor hem de zorunluymuş gibi, onlar da bize doğru geliyorlardı.

Eğildim ve Peter'in başını ellerimin arasına aldım. Burnuna doğru nefes aldım çünkü yapılacak en doğru şey bu gibi görünüyordu. Charles'ın bana uzun zaman önce söylediği sözler kafamın içinde çınladı.

Vizyon arayışı kendini dünyaya açmak ve onun sana göstermek istediklerini algılamayı beklemektir, demişti bana. Sonra, neredeyse dalgın bir şekilde, *"Büyü de böyledir."* demişti. *Sizi kullanmak ister ve tek seçeneğiniz evet ya da hayırdır.*

Ben de içgüdülerimi, sihrimi takip ettim.

"Peter," dedim ona, Adam'ı kullanarak, sürü bağlarını kullanarak, içimdeki diğer parçayı kullanarak, sahip olduğum her şeyi kullanarak. Taş gibi soğuk mantık bana şu anda karşımda duran şeyin bildiğim anlamda bir hayalet olmadığını söylüyordu. Peter'in neden artık sürü bağlarıyla bağlı olmaması gerektiğini hatırlamıştım.

Hayaletler bana zekâ ve ihtiyaçla bakmadılar, sürü bağlarına cevap vermediler. Baktım, nasıl yapılacağını öğrendiğim gibi, sürü bağlarını aradım ve onları gördüm, hala cicili bicili parlak, irademle güçlendirilmiş. Sürü bağları ruhu bağlayan ruhlardı -Adam bana bunu söylemişti. Ruhları algılayamasam da sürü bağları başka bir konuydu. O bağlar Peter'ın ruhuna sıkıca yerleşmişti ve o ruh hâlâ burada, hayaletinin içindeydi, hiç işi olmadığı bir yerde; burada, onu çağıran her kimse onun için tehlikedeydi.

Duyularım hâlâ sonuna kadar açıldı, bu yüzden başka bir şey daha gördüm: Peter'ı çevreleyen ve sürü bağlarını kesip onu benden almaya çalışan bir karanlık bulutu. Asil omzuma dokundu ve Peter'a bakmak için aniden başını eğdi. Honey kalçama yaslandı ve dondu, vücudu taş gibi olana kadar gerildi.

"Peter," dedim, "sen bize aitsin, sürüye. Sen *benimsin*." Sürünün, Bal'ın dokunuşu yardımcı oldu. Karanlık buluta dokundum ve dokunduğumda... ellerimin altında çözüldü, ama büyü'nün ürpertisini yakalamadan önce değil. Vampir büyü'sü.

"Burayı terk et Peter," dedim ona. Ruhunun ölümünden sonra da yaşamaya devam etmesi gerekirken bu şekilde kalması konusunda bir şeyler yapmam gerekiyordu ama içgüdülerim -ki çakalımın bildiklerine güveniyordum- onu buradan çıkarmanın daha önemli olduğunu söylüyordu. Onu ele geçirmeye çalışan her neyse ondan uzağa.

Yüzümü izleyen Honey'ye baktı.

"O da seni seviyor," dedim. "Peter, *git buradan*. Güvenli bir yere git."

Sonra Peter gitti ve Honey'nin gözlerindeki yaşamın bir kısmı da söndü.

"Her şey yolunda," dedim ona. Emin olmak için paket bağlarını yokladım ve Peter

hala oradaydı. Yaşadığını hissetmiyordu, diğerleri gibi hissetmiyordu ama yine de onu güvenle tutuyorduk. Doğrudum ve başımı döndüren bir rahatlama hissettim. "O güvende."

Hao beni izledi. "Haklılar," dedi. "Ölülerle konuşuyorsun."

"Hayaletleri kim bağlıyor?" Hao'ya sordum.

Ölüler etrafımızdaydı ve bana aceleyle bakıyorlardı. Ağızları hareket ediyordu ama onları duyamıyordum. Onları çevreleyen karanlık ağ, Peter'ı yakalamaya çalışandan daha kalındı. Belki bu onları duymamı engelliyordu, belki de sadece Peter'a sürü bağlarıyla bağlı olduğum içindi.

Hao etrafına bakındı. "Bağlılar mı? Belki de bizi tahmin etmiştir. Burada işiniz bitti mi?"

"Kim o?" diye sordu Asil, sesi alçak, tehditkâr bir gürültüydü.

Hao'nun gözü korkmamıştı ama Asil'in kim olduğunu bilmiyordu. "Bunu söylemek bana düşmez. Eğer işiniz bittiyse, gitmeliyiz."

Buradaki ölümlere baktım, üç kadın ve on dört erkek. Kadınlardan biri siyah bir kokteyl elbisesi giymişti ama diğerleri emlakçılar ya da iş adamları gibi güçlü kıyafetler giymişlerdi. Erkekler takım elbise ve kravat, kadınlar etek ve ceket giymişlerdi. Eğer buradaysalar, Peter'ın yakalandığı gibi yakalanmışlarsa, o zaman onlar da sadece hayalet değillerdi. Ama onlara Peter'a bağlı olduğum gibi bağlı değildim; onlara nasıl yardım edeceğimi bilmiyordum.

Sonra Jones'u tanıdım, onu Adam'ın gözlerinden gördüğüm zamandan -Armstrong ona Bennet demişti, hatırladım, Alexander Bennet. Burada öldürülen diğer insanların hayaletlerine baktığımı fark etmek beni neden şaşırttı bilmiyorum. Sanırım her yerde hayalet görmeye o kadar alışmıştım ki, hayattayken kim olduklarını merak etmeyi bırakmıştım.

Peter'ı Alexander Bennet öldürmüştü.

"Evet," dedim. "Benden bu kadar." Bu insanları kendilerini yakalayan şeyden kurtarmak için hiçbir ihtiyaç ya da zorunluluk hissetmiyordum. Peter'ı öldürmüşlerdi ve bir kurt adama binip onu kurabiyelerle beslemeye çalışan beş yaşındaki Maia Sandoval'a kadar arkadaşlarımızı ve ailelerini de öldürebilirlerdi.

Bu insanlar sonsuza kadar arafta kalabilirlerdi, umurumda bile değildi. "Benden bu kadar."

Arabalarımıza dönerken bizi izlediler. Konuşmaya çalışmayı bırakmışlardı. Arabanın kapısını kapattım, çalıştırmak için düğmeye bastım ve Thomas Hao'yu otoparka kadar takip ettim, oraya varmak için birkaç hayaletin arasından geçtim. Ama bu sefer, Tad'in evindeki gizli merdivende hayalet beni ele geçirmeye çalıştığında olduğu gibi fae büyüğü tarafından zayıflatılmamıştım. İçlerinden geçerken tek hissettiğim hafif bir ürperti oldu. Ve sonra arkamdaydılar.

Şu anda ne kadar kızgın olursam olayım, daha sonra onlar hakkında bir şeyler yapmak zorunda kalacağımı biliyordum. Mesele onların neyi hak ettiği değildi; mesele benim kim olduğum ve kim olmadığımı. Bir noktada, herkes kumda geçmeyeceği bir çizgi çizmek zorundaydı.

O anda neredeyse arabayı geri çevirecektim ama Marsilia -muhtemelen- bekliyordu. İşleri yoluna koymak için yeterince zamanım olacaktı.

bu hayaletlerle işleri yoluna koymak.

Arabayı park ettiğimizde otoparkta sadece bir araba daha vardı ve bunu biliyordum çünkü kendilerini vampirlerden koruyamayan tüm doğaüstü yaratıklardan istenen "koruma" ödemelerini yapmak yerine seethe'lerin arabalarının bakımını ben yapıyordum. Sanırım Columbia Basın Sürüsü'nün Alfa'sının eşi olarak, sorunla karşılaşmadan hizmeti reddedebilirdim. Ancak bu etkileşimin, ne kadar az olsa da, hem vampirlere hem de kurtlara çok fazla drama olmadan etkileşimde bulunabileceğimiz bir buluşma yeri sağladığını hissettim. Bunun Tri-Cities'in herkes için biraz daha güvenli olmasına yardımcı olacağını umuyordum.

Seethe'nin arabasının varlığı, toplantının arkasında Marsilia'nın *olduğu* anlamına geliyordu. Bu beni rahatlatmalıydı ama hayaletleri bağlayan ve Peter'inkine de aynısını yapmaya çalışan "o" hakkında endişeliydim.

Arabayı boş otoparkın uzak tarafına sürdüm. Eskiden şık olan Mercedes boşluğa girdi ve mırıldanarak durdu. Arabadan indim, ceketimin fermuarını çektim ve şarap imalathanesine doğru yürümeye başladım.

Marsilia sanki başından beri oradaymış gibi sol arka yolcu kapımın yanında duruyordu, oysa arabayı çektiğimde o boşluğun boş olduğunu biliyordum. Atlamamayı başardım.

Seethe'nin Sahibesi güzel bir kadındı. Gece altın sarısı saçlarının zenginliğini yok etmişti ama ay onun düzgün yüz hatlarını öpüyor ve kara gözlerini gizemli kılıyordu. Şimdiye kadar onu gördüğüm en kullanışlı kıyafetleri giymişti: biçimli, uzun kollu, koyu renk, ribana örgülü bir gömlek ve muhtemelen yeşil olan haki bir pantolon - karanlıkta iyi görebiliyorum ama renkler yanıltıcıdır ve burada yardımcı bir sundurma ışığı yoktu. Ayakkabıları çok giymiş gibi görünen savaş botlarıydı ve tanıdığım Marsilia'ya hiç uymuyordu.

Cebimden arabanın anahtarlığını çıkardım ve ona uzattım. Bana baktı, sürücü tarafındaki kapıdaki göçüğe baktı ve Mercedes'in etrafında yavaşça yürüdü, bagajı en sona sakladı.

"Hatırlat da bir daha pahalı bir eşyayı sana emanet etmeyeyim," dedi. Ve bu beni küçümseyen Marsilia'ydı, ben de ondan nefret ettiğim için kendimi iyi hissediyordum.

"Hazinelerinize sahip çıkma konusunda da o kadar harika olduğunuzu göstermediniz," dedim soğukkanlılıkla. "En azından araba tamir edilebilir." Dikkatsizliğiyle arkadaşımı incitmişti ve Stefan'ın bir daha böyle bir şey yapacağından emin değildim.

iyileşti. "Ayrıca, eğer şüphelendiğim şey doğruysa, bu hasar" -arabaya el salladım- "ve kurdum Peter Jorgenson'ın ölümü vampir politikalarının bir sonucudur."

Hiçbir şey söylemedi, bu da tahminimin doğru olduğu anlamına geliyordu.

"Bir suikastçı bana saldırdı," diye devam ettim. "Kavga sırasında kafası sürücü tarafındaki kapıya çarptı ve ilk göçüğü bıraktı. Bagajdan çıktı - hâlâ ölü sayılır." Burnuma dokundum. "Kokusunu alabiliyordum."

Marsilia bana sıkı bir gülümseme verdi. "Belki de haklısın," dedi ve eli hasarlı sandığa gitti.

"Ama arka koltuktaki kan lekeleri ve pençe izleri benim sorumluluğumda," dedim ona, yüksek atımdan inerek. "Arabayı sana sormadan aldım çünkü izi sürülemeyecek bir arabaya ihtiyacım vardı. Adam ve ben tamir masraflarını karşılayacağız."

Asil ve Bal yanıma geldiler.

"Hayır," dedi Marsilia iç çekerek. "Haklısın, bu vampir işiydi." Sanki canlı bir şeymiş gibi sandığı okşadı. "Özellikle de bu. Belki iyi bir tamirhane önerebilirsiniz."

Yüzüme baktı ve güldü. Sesin ince yanlışı ensemdeki tüylerin diken diken olmasına neden oldu. Marsilia gerçekten yaşlıydı ve duyguları pek doğru yansıtamıyordu. Etkisi rahatsız ediciydi.

"Gerçekten Mercy, ne bekliyordun ki? Ben de medeni olabilirim. Bu sadece bir araba. İçeri gel." Elini arkasındaki şaraphane kalıntılarına doğru salladı. "İçeri gel ve sürünün neden hedef alındığını öğren."

"Çünkü birileri bizi gördü, kurtadamları senin müttefikin olarak gördü," dedim ona. "Seni zayıflatmak istediler." Açıklamanın geri kalanı bu ilk kısma bağlıydı. "Bran federal ajanların ve kiralık silahların peşine düşsün ve tüm bunların arkasındaki kişiyi gözden kaçırsın diye paralı askerler ve memnuniyetsiz Cantrip fanatikleri tuttular. Şahsen Bran'i hafife aldıklarını düşünüyorum ama pek çok insan hafife alıyor. O da bundan hoşlanıyor. Sonuç olarak Marsilia, birileri, bir vampir senin kaynar suyunu istiyor."

"Evet. Ve sen, kurnaz küçük çakal," diye şefkatle mırıldandı, bu yüzden doğruluğumun onu rahatsız ettiğini biliyordum, "ölmek için çok akıllı davrandın." Birden elini uzattı ve parmaklarını Asil'in yüzünde gezdirirken yüzü şehvetle gevşedi. "Ve bak bana ne getirdin. Yeni bir oyuncak."

Marsilia'nın kurt adamlara karşı bir ilgisi vardı.

Asil hınzırca gülümsedi ve bakışlarından ustalıkla kaçındı - kurt adamların karşılaştıkları herkese dik dik bakma içgüdüleri, söz konusu vampirler olduğunda tamamen yanılttı. Vampirler bakışlarıyla çoğu insanın zihnini ele geçirebilir. İnsanları avlamalarını ve yakalanmamalarını sağlayan şey de budur. Görünüşe göre Moor vampirlerin göz numaralarının farkındaydı.

"Senden hoşlanıyorum," dedi Marsilia ona. "Çok güzelsin."

"Ben de senden hoşlanıyorum," dedi Asil. "Vampirler sonradan kazanılan bir zevktir." Beyaz dişlerini göstererek gülümsedi.

Kaşlarını çatı.

"Marsilia," dedi Stefan, karanlığın içinden çıkarak. "Sen dikkatini dağıt."

Ona bakmadı, gözlerini Asil'den ayırmadı, sadece başını biraz Stefan'a doğru eğdi. "Peki ya yaparsam? Ne zararı var?"

"Mercy seni başkaları fırsat bulamadan öldürebilir." Stefan'ın sesi sıkılmış gibiydi.

Marsilia ani bir öfkeyle dişlerini bana doğru gösterdi. "Beni öldürebileceğini mi sanıyorsun, küçük çakal?" Sesi derinleşti ve gözleri artık siyah görünmüyordu. "O kadar kolay olduğumu mu sanıyorsun?"

"Hey," dedim o parlak kırmızı gözlere. "Tehdit eden ben değilim. Ama kurtlarıma bir şey yapmaya çalışırsanız, bunu yapmak için beni geçmeniz gerekecek."

Göz ucuyla Asil'in hafifçe gülümsediğini gördüm.

Marsilia, Asil'in az önceki sözlerini bir tehditten ziyade hayranlık olarak algıladığı belli olan bir ifadeyle, "Kurdun bundan hoşlanacaktır," dedi. Daha da aptalca. "Kendi seçimini yapmasına izin vermelisin."

Onunla Asil'in arasına girdim. "Onu rahat bırak, Marsilia." Asil'in kendini savunamayacağından değil. O ana kadar Asil'den korkmayı bir kenara bırakıp ondan hoşlanmaya başladığımı fark etmemiştim. Hâlâ delirip beni öldüremeyeceğinden değil ama ben kurt adamlarla büyüdüm. Eğer aptal olur ve ona saygı duymayı bırakırsanız, herhangi bir kurt adam sizi öldürebilir. İşin sırrı aptal olmamakta.

"Kendine ait olanla ilgileniyor Marsilia. Sen de ondan bir şeyler öğrenmelisin," dedi Stefan ipek gibi.

"Beni öldürtmeye mi *çalışıyorsun*?" Marsilia tıslarken ona soğukkanlılıkla sordum. "Aslında sen yardım etmek için araya girmeden önce neredeyse sohbet ediyorduk."

Güldü, sesi daha çok kendisi gibi çıkıyordu. "Yaptığını düşündüğün şey bu muydu? Marsilia'nın yeni kurdunu senden almaya çalıştığını duydum."

Asil yine dişlerini göstererek gülümsedi ama hiçbir şey söylemedi.

"Hayır," dedim Stefan'a. "Değildi. Sadece öyle olduğunu sanıyordu."

Marsilia başını salladı ve gözlerimin önünde değişti. Fiziksel olarak değil, şekil olarak değil ama kişilik olarak değişmişti. Seks tanrıçası, benden nefret eden ve beni hor gören o kötü kadın gitmişti. Onun yerine sıradan, yorgun ve... belki de biraz korkmuş görünüyordu.

"Haklısın Stefan," dedi. "Üzgünüm Mercedes. Bu gece müttefik olmamız gerekiyor."

Marsilia az önce benden özür diledi. Cehennem iklim değişikliği yaşıyor olmalı.

"Peki," dedim, "bana bildiklerini anlatacak mısın? Yoksa bir saatimizi daha drama ve tek kişilik oyunlarla mı geçireceğiz?"

"İçeri gel o zaman," dedi Marsilia, ama sesi kızgın değildi. "İçeri gel ve konuşalım."

Ben onu takip ettim, diğer herkes de beni takip etti. Stefan orada olmasaydı, Hao'nun arkamdan gelmesine izin vermezdim. Honey'ye pek güvenmiyordum ve Asil'i sevmeme rağmen ona da tam olarak güvenmiyordum. Ama Stefan'a garip vampire karşı arkamı kollaması için güvenmiştim.

Marsilia şaraphaneninin yanmış kabuğunun kenarına doğru yürüdü ve temelin kenarında durana kadar adım attı, sonra bodrum katının zeminine doğru on metre kadar atladı. Ben de onun peşinden atladım ve inişin zorluğunu üstlenmek için dizlerimi ve bileklerimi gevşeterek yere indim. Sert zemin hâlâ ayaklarımı acıtıyordu. Yine de maçıydum ve bu konuda sızlanmadım. Kurt adam gibi duruş, diye düşündüm biraz eğlenerek. Muhtemelen kurt sürüsünün üzü olmasaydı bile Marsilia'nın önünde bağırılmazdım. Bal, on metrelik sıçrama hiçbir şey değilmiş gibi zıpladı ve Asil, Asil yere indiğinde hiç ses çıkarmadı.

Marsilia zemin boyunca merkeze doğru ilerledi. Üstümüzde, ikiz çelik I-kirişleri karanlık ve tehditkâr bir şekilde beliriyordu. Onları sevmiyordum çünkü biz bakmıyorken üzerlerinde bir şey durabilir ve bize yukarıdan saldırabilirdi. Vampirler, gece ve hayaletler beni paranoyaklaştırıyordu. Ay bulutların ardında kaybolmuştu ve sadece birkaç yıldız bize bakıyordu.

Zeminin ayaklarımın altında bıraktığı histen fayansların üzerinde yürüdüğümüzü anlayabiliyordum ama üstte bir inç ya da daha fazla siyah kül vardı. Ayak parmağım düz olmayan bir noktaya takıldı ve is ve gölgeler tarafından gizlenmiş irili ufaklı enkazın zemine dağıldığını fark ettim. Binanın yanmayan parçaları bodrum katına düşmüştü. Ayaklarıma dikkat ettim ve Marsilia'yı takip ettim.

bir balo salonu zemininde. Karanlıkta görebiliyordum ama belki vampirler daha iyi görebiliyordu. Asil bir şeye takılıp tökezledi, bu da kendimi daha az sakar hissetmemi sağladı.

Nedense binada daha fazla vampir olmasını bekliyordum ama bizim dışımızda bina bomboştu. Tecrübelerime göre, Marsilia her şeyi seyirciyle yapardı. Ama buradaki tek vampirler Marsilia, Hao ve Stefan'dı.

Yarı kapalı bodrum katında, yangının keskin kokusu otoparkta olduğundan çok daha kötüydü. Kokusu sinüslerimi yakıyor, boğazımı tıkıyor ve beni sabırsızlandırıyordu. "Dışarıda konuşamamamızın bir nedeni var mı?"

"Evet." Cevap veren Hao oldu. "Ama henüz sizi endişelendirmesine gerek yok."

"Henüz" kelimesinin kulağa hoş gelmemesinden ya da ince, tepeden bakan hissinden hoşlanmadım, bu yüzden olduğum yerde durdum.

"Bana öyle geliyor ki bu beni çok ilgilendirebilir." Marsilya'yı arkamda bırakmış olmama rağmen ona bakmak için döndüm. Asil ve Bal ona göz kulak oluyorlardı ve Şehrin Sahibesine sırtımı dönme cesaretini göstermem büyük bir başarıydı. "Marsilia'yı korkutan kim? Ölülerin yoluna devam etmesini engelleyen kim?" Sırtımı ona dönmüşken onu korkutmakla suçlamak yaptığım en akıllıca hareket değildi ama akıllı çakallar kurtadamlara aşık olmaz ya da vampirlerle buluşmaya gitmez. "Onunla tanışmışsın." Stefan gülümseyebiliyor ve sesini tamamen ciddi tutabiliyordu.

Marsilia arkamdan geliyor olsaydı gülümsemezdi, bu yüzden biraz daha rahatlardım. "Estelle'in iplerini elinde tutan, Bernard'ı isyana ikna eden vampiri hatırlıyor musun?" Stefan, tarafsız bir tanık olabilmesi için affedilmez bir vahşetle kaynayan ateşten uzaklaştırıldığında.

"Gauntlet Boy?"

Marsilia güldü. O korkunç, mutlu olmayan gülüşlerden biri. *Alice Harikalar Diyarında*'daki Kupa Kraliçesi gibi. Bu düşünce üzerine ona göz kulak olabilmek için arkamı dönmek zorunda kaldım. Etrafımda dolanırken Bal'ın tüylerinin diken diken olduğunu ve Asil'in kaskatı kesildiğini fark ettim.

"Gauntlet Boy?" Beni ürküttüğünün farkındaydı. Yüz ifadesinden aldığı zevki okuyabiliyordum. "Gauntlet Boy. Evet, Mercedes, Gauntlet Boy. Beş yıl önce güç toplamaya başladı, şehirleri birbiri ardına ele geçirdi. Kendini Bran'in vampir versiyonu olarak görüyor."

"Bran kötü bir şey değil." Keskin dişleriyle hükmediyor olabilirdi ama bunu yaptığı için hayat kurt adam ve insan herkes için daha iyiydi.

"Bran'in vampir versiyonu Bran değildir." Stefan tam arkamdan konuştu. Yaklaştığını duymamıştım.

Arkam boşluğa dönük olacak şekilde rahatça hareket ettim; solumda Bal, sağımda Asil ve önümde de tüm korkunç vampirler (Stefan dahil) vardı. Bunu yaparken beni gördüklerini biliyordum ama yorum yapmadan bu işten sıyrılmama izin veriyorlardı. Belki de Marsilia birlikte çalışma konusunda ciddiye.

"Bran değil," diye kabul etti Hao. "William Frost adıyla tanınıyor. Kaç yaşında olduğunu ya da nereden geldiğini bilmiyoruz. Onun adını ilk kez Portland'ın Efendisi ortadan kaybolduğunda duydum. Üç hafta boyunca onu aradı. Bildiğiniz gibi Bayan Hauptman, çünkü bana sizin de bildiğiniz söylendi, güçlü olmayan vampirler kendilerini koruyacak kadar güçlü bir vampirle beslenmeden yaşayamazlar. Bu, bir kaynaşmanın efendisi ya da sahibesinin yavruları üzerindeki en güçlü hakimiyetidir. Portland'daki vampirler efendileri olmadan ölüyorlardı ve bu yüzden beni çağırdılar. Oraya vardığımda ise çoktan kurtarılmışlardı." Kelimeyi dudaklarını bükerek söyledi. "William Frost onları ele geçirmiş, öyle dedi. Sonra beni kendisine katılmaya davet etti. Oldukça zorlayıcıydı. Ancak ben onun ateşine katılmak istemedim. Reddettim, ama bir seethe'ye komuta etmek de istemediğim için onu zarar görmeden bıraktım. Çoğunlukla."

Hao, Marsilia'nın kölelerinden biri değildi. Bana onu beni alması için gönderdiğini söylemişti ama eğer gittiyse bunu kendi istediği için yapmıştı. İkisi de ona eşitmiş gibi davranıyordu.

Stefan elini Hao'nun omzuna koydu. "Bilemezsin."

Stefan Hao'dan hoşlanıyordu. Stefan'ın hoşlandığı bir vampir kaldığını bilmiyordum.

Hao omuz silkti. "Geçmişte kaldı ve bitti. Yeniden yapamam. Bir kaynama istemedim ve Frost'u kendi haline bırakmaktan mutluydum - her ne kadar tüylerimi diken diken etse de."

Gözlerimle buluştu, gözlerini indirmeye başladı ve sonra onları oldukları yerde bıraktı. Bir vampirin bakışları beni diğer herkesi etkilediği gibi etkilemiyordu ama yine de denedi. Başarısız olduğunda, bana ciddi bir şekilde başını salladı.

Gözlerini kaçırdı ve bakışları Marsilia ile Stefan'a kaydı. "Biz iyi insanlar değiliz Bayan Hauptman. İyi insanlar vampir olmaz. Onun kötü olduğunu biliyordum ve Portland'daki vampirleri ona bıraktım." Hao gülümsedi ve gerçekten eğlendiği zaman gülümsemediğini biliyordum. "Sen

Portland'da polisin zorluklar yaşadığını duydum. İşlerini yaparken birçoğu ölüyormuş. Bran, Portland sürüsünü daha güvenli olacakları Eugene, Oregon'a taşıdı. Sanırım vampirlerden çok polisler için endişeleniyordu ve haklıydı da. Frost henüz Bran'i alt etmeye hazır değil."

Portland'dan taşınma olayını duymuştum. Sürülerin taşındığı olur. Pek sık olmaz. Genellikle Alfa'nın sürünün olmadığı bir yere iş değiştirmesi ve kurtlarının geri kalanını da beraberinde getirmesi söz konusudur. Portland sürüsünün neden Eugene'e taşındığını sormamıştım. O zamanlar bu beni ilgilendirmiyordu.

"Bran onu izliyor mu?"

Hao omuz silkti. "Bran'i tanımıyorum Bayan Hauptman, bu sizin uzmanlık alanınız. Eğer William Frost'u izliyorsa, onun hakkında hiçbir şey yapmıyor demektir. Bran'in vampir siyasetiyle uğraşmadan da kafasının yeterince meşgul olduğundan şüpheleniyorum - daha önce nasıl demiştiniz-."

"Sizi kırdıysam özür dilerim." Hayır. Biraz bile değil, ama bunu söylemek politik görünüyordu - ya da farklı bir ses tonu kullansaydım olabilirdi.

Yalanımı anladı ve bana eğlenerek yarım bir selam verdi. "Frost kuzeye Seattle'a gitmek yerine oradan güneye taşındı. Bence bunun nedeni Seattle'daki kurtadamların kendi bölgelerinde çok güçlü bir hakimiyete sahip olmaları ve oradaki seethe'nin küçük ve zayıf olmasıydı. Şehri gerçekten kontrol edebilmek için Portland'dan vampir ithal etmesi gerekirdi."

Seattle Alfa'sının kim olduğunu hatırlayamadım. Bran'e sormalıyım.

"Sırada Los Angeles var. Oradaki vampirler ..." Hao'nun sesi muhtemelen uygun sıfatı aradığı için kesildi.

"Barbarca," diye ekledi Marsilia. "Aptal. Zayıf. Los Angeles seethe'nin efendisi Frost'a teslim oldu, Frost'un gücünün bir gösterisini gördükten sonra neredeyse dehşet içinde ağlıyordu. William Frost, her kimse, nereden gelmiş olursa olsun, vampir güçleri arasında en nadir bulunanlardan birine sahip; o bir büyücü."

"Tam olarak değil. Belki de dönüştürülmeden önce bir büyücüydü." Hao'nun ifadesizliği düşünceli görünüyordu ve birden onu neden okuyabildiğimi fark ettim. Charles, karısı Anna odada yokken de böyle ifadeler takınırdı. "Ölümlere yakınlığı olan bir cadı. Eğer öyleyse, o çok

Çünkü bu büyülere, bu yakınlığa sahip olan cadı ailesi Avrupa'daki savaşlarda ilk yok edilenler arasındaydı."

İnsan savaşlarından değil, Avrupa'daki cadı ailelerinin çoğunu öldüren ve Engizisyonu ve onun daha yumuşak, daha nazik kardeşi olan cadı avlarını ateşleyen kan davaları ve kan davalarından bahsediyordu.

"Ölü çağıran derken," dedim dikkatle, "buradaki hayaletleri kontrol ettiğini mi kastediyorsun? Ve bir şekilde fae suikastçının bedenini yeniden mi canlandırdı?"

"Evet," diye kabul etti Hao. "En azından o böyle şeyler yapabilir ve başkasının da bunu yapması için bir neden yok."

Spokane'in Efendisi James Blackwood, beslendiği yaratıkların güçlerini emebildiği için hayaletleri kontrol edebiliyordu ve bir yürüyenin kanını içmişti. Diğer vampirler bile ondan korkuyordu ama hayaletleri kontrol edebildiği için değil. O kadar deliydi işte.

Ama bir cadı bir Walker'dan farklıydı. Çok daha güçlüydü - eğer Elizaveta'nın sahip olduğu güce bakarak karar verebilirim. Bir büyücü cadı ölümleri kontrol edebilirdi ve ölümler sadece hayaletler ve zombiler değildi. Marsilia bu yüzden korkuyordu.

"Vampirleri kontrol edebiliyor mu?" Ben sordum.

"Bizi ele geçirecek kadar güçlü değil," dedi Hao, oradaki vampirleri işaret ederek. "Gerçi daha genç ya da daha az güçlü vampirler risk altında olabilir."

Marsilia bu yüzden mi diğer vampirlerinden hiçbirini getirmemişti? Neden seethe yerine burada buluşmuştuk? Frost'un bizi rahatsız edeceğinden mi korkuyordu?

"Oregon'un kontrolü onda," dedi Marsilia, ben ona Frost'u bekleyip beklemediğini soramadan. "Portland'ın Efendisi öldürdüğü tek kişiydi, ona karşı durabilecek tek kişiydi - diğerleri zayıf iradeli ve korkaktı. Nevada onun elinde, Nevada'da çok fazla vampir olduğundan değil. San Francisco dışında Kaliforniya da elinde. Frost hâlâ Hao'dan korkuyor ve Hao da San Francisco'daki tek vampir. Tıpkı Blackwood gibi, Hao da kendi bölgesine tecavüz edilmesini istemiyor."

"Teğmenleriniz Estelle ve Bernard," dedim. "Seni zayıflatmak ve seethe'ini ele geçirmek için onları kandırdı. Diğer seethe'lere böyle bir şey yapmadı mı? Neden yapmadı?" diye sordum.

"Marsilia'ya karşı dikkatli olmalı," dedi Hao. "Milan'ın Efendisi'ni yüzyıllarca esir tuttu ve iki kurşuluk sağduyusu olan her vampir Gecenin Efendisi'nin dikkatini çekmekten korkar."

Marsilia'nın yüzünde küçük bir gülümseme belirdi ve kayboldu. "Gecenin Efendisi bana kızgın olabilir ama intikamımı almaktan zevk duyacaktır." Bir ses çıkardı, mutlu mu mutsuz mu olduğunu anlayamadım. Belki o bile bilmiyordu. "Ama ölümümün yasını tutmaktan iki kat daha fazla zevk alacaktır."

Stefan, "Sadece büyük bir aşk böylesine ateşli bir öfkeye ilham verebilir," diye onayladı ve sesinde bir şefkat parıltısı vardı. "Ama Frost korkmakta haklı. Şu anda bile Milan Lordu saray mensuplarına senden bahsediyor."

Stefan'ı görmezden geldi, bu da bana söylediklerinin onun için çok önemli olduğunu düşündürdü.

Marsilia bana, "Ancak yasalarımızı ihlal edersem Frost vampirlerimi gizlice çalabilir," dedi. "Bernard ve Estelle bir isyan başlatmış olsalardı, Frost bana 'yardıma' geldiğini iddia edebilirdi. Ama ben kendimi onun araçlarından kurtardım ve o da başka bir yol aramak zorunda kaldı."

"Bu arada, etleri ele geçirmeye devam etti." Hao Marsilia'ya baktı. "Utanç verici bir şekilde, yaptıklarından biri bana gelene kadar onu görmezden geldim. Shamus'un gözetimindeydi."

"Reno," dedi Stefan bana. "Shamus sert bir piçti ama adil ve zekiydi."

Hao, "Bir vampirin olabileceği kadar iyi bir usta," diye onayladı. "Constance... Constance güçlüydü. Frost onu kırdı. Ondan kaçtı ya da Frost onu bıraktı - bunu söylemek zor ve sonuçta önemli değil. Bana geldi ve Frost'u görmezden gelmeye devam ettiğim için aptal olduğumu söyledi. Eninde sonunda, beni yok edebilecek kadar güç toplayacaktı."

Yüzü gerildi ve çok yumuşak bir sesle konuştu. "Tekrar tekrar söyledi. Söyleyebildiği tek şey buydu. Karanlıktan korkuyordu, küçük ve büyük yerlerden korkuyordu. Farelerden korkuyordu ve deliydi."

Burun delikleri hafifçe açıldı. Charles bunu yaptığında ya yüksek bir duygunun işaretiydi ya da ilginç bir koku aldığı anlamına geliyordu. Nefes alması gerekmeyen bir vampirin bunu yapmasının ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Hao, yüzüne bir damla nem düşerken gece gökyüzüne baktı. "Constance'a öldürmeden beslenmesi için güvenilemezdi ve o her zaman açtı. Ona düşkündüm ve onu öldürmek zorundaydım. Ama o söylemiş olsa bile

hiçbir şey olmasaydı, onun ölümü şehrimin dışında neler olup bittiğine bakmama neden olurdu."

Ağladığını düşündüğümde çenem düşmüştü ama sonra benim de yüzüme nem düştü. Yağmur yağmaya başlamıştı. Üfledim ve nefesim buğulandı. Yağmur uzun süre devam etmeyecekti. İyi haber ise sadece çiseliyor olmasıydı, yani belki yakında dururdu.

Hao bana, "Frost'la ilk karşılaştığımda onu yardım almadan ya da fazla çaba harcamadan öldürebilirdim," dedi. "Ama sizin Alfalarınız gibi, usta bir vampir de kendisine hizmet edenlerden güç alır. Frost'un şu anda ona hizmet eden çok kişi var."

"Seattle'ın peşine düşmeden önce Washington'da kalan tek kişi benim." Marsilia alnındaki bir damla yağmuru sildi.

Stefan derin bir nefes aldı. "Bu sadece Marsilia'yla ilgili değil. Bu noktada mesele sadece vampir meselesi bile değil, Mercy. Bizi de kurtadamlar gibi, fae'ler gibi ortaya çıkarmak istiyor."

ABD'deki her kasabanın vampirler olduğunu öğrendiğini hayal ettim - ve Jesse'nin satın aldığı paranormal romanlardaki baştan çıkarıcı aşıkları da değil. Engizisyon çocuk oyuncağı gibi görünecekti. Engizisyonu *yaşamış* olan Asil bana mutsuz bir bakış attı ama bir şey söylemedi. Tüm gücüyle ikincimi oynuyordu. Başka bir kurt adam onun beden dilindeki yalanları okuyabilirdi ama yaşlı vampirlerin hiç şansı yoktu.

Asil benim son kozumdu ve içgüdülerim bana bir taneye ihtiyacım olabileceğini söylüyordu. Yine de ne zaman Marsilya'ya yaklaşısam içgüdülerim "Kaç, kaç" diye bağıırıyordu.

"Fae'lerin ve kurtların ortaya çıkışı pek de aynı şekilde olmadı," dedi Marsilia, sesi kuruydu. "Bran kurtadamların canavarca tarafını gizliyor ve Gri Lordlar da tüm dünyanın fae'lerin Tinker Bell gibi olduğuna inanmasını istiyor. Ölü Çağırın dünyanın bir vampirin tam olarak ne olduğunu bilmesini, avımızı tamamen dehşete düşürmek için tüm ihtişamımızla ortaya çıkmamızı, insanların kimin baskın tür olduğunu kesin olarak bilmesini istiyor. O sadece vampirleri yönetmek istemiyor, insan hükümetini de alaşağı etmek istiyor. *Hükmetmek* istiyor."

Bazen vampirlerle ilgili kâbuslar görürdüm. Vampirlerin her beslendiklerinde öldürdükleri, nerede ve ne zaman beslenirlerse beslendikleri "önceki zamanlardan" özlemle bahsettiğini duyduğum özellikle kötü bir vampir vardı.

Memnun oldum. Vampirler hâlâ avlarını öldürüyorlar ama her içtiklerinde öldürmüyorlar. Hayvanat bahçelerindeki insanlar öldüğünde, bu genellikle kazara olur.

"Önceki zamanlar "da yaşamak istemiyordum - ve Marsilia'nın da istemediğini söyleyebilirim. Katliam her iki taraf için de geçerliydi.

Hao, "Marsilia'yı aradım ve Constance'ımın bana anlattıklarından bahsettim - meğer Frost da az önce onunla konuşmuş. Ben de yardım etmek için ne yapabileceğimi görmeye geldim. Onu bir kez öldürmeyi başaramadığım için, onun benim sorumluluğumda olduğunu hissediyorum."

Marsilia ayağını yere vurdu ve yüzünü buruşturdu. "Iacapo'yu aradım. *İlgisini çekti.*" Kulağa ne kadar kaybolmuş gibi geldiğini bilse muhtemelen mutlu olmazdı. "Bu kadar uzun yaşamanın sorunu, insanın o kadar sıkılmasıdır ki, felaket bile iyi bir şeymiş gibi görünür. Ben de ona söyledim. Telefonu kapattı. Ölümümün intikamını almaya gelecek, ama o zamana kadar kendini toparlayamayacak."

"Iacapo?" Ben sordum.

"Iacapo Bonarata, Milano'nun Efendisi, Gecenin Efendisi." Stefan durakladı ve garip bir sesle, "Acaba sarayında gerçek adını bilen biri kaldı mı?" dedi.

Asil'in Moor'un adı mı yoksa soyadı mı olduğunu merak ettim. Onun hakkında duyduklarıma göre, soyadı olmayacak kadar yaşlıydı.

Hao, "Frost'un istediği olursa intikam falan olmayacak," dedi. "Eğer bu meydan okumayı kazanırsa, Iacapo kendi kuralları tarafından engellenmiş olacak."

Stefan tuhaf bir gülümsemeyle, "Bu onu durdurmaz," dedi. Bu onu bir an için genç gösterdi. Sonra düşünceli bir şekilde devam etti, "Ama haklısın. Frost eski efendimizin kendi kuralları konusunda ne kadar özgür ve rahat olduğunu bilmeyebilir çünkü insanlar Gecenin Efendisi'ni düşündüklerinde daha çok kuralları çiğneyen insanlara yaptığı korkunç ve çok dramatik şeylerle ilgilenirler."

Marsilia başıyla onayladı. Bana dedi ki, "Frost cinayet işleyerek seethe'mi ele geçiremez yoksa Milan'ın Efendisi'nin, işinin haşaratları yok etmek olduğunu hatırlama riskiyle karşı karşıya kalır - dünyanın öbür ucunda bile olsa. Frost gizlice seethe'mi ele geçirecek kadar yetenekli değildi. Bu yüzden cepheden saldırmak zorunda kaldı ve bu bir sorun. Beni alt edebileceğinden tam olarak emin değil."

"Marsilia bir yavru değil." Stefan ona baktı ve yüzü... dalgındı. "Onu buraya kadar takip eden haklı bir üzü var. O güçlü ve tehlikeli, Ölü Çağırın'ın bile savaşılamayacağı kadar tehlikeli.

Yalnız. Kurt adamların baskınlık savaşları vardır, Alfa pozisyonu için ölümüne savaşır, değil mi?"

"Bran onlardan hoşlanmıyor," diye mırıldandı Asil. "Ama evet."

"Bizde de aynısı var ama daha fazla kural ve çeşitlilik var. Frost ona tek başına meydan okuyamaz; yanında iki kişi daha getirir, yani bir üçlü. Marsilia'nın da dövüşe iki kişi daha getirmesine izin veriliyor."

Hao, "İki eski efendiyi getirebilmesi dışında," dedi. "Ve Marsilia'nın sahip olduğu vampirlerin hiçbirisi ona karşı hareket edebilecek kapasitede değil. Constance güçlüydü ve onu kendi isteğini yapmaya zorladı. Tam olarak onun kuklası değildi, tam olarak değil, sonunda bile değildi. Ama Constance, Stefan ve Wulfe dışında Marsilia'nın çağırmak zorunda olduğu tüm vampirlerden daha güçlüydü."

"Ve Stefan'ı aramak ona düşmez," dedim. Marsilia gözlerini bana dikti, ben bakışlarını tutunca daha da daralttı.

"Ve Wulfe bir hata olur." Marsilia gözlerini kaçırdı. "Yeterince güçlü ve istediği zaman acımasız bir savaşçı ama..."

Stefan araya girdi. "Şu anda her zamankinden daha az istikrarlı."

"Marsilia, Stefan'la konuşurken, "Estelle'in yönettiği komplonun tam ortasında olmadığından hiçbir zaman emin olamadım," dedi. Onun da böyle düşündüğünü biliyorum." Kendine sarıldı ve on beş yaşlarında görünüyordu. "Doğruyu söylemek gerekirse, ona dövüşmek isteyip istemediğini sordum. Bunun iyi bir fikir olmayacağını düşündüğünü söyledi." Stefan'a daha önce hiç görmediğim bir ifadeyle sırıttı. "Iacapo'yu aradı ve ona bağırdı. Frost'u 'ezmek' için kendini zorlayamayacaksa yaşlandığını ve tembelleştiğini söyledi."

Stefan homurdandı. "Kulağa Wulfe gibi geliyor."

Hao, "Iacapo'yu Wulfe'nin yaptığıнын söylendiğini duydum," dedi.

Marsilia omuz silkti. "Wulfe daha yaşlı ve Iacapo, Wulfe'nin kendisine benim kadar iyi itaat etmesini sağlayamaz. Ama bunun hiçbir anlamı yok."

"Iacapo, Wulfe'nin kendisine itaat etmesini bir türlü sağlayamıyordu," dedi Stefan ve bu söz nedense hem Marsilia'yı hem de Stefan'ı güldürdü. Önce Stefan gülmeyi bıraktı. Pantolonunun baldırını ovuşturdu ve başka tarafa baktı.

Bakışlarını takip ettim ve bir şeyi izlediğini fark ettim. Frost için.

"Bu gece," dedim, kendimi aptal gibi hissediyordum çünkü Marsilia'nın peşinden içeri atladığımdan beri bodrumu bir dövüş alanı olarak değerlendiriyordum. "Bu gece seninle dövüşmeye geliyor. Burada."

"Evet." Marsilia'nın gözleri yine kararmıştı. Hâlâ bir üniversite öğrencisi gibi genç ve savunmasız görünüyordu. Stefan'ın hayvanat bahçesinde işkence ederek öldürdüğü bazı insanları tanıyordum. O çaresiz bir kız değil, düşmanlarının çoğundan daha uzun yaşamış bir sosyopattı.

Ben onun düşmanıydım. Stefan benim arkadaşımdı ve artık Marsilia'nın değildi.

"İkincisi için Adam'ı istemiştin," dedim.

"Dövüşünüz ne zamandır planlanıyor?" Asil sordu.

Marsilia, "O zamanı seçti, ben de yeri seçtim," dedi. "İki hafta önce bana meydan okudu."

Bu da Frost'a kurtlara saldırmak için zaman kazandırdı.

"Dövüş bitene kadar kurtadamları tutmaları gerekiyordu," dedim. "Sonra ne olacaktı? Kurtları kurtarmak ve insanları öldürmek için mi gelecekti? Vampirler ve kurtadamlar birleşecek miydi?" Kurtların ölmesini istediğini düşünmüştüm. Ama Adam'la ittifak yaparsa... Adam o kadar aptal olamazdı. Frost kurtarıcı olarak gelirse, Bran'in yeni bir düşmanı olduğunu anlaması daha uzun sürerdi. Belki de çok uzun.

Asil homurdandı, sesaltı bir ses sinirlerimi sarstı. Sonra düşüncelerimin özünü yineledi. "En azından kurtadamları bir bütün olarak ele geçirecek kadar güçlü hissedene kadar -çünkü Bran, Frost'un dilediğini yapmasına asla izin vermez."

"Bu muhtemelen Frost'un planlarının bir parçasıydı," dedi Marsilia. Sanki onu eğlendiriyormuşum gibi konuşuyordu. Belki de beni sinirlendirmesi gerekiyordu ama ben bunun sadece alışkanlık olduğunu düşündüm; her zamanki huysuz hali olamayacak kadar dalgın görünüyordu. "Ama asıl hedef olarak aklında başka bir şey vardı. Sürü kimi koruyor, Mercy? Sürü yok olursa kim savunmasız kalır?"

Ben ona bakarken dramatik bir duraklama oldu. Kimi kastettiğini anlamıştım ama *nedenini* bir türlü çözemiyordum.

"*Senin* ölmeni istiyor," dedi Stefan bana. "Paralı askerleri başarısız olunca, senin peşine bir çift yarı-fae suikastçı gönderdi."

Peşimizden birinin gönderildiğini biliyor muydu?

Stefan sabırsız bir ses çıkardı. "Bana öyle bakma Mercy. Unutma, ben artık Seethe'nin bir parçası değilim. Marsilia beni buraya nasıl getirdi sanıyorsun?"

Onunla oldukça samimi görünüyordu, diye düşündüm acımasızca.

Hao yarı özür dileyerek, "Suikastçılardan ancak bu gece haberimiz oldu," dedi. "Onlar çoktan başarısız olduktan sonra."

"Beni öldürmeleri mi gerekiyordu?" Dedim. "Bu hiç mantıklı değil. Neden benim peşime düştün?"

Marsilia'nın dudakları hoş bir düşünceye kapılmış gibi yukarı kalktı ve sesi kadife yumuşaklığındaydı: "Sürü sende olmasaydı seni öldürürdüm."

Sinirli bir ses çıkardım. "Beni tanımayan biri demek istedim. Ben hafif sıkletim."

"Akıllı çakal, seni öldürmek için yapılan onca girişimden sağ çıkmayı başardın." Marsilia'nın sesi biraz acıydı.

"Gerçekten mi, neden ben?" Onlara baktım. "Vampirlerin yürüyenlerden nefret etmesini anlıyorum, gerçekten. Ama beni onun nerede uyuduğunu bulmak için ava göndermekten bahsetmiyoruz. Ben sadece o-"

"Coyote gibi, hayatta kalmaya devam ediyorsun," dedi eğlenen bir ses, derme çatma, kül kaplı arenamızın dışından. O lanet olası kirislerden birinin üzerinde durmuş, kim bilir ne zamandır bizi izliyordu.

Zıpladı ve etrafına bakındı, kendi kendine sessizce gülüyordu, kimsenin iki kez bakmayacağı bir adamdı. En azından, onu son gördüğümde olduğu gibi, bir işkence müzesi sergisinin parçası olması gerekiyormuş gibi görünen metal eldivenler takmadığı sürece.

William Frost arkasını döndü ve dilini dişlerine vurdu. "Bunun için çok tuhaf bir yer seçmişsiniz, güzel leydim. Burada işimiz bittiğinde hepimiz baca temizleyicisi gibi görüneceğiz. Ve seyirci yok mu? Marsilia, aşkım, beni hayal kırıklığına uğrattın."

Marsilia, birinin izinsiz sevmeye çalıştığı bir kedi gibi kendini yukarı çekti ve o da gülümsedi. "Gecenin Efendisi seni gönderirken böyle demişti, değil mi? 'Marsilia, beni hayal kırıklığına uğrattın.'"

Stefan boğazını temizledi. "O versiyonu duymuştum. Ama... aslında duymadım." Özür diler gibiydi. "Çok daha güzel bir dil olan İtalyancaydı ama İtalyanca bilmeyenler için tercüme edebilirim." Bu sonuncusu Frost'u hedef alıyordu, tam da örtülü bir küçümsemeyle. "Dedi ki, 'Benim güzel, ölümcül çiçeğim, Parlak Hançer'im, izin verebileceğimden daha fazlasına cüret ediyorsun. Sensiz kederden ve sıkıntıdan öleceğim ama bu yapılmalı. O kısımda oradaydım. Gerisini saraydaki bir tanıdığımdan dinledim. Milano Efendisi onun şerefine bir aşk şarkısı bestelemiş, en az onunki kadar güzel."

Öyle bir acı ki, dinleyen herkes gözyaşlarına boğuluyor. Gecenin Efendisi'nin sürgüne gönderildiği akşam yaptığı resim hâlâ yatağının üstündeki duvarda asılı duruyor, böylece sevenlerine Parlak Hançer'iyle kimsenin kıyaslanamayacağını gösterebiliyor." Dişlerini göstererek gülümsedi ve sesi de neredeyse o kadar keskindi. "Senden memnun olmayacak, William Frost. Ama bunun için endişelenmene gerek yok, çünkü ölmüş olacaksın."

Frost gülümsemeyi bırakmıştı.

"*Prenses Gelin*'deki o bölüm gibi," dedim ona. "Vizzini'nin 'Klasik hatalardan birinin kurbanı oldun' dediği sahne. *Ölüm* söz konusu olduğunda asla eski bir İtalyan vampire karşı gelme."

Stefan güldü. Sanırım filmi izleyen tek kişi o olabilirdi. Ya da başka kimse komik olduğumu düşünmedi.

"Bizim için bir seyirci getirdim," dedi Frost, beni tamamen görmezden gelerek. "Böylece gösteri mahvolmayacak."

Ellerini çırpıttı ve şaraphanenin bodrum katının kabağının kuzey tarafının üst kenarı birdenbire insan şekilleriyle kaplandı - eski Western filmlerinden birinde dağın tepesindeki Kızılderililer gibi. Komik görünmesi gerekirdi -ve bir bakıma öyleydi- ama aynı zamanda endişe vericiydi. Sonra, vücudumdaki tüm tüyleri diken diken eden eşzamanlı bir hareketle hepsi bodruma atladı. O kadar yakın senkronize olmuşlardı ki yere indiklerinde tek bir ses çıkardılar. Daha önce de vampirlerin böyle şeyler yaptığını görmüştüm, efendilerinin ya da metreslerinin emirlerine uyuyorlardı. Ama tekrarlanması bunu daha az *yanlış* göstermiyordu.

Ayaklarının etrafında siyah bir bulut oluştu ve kül tekrar yere çökmeden önce dizlerine kadar yükseldi. Belki biraz daha yağmur yağması iyi olurdu ama şu ana kadar yağın su hâlâ oraya buraya düşen bir damladan ibaretti.

"Bunlar benim," dedi Frost Marsilia'ya, bir kolunu gösterişli bir şekilde kaldırarak. "Onları kendime öyle bir bağladım ki, eğer bu gece ölürsem, hepsi ölecek. Buna tanıklık etmelerinin uygun olacağını düşündüm."

Tekrar etrafına bakındı. "Yani benimle dövüşecek olan sen ve Asker, öyle mi? Üçüncünüz kim?"

Marsilia ona gülümsedi ve ben de birini kaçırdığımızı fark ettim. Hao'yu en son ne zaman gördüğümü hatırlamaya çalıştım ve bu uzun zaman önceydi. Frost'un aniden ortaya çıkma numarasını yapmasından çok önceydi. Yanmış binanın keskin kokusu, gerçek odun dumanından çok daha ekşiydi.

O kadar vampir arasından birini seçmek imkansızdı. Hao yakınlarda bir yerdeyse bile onu bulamadım. Dönüp bakmak istedim ama dürtümü kontrol ettim. Eğer ortadan kaybolduysa, bunun bir sebebi olmalıydı. Kırık çimento duvar kalıntıları yer yer belime kadar yükseliyordu. Belki de onlardan birinin arkasında saklanıyordu.

Frost tekrar güldü ve tüm halkı hep bir ağızdan güldü. Hepsinin yüzünde onunla tamamen aynı ifade vardı.

Kendime engel olamayarak hırladım. Frost ani bir dikkatle bana baktı ve başından beri dikkatini bana verdiğini söyledi.

"Sakın bana çakal kızı da bu işin içine çekeceğini söyleme. Ölmek dışında tam olarak ne yapması gerekiyor?" Bu sözler tüm vampirleri tarafından dudaklarıyla aynı anda söylenen bir koro gibiydi. Stefan'ın dikkatli ifadesinden bu durumdan ürken tek kişinin ben olmadığımı anlayabiliyordum.

"Şimdiye kadar ölmeme konusunda iyi davrandım," dedim. "Benim sağlığım ile ilgilenmeyi bırakmalısın."

Bunu çok yüksek sesle söylemedim ve vampirler de birbirleriyle konuşmakla meşgul oldukları için bana dikkat etmediler. Ama Asil kaşlarını çattı ve eliyle bir hareket yaptı. Sessiz talimatları tanıdım çünkü Adam da bizim sürüyle aynı talimatları kullanıyordu. Asil gitmemiz gerektiğini düşünüyordu.

Ama içimden bir ses gitmenin bir seçenek olmadığını söylüyordu. Bir sebepten dolayı, Marsilia *beni* burada istemişti.

"Senin hakkında bir şeyler duydum Frost," dedi Marsilia sıkılmış bir sesle. "Kindar bir dedikodu olarak önemsememiştin ama görüyorum ki doğruymuş. Sen kendini etkileyici göstermek için kaynaklarını boşa harcayan bir gösterişçisin. Konuşup duruyorsun ama bunlar boş laflar. Yeni bir vampir özgürlüğü ve güç çağı getireceksiniz, falan filan. Yine de sadece kuklalarınız var. İpleri kesildiğinde elinizde hiçbir şey kalmayacak."

Diğer vampirin dudakları düzleşti ve ipek gibi bir sesle, "Marsilia, sağ elini kaldır," dedi.

Dudakları gerildi ve iki eli de yumruk oldu.

Dikkatini ver çakal, diye fısıldadı kulağıma bir ses. *Ne yaptığını görebiliyor musun? Nasıl yaptığını?*

Sesin ait olduğu Stefan birkaç metre uzaktaydı. Midem sıkışmıştı. Artık bunu yapamaması gerekiyordu. Adam beni sürüye getirdiğinde aramızdaki kan bağı kopmuştu.

Stefan bana ters ters baktı ve çenesini Marsilya'ya doğru eğdi.

"Marsilia," dedi Frost tekrar, dikkatini ona odaklayarak. "Sağ elini *kaldır*."

O zaman hissetmişim, kullandığı güç ipliğini - Adem'in sürünün üzerinde yuvarlanıp onları dize getirdiği zamanki sesinin gücüne benziyordu. Neredeyse görebiliyordum... Gözlerimi kısarak Frost'a *bakmaya* çalıştım, tıpkı meditasyon yapmadan sürü bağlarını görmeyi öğrendiğim gibi. Peter'ı *görmek* için de bu yöntemi kullanmıştım. Ama bunun için içgüdülerimle hareket eden bir parçama ihtiyacım vardı. Dört patiyle koşan aynı parçam beni biraz itti ve hâlâ insan benliğim varken çakalın gözlerini kullanmamı sağladı.

Ve sihir görebiliyordum.

Frost gücünü Marsilia'ya doğru itti. Bana büyü, ona yapışmaya çalışan siyah bir örümcek ağı gibi göründü. Gücün yağlı iplikleri ondan kukla vampirlerine doğru kayıyordu. Büyüsüne bakış açımın ne kadarını Marsilia'nın kuklalar hakkındaki yorumunun belirlediğini merak ediyordum, çünkü Frost'un vampirlerinin her bir el ve ayağına iradesinin ipleri bağlanmıştı ve başlarının etrafında ince bir ağ vardı. Ya da belki Marsilia da onun sihrini görebiliyordu. Kontrol ettiği tek şey vampirler değildi. Ellerinden yere daha zayıf güç iplikleri damlıyor, zeminde yılan gibi kıvrıldıkları yerde belli belirsiz parlıyor ve bizi çevreleyen duvarlara tırmanıp kenarlarda kayboluyorlardı.

Frost bir Kukla Ustasıydı. Aslında bu ismi büyük harflerle düşünmüştüm, bu da vampirlerle çok uzun zamandır takıldığım anlamına geliyordu. Marsilia ona Necromancer demişti ve bu Kukla Efendisi'nden daha kötüydü. İsimlerin gücü vardır ve ben ona zaten sahip olduğundan daha fazlasını vermeyi reddediyordum. "Frost" iş görürdü, eğer gerçekten korkutucu olursa "Gauntlet Boy". Marsilia'nın vücuduna tırmanmaya çalışan ipliklere baktım ve Peter'ı tuzağa düşürdüğüm gibi onları da yok edebileceğimi düşündüm. Ve sanki aklımı okumuş gibi, Marsilia'nın parlak kırmızı gözleri benimkilerle buluştu. Ellerini salladı ve Kukla Ustası, yani Eldiven Çocuk öne doğru tökezledi. Marsilia'yı yakalamaya çalıştığı ipler önündeki zeminde koptu ve birkaç saniye sonra yok oldular.

Vampirlerinin her hareketini çok az çabayla kontrol edebiliyordu ama Marsilia'nın bir elini bile oynatmasını sağlayamıyordu. Onunla savaştığı doğruydu ve köleleri pes etmişti ama hâlâ dans eden otuz vampiri vardı.

onun ayarına göre. Marsilia'nın direnmesi buradaki herkese Marsilia'nın sadece Şehrin Sahibi olmadiğini, onun bir Güç olduğunu göstermişti.

Gözlerimle buluşma şekli, buna daha önce son verebileceğini düşündürdü. Büyüsünün neye benzediğini görmem için bana bir şans vermek istemişti.

Marsilia yürüyenler hakkında benden daha çok şey biliyordu. Milano'dan sürgün edilip bu ülkeye geldiğinde burada hiç Avrupalı yoktu. Ne kadar zamandır bu bölgede olduğundan emin değildim ama birkaç yüzyıldır buradaydı. Yürüyenlerin diğer vampirleri öldürdüğünü görmüştü, bir sürü vampiri.

Bu yaz, balayımda, ilk kez diğer yürüyüşçülerle tanışmıştım. O zamandan beri onlarla e-posta alışverişinde bulunuyor, ne olduğum hakkında daha fazla şey öğrenmeye çalışıyordum. Onlar benden daha çok şey biliyorlardı ama yine de benimle aynı sorundan muzdariptiler. Çok sayıda yürüyen, bilgilerini varislerine aktaramadan ölmüştü ve çoğu kaybolmuştu.

Stefan'ı benimle kasten temasa geçirmişti. Hâlâ kafamın içinde konuşabildiğini bana asla göstermezdi çünkü bundan nefret edeceğimi biliyordu. O da biliyordu. Stefan'la hâlâ arkadaş olmamızdan nefret ediyordu. Bana bir büyücüyle savaşmak için neler yapabileceğimi öğretiyor ve beni ondan uzaklaştırmak için elinden geleni yapıyordu. Son söylediğiyle zamanını boşa harcadığını düşündüm çünkü Frost haklıydı.

Onunla dövüşmem için beni seçecekti. Frost'un benim hayatta kalma şansım konusunda da haklı olduğundan emindim. Stefan'ın arkadaşım olması konusunda endişelenmesine gerek kalmayacaktı çünkü ben ölmüş olacaktım.

Vampirlerin bana söylediğine göre Frost, Marsilia'yla savaşmaktan endişeleniyormuş. Bu yüzden üç kişilik bir meydan okuma seçmişti. Ona tek başına karşı çıkma ihtimalini sevmiyordu ama ondan daha güçlü iki vampir bulabileceğini düşünüyordu. Muhtemelen haklıydı, o yüzden farklı bir yol seçmişti.

Adam benimle gelseydi, belki onun yerine onu kullanırdı. O bir kurt adamdı ve büyücülüğün onun üzerinde hiçbir etkisi olmazdı. Ama o elindekiyle çalışırdı.

Marsilia, sanki az önce onun zincirini koparmamış gibi soğukkanlılıkla, "Meydan okuma ve meydan okuma şekli senin," dedi. "Şimdi sen seçtin ve üç yönlü bir meydan okuma. Benim seçimim ise yer ve görevli. Ben burayı seçiyorum. Yeterince büyük ve uzak." Ona gülümsedi. "Benim bölgemde ama sana ait olduğu için uygun olduğunu düşündüm."

Frost'a ait. Para babası oysa bu mantıklı.

Marsilia bir an durakladı ve etrafına bakındı. "Dün meslektaşlarımdan biri onu yok ettiğinden beri neredeyse sembolik."

Adam onun "iş arkadaşı" olduğunu öğrenince şaşıracaktı. Ama yüzümü sabit tuttum.

"Ve bu geceki törenlerin yöneticisi olarak, Asker olarak da bilinen Stefan Uccello'yu çağırıyorum."

Frost'un vampirlerinden biri, "Bu kabul edilemez. O sizin. Törenlerin Efendisi sizin olamaz."

Frost'u vampirlerine bağlayan sihirli iplere bakmayı bırakmıştım. Odaklanmamış gözlerle bakıldığında 3 boyutlu bir resim gösteren o tuhaf desenler gibi bir göz yorgunluğu yaratıyordu. Frost mu vampiri konuşturuyordu yoksa söz konusu vampir bunu kendi başına mı yapıyordu anlayamıyordum.

"Ben Marsilia'nın değilim," dedi Stefan. "Onun ateşine ait değilim."

"Doğru söylüyor," dedi Frost halkına. "Buna bizzat şahit oldum. Marsilia ona o kadar utanç verici davrandı ki, adam Marsilia'nın içini sızlattı ve Marsilia onu engelleyemeyecek kadar güçsüzdü. Gerçek bir adam, gerçek bir asker asla böyle birine hizmet etmez. Onu her şekilde kabul edebiliriz."

Sıçan piç. Haklıydı ama bu onu daha az sıçan piçi yapmıyordu. Kimse bilmesede bu sözlerin Stefan'ı incittiğini görebiliyordum. İşte yine ona yardım ediyordu, sanki hayvanat bahçesinin onun için hiç önemi yokmuş gibi.

"Size kuralları hatırlatmak bana düşer," dedi Stefan, sesi eşitti. "Siz, William Frost, üçe karşı üç seçtiniz. İki dövüşçü, sen kendi dövüşçünün kaptanı olacaksın, Marsilia da kendi dövüşçüsünün kaptanı olacak ve her iki taraftaki diğer iki katılımcı henüz seçilmedi. Dövüş kaptanların ölümüne olacak."

"Affedersiniz," dedim çekingen bir tavırla. "Ama iki kaptan da çoktan öldü." Herkes bana baktı. Vampirler soğuk ve düşmanca bakışlarla, Honey ise sanki deliymişim gibi. Sorun değildi çünkü ben tamamen deliydim.

Marsilia'nın beni bir böcek-fındık vampirle dövüştürmeyi planladığını biliyordum. Ne kadar korkarsam, ağzım o kadar hızlı hareket eder.

Ukalanın tekiydim çünkü

dehşete kapılmıştı.

Asil gülümsedi. Delilik hakkında her şeyi bilmesi gerekiyordu.

"Stefan beni çok iyi tanıdığı için nazikçe, "Kavga

Bir kaptanın ya da diğerinin *kahıcı* olarak *ortadan kaldırılması*. Bu sizi tatmin etti mi?

Merhamet mi? Bu eleme gerçekleşir gerçekleşmez, takımların diğer üyeleri istedikleri gibi dövüşü bırakabilir ya da bırakmayabilir.

"Kaptanlar takımlarında yer alması için herhangi birini çağırabilir ve bu kişiler bunu reddedemez. Tek şart, bu kişilerin bu odada hazır bulunmalarıdır - ki bu da bizim amaçlarımız doğrultusunda beş dakika içinde hazır bulunmaları anlamına gelmektedir. Yine de ikinizi de uyarıyorum, isteksiz bir takım üyesi sizin için savaşmayacağı gibi savaşmayı seçen biri de sizin için savaşmayacaktır. Takımlar seçildikten sonra, her biriniz birbirinizin karşısındaki en uzak köşeye çekilecek ve savaş başlamadan önce görüşmek için beş dakikanızı ayıracaksınız."

Asil gözüme takıldı ve daha önceki hareketini oldukça cesurca tekrarladi. Beş dakikalık mesafe mümkündü, bunu ben de onun kadar iyi biliyordum. Özellikle de Bal ve Asil vampirleri yavaşlatmak için çalışırlarsa.

William Frost'a -Gauntlet Boy'a- baktım ve ne planladığını düşündüm. Tüm o kan ve kaos içinde en çok kaybedenler o şehirlerde yaşayan insanlar olacaktı. İlk başta. Sonra o insanlar silahlarını toplayacak ve savaşacaklardı. Sonra vampirleri, fae'leri, kurtadamları yok edeceklerdi ve bunu yapmak onlara pahalıya mal olacaktı.

Frost'un planladığı şeyi yapmasına izin veremezdim. Kazanmasına izin veremezdim. Onu durdurmak için elimden gelen her şeyi yapardım. Asil'e başımı salladım. Bana saygılı bir selam verdi.

Stefan, Marsilia ve Frost'un arasına girdi, askeri duruşu düzgündü. "Dövüş süresince katılımcılar ellerine geçen her şeyi, her gücü, her silahı kullanabilir. Katılımcı olmayanlar dövüşemez. Bu da demek oluyor ki, seyircileri ve daha doğrudan olarak sizi, William Frost, katılımcıların her biri tarafından talep edilenler dışında hiçbir vampirin dövüşe katılamayacağı konusunda uyarmalıyım. Bunu kendi özgür iradeleriyle yapmamış olsalar bile. İhlal edenler benim tarafımdan öldürülecektir ve eğer böyle bir ihlal, benim tahminime göre, doğrudan bir zafere yol açarsa, bu zafer Gecenin Efendisi tarafından tersine çevrilecektir."

"Çok ince bir çizgi çiziyorsun," dedi Frost, ama bu onu mutsuz etmiş gibi değildi.

Stefan onaylarcasına başını eğdi. "Kurallar Gecenin Lordu'na aittir. Benim görevim bu kuralları netleştirmek. Yoldaşlar için ilk çağrı meydan okunana aittir-Marsilia?"

"Columbia Basın Sürüsü'nün Alfa'sının eşi Mercedes Athena Thompson Hauptman'ı çağırıyorum," dedi beklenmedik bir şekilde.

Yanımda Honey hırladı, sesi alçak ve tehditkârdı. Kime hırladığından emin değilim, muhtemelen bana. Asil sadece bana baktı. Bunun olacağını tahmin ettiğimi biliyordu.

"Evet," dedim soğukkanlılıkla.

Bir büyücünün dengi değildim, yine de bu konuda işe yarayabileceğimi düşünmeye başlamıştım. Stefan haklıysa, beni ortadan kaldırmayı iki kez denediği için Frost'u yeterince endişelendirmiştim. Böyle bir korku, gerçek bir güç kadar değerli olabilir.

"Mercedes," dedi Asil neşeli bir sesle. "Sonunda beni öldürteceksin. Bran bunu yapmazdı ama arkadaşının hiç zorlanmayacağına inanıyorum."

Ona kaşlarımı çattım. "Ben kendi kararlarımı kendim veririm. Adam bunu biliyor."

Bana gülümsedi. "Bunu kafasında biliyor olabilir, Mercedes. Ama kalbi farklı hissedecektir. Sen bir kadınsın ve bu erkeklere özgü bir şey."

"Asil," dedim. "Duydun. Bu dövüşü geri çevirmemi mi istiyorsun?" Ağzını kapattı ve başka tarafa baktı.

"Dokunaklı," dedi Frost. "Ama konuyla ilgili değil. Ona *ihtiyaç* var. Reddedemez."

Honey ona hırladı ve o da istemsizce geri çekildi. Bana baktı ve tekrar hırladı, daha yüksek sesle.

"Peter'ı öldüren adamı kiraladı," diye hatırlattım ona. Hırlamayı bıraktı ve tekrar ona baktı ve bu sefer ona çok büyük beyaz dişlerini gösterdi. Kurt adam dişleri vampir dişlerinden daha etkileyicidir. Çakal dişlerinden de daha etkileyicidirler.

"Ben çoktan kabul ettim," dedim Stefan'a. "Devam et."

Uzun bir süre bana baktı. Yüzünü okuyamadım. "Sakin öldürülme," dedi.

"Bu konuda endişelenmek için çok geç, vampir," diye tersledi Asil. "Adam'ın burada olabileceğinden emin olmalıydın. En azından bir şansı olurdu."

"Kurtadamların," dedi Marsilia, "katılmaları özellikle yasaktır."

Gözlerimi ona diktim. "Ama Adam'ı da davet ettin."

Bana gülümsedi. "O senin gibi değil, Mercedes. Marrok'un oğlunu baştan çıkaran benim, senin eşini baştan çıkaramayacağımı mı düşünüyorsun ki savaşmana izin versin?"

Samuel'i yakalamıştı ama Adam'ı asla yakalayamazdı. Samuel daha baskın ve daha yaşlı olabilirdi ama Adam daha temkinliydi. Bakışlarıyla onu tuzağa düşürmesine asla izin vermezdi ve eğer verseydi, onu serbest bırakabilirdim. Ama bu kısmı muhtemelen bilmiyordu. Çiftleşme bağları halkla konuşmadığımız şeylerden biridir ve kendilerine özgüdürler.

Çiftleşme bağı olsun ya da olmasın, Adam'ı etkisiz hale getirebileceğinden bu kadar emin olması onun zekâsını yeniden değerlendirmeme neden oldu ve yukarı doğru değil.

Stefan gözlerimin içine bakarak, "Adam'dan istemiş olamaz," dedi. "Kurtadamlar özellikle bu tür bölge kavgalarının dışında tutulurlar." Marsilia'nın daha önce belirttiği kuralı tekrarlamakla kalmıyordu. Bana Marsilia'nın ne planladığını bildiğini ve beni uyarmadığını söylüyordu.

Bir an için incindim. Ama sadece bir anlığına. Eğer Marsilia haklıysa, Stefan'ın olabileceğinden çok daha yararlı biriysen -ve Adam'ın savunmasızlığını nasıl yanlış değerlendirdiğini unutmuyordum- o zaman beni buraya getirmek yapılacak en doğru şeydi. Frost durdurulmalıydı.

Stefan'a belli belirsiz bir baş selamı verdim.

"İlk seçimin, Frost," dedi Stefan "hadi şu işi bitirelim" ses tonuyla.

"Shamus," dedi Frost görkemli bir şekilde. "Shamus, Reno'nun eski Üstadı ve şimdi benim sağ kolum."

Bekledik ama kimse görünmedi.

"Çok geçmeden burada olur." Frost nazıkçe gülümsedi. "O her zaman vahşi bir dövüşçü olmuştur. Benim vesayetim altında daha da gelişti - özellikle de vahşi kısmı."

"Marsilia? İkinci ve son tercihin."

"Thomas Hao'yu seçiyorum, San Francisco'nun Efendisi."

Gölgelerin arasından, Frost'un üç adım ötesinde, Hao bir nevi toparlandı. "Elbette," dedi. "Daveti kabul etmekten mutluluk duyarım."

Frost tısladı, tökezledi ve ilk kez gözleri şokla buz mavisi parladı. Kendini hemen toparladı ve Marsilia'ya küçük bir selam verdi.

"Gördüğüm kadarıyla meşgulumüşsünüz. O zaman benim de bir sürprizim var. Ön hazırlıkları bitirelim. Son yoldaşım Wulfe'u çağırıyorum. Daha çok Büyücü olarak bilinir." Mutlu *olmayan* Marsilia'ya sırtıttı. "Düşmanlarını yakınında tut, Marsilia. Bunca yıldır onu kendine çok yakın tuttun ama

bu gece başarısız oldu. Onu yanına çağırabilirdin ama onun yerine bu iğrenç aylağı çağırmaı seçtin." Tükürdü. Yere. Bana doğru.

Sanırım aşığılanmış ya da etkilenmiş hissetmem gerekiyordu. "Sopalar ve taşlar kemiklerimi kırabilir ama kelimeler beni asla incitemez," diye mırıldandım, sanki kendi kendime, ama odadaki herkes beni duyabiliyordu. Eğer Frost çocukça davranmak istiyorsa, bunu ben de yapabilirdim ve daha iyisini de yapabilirdim.

Stefan başını başka tarafa çevirdi ve güldüğünden oldukça emindim.

Ama Wulfe arkamdan içeri girdiğinde kimse gülmüyordu, bu yüzden onun atladığını görmedim, sadece ayaklarının fayansa çarpma sesini duydum. Onu görebilmek ve Frost'a göz kulak olabilmek için döndüm.

Vampirler beni korkuturdu. Beni en çok korkutan vampirlerin zihnimde bir listesi bile vardı. Bazıları ölmüştü. Daha çok ölü. Bir daha asla hareket edemeyeceklerdi. Hâlâ hareket edenler listesinin en tepesinde Wulfe vardı. Neden diğer vampirlerden çok daha kötü olduğunu tam olarak bilmiyordum. Belki de onunla her karşılaştığımda beni tam olarak nasıl korkutacağını biliyor gibiydi. Belki de gözlerindeki "evde kimse yok" bakışıydı.

Sihirbaz, ilk randevusunda bir kıza nasıl çıkma teklif edeceği, aynada sivilce lekeleri olup olmadığını kontrol etmesi, kulağını deldirip deldirmeyeceğine ve deldirirse bunu annesinden nasıl saklayacağına karar vermesi gerektiği konusunda endişeleniyor gibi görünüyordu. Yırtık, kırmızı Converse basketbol ayakkabıları, mavi kot pantolon ve kalın bir kablo kazak giymişti. Saçları eğitim kampı kısılalığında tıraş edilmişti. Elinde, başka bir vampirin boynuna dolanmış metal bir tasmaya bağlı kalın bir zincir vardı.

İkinci vampir çok iriydi. Eğer dik dursaydı, odadaki en uzun insan olurdu... pis bodrumdaki. Yaklaşık üç yüz kilo ağırlığında olmalıydı.

Yine de dik durmuyordu. Elleri ve dizleri üzerine çökmüştü ve dişlerini garip bir ritimle birbirine vuruyordu.

Ona baktığımı gördü - tüm vampirler neredeyse anında ondan uzaklaşmıştı. Onu bu canavar olmadığı zamanlarda tanısaydım, gözlerimi ondan ayırabileceğimi de sanmıyorum. Bana kükredi, sonra kendini bir hurdalık köpeği gibi fırlattı ve zincirin ucuna sertçe vurdu.

Fizik, Wulfe'u yerde sürükleyebilmesi gerektiğini söylüyordu. Ama fizikçiler Wulfe'u sadece başlarını sallayarak tanıyorlardı. Shamus olması gereken vampiri tek eliyle tutmakta hiç zorlanmadı. Onun

Diğeri ise bu ışıktaki sarıdan çok beyaz görünen saçlarının kirli sakallarını ovuşturdu.

"Hey, Mercedes," dedi Wulfe hafifçe. "Yani seni bu işe bulaştırmayı başardılar mı? Her zaman senin kanını kaynağından tatma şansını istemişimdir. Yürüyenlerin çok güzel bir buketi vardır. İlkbaharda açan nergis çiçeği gibi, derdi yaşlı annem."

"Wulfe," dedi Marsilia. Sanırım başka bir şey söylemek istiyordu ama tam olarak ne söyleyeceğini bilmiyordu. Bu yüzden sadece sessizdi, ama sessizliğinde bir hüznü vardı.

"Kızma Marsilia," dedi ciddiyetle. "Ama biz belalı vampirler birbirimize destek olmalıyız, anlarsın ya." Durakladı. "Belki de değil. Şöyle desem nasıl olur? Bu beni üzüyor, sevgili kalbim. Ama birazdan göreceğin gibi, en iyisi bu."

"Beş dakika," dedi Stefan. "Şimdi başlıyor."

Köşemizde toplanmıştık. En azından ben sokuldum. Asil belli belirsiz sıkılmış görünüyordu. Honey gözlerini Frost'tan hiç ayırmadı. Hao pusuda bekliyordu - ki bu kadar ufak tefek bir adam için bunu çok iyi yapıyordu. Marsilia? Marsilia'nın işi başından aşkındı.

Vampirlerle savaşıyordum ve adım Buffy değildi. Berbat durumdaydım.

"Sihirini gördün mü?" Marsilia bana hızlıca sordu. "Stefan'a yakından izlemeni söyledim."

"Gördüm."

"Senin görevin bunu yapmasını engellemek. Ne şekilde olursa olsun. Yürüyenler vampir büyülerine karşı bağışıklıdır, hatta kökenleri büyücülüğe dayanan vampir büyülerine karşı bile."

Sesi benim hissettiğimden çok daha emin geliyordu.

"Onu durdurmakta pek zorlanmamış gibiydin," dedim.

Yüzünü buruşturdu. "Evet ama çok fazla çaba göstermiyordu ve büyü bozulduğunda verdiği tepkiyi abarttı. Kendime aşırı güvenmemi sağlamaya çalışıyor." Omzunun üzerinden Wulfe'la konuşan Frost'a baktı. Wulfe Marsilia'yı izliyordu ve görebildiğim kadarıyla Frost'a hiç dikkat etmiyordu. İzlediğimi fark etti ve bana göz kırptı.

Hao, "Bu Frost'un uyguladığı bir taktik," dedi. Durdu ve ellerine baktı. Siyah lekeler vardı ve altın rengi gömleğinde siyah kül lekeleri vardı. Marsilia'nın siyah kıyafetinde hiçbir aşınma ve yıpranma görünmüyordu. Kendime bakma zahmetine girmedim. Üvey annem yüzme havuzunda bile kirlenebileceğimi söylüyordu ve yaşlanmak da pek yardımcı olmamıştı.

"Diğer dövüşlerinde benimle konuşmak isteyen sadece birkaç tanık vardı. Bazıları Shamus'la aynı durumdaydı." Tasmalı vampire bakmadı ama dikkatini hissedebiliyordum. "Shamus iyi bir gitaristti ve Tennyson şiirlerini severdi. Saat başı onlardan alıntı yapabilirdi ve yapardı da."

"Neden burada başka vampirler yok?" Ben sordum. "Bütün seethleri kontrolü altında tutmuyor, değil mi? Diğer güçlü vampirlerden hiçbiri onu durdurmaya çalışmıyor mu? Neden burada sadece sen ve Hao varsınız?"

"Vampirler birlikte iyi çalışmazlar - Alfaların birlikte iyi çalışmasından daha fazla. Ve daha doğudaki Efendiler, Frost'un kontrol edebileceği şeylerin sınırında olduğunu düşünüyor. Frost'un beslemek için elinden geleni yaptığı bir yanılsama," diye yanıtladı Hao beni.

"Ve çoğu, Frost'un vampirleri ortaya çıkarma ve istedikleri yerde beslenmelerine izin verme arzusunun duydukları en iyi fikir olduğunu düşünüyor," dedi Marsilia. "Aptalca. Aptal insanlardan nefret ederim."

"Dövüş için bir şey planlamakta acele ediyor gibi görünmüyorsun," dedi Asil. "Ve iki dakikan kaldı."

Marsilia ona baktı ve bir an için yüzünde yeniden şehvet gördüm.

Hao, Asil'in önünde eğildi. "Marsilia ve ben bu konu hakkında çok konuştuk, bu yüzden planlarımız çoktan hazır. O Frost'u alacak. Ben de Wulfe ve Shamus'u alacağım. Bayan Hauptman'ın görevi Frost'un ikimizi de kuşatmasını engellemek. Belki de Frost o kadar meşgul olacak ki hilelere ve senin

... Alfa'nın eşi kenarda oturup tezahürat yapabilir."

Kendime Alfa'nın eşi dışında bir rütbe bulmam gerekecekti. Sürüde ben sadece Mercy'ydim ama on kişi daha bana Alfa'nın eşi derse birine vuracaktım. Satranç hamlesi gibi geldi.

Marsilia, "Daha büyük olasılıkla, kollarında hileler var," dedi. "Mercy'yi öldürmeyi başaramadığını biliyordu."

"Bir grup hayaleti buraya hapsedmiş," dedim ona. Ve Peter'ın Honey'nin saçını taradığını hatırladım. Fiziksel dünyayı manipüle edebilen hayaletler çok azdı. "Bir sorun olabilirler."

"Hayaletler sorun değildir," dedi Marsilia küçümseyerek. "İnlerler ve aptal insanları korkuturlar."

"Taş ve moloz fırlatabilen hayaletler bir sorun," dedim ona. "Bir de şu ölü ama hâlâ hareket eden, çok iyi bir fae suikastçısı var. Eğer onu canlandırdıysa, bunun nedeni onun yapması gereken bir iş olmasıydı. Eğer o gerçek bir zombiyse, kurallardan anladığım kadarıyla onu kendisiyle birlikte savaşması için çağırabilir. Zombiler yaşayan yaratıklar değildir, kendi iradeleri veya düşünceleri olmayan canlandırılmış ölülerdir. Bir zombi onun 'gücü' başlığı altına girer, değil mi?"

"O zaman sen hayaletlerin icabına bak," dedi Marsilia. "Ve onun bizi kontrol etmeye çalışmasını engelle. Biz savaşacağız."

Hao gülümsedi ve omuzlarını gevşetmek için yuvarladı. Yanılmışım. Mutlu olduğunda gülümserdi.

"Bu ilginç bir dövüş olacak," dedi.

Dövüş başladığında, aksiyondan mümkün olduğunca uzak durma emriyle yanımdaki iki vampirin yaklaşık on beş adım gerisindeydim. Dizim ağrıyor, elmacık kemiğim zonkluyordu ve hiç olmadığım kadar korkmuştum.

"Yüce Tanrım," diye mırıldandım ciddiyetle. Dua ederken kimin beni duyabileceği konusunda endişelenmeyi uzun zaman önce bırakmıştım. Kurt adamlarla yaşıyorsanız, Tanrı'yla konuşuyor olsanız bile özel konuşma diye bir şey yoktur. "Lütfen tekrar tekerlekli sandalyeye mahkum olmama izin verme. Kemiklerimin kırılmaması iyi bir bonus olurdu ama aptallığımı tamamen telafi etmeni beklemiyorum." Ve sonra, daha da içten bir şekilde, "Ne olursa olsun, o vampirin buradan hala hareket ederek çıkmasına izin verme. Eğer kazanırsa, bu kötü haber olur. Bize yapacağınız her türlü yardıma minnettar kalacağız. Amin."

Stefan beni duydu. Bakmadı ama ağzı yumuşadı ve başını salladı.

"Gidin," dedi ve seyircilerin izlemesine izin verilen duvara doğru geri adım attı. Asil ve Bal'ın yanında durdu, bunu takdir etmek için sadece bir anım vardı - eğer bana bir şey olursa, kurtları buradan çıkarmak için elinden geleni yapacağını biliyordum. Asil'in fazla yardıma ihtiyacı olduğundan değil.

Vampirler dövüşürken gürültü yaparlar. Bu beni neden şaşırttı bilmiyorum. Çok fazla antrenman maçına katıldım ve gürültülü oluyorlar. Belki de kurtadam dövüşleri daha sessiz olduğu içindir, saklanma ihtiyacının getirdiği sessizlik. İnsanlar kurtları bilse de, halka açık dövüşler hâlâ yasak.

Benim işim Frost'u izlemektir ve ben de bunu yapacaktım. Hao bodrumun "içeride" olduğunu açıklamıştı. Savaştaki yerimi kaybetmeden bodrumun dışına çıkamazdım. Bu savaştan çekileceğim anlamına gelmiyordu. Sadece Stefan'ın beni öldürmek zorunda kalacağı anlamına geliyordu. Bu yüzden güçlü bir Seremoni Efendisi'ne sahip olmaları gerekiyordu. Dövüş sırasında kuralları o uygulayacak ve kazananı o ilan edecekti.

Duvarın kırık bir bölümünün tepesinde, sırtım dış duvara dönük bir tünek buldum. Muhtemelen Frost hemen bir şey yapmaya kalkışmazdı. İnsan dövüşlerinin aksine -hatta kurt adam dövüşlerinin bile- vampir dövüşleri uzun sürebilirdi. Nefes almamak, atan bir kalbe ihtiyaç duymamak, bir vampirin bir kurt adam bayıldıktan çok sonra bile tehlikeli olabileceği anlamına geliyordu. Bir vampirin bilincini kaybetmesi için çok fazla hasar alması gerekir.

Savaşçıların şiddetli hareketleriyle bozulan is, bir ayak yüksekliğinde siyah bir sis bulutu halinde uçuşuyordu. Zeminin sadece bir kısmı karo kaplı olduğu için ayakların yere basması daha da zorlaşıyordu. Marsilia bile uygunsuz tökezlemelere karşı bağışıklı değildi.

Asil'in benim için bir palto kapma basiretine çok minnettardım. Hareket etmeyi bıraktığımda hızla üşümeye başladım. Ellerimi ceplerime soktuğumda Zee'nin kısaltılmış sihirli kılıcıyla karşılaştım. Tad'in uyarıları kafamda çınlıyordu, bu yüzden en korkunç koşullar dışında onu çekmeye hiç niyetim yoktu. Ama bu bana kurcalayacak bir şey verdi ve aslında ne kadar korktuğumdan başka bir şeye odaklanmama yardımcı oldu.

Aksiyon o kadar hızlıydı ki dikkatimi bölmek zordu ve ben de Frost'u izlemeye çalışıyordum. Yine de Hao'nun dövüşüne gözüm takıldı ve sensei'min onu görmesini diledim.

İlk olarak Shamus'un dikkatimi çektiğini itiraf etmeliyim. Vampirler genellikle oldukça insani görünürler. Gerçek yüzlerini, içlerindeki canavarın nasıl görüldüğünü sadece birkaç kez gördüm. Bir kez yeterli olabilirdi ama Shamus canavarını dışarıda taşıyordu.

Gözleri parlıyordu - bir el feneri gibi değil. Daha çok küçük bir Noel ağacı ışığı ya da Siyam kedisinin karanlıkta gözlerinin ışığı yakalayıp yansıtmak yerine gerçekten yanması gibiydi. Bir kedi için havalıydı ama bir vampir için sadece ürkütücüydü. Dudakları geriye doğru çekilmişti, öyle ki yüzü sanki dişlerini ve belli belirsiz parlayan gözlerini tutacak bir tuval olarak yaratılmıştı. Tırnakları neredeyse bir kurt adamın pençeleri kadar iyi bir silah olana kadar uzamıştı. Shamus'ta insana dair hiçbir şey kalmamıştı.

Wulfe onu zincirinden kurtarmıştı ama tasma hâlâ takılıydı. Eğer Shamus Hao'nun iki katı değilse bile, ona çok yakındı. Hızlıydı ve söz verdiği gibi son derece vahşiydi. Hao ona bir kez vurduktan sonra, Shamus tamamen Hao'yu bir çamur yığınına dönüştürmeye niyetlenmişti.

Ama Hao asla Shamus'un düşündüğü yerde değildi.

Sensei Johanson sık sık "Su gibi ak," derdi, genellikle bıkkın bir tonda. Ve oldukça yaklaşmıştı. Ama Hao gibisini hiç görmemiştim.

Hao su gibi aktı. Keskin pençeler zararsızca yanından geçip gitti ve o kadar yakındı ki, bir santim daha yaklaşırsa Hao'nun derisi jiletli tellere sarılmış bir mahkûm gibi kesilebilirdi. Döndü, durdu, geriye yaslandı ve hiçbir şey ona dokunmadı. Çok güzeldi.

Frost'u izlemem gerekiyordu, kendimi sertçe uyardım. Ama Hao'ya gizlice bakmaya devam ettim.

Sonra hayaletler geldi. Onları görmeden önce burada olduklarını biliyordum, varlıkları çakalın hissedebileceği bir şeydi, omurgamda bir karıncalanma ve burnumun ucunda bir ürperti. Çakalın hislerine güvendim, görüşümü daha önce yaptığım gibi açmaya çalıştım ve etrafa iyice baktım.

Ölü ruhlar vampirlerden olabildiğince uzakta, duvarın dibinde kümelandiler. Hayaletler, kediler gibi (benim Medea'm hariç), vampirleri sevmezler. Hiçbir şey yapıyor gibi görünmüyorlardı ama onları Frost'a bağlayan yağlı örümcek-ipek büyüsunü görebiliyordum.

Hao ve hayaletlerin dikkatimi dağıtmasına rağmen gözlerimi Marsilia ve Frost'tan ayırmıyordum. Düzenli ve çevik ayak hareketlerine bakılırsa Marsilia'nın sıkı bir dövüşçü ve eğitimli bir boksör olduğunu kim bilebilirdi ki? Frost da bir çeşit göğüs göğüse dövüş eğitimi almıştı. Ordunun yeni askerlerine öğrettiği teknikler gibi, parça parça olsa da nispeten etkili bir stile benziyordu - vampir gücü ve hızına göre ayarlanmış bir stil.

Onların hemen ötesinde Frost'un vampir izleyicilerinden oluşan dört kişilik bir grup vardı ve hayaletleri izlediğim için görüşüm değiştiğinden neredeyse duvardan düşüyordum.

Ruhları göremezdim. Ayrıca, vampirlerin ruhu yoktur. Ama Frost'un vampirlerinde bir sorun vardı. Düz ve bütün olması gereken bir şey bükülmüş ve parçalanmıştı. O zaman vampirime baktım, Stefan'a. Honey'nin biraz önünde duruyordu, eğer Frost'a odaklanmasını sağlayan güdüye teslim olursa onu yakalamaya hazırdı. Hâlâ ruhunu göremiyordum ama her zaman olduğu gibi *doğru* görünüyordu.

Marsilia'yı buldum. O da Stefan gibi Frost'un vampirlerinden farklıydı. Hao muhbirinin kırıldığını söylemişti. Frost'un vampirlerine benzeyip benzemediğini merak ettim.

Ama buraya Frost'un vampirlerini kontrol etmeye gelmemiştim. Onu izlemem gerekiyordu.

Hem Marsilia'nın hem de Frost'un kanaması vardı. Marsilia bir yerlerde metal bir çubuk bulmuştu, birinin kapıyı engellemek için kullanabileceği türden bir çubuk ve onunla Frost'un çenesine Babe Ruth'un Yankee Stadyumu'ndan çıkan bir topa vurduğu gibi vurdu. Adam geriye doğru uçtu ve yere çarptığında ıslak bir bez gibi düştü. Kadın çubuğu tekrar vuruş pozisyonuna getirdi ve onu izledi.

Hareket etmedi ama vampirlerin nefes almaya ihtiyacı yoktur ve çok ama çok hareketsiz durabilirler.

Cantrip ajanlarının hayaletlerinden biri Frost'a yaklaştı. Bir an için bunun sadece şans olduğunu düşündüm. Büyükçe bir bodruma bile bir düzine hayalet atarsan bir yere gitmeleri gerekir, değil mi? Şu anda bodrumun her yerinde amaçsızca sürüklenen hayaletler vardı ama sadece Frost'a en yakın olanı bir vampire yakındı. Onları ne kadar uzun süre izlersem, Frost'un onları nasıl bağladığını görmek de o kadar kolaylaşıyordu.

Yangından dolayı her yüzeyin karardığı o karanlık bodrumda, hayaletleri tutsak eden ağı görmekte hiç zorlanmamam bana tuhaf gelmişti. Ama ağın karanlığı sadece ışık eksikliğinden farklıydı.

Frost'a yaklaşan hayaletin boynuna yapışkan büyü iplerinden biri sarılmıştı ve bu ip titreşiyordu. Marsilia rahatlamaya başlamıştı, çubuğun üzerindeki eli daha az gergindi.

Ayağa kalktım ama artık çok geçti. Frost saldırdı, çenesi garip bir açıyla sarkıyordu ama o kadar hızlı hareket ediyordu ki takip etmek zordu. Hayaleti yakaladı ve yedi. Fiziksel ağzıyla değil. Sanki vücudu dev bir ağza dönüştü ve hayaleti yuttu. Benim görüşüme göre Frost'un vücudu alevlendi ve sonra ayağa kalktı, elinin tersiyle ağzındaki kendi kanını sildi. Marsilia'nın ona verdiği hasar yok olmuştu.

Tekrar vurdu ama adam eskisinden daha hızlıydı. Sanki hayalet onu onarmaktan fazlasını yapmıştı. Çubuğu yakaladı ve kadının elinden söküp aldı; geri çekilen de o oldu.

Kavga yüksek sesle başlamıştı. Shamus kükredi ve çığlık attı. Cesetler yere savrulduğunda ses çıkarır. Sadece zeminin ve etin sesi değil, kemikler kırılırken çıkan homurtular ve çatırtılar da. Metal çubuk gürültüye yeni bir boyut kattı. Marsilia'yı bana doğru geri çekerken bir ritim vardı ve onunla sadece oynadığını fark ettim.

Ona bu konuda yardım edemezdim. Kendini koruyacak kadar güçlü ve iyi olduğuna güvenmek zorundaydım çünkü başka bir işim daha vardı; odada on üç hayalet daha vardı. Ve Frost'un hepsini yemesini engellemenin bir yolunu bulmalıyım. Bir tanesi hemen yanımdaydı. Onu bileğinden yakaladım. Elim içinden geçmeye başladı ama görüşümü ona odakladım ve tıpkı Peter'ın yaptığı gibi o da daha katı hale geldi.

"Bana adını söyle," dedim ona, Adem'den ödünç aldığım o Alfa kurt itişiyse komutumu vererek.

"Janet," dedi bana, sesi kolumda titreşerek. "Janet," dedim ona. *"Git buradan."*

Denedi ama Frost'un ağı onu tuttu. Gözleri dehşet içindeydi. Ellerimle ağı ondan sökmeye çalıştım ama işe yaramadı. Sürüden değildi, bu yüzden onu kurtarmak için sürü büyüsü kullanamazdım.

Zee'nin kılıcını çıkardım ve daha büyük halini çağırdım. Zee ve Tad için Hunger siyah uzun bir kılıçtı. Benim içinse şatafatlı kırmızı-mor bir kabzası olan düz ağızlı bir katanaya dönüştü.

Ağa hiçbir şey yapmadı, ancak güneş ışığında, bir vampirin büyüsünün en zayıf olduğu zamanda, hayaleti bağlayan büyüyü yiyebileceğini hissettim. Onu bıçaklamayı bile denedim. Kısa bir süreliğine tadını hissettim ve eğer mümkünse daha da dehşete düşmüş görünüyordu. Ama kılıcı geri çektiğimde, o hâlâ oradaydı ve Frost'un tuzağına düşmüştü. İsteksiz kılıcı konuşarak tekrar küçük haline getirdim ve ceketimin cebine geri soktum.

Demir çubuğun tıngırtı, tıngırtı, tıngırtı sesi aniden kesildi ve başımı kaldırıp baktığımda bodrumun duvarının üzerinden yayılarak güvenli bir şekilde menzile dışına çıktığını gördüm. Marsilia yüzünü buruşturmadan omzunu tekrar eklem yerine yerleştirdi ve Frost'a yeniden saldırdı. Çubuk olmadan o kadar da ezici değildi ama Marsilia hâlâ yaralıydı. Sonra neredeyse gelişigüzel uzandı ve bir hayalet daha yedi. Çok hızlıydı ve bu konuda bir şey yapamayacak kadar uzaktaydım - nasıl yapacağımı bulabilseydim bile. Marsilia'nın hasarlı omzuna vurmadan önce bana gülümsedi.

Çaresiz, kuzu ve köpek etiketli kolyemi boynumdan çıkardım. İnancım sayesinde Tanrı Kuzusu sembolü beni vampirlere karşı korumuştı. Belki vampir büyüsüne karşı da işe yarayabilirdi.

"Lütfen, sevgili Tanrım," dedim. "Bırak bu iş yürüsün."

Sonra onu ağı bastırdım; ağ küçük altın kuzudan uzaklaştı, hayalet serbest kalana kadar kıvrıldı, büküldü ve azaldı. Kuzuyu alnına dokundurdu ve dedim ki, "Janet. Huzur içinde ol."

Parlak bir ışık patlamasıyla ortadan kayboldu.

"Evet!" Zafer ve biraz da huşu içinde bağırdım. Küçük kuzum Zee'nin kılıcından daha iyi performans göstermişti.

Odanın öbür ucundan Stefan bana gülümsedi.

"*Kutsal semboller*, Batman," dedim ona. "*Yardımlımız* var."

Kavgadan kaçınmaya çalışarak hayaletlerin peşinden gittim. Olması gerekenden daha zordu çünkü Frost da haykırışımı duymuştu ve bana ulaşmaya çalışıyordu. Marsilia onu uzak tutmak için çabalarını iki katına çıkardı. Frost çok yaklaştığı için ikisinden vazgeçmek zorunda kaldım. Frost'un beni ne kadar hızlı öldürebileceği konusunda hiçbir yanılgı içinde değildim, hele Marsilia'yla birbirlerine verdikleri hasarı gördükten sonra.

Koyu mavi takım elbiseli ve Gryffindor kravatlı bir adamı henüz serbest bırakmışım ki Asil'in bağırışıyla döndüm ve Frost'un tam tepemde olduğunu gördüm. Sonra Wulfe ona bir yük treni gibi çarptı, eğer bir yük treni Çinli bir vampir tarafından fırlatılmış olsaydı.

"Üzgünüm, üzgünüm," dedi Wulfe sakince Frost'a, ben odanın diğer ucuna doğru koşarak onlardan uzaklaşırken. "Ama ne yaptığına dikkat etmelisin, yoksa kendi takım arkadaşların tarafından yaralanacaksın."

Başka bir hayaleti yanıma çektim ve yüzüne bakmadan ona adını sordum çünkü kuzuyu Frost'un büyüünü yok etmek için kullanıyordum.

"Alexander," dedi.

Bakışlarım yukarı kaydı ve Peter'ın katiline baktım. Neden Frost'un yediği hayaletlerden biri olmasındı ki? "Arkadaşımı öldürdün," dedim ona.

"Evet," diye iç geçirdi. "Kurt adam, bilirsin. Tehlikeli ve şeytani." "Hayır," dedim ona. "Alexander Bennet. Tehlikeli ve aptal."

"Bir hayaletle mi tartışıyorsun, Mercy?" diye sordu Wulfe, bodrumun benden uzak tarafındaki bir yerden ilgili bir sesle. "Aferin sana."

Wulfe darmadağındı ve karanlıkta neyin is neyin kan olduğunu söylemek zordu. Yine de Shamus ya da Hao kadar açık bir şekilde yaralanmamıştı - su bile iki rakip tarafından vurulmaktan sonsuza kadar kaçamazdı. Hao, Shamus'un onu hızla bir duvara doğru kovalamasına izin veriyordu. Wulfe

Belli ki beni izleyebilmek için onları bıraktı, ama yaptığım şeyi durdurmak için hiçbir harekette bulunmadı.

Hao altın gömleğini çıkardı ve duvara doğru koştu. Gömlek Hao'nun elinde bir an havada asılı kalmış gibi göründü ve Hao ayaklarını duvara doğru koşarken vücudu bu ekseninde dönerken olduğu yerde kaldı. Hao'nun havada hızlı bir takla atıp iki ayağıyla Shamus'un sırtına inerek diğer vampirin kafasını duvara çarpmasıyla aynı anda gömlek Shamus'un kafasında son buldu.

Eğer bu dövüşten sağ çıkarsam, DVD'sini almadığım için sonsuza dek pişmanlık duyacaktım. Kayıt cihazları vampirleri asla doğru şekilde yakalayamazdı. Genel olarak kurtadamlardan ya da benden çok daha hızlı değillerdi ama çok küçük hareketleri inanılmaz derecede hızlı yapabiliyorlardı ve bu da modern kameraları zorluyordu.

Günün erken saatlerinde çiseleyen yağmur bir süreliğine durmuştu. Ancak hayalet, kolyenin takılı olduğu elimi çekiştirmeye başladığında, yağmur yeniden şiddetli bir şekilde yağmaya başladı.

Peter'ı öldüren Alexander, "Lütfen," dedi. "Çok yorgunum."

Ben de öyle. Ayrıca ıslanmış ve üşümüşüm ve yapılacak doğru şeyin ne olduğunu bildiğim için şiddetle pişmanlık duyuyordum. Ama ortasında durduğum işi bitirdim - Frost'un büyüünü temizledim.

Yerdeki külden çorba yapmak yerine, o kadar soğuktu ki yağmur vurdu ve buz gibi yağmura dönüştü.

"Alexander," dedim ona zorla. "Git." Ve bir sonraki kısmı da ekledim çünkü gerçek bir etkisi olup olmadığını bilmesem de yapılacak en doğru şey buydu. "Huzur içinde ol."

Diğerleri gibi o da bir anda ortadan kayboldu. *Hayalet*'teki kötü adamı yutan korkunç karanlığın gelip onu da uçuruma sürükleyeceğini içten içe ummuş olsaydım, bu sadece yaşamak zorunda olduğum bir hayal kırıklığıydı.

Parmaklarım uyuşunca hayaletleri yakalamaya geri döndüm. Bir yerlerde saymayı unutmuştum ya da belki de Frost ben meşgulken bir tane daha yakalamıştı. Ama kokteyl elbiseli kadınla işim bittiğinde ve sonuncuyu bulmak için döndüğümde, başka yoktu.

Kavga daha kontrolsüz ve şiddetli bir hal almış, dövüşçüler buz üzerinde ayaklarını kaybederek seyircilere, enkazlara ya da duvarlara doğru kaymışlardır.

eşit güçte. Süründüm, kaydım ve sonunda ona ulaştıktan sonra iki kez ilk tünediğim yerden düştüm.

Acınası bir şekilde titreyerek ellerimi ceplerime soktum. Sıfırın altında kırk dereceyi bu sefil, ıslak, kaygan şeye her gün tercih ederdim. Sıfırın altında kırk dereceye göre giyinebilirdim ama ıslak, giydiğim her kıyafeti delip geçiyordu. Kot pantolonum buzlu bir sevgili gibi kalçalarımaya yapışıyordu ve omuzları sıırıslıklam olan montum beni sıcak tutma savaşını kaybediyordu.

Bir şey beni ceketimin arkasından yakaladı ve yere fırlattı. Tamamen gafıl avlanarak yuvarlandım ve sırt üstü yere düştüm. Başım sertçe yere çarptı ve yıldızlar ve küçük kuşlar gördüm. Yine de yuvarlandım, saldırganın kolayca ulaşamayacağı bir yere gitmeye çalışırken kan tadı aldım.

Üstümde, tamamen unuttuğum ölü fae suikastçısı duruyordu. Başı doğal olmayan bir açıyla sallanıyordu ve garip bir şekilde, tünediğim yerde ondan iki tane vardı. Üzerime atladı, ben de soğuk elimi cebimden çıkardım ve Zee'nin kılıcı sıcak bir bıçağın dondurmaya delip geçmesi gibi ona saplandı. Neredeyse ben de onun kadar şaşırmışım çünkü bu hareket planlı değil içgüdüsel oldu ve kılıcı çağırmaşım.

Vücudu sert bir şekilde üzerime düştü ve görüldüğünden çok daha ağırdı. Neyse ki kılıcın saplanmasıyla o da ölü bir ağırlığa dönüşmüştü. Sadece kafası hâlâ hareket ediyor gibiydi ve onu çeviremiyordu. Bu tuhaf çift görüntü başımı ağrıtıyordu. Eğer boğazımı ısıırıp koparmasından endişe etmeseydim, gözlerimi kapatabilirdim. Sol kolumu kaldırıp ağzıyla boynum arasına soktum.

Ama tekrar saldırmaya çalışmadı.

"Açlık" -sesi kaybolmuş gibiydi- "kılıç sende. Açlık sendeyse benim Şerit'im nerede?"

Konuşmaya devam etti ama nefes almayı unutmuştu ve ağzını göremiyordum, sadece çenesinin koluma doğru hareket ettiğini hissediyordum. Bana küfrediyor ya da anladığım kadarıyla beni sevdiğini söylüyor olabilirdi. Sonuncusundan ziyade ilkine bahse girerim.

O bir şeyler söylemeye çalışırken, gördüğüm tuhaf çift görüntünün bir beyin sarsıntısının sonucu olmadığını fark ettim. Onun hayaletini görüyordum, vücudundan neredeyse tamamen kopmuştu ama hala yağlı bağlarla cesede bağlıydı.

Sol kolum onu benden uzak tutmakla meşguldü; kılıcı tutan sağ kolum ise aramıza sıkışmıştı. Hemen şiddetli bir şey yapmadığı için

-ve gerçekten de Zee'nin kılıcından ondan korktuğumdan daha çok korktuğum için- sol kolumu aşağı doğru salladım ve boş yere konuşmaya çalışırken çıplak yanağımda hareket eden soğuk, çürümüş etine dikkat etmemeye çalıştım. Sığ nefes almaya da çalıştım ama bu kokuya pek yardımcı olmadı.

Sol elim kolyeyi soktuğum kot pantolonumun cebini buldu. Kot ıslaktı ve benimle mücadele ediyordu ama parmaklarımın ucuyla kolyemin zincirini yakalamayı başardım. Yine de son gülen kot pantolonum oldu. Kuzu cebime takıldı ve ben de sertçe çektim. Kot kolyeyi bıraktı ama benim buz gibi uyuşmuş beceriksiz parmaklarım tutuşunu kaybetti. Kolye çekişimin gücüyle uçtu ve ulaşamayacağım bir yere düştüğünü duydum.

Hareket etmeye çalıştım ama kılıç kırırdadığı anda kolları ve bacakları yeniden seğirmeye başladı. "Tamam Aç," dedim ona. "Bu konuda bir şey yapamaz mısın?"

Almanca denedim çünkü ne de olsa Zee'nin kılıcıydı. *"Ayrıca, Hunger. Können Sie nicht etwas tun?"*

Beni dinlediğini hissettim. Tenimde tüyler diken diken oldu ve büyü göğsümde ve ölü kadının etinin bedenime değdiği yerde bedenim boyunca titreşti.

Ellerimde kılıcın kabzası ısındı. Sıcaklığın ısıya dönüştüğü anda Spice'ın vücudu titremeye başladı.

Aklıma korkunç bir fikir geldi. Ya kılıç ölü fae'yi canlı çakaldan daha çok sevdiyse ve bağlılığını değiştirmeyi seçtiyse? Açlık'ın kullanıcılarını terk etme konusundaki ünü hakkında uyarılmıştım. Bu yüzden sıcaklığın acıya dönüştüğü noktadan sonra kılıca tutundum.

Kabzası sıcak olsa da, kılıcın yanında hiçbir şeydi. Fae'nin bedeni bir andan diğerine üzerimde küle dönüştü, şaraphane ateşinin külü ve ıslak buzla karıştı. Yuvarlandım ve çılgınca ayağa kalkmaya çalıştım, bunu yaparken kılıcı düşürdüm.

Zombi fae kadından geriye hiçbir şey kalmamıştı. Küllerini ceketimden ve kot pantolonumdan silmeye çalıştım ama o kadar ıslanmıştım ki sadece bulaşıyordu. Düşürdüğümde, kılıç yerdeki ince buz tabakası boyunca yanmıştı, ancak dondurucu yağmurdan bir kat daha buz kazanacak kadar hızla soğumuştur. Orada, çamurun içinde yatıyordu ve içimde dönüp duran büyü de yok olmuştu.

Ona dokunmak istemiyordum ama onu burada, vampirlerden birinin eline geçebileceği bir yerde bırakmayı daha da az istiyordum. Kabzasına dokunduğumda o kadar soğuktu ki kabarmış ve kızarmış ellerimi tekrar yaktı.

Onu küçültmeye çalıştığımda benimle savaştı. Bu yüzden Frost bana vurup beni bir düzine metre uzağa fırlattığında kılıç hâlâ ellerimdeydi. Ayağa yuvarlandım ve kılıcı, Sensei silah formları üzerinde çalışmamızı istediğinde yıllardır ayda bir kez çalıştığım şekilde kullandım. Adrenalin sayesinde yanağımın ve dizimin ağrısı, ıslak, üşümüş ve korkmuş olmanın verdiği ıstırap, farkındalığımın üzerindeki bir gölgeden ibaretti. Geri kalan her şeyim kılıcın ve dövüşün dansına kapılmıştı.

Vampir ya da kurt adam standartlarına göre güçlü değilim ama hızlıyım ve bir kılıçla silahlanmış olarak, toplayabildiğim kadar hızla dövuştüm. Ona vurmayı başaramadım ama o da bana vuracak kadar yaklaşmadı. Ona odaklanmıştım ama binanın geri kalanını da bir an için görebiliyordum.

Marsilia yerdeydi. Vücudu ayakta duramayacak kadar kırılmıştı, ancak verdiği sözü tutmaya çalışıyordu çünkü savaş alanımıza doğru sürünüyordu.

Wulfe de düşmüştü. Dansımızdan çok da uzak olmayan bir yerde, buzla kaplı çamurun içinde yatıyordu ve ben de ona çok yaklaşmamaya özen gösterdim.

Hao ve Shamus arkamda bir yerdeydi. Kavga ettiklerini duyabiliyordum ama onları göremiyordum.

Stefan Asil'i bir güreşçi gibi tutmuş, ona bağıırıyordu. "Yere yat. *Geri çekil*, kurt. Seni öldürmek zorunda kalmak istemiyorum." Honey sarı gözleriyle savaşımı izliyordu.

Ama tüm bunlar, tıpkı birikmiş ağırlarım ve sızılarım gibi, savaş dansının ritmine göre önemsizdi. Frost kılıcın keskin ucunun ona değmesine izin veremezdi ve ben ondan kıl payı daha hızlıydım. Kılıcın erişim mesafesi, gücünü bana karşı kullanacak kadar yaklaşamayacağı anlamına geliyordu. Yavaşça, yavaşça lanet olası vampiri zeminde geriye doğru itiyordum.

Yana doğru sıçradım ve kılıcın kenarı vampire takıldı, sonra da serbest kaldı. Yere indiğimde, Frost'un kolundan kan akıyordu. Sığ bir kesikti. Ama yine de beni gülümsetti.

Tekrar saldırdım ama bir ses dikkatimi dağıttı; uzaktan gelen bir kurt uluması. -Ve kötü düştüm. Frost'a bir açıklık vermek için yeterliydi ve bir defans oyuncusu gibi vücuduyla bana vurdu. Omzunun üzerinden katlandım ve yuvarlanmaya çalıştım,

ama bileğimi yakaladı ve beni yere çevirip kısırdı. Elimde hâlâ kılıç vardı ama bileğimi hareket ettiremediğim için işe yaramıyordu.

"Eğer bana bu dövüğe mal olsaydın," dedi Frost, yüzü bir sevgilininki gibi benimkine bastırarak, "ölümünü yavaşlattırdım." Vücudunu benimkine bastırırken yanağını okşarcasına yanağıma doğru kaydırıldı. "Ama Marsilia beni hafife aldı -Gece'nin Parlak Kılıcı'nın Efendisi olduğundan beri yaşlandı."

Çakala dönüştüm ve yüzünü ısırdım. Dişlerim kemiğe sürtündü ve çığlık attı. Ağzımı tekrar açtım ve gözünü yakalayıp kopardım. Hâlâ uluyordu, geri çekildi ve ben de kıyafetlerim sorun olmadan önce insana dönüştüm. Kendimi yavaşlatma riskini almak istemiyordum -ya da daha kötüsü, vampirin Zee'nin kılıcını ele geçirmesine izin vermek.

Sendeleyerek ayağa kalkarken kılıcı tekrar kavradım. İçgüdülerim ve eğitimim sayesinde, Frost bana doğru sıçrarken kılıcı yukarı çektim. Kılıç kaburgaların arasından peynir gibi kayarak kalbine saplandı.

Bir şeyler söylemeye başladı ve beynim tam da karanlık bir kurdun ona vurup boğazını parçaladığı anda hislerime yetişti. Kurt bana bir kez baktı, sonra katliama geri döndü.

Hareket edemeyecek kadar yorgun olduğum için buzla kaplı zemine oturdum. Yanımda, Adam ön pençeleri ve dişleriyle Frost'un göğüs kafesini parçaladı. Ben oturduğumda kılıç vampirden kurtulmuştu. Başımı çevirdim ve Adam'ın vampirin kalbi yanımda yere düşene kadar çekiştirmesini izledim. Vampirlerin tadı kötüdür; çok eski et ve kanın tadı kötüdür. Ağzımı aceleyle Kyle'ın gömleğinin altıyla sildim - umarım en sevdiğim şey değildir.

Ama bu tat Adam'ı durdurmadı. Frost'un zaten yırtılmış olan boynuna doğru ilerledi ve vampirin kafası kalbinin yanında yere yuvarlanana kadar daha fazla hasar verdi.

Frost'u öldürmeyi şimdilik bitiren Adam, gümüş ve siyah bir ölüm makinesi olan cesedin üzerine çömeldi.

"Adam?" dedi Marsilia. Tekrar ayağa kalkmıştı ama doğru düzgün hareket etmiyordu.

Adam başını eğdi ve ona doğru kükredi. Göğsümü titreten ve aynı zamanda kulaklarımı acıtan gürleyen bir bas sesiydi. Öfkesinin kokusunu alabiliyordum.

On saniyelik dinlenmemi tamamlamıştım ve artık yapılacak dövüş kalmamıştı. Dizlerimin üzerine çöktüm ve Adam bana dönüp bana da kükredi.

"Elimde değildi," dedim ona. "Dünyayı yok edecekti." Adam hırladı ve bana dişlerini gösterdi.

Elmacık kemiğim yine acıyordu; dövüş sırasında Frost elmacık kemiğime vurmuştu. Dünyanın en kötü morarmış gözüne sahip olacaktım. Omzum acıyordu, bileğim acıyordu - yanmış ellerim çok acıyordu, artık savaş heyecanı gitmişti. Üşümüştüm, perişan haldeydim ve yorgundum.

Adam'ın kızmaya hakkı vardı. Bana söylemeden savaşa gitmiş olsaydı çok öfkelenirdim. Kendini açıklamadan.

Stefan bana, "Törenlerin Efendisi olarak, müdahale ettiği için onu öldürmem gerekir," dedi. Başımı çevirip ona baktım. Bunu unutmuştum, doğrusunu söylemek gerekirse, orada Adam ve benden başka birinin olduğunu da unutmuştum. "Ama Gecenin Efendisi'nin kendi istediği bir sonuç için gelip beni cezalandırmaya kalkışmayacağından şüpheleniyorum. Ve" -Frost'un bedenine dokundu- "sen onu bıçakladığında ölmüş sayılırdı. Adam aşırı öldürücüydü." Cesede tekrar vurdu. "Hmm. Daha yaşlı olduğunu sanıyordum ama gerçekten yaşlı olanlarımız öldüklerinde toza dönüşüyorlar. Güneş işini görecektir."

Asil yanımda diz çöktü, gözleri Âdem'in üzerindeydi. "İyi misin?"

Ayak parmaklarımı ve el parmaklarımı oynattım. Parmaklarım acıyordu. Hem de çok. Ama hareket ediyorlardı. "Bakın," dedim parlak bir sesle. "Tekerlekli sandalye yok. En son ölümsüz canavarlarla savaştığımda kendimi tekerlekli sandalyede bulmuştum."

Wulfe'un kıkırdadığını duydum. Çatışmada daha fazla hasar almış bir duvarın kalıntılarına yaslanmıştı. Duvarın geri kalan kısmının kararmış yüzeyine karşı kırık kısımlar soluk çimentoyu gösteriyordu. Ortamı yumuşatmaya çalışıyordum ama o kadar da komik değildim.

Asil, Wulfe'u görmezden geldi. "Senden hoşlanıyorum ama bunu onun yerine ben söyleyeceğim" -başını Adam'a doğru eğdi- "çünkü yapamaz. Sen bir canavar değilsin ve yapılması gereken doğru şey bu olduğu için onlarla kürdanlarla savaşmakta ısrar edersen, dünyadaki tüm sihirler seni kurtarmaya yetmeyecek."

Gözlerinin içine baktım, kendimi hararetle savunmaya hazırdım - kim olduğunu sanıyordu ki? Sonra hırlamayı bırakmış olan Adam'a baktım. Nefes nefese kalmıştı - Frost'un işini bitirmek için harcadığından daha fazla çaba harcıyordu. Nereden biliyordu? Ne kadar uzağa kaçmıştı?

Boğazım acıyordu ve gözlerim yanıyordu. Yangının kalıntıları yüzünden değildi.

"Anlıyorum. Gerçekten anlıyorum. Ama yapamam-" Yutkundum. "Sen ve benim olan diğer insanların başı dertteyken hiçbir şey yapmadan oturamam. Bu bana göre değil." Temkinli, evet, temkinli *davrandım*. Aptal olmamak için elimden geleni yaptım - ve hey, hala hayattaydım, değil mi? "İnsanları aradım ve nerede olduğumu bildirdim. Destek getirdim. Bunu yapabilirim. Dikkatliyim." Artık Asil'le konuşmuyordum. "Ama Adam, iyi ve kötü gerçektir, bunu herkesten daha iyi biliyorsun. Doğru olanı yapmak zorundayım. Eğer yapmazsam, o zaman ondan daha iyi değilim-" Çenemi Frost'un bedenine doğru salladım. "Kötülüğün galip gelmesi için gereken tek şey, iyi insanların hiçbir şey yapmamasıdır."

Hao şöyle dedi: "Hayat güvenli değildir. Bir insan dünyadaki tüm zamanını bir bodrumda güvende kalarak geçirebilir ve sonunda yine de herkes gibi ölür." Yarı çıplak, hepimizle aynı pisliğe bulanmış halde, yine de kendini ve çevresini kontrol ettiği izlenimini veriyordu.

Adam iç çekti. Vücut parçalarının arasından geçerek yanıma uzandı. Yüzeyde o da ıslak ve soğuktu ama kürkünün üst katının altında çok sıcaktı.

"Ne kadar dokunaklı," dedi Marsilia, sonra Shamus onun üzerine atladı.

Gürültülü bir ses duyuldu ve Marsilia'nın yerinde Wulfe duruyordu. Shamus iki parça halinde yatıyordu ve Wulfe'un elinde Zee'nin kılıcı vardı. Kılıcı hâlâ tutmadığımdan emin olmak için ellerime bakmak zorunda kaldım. Derim hâlâ soğuk metalin anısını taşıyordu. Wulfe kılıca baktı, sonra Shamus yavaşça kül olup yerdeki ıslak isle karışırken gözlerimin içine baktı.

"Bu fae artifaktını iyi kanınla besliyorsun Mercy ve benimle paylaşmıyor musun?" Wulfe bana hüznle sordu.

Herkes hareketsiz kaldı ve Wulfe gülerek kılıcı bana doğru fırlattı. Adam'a çarpmadan önce onu yakaladım. Bu sefer kendini küçültmesini istediğimde, sanki Wulfe'dan da korkmuş gibi bunu yaptı. Wulfe Marsilia'nın ayağa kalkmasına yardım ederken kılıcı cebime soktum.

"Avımızın kanında özgürce kaybolabildiğimiz zamanlara geri dönmek isterdim," dedi Wulfe, sesi biraz üzgün geliyordu. "Sanırım bu şimdi olmayacak, ama en iyisi de bu olabilir. Gel, seni taşıyayım, daha kolay olur." Marsilia'yı kollarının arasına aldı.

Bakışları Stefan ve Hao'yu da içine aldı. "Frost'un vampirlerini öldürmeniz gerekecek. Üzerlerindeki etkisini abartmış çünkü o öldüğünde ölmediler ama artık kendilerini yönetme yetenekleri yok." İç çekti. "Sonra da sanırım şehirlerinde kırdığı diğer vampirleri avlamaya gitmem gerekecek." Frost'un bedenine baktı. "Pek çok insan için çok fazla iş yaptın. Eğer ölmemiş olsaydın, seni kendim öldürürdüm."

Marsilia'ya şefkatle, "Seni seethe'ye geri götürüyorum. Yemek yemeli, yıkanmalı ve dinlenmelisin." Sonra bodrumun kenarına doğru yürüdü ve Marsilia'yı kucağında taşıyarak dışarı atladi.

"Bunca zamandır bizim tarafımızda mıydı?" Ben sordum.

Stefan omuz silkti. "Kim bilir. Bu gece olduğundan çok daha ölümcül olduğunu gördüm. Mesela hiç yangın bombası yoktu. Ama nasıl büyü yapacağını her zaman hatırlamıyor - zaten bize söylediği de bu. Ve Hao dövüşme yeteneğiyle tanınır."

Hao omuz silkti. "Frost öldü. Wulfe benim olsaydı onu öldürürdüm ama Marsilia'nın kaygısı beni ilgilendirmez."

Şaraphanenin kalıntılarından ayrıldığımızda Hao ve Stefan bodrumun duvarına yığılmış vampirleri öldürüyorlardı. Marsilia'nın Mercedes'i gitmişti ama Seethe'nin diğer arabası otoparktaydı. Adam'ın bir araba getirdiğine dair hiçbir işaret yoktu, bu yüzden hepimiz Warren'ın kamyonetine doluştuk - kurtadamlar arkada. Eve gittik.

Tavşan'a bir Viking cenazesi düzenledik.

Üç ayak yüksekliğinde ve arabadan bir ayak daha büyük bir tahta yığınının üzerine oturmuş, hırpalanmış bir savaşçı -ya da eskimiş bir hurda yığını- duruyordu. Sürü onu son istirahat yerine kaldırmadan önce sıvılarını boşaltmış ve kullanılabilecek tüm parçalarını sökmüştüm.

O parçalar şimdi eski evimle yeni evim arasındaki boşluğu süsleyen hurda Rabbit'in içine ve etrafına sıkışmış durumdaydı. Elbette parçaları koyacak başka bir yer bulabilirdim ama Adam vampirle savaştığım için bana birçok kez bağırıyordu.

Onu korkuttuğumu biliyordum, kendimi de korkutmuştum. Ayrıca Adam beni öperken kendini yaraladığında ona ne kadar kızdığımı da hatırladım çünkü bunun beni tutan fae büyüünü bozacağını düşünmüştü. Onu yakmasına rağmen beni öpmekte haklıydı ve ben de Marsilia'ya vampir konusunda yardım etmekte haklıydım. Yine de ona bağırıyordum.

Bu yüzden eski hurda, floresan pembeye boyanmış kaba bir şey ya da (ve bunu ciddi bir şey için saklıyordum) talihsiz Kara Cuma alışverişinde Walmart'ta bulduğum güneş enerjisiyle çalışan yanıp sönen kırmızı bir ışık almak yerine gövdesine sadece bir çift lastik takmak zorunda kaldı. Ateş çok sıcaktı ve son marshmallow ve sosisli sandviçlerin kızarmasının üzerinden çok zaman geçmişti. Yığın yığın Tad'in yardımı olmadan araba yanarak kül olmazdı. Frost öleli iki hafta olmuştu.

Adam'ın televizyonda görünmesi, bir kahraman ve iyi ve medeni olan her şeyin temel direği olarak ününü pekiştirmişti (eğer pekiştirilmesi gerekiyorsa). Kimsenin Frost'un cesedini parçalarken fotoğrafını çekmemiş olması büyük bir şanstı. Tony, polisin Adam ve Ajan Armstrong'un onlara verdiği kısaltılmış hikâyeden tatmin olduğunu söyledi.

Kyle parçaladığım gömleğimi affetti ve tek kelime bile şikâyet etmeden arabasını aramamıza yardım etti. Sanırım o gece arabayı bulmadığımız ve tereyağlı deri döşemesini is ve kanla kaplamadığımız için mutluydu.

Warren bana, sonsuz gibi görünen üzüm bağları ve meyve bahçeleri arasındaki isimsiz toprak yollardan geçerken, Adam'ın Kyle'ın ofisinde oturduğu sandalyeden aniden kalktığını ve kapıdan dışarı fırladığını, diğerlerini birkaç ayrıntı daha almak için oyalanan muhabiri yatıştırmak için bıraktığını söyledi.

Adam, Kyle'ın Jaguar'ıyla yola çıkmış ve diğerlerini eve gitmek için bir taksi çağırımları için yalnız bırakmıştı.

Adam biraz utangaç bir tavırla tek bildiği şeyin vampirlerle birlikte şaraphanede olduğum olduğunu söylemişti ama oraya nasıl gideceğinden emin değildi. Beni hissedebiliyordu ama yollar sürekli yanlış yöne sapıyordu. Sonunda arabayı terk etti ve dört ayak üzerinde yola koyuldu.

Jaguar'ı bulmamız üç gün sürdü ve bunun tek nedeni de birisinin polisi arayıp üzüm bağında terk edilmiş bir araba olduğunu bildirmesiydi.

Maceramızdan birkaç gün sonra onu tekrar görür görmez kılıcı Tad'e geri verdim.

"Ona ne yaptın?" diye sordu bana. "Hissediyorum..."

"Korktun mu?" Ben önerdim.

Yüzünü buruşturdu. "Bastırılmış."

"Wulfe - şu çılgın vampiri biliyor musun? Wulfe onu başka bir vampiri öldürmek için kullandı."

Yüzünü buruşturdu. "Bu işe yarar. Bir ara babama Wulfe'u sormalısın. Sana kâbuslar gördürür."

Tad hâlâ babasının evinde yaşıyordu ama münzeviliği bıraktı. Yine dükkânda bana yardım ediyor. Sevdiğim biriyle çalışmayı ne kadar özlediğimi fark etmemiştim. Eninde sonunda dükkânı kapatmak zorunda kalabilirim ama bir süre için değil.

Peter'ın cenazesi, hava hâlâ soğuk olmasına rağmen, güneşli bir havada, elimizden geldiğince çabuk bir şekilde gerçekleştirildi. Sürü, uygun olduğu üzere yas tuttu. Her zamanki konuşmaların yapılmadığı sessiz bir tören oldu çünkü Honey konuşmaların yapılmasını istemiyordu. Ben de ona katılıyordum; konuşmalara gerek yoktu. Hepimiz ne kaybettiğimizi biliyorduk.

Asil hemen ardından evine gitti. Peter'la hiç tanışmamış olmasına rağmen cenazede kalan Ajan Armstrong da öyle.

Mezarlıkta bana "Kurbanları hatırlamak iyi bir şey," dedi. "Bu bana perspektif kazandırıyor."

Adam, evine geri dönmeden önce Honey'nin birkaç gün daha bizimle kalmasını sağladı. Mary Jo önümüzdeki birkaç hafta içinde dairesini bırakıp onun yanına taşınmayı planlıyordu. İtfaiyeci Mary Jo ve prenses Honey bana tam bir felaket gibi göründüler ama ikisi de kurtadam değil de çakal olmamdan kaynaklanan birçok nedenden ötürü benden hoşlanmıyorlar. Belki de bu, oda arkadaşlığı durumlarının çözülmesine yetecek kadar ortak noktaları olmasını sağlar.

Tavşanın altındaki son alevler de kar ciddi bir şekilde yağmaya başladığında söndü.

"İçeri gel," diye önerdi Adam. "Jesse dışında herkes gitti ve o da uyuyor."

Sert ses tonu ve dudaklarının kulağıma dokunuşu, aklında uykudan başka bir şey olduğunu gösteriyordu.

"Eve doğru yürürken ona, "Bu gece kendimi çok şanslı hissediyorum," dedim.

"Öyle mi? Kazada, suikastçı sana saldırdığında ya da vampirle dövüşürken ölmediğın için mi?" Sesi keskinleşmişti.

"Bu konuda bana yeterince bağırdın," diye uyardım onu. "Kotan artık doldu. Ayrıca, beni şanslı yapan şey bu değil."

Yanmış şaraphaneyi ve vampirleri arkamızda bıraktıktan sonra eve, evimize gittik. Hırpalanmıştı (ön kapı o kadar kötüydü ki çerçevesini değiştirmek ve evin bir kısmını yeniden kaplamak zorunda kaldılar) ama kötü adamların hepsi ölmüştü.

Beyaz halının üzerinde ve merdivenlerde kan, çamur ve kül izleri bıraktım. Eskiden halının her tarafını kanattığımda kendimi kötü hissedirdim ama bu gece o kadar da umurumda değildi. Ayrıca, hâlâ kurt formunda olan Adam benden bile daha kirliydi.

"Ben duş alacağım," dedi Asil. "Sonra da oturma odasında uyuyacağım, her ihtimale karşı kapılara göz kulak olabilirim."

"Bodrumdaki banyoda duş var," dedim ona. "Yiyecek bir şeyler al. Mutfakta yemek var."

Sırıttı. "Evet, anne."

Honey iç çekerek oturma odasındaki kanepeye atladı. Halı gibi beyazdı ama deriydi, yani üzerine bulaşan her şeyi temizleyebilirdik. Muhtemelen.

Adam yanımda merdivenlerden yukarı doğru ilerledi. "Sen de bir şeyler yemelisin," dedim ona.

Bana bir bakış attı, ben de öylece bıraktım. Gerçekten yemeğe ihtiyacı varsa, biraz alırdı. Yatak odasına girer girmez tekrar insana dönüşmeye başladı. Yorgundu ve acelesi yoktu, bu yüzden değişim çok yavaş oldu.

Üzerimdeki her şeyi çıkardım ve kirli giysilerin içine attım. Sonra banyoya girdim ve duşu açtım. Temizlenmek uzun zaman aldı. Küller şaşırtıcı bir azimle üzerime yapışmıştı ve bu küllerin en azından bir kısmı bir zamanlar bir insana -zombi bir insana- ait olduğu için hepsini temizlemem gerekiyordu.

Sonunda dışarı çıktığımda Adam yatağa uzanmış, çıplak ve uyuyordu. Temizdi ve saçları ıslaktı, demek ki üst kattaki diğer duşu kullanmıştı.

Saçlarımı havluyla kuruturken onu izledim. Peter bana katıldı. Ölü ya da diri, o bir kurt adamdı, çıplak olmam umurunda değildi, bu yüzden örtünmeye zahmet etmedim.

"O iyi bir adam," dedi bana, Adam'a bakarak.

"Evet," diye onayladım.

Peter başını eğerek gözlerimin içine baktı ve gülümsedi. "Buna inanmadığını biliyorsun. Kendisinin bir canavar olduğunu düşünüyor."

"Sorun deęil," dedim. "Onun ne dūřündūęu gerçekleri deęiřtirmez."

"Ona nerede olduğunu sōyledim," dedi Peter. "Beni uzağa gōnderdin. Beni buraya gōnderdin. Ama Adam'ı buldum ve ona nerede olduğunu ve vampirlerin sana ne yaptırdığını anlattım."

"Benden ne yapmamı isteyeceklerini ōęrenemeden gittin."

"Sen bir yūrūyensin," dedi. "Ve ōlūleri baęlayabilen bir būyūcūyle karřı karřıyaydılar. Tabii ki seni istediler."

Gōrdūn mū, ōlū bir adam bile benden daha akıllıymıř.

"Peter," dedim, "gitme vaktin geldi. Frost'un sana yaptıklarını nasıl dūzelteceęimi biliyorum."

Asil arabada bana kolyemi geri vermişti.

"Gūzel," dedi Peter. "Ama onun yanında bir kez daha uyumak istiyorum." "Evet," dedim ona. "Tamam."

Son bir kez kurduna dōnūřtū ve arkasına bile bakmadan odadan ıktı.

Yataęa doęru yūrūdūm ve acıyan parmaklarımı Adam'ın omzunun nemli teninde gezdirdim. Ya sadece bir kez daha birlikte uyuyabilseydik? Son bir kez.

Peter yerine o ōlebilirdi.

Yorganı altından çektim, o kadar yorgundu ki hareket bile etmedi. Ama yanına yattığımda bana uzandı ve beni kendine çekti.

"Ee," dedi Adam, kar Tavşan'ın cenaze ateşinin son parçalarını da boğarken arka kapıyı benim için açık tutarak. "Neden şanslısın?"

"ūnkū." İçeri girmek yerine ona doğru eğildim ve onu kapı pervazına doğru bastırdım. Dudaklarının tadı duman, sosisli sandviç ve biraz da çikolata gibiydi. Tadı sıcak ve canlıydı.

"Ōylesine."

YAZARIN NOTU

Bir zamanlar bir şeyi sevmediğim için bırakacağımı ama bir şeyi *yapamadığım* için bırakmayacağımı kanıtladım. Bu şekilde 1988'de mezun olduğumda iyi konuşamadığım ve kullanılmadığı için daha iyi hale gelmeyen Almanca diplomasına sahip oldum. Zee'nin Alman olmasına karar verdiğimde, ilk iki Mercy kitabında oraya buraya birkaç Almanca cümle ekledim. Basit tuttum - ne kadar zor olabilirdi ki?

Sonra Almanya'daki hoş bir adamdan kitapları beğendiğini söyleyen güzel bir e-posta aldım - ama Almancam oldukça kötüydü.

"Teşekkür ederim, artık bir işin olduğunu biliyorsun, değil mi?" dedim.

Bu noktadan itibaren Michael Bock ve sevgili eşi Susann, Zee'nin Almancasına gerçekliğini kazandırdılar. Bu her zaman haklı olduğum anlamına gelmiyor; onlar bile onun e-postasındaki şeyleri el yazmama yanlış aktarmamı engelleyemiyor. Yanlış yapabilecek kadar biliyorum.

Zee, *Gümüüş Doğan*'da kullanmak için iyi bir büyüye ihtiyaç duyduğunda, Michael ve Susann ona ses verdi. Bu kitapta Tad'in bir büyüye ihtiyacı olduğunda Michael yine yardımına koştu. O ve ben İngilizce çeviri üzerinde birlikte çalıştık.

*Aynayı yansıtın, duyularınızın derinliklerinde babanızın görüntüsünü ve sesini bulun.
Onun sözleri onun biçimi, benim sözlerim benim biçimim, yol gösterin, rehberlik edin,
gerçekliğinizin bağlantısında birlikte hareket edin.
Gerçeklerimizi, varlığımızı doğaya ve şarkıya bağlayın.*

EN İYİSİ,
PATTY BRIGGS

extras

www.orbitbooks.net

eğer
beğendiyseniz
DONDURMA YANDI

dikkat et

ARALORN:MASQUES VE KURTBAN

tarafından da

Patricia Briggs

PROLOGUE

Kurt, birinin onu aradığını ve bu sefer kendini koruyamayacağını bildiği için mağaradan tökezleyerek çıktı. Ateşi vardı ve hastaydı, başı hareket edemeyecek kadar ağrıyordu, düşüncelerini toparlayamıyordu.

Bunca zaman sonra, tüm hazırlıklarından sonra, bir hastalık onu alaşağı edecekti.

Arayıcı'nın dalları tekrar yayıldı ve farkına varmadan ya da duraksamadan onu sıyrıp geçti. Kuzey Toprakları vahşi büyülerle doluydu; bu yüzden diğer büyüler burada doğru düzgün çalışmazdı. Arayıcı bir büyücü arıyordu ve ateşi ona ihanet etmedikçe, adamın şeklini gizleyen kurdu asla fark etmeyecekti.

Dikkat çekmemeliydi, en iyi savunma buydu... ama çok korkuyordu ve hastalığı düşüncelerini tıkamıştı.

Ölüm onu korkutmuyordu; bazen buraya onu aramaya geldiğini düşünüyordu. Daha çok ölmeyeceğinden, neye dönüşeceğinden korkuyordu. Belki de onu arayan kişi sadece boşuna avlanıyordu ama üçüncü bir süpürme hissettiğinde bunun mümkün olmadığını anladı. Bir şekilde kendini ele vermiş olmalıydı. Bir gün bulunacağını hep biliyordu. Sadece bu kadar zayıf olduğu bir zamanda bulunacağını hiç düşünmemişti.

Aldığı şekle daha iyi uyum sağlamak, kendini kurdun içinde kaybetmek için savaştı. Bunu başardı.

Büyünün dördüncü cızırtısı, arayıcının büyü, kurt için çok fazlaydı. Kurt, içinde saklanan büyücüden daha basit bir yaratıktı. Korktuğunda ya saldırır ya da kaçırdı. Burada saldıracak kimse yoktu, o yüzden kaçtı.

Kurt yorulana kadar insanlığını -bu bir kahkahaydı, insanlığını-toparlayamadı, ancak o zaman *kendini* toparladı ve koşmayı bıraktı. Kaburgaları nefesinin gücüyle ağrıyordu ve

Ayaklarının altı taşlarla ve güneşin kışın hediyesini asla tamamen eritemeyeceği bir diyardan gelen buz kristalleriyle kesilmişti. Sıcak ve ateşli hissetmesine rağmen titriyordu. Hastaydı.

Kaçmaya devam edemezdi -ve kaçmak isteyen sadece kurt değildi- çünkü kaçmak kaçmak değildi, kaçtığı şeyden kaçmak değildi.

Gözlerini kapattı ama bu, nabzının atışıyla birlikte başının da zonklamasını engelleyemedi. Eğer burada ölmeyecekse, bir sığınak bulması gerekiyordu. Bekleyebileceği ve iyileşebileceği sıcak bir yer. Güneye geldiği ve yaz olduğu için şanslıydı. Eğer kış olsaydı, tek şansı kaçtığı mağaralara geri dönmek olurdu.

Bir kavak çalısının altındaki yaprak yığını dikkatini çekti. Eğer altları kuru kalacak kadar derinse, barınak olarak iş görürlerdi. Yokuş aşağı yöneldi ve ağaçlara doğru ilerlemeye başladı.

Hiçbir uyarı yoktu. Zemin o kadar hızlı bir şekilde altından çıktı ki, ne olduğunu anlayamadan çürümüş kazık yığınının üzerinde on fit aşağıda yatıyordu.

Eski bir çukur tuzağıydı. Ayağa kalkmaya başladı ve düşündüğü kadar şanslı olmadığını fark etti. Kazıklar onlara çarptığında kırılmıştı ama arka bacağı da kırılmıştı.

Belki de bu kadar hasta ve yorgun olmasaydı, bir şeyler yapabilirdi. Büyüsünü kullanırken acıyı bir kenara bırakmayı uzun zaman önce öğrenmişti. Ama ne kadar denese de, vücudu ateşten titrerken bu sefer kendini ondan uzak tutamadı. Büyü olmadan, kırık bir bacakla kapana kısılmıştı. Çürüyen kazıklar çukuru kimsenin izlemediği anlamına geliyordu; onu kurtaracak ya da çabucak öldürecek kimse yoktu. Bu yüzden yavaş yavaş ölecekti.

Sorun değildi çünkü yakalanmak istemediği kadar özgür olmak da istemiyordu.

Bu bir tuzaktı ama *O'nun* tuzağı değildi.

Belki de, diye düşündü kurt, sağlam bacakları tekrar çökerken, belki de artık koşmamak iyi olur. Altındaki zemin soğuk ve ıslaktı; ateşin ve çılgınca yolculuğun verdiği sıcaklık, çevresindeki soğukluğa karışıp gitmişti. Soğuktan ve acıdan titriyor ve sabırla... hatta mutlulukla ölümün gelip onu almasını bekliyordu.

"Kuzey Toprakları'na yazın giderseniz kar fırtınasından kurtulabilirsiniz ama çamurla karşılaşacaksınız." Aralorn, Personel Sayfası, Koşucu ve Altıncı İzci

Field Hundred, bir taşa tekme attı ve taş havaya yükselerek hemen önündeki çamurlu patıkaya tatmin edici olmayan bir sesle düştü.

Bu gerçek bir patika değildi. Eğer köyden doğrudan birliğinin şu anda durduğu iyi kullanılan kamp yerine gitmeseydi, buna bir geyik izi der ve insan ayaklarının hiç basmadığından şüphelenirdi.

"Bunu onlara söyleyebilirdim," dedi. "Ama kimse bana sormadı."

Bir adım daha attı ve sol botu, ağırlığını gayet iyi taşıyan ondan önceki parçaya benzeyen bir parçaya on santim kadar battı. Ayağını çekip salladı ve kalın çamuru çıkarmak için başarısız bir çaba harcadı. Tekrar yürümeye başladığında, çamurla kaplanmış botu sağ botunun iki katı ağırlığındaydı.

"Sanırım," dedi boyun eğmiş bir tonda, "eğitimin eğlenceli olmaması gerekiyor ve bazen çamurda savaşmak zorunda kalıyoruz. Ama daha sıcak yerlerde de çamur var. Eski Büyük Bataklık'ta Uriah'ı avlamaya gidebiliriz. Bu iyi bir eğitim ve *fyadali* olurdu ama kimse bize para ödemezdi. Paralı askerler, birileri bize ödeme yapmadan yararlı olamazlar. Bu yüzden soğuk çamurda manevralar yapmak zorunda kalıyoruz - ikmal arabalarımız söz konusu olduğunda kelimenin tam anlamıyla -."

Sempatik seyircisi iç çekti ve başıyla ona vurdu. Dizginlerinin deri kayışlarının altından atının gri elmacık kemiğini ovuşturdu. "Biliyorum Sheen. Acele edersek bir saat içinde oraya varabiliriz ama aptalca davranışları teşvik etmenin bir anlamı yok."

Erzak arabalarından biri çamura o kadar saplanmıştı ki, onu çıkarmaya çalıştıklarında bir dingili kırılmıştı. Aralorn bir demircinin hasarı onarması için en yakın köye gönderilmişti çünkü yanlarında getirdikleri demirci arabayı çıkarmaya yardım etmeye çalışırken kolunu kırmıştı.

Kuzey Toprakları'nın çok derinlerinde olmasalar da yakınlarda bir köyün olması sürpriz sayılırdı. Paralı askerlerin yirmi mil doğu ya da batı yerine bulundukları yerde talim yapmaları için gönderilmelerinin nedeni muhtemelen o köydü.

Tamir edilen dingil Sheen'in eyerinin sol tarafına uzunlamasına bağlanmış, yükü dengelemek için de karşı üzengiye ağır bir torba bağlanmıştı. Bu durum sürüşü zorlaştırıyordu, Aralorn da bu yüzden yürüyordu. En azından sebebin bir kısmı.

"Kampa çok erken varırsak, görkemli ve deneyimsiz kaptanımız arabanın hemen tamir edilmesini emredecektir. Bizi oldukça uzak bir yerden gönderecek.

Güneş batana kadar birkaç mil daha yürümek için iyi bir kamp yeri ve bütün gece kamp yapmak için başka makul bir yer arayacağız." Yüzbaşı iyi biriydi ve er ya da geç iyi bir lider olacaktı. Ama şu anda cesaretini kanıtlamaya oldukça kararlıydı ve bu yüzden sağduyusunu kaybetmişti. Biraz daha tecrübeli biri tarafından düzgün bir şekilde yönetilmesi gerekiyordu.

Sheen'e, "Hava kararana kadar dingille birlikte varmazsam, yola çıkmak için şafağa kadar beklemek zorunda kalacak," dedi. "Gün ışığında arabayı tamir etmek uzun sürmez ve hepimiz iyi bir uyku çekeriz. Sen ve ben son yarım mili tırısla gidebiliriz, hafif bir ter atmaya yetecek kadar ve bu kadar uzun sürenin demircinin işi olduğunu iddia edebiliriz."

Savaş atı aniden başını kaldırdı. Homurdandı, burun delikleri havayı emerken çırpındı ve burnunun ona söylediği her neyse kulaklarını düzleştirdi.

Aralorn kılıcını kınında tutan kayışı parmağıyla çıkardı ve dikkatle etrafına bakındı. Bu sadece bir insan değildi; kulağını kıpırdatarak onu uyarabilirdi.

Kan kokusu atının savaş eğitimini ön plana çıkarmış olabilir, diye düşündü, ya da belki bir tür yırtıcı hayvan sezmiştir. Ne de olsa burası Kuzey Toprakları'ydı; ayılar, kurtlar ve Sheen'in üzülmesine neden olacak kadar büyük birkaç şey daha vardı.

Gri aygır kilometrelerce öteden duyulabilecek tiz bir meydan okumayla kişnedi. Tek umudu kaptanının bunu duymamış olmasıydı. Sheen'in hissettiği her neyse, bulundukları yerin hemen yukarısındaki kavak korusundaydı. Ayrıca, görünüşe göre, onlara saldırmak için acele etmiyordu çünkü Sheen'in çağrısına hiçbir şey cevap vermedi: ne bir meydan okuma, ne de bir hışırtı.

Geçip gidebilirdi. Muhtemelen, henüz ortaya çıkmadıysa, çıkmayacaktı. Ama bunun eğlencesi neydi?

Sheen'in dizginlerini yere bıraktı. O geri gelene kadar duracaktı.

-En azından acıkana kadar. Aralorn bıçağını çekti ve kavak çalılığına doğru süzüldü.

Onun konuşmasını duydu ve hareket etmeden atın kokusunu aldı. Daha önce de geldiklerini duymuştu ya da öyle sanıyordu. At bu sefer yaygara koparmıştı çünkü kavağın yapraklarını karıştıran rüzgâr ona kurdun kokusunu getirmiş olabilirdi.

Gitmelerini bekledi. Bu gece, diye düşündü umutla. Bu gece burada geçirdiği üçüncü gece olacaktı, belki de son gece olacaktı. Ama bir yanı daha iyisini biliyordu, bir bedenin susuzluktan ya da açlıktan ölmesinin ne kadar uzun sürdüğünü biliyordu. Henüz çok güçlüydü. En erken yarın olabilirdi.

Ölüm umuduyla dikkati dağılmıştı ve kadının yaklaştığını sadece ayak seslerinden anladı. Gözlerini açtığında, iri deniz yeşili gözleri dışında sade bir yüzü olan, sağlam yapılı bir kadının çukurun kenarına doğru eğildiğini gördü. Paralı askerlerin üniformasını giyiyordu ve ellerinde nasır ve çamur vardı.

Onun gözlerini görmek, ona ilgi duymak istemiyordu. Tek istediği, ölebilmek için onu yalnız bırakmasıydı.

"Hepsinin başına bela olsun," dedi, sesi gergin ve öfkeliydi. Sonra sesi yumuşayarak mırıldandı. "Ne zamandır buradasın aşkım?"

Kurt, bir ayağını kalçasının iki yanında tutarak çukurun uzak tarafına doğru kayarken elindeki bıçağın tehdidini fark etti. Hırladı ve ayağa kalkmaya hazırlanırken yan yattı; çünkü ölmek istediğini unutmuştu. Sadece bir anlığına. Yorgunluktan, hastalıktan ve bacağını hareket ettirmenin verdiği acıdan titriyordu. Tekrar uzandı ve kulaklarını düzleştirdi.

"Şşşt," diye mırıldandı, onun saldırganlığı karşısında anlaşılmaz bir şekilde bıçağını kınına soktu. "Görünüşe göre bu kadar uzun sürmeyecek. Şimdi senin hakkında ne yapmalıyım?"

Git buradan, diye düşündü. Ona karşı olabildiğince tehditkâr bir şekilde hırladı, dudaklarının dişlerinin arasından sıyrıldığını ve tüylerinin omurgası boyunca yükseldiğini hissetti.

Kadının yüzündeki ifade beklediği gibi değildi. Hele ki aklı başında bir insanın, üzerinde durduğu tehditkâr kurda döndüreceği bir ifade hiç değildi. Ondan korkması gerekirdi.

Onun yerine... "Zavallı şey," dedi aynı mırıldanan ses tonuyla. "Seni bundan kurtaralım, olur mu?"

Bakışlarını onunkilerden ayırdı ve kalçalarını incelemek için diz çöktü, yaklaşırken hafifçe mırıldandı.

Korku kokmuyordu, tek düşünebildiği buydu. Herkes ondan korkuyordu. Herkes. *Ondan* bile, arayan kişiden bile. At, ter ve tatlı bir şey kokuyordu. Korku yoktu.

Adam hırladı ve kadın bir elini adamın ağzının üzerine sardı. Şaşkınlık hırlamasını durdurdu. Ne kadar aptaldı?

"Şşş." Sesi yaptığı müziğe karıştı ve adam onun mırıltısının etraflarındaki ve altlarındaki topraktan sihir çıkardığını fark etti. "İzin ver bakayım."

Kadının bunu yapmasına izin verdiğinde ona olduğu kadar kendisine de şaşırmıştı. Kız onun her santimini incelerken boğazını parçalayabilir ya da boynunu kırabilirdi. Ama yapmadı ve neden yapmadığından da pek emin değildi.

Onu öldürmek onu rahatsız edecek değildi. Bir sürü insan öldürmüştü. Ama bu daha önceydi. Artık bunu yapmak istemiyordu. Belki de bunun bir parçasıydı.

Kadının ona yardım etmeye çalıştığını biliyordu ama o yardım istemiyordu. Ölmek istiyordu.

Büyüsü onun üzerinde ve etrafında dolaşarak onu yumuşattı. Kurt usulca sızlanıp gevşedi ve hastalık ortaya çıktığından beri ilk kez içindeki büyücüyü tamamen serbest bıraktı. Belki bundan daha da uzun zaman önce.

Onun büyüsü büyücü üzerinde işe yaramadı çünkü büyücünün ne olduğunu biliyordu ve kendi kendine itiraf etti, çünkü bu zorlayıcı bir büyü değildi. Onun niyetini okuyabilecek kadar büyücüydü. Kurdun bir fino köpeğine dönüşmesini değil, sadece rahatlamasını istiyordu.

Ama onu öldürmemesinin nedeni kadının yardımsever niyeti değildi. Gerçek sebep bu değildi. Hatırlayabildiğinden daha uzun süredir hiçbir şeyle ilgilenmemişti ama kadın onu meraklandırmıştı. Daha önce sadece bir kez yeşil büyü, vahşi büyü uygulayıcısıyla karşılaşmıştı. Bu topraklarda insanlardan saklanıyorlardı - tabii hâlâ kalan varsa. Ama burada paralı asker kıyafetleri giyen biri vardı.

Onu kaldıracıldı - ki bu onu şaşırttı çünkü ondan çok daha ağır değildi. Ama onu tuzağın kenarına ulaşacak kadar yükseğe kaldıramadı, bu yüzden onu tekrar yere bıraktı.

"Biraz yardıma ihtiyacım olacak," dedi ona ve tırmanarak tepeye çıktı. Neredeyse çukurdan kendisi bile çıkamayacaktı; yuvarlak olsaydı çıkamazdı.

Kadın gittiğinde ve büyüsünü de beraberinde götürdüğünde, sanki biri onu bir battaniyeyle örtmüş ve sonra da battaniyeyi kaldırmış gibi, bu durum onu mahzun bıraktı. Ve sadece

Kadın gittiğinde, bir büyücü olmasına rağmen müziğinin acısını dindirdiğini ve onu rahatlattığını fark etti.

Atın hareket ettiğini, derinin ve ağır bir şeyin yere çarpma sesini duydu. At çukura yaklaştı ve durdu.

Yeşil büyü yapabilen paralı asker neredeyse mezarına geri döndüğünde elinde bir ip vardı.

Kadın onu, sakat bacağını bir şekilde desteklemeyi başaran derme çatma bir kayışla bağlarken kurdun kıpırdanmasını bekledi. Ama kurt, o çalışırken bir kuzu gibi uysalca bekledi. Kurt onu tatmin edecek şekilde bağlandığında, kadın tekrar dışarı tırmandı.

"Haydi, Sheen," dedi birine. Muhtemelen at olduğunu düşündü.

Delikten çıkış yolculuğu hoş değildi. Gözlerini kapadı ve acının onu istediği yere götürmesine izin verdi. Sonunda yere uzandığında, kadın onu çözdü.

Sonunda serbest kaldı, düştüğü yerde yatıyordu, koşamayacak kadar güçsüzdü. Belki de çok meraklıydı.

VİSTİ Tİİİ ORBIT BLDÜ AT
www.orbitbooks

BREAXING ¥EWS
FOÆHCOMING R1EASK
MNKSTO AUTHOR SIRS
EXCLUSIVE INRRVIMS
EARLY EXTRACT

A/Æi CœéMBœœBT FRœt
OURE0I30RS

Ekibimizden gelen düzenli güncellemelerle,
orbitbooks.net sizin kaynağınız
ali things orbftal için

Oradayken, özel teklifler, çekilişler ve
daha fazlası hakkında bilgi almak için
e-rræil listemize katılın

bizi Facebook'ta uzrrw.facebook.com adresinde
bulunJorbitbooks Fallon us on Twitter g'orbitbooks

hayal et. keşfet. meşgul ol.

wwwa? rbiĒbooks,nel